

လေးဘွဲ့ရ ဓမ္မာစရိယ

ဦးသာဌေးမြင့်

၏

ဝိစိဘောဒထိတိုင်းရှု

ဝိစိဘောဒထိတိုင်းရှုပုံ ဝတ္ထုစုံချယ်သ တင်ပြထားသဖြင့်
နှုတ်စောင့်စည်းရေးအတွက် ဤကျမ်းက အလေးအနက်
တာဝန်ယူပါလိမ့်မည်

လေးဘွဲ့ရ ဓမ္မာစရိယ

ဦးသာဌေးမြင့်

ရေးသားပြုစုအပ်သော

ဝိဘောဒထိတိုင်းရ

ပရိဘောဒထိတိုင်းရှပုံ ဝတ္ထုစုံခြယ်သ တင်ပြထားသဖြင့်
နှုတ်စောင့်စည်းရေးအတွက် ဤကျမ်းက အလေးအနက်
တာဝန်ယူပါလိမ့်မည်

သာသနာ ၂၅၃၈

ကောဇာ ၁၃၅၆

စာရ် ၁၉၉၄

စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ်- ၂၃/၉၄ (၁)
မျက်နှာပုံ: ခွင့်ပြုချက်အမှတ်- ၃၄/၉၄ (၈)

ပုံနှိပ်ခြင်း — (ပထမအကြိမ်)
၁၉၉၄ - ခု၊ စက်တင်ဘာလ

အုပ်စု — ၂၀၀၀

တန်ဖိုး — ၈၀ - ကျပ်

မျက်နှာပုံပန်းချီ — ဦးစိုးလှိုင်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြသန်း (၁၀၅၀) အသိုင်းအဝိုင်းစာပေ၊
အမှတ် ၃၅၊ သမာဓိလမ်း၊ ဇုံစုံရပ်ကွက်၊
ကမ္ဘာအေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းစာသား နှင့် မျက်နှာပုံရိုက်
ဇေယျမြီ (၀၁၄၁၃) ကျော်ဝင်းဆွေပုံနှိပ်တိုက်
၁၃ (အေ)၊ ၉၈ - လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာနံပါတ်
ပဏာမ		၁၃
	ဝစီဘေဒထိအပိုင်း	
၁	ဝစီဘေဒထိ - ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်	၁၅
၂	ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှု - ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်	၁၅
၃	လေညာလွင့်မြို့ လွင့်သုသို့သာ ကပ်ရောက်လာသည့်ပမာ....	၁၆
၄	အရှင်ကုဏ္ဍဝေနကို ဗုဒ္ဓ အရေးတကြီး ဆုံးမတော်မူချက်	၁၆
၅	အရှင်ကုဏ္ဍဝေန၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်း	၁၇
၆	ဖရသဝါစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်	၂၁
၇	ဖရသဝါစာ၏ အရတရား	၂၁
၈	နှုတ်လှံထိုး	၂၂
၉	ဆဲကြောင်းဝတ္ထု ၁၀ - မျိုး	၂၂
၁၀	ဆဲခြင်း '၁၀ - မျိုး	၂၃
၁၁	ဆဲပုံ ၁၀ - မျိုး	၂၃
၁၂	ဆဲခြ်း အမျိုး ၂၀	၂၄
၁၃	ဆဲခြင်း အမျိုး ၄၀	၂၆
၁၄	ဆဲပုံဆဲနည်း ၄ - ချက် နမူနာ	၂၆
၁၅	ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ဆဲခြင်းပင်	၂၇
၁၆	စောင်းချိတ်ပြောလျှင်လည်း ဖရသဝါစာပင်	၂၇
၁၇	ကွယ်ရာမှာဆဲလည်း ဖရသဝါစာ ဖြစ်	၂၈
၁၈	ကိုယ်ဖြင့် သိစေလျှင်လည်း ဖရသဝါစာ ဖြစ်	၂၈
၁၉	စကားကြမ်းစကားမူ စိတ်နှလုံး နူးညံ့လျှင် ဖရသဝါစာ မဖြစ်	၂၈
၂၀	အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်၏ ဝါသနာ	၂၉
၂၁	စကားနူးညံ့စကားမူ စိတ်ကြမ်းလျှင် ဖရသဝါစာဖြစ်	၃၀

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာနံပါတ်
၂၂	ဖရသဝါစာအင်္ဂါ ၃ - ပါး ၃၁
၂၃	ကမ္မပထ မြောက်မှု မမြောက်မှု ၃၁
၂၄	ကမ္မပထ မြောက်သောကံနှင့် မမြောက်သောကံ အကျိုးပေးထူးခြားဟန် ၃၁
၂၅	အပြစ် အကြီး အငယ် ၃၂
၂၆	ကျိန်စာဆိုရာ၌ ဖရသဝါစာ မဖြစ် ၃၃
၂၇	ရိုးရိုးဆဲမှုနှင့် ကျိန်ဆဲမှု ၃၃
၂၈	ကျိန်ခြင်း ၂ - မျိုးနှင့် ဖရသဝါစာဖြစ်သော ကျိန်ခြင်း ၃၃
၂၉	ကျိန်ခြင်း - ၂ မျိုး ထူးခြားဟန် ၃၄
၃၀	ကျိန်စာဆိုမှု သတိပြု ၃၄
၃၁	ကုန်သည်၏ချွေးမနှင့် မယား ကျိန်သည့်အတိုင်း၊ လှိုယ့်ကျောသားနှင့် မစင် စားကြရ ၃၄
၃၂	သူကြွယ်မယားကြီး ကျိန်သည့်အတိုင်း နေ့စဉ် သား (၁၀) ယောက်စားရ ၃၅
၃၃	ဥပါသကာ၏မယားကြီး ကျိန်သည့်အတိုင်း နေ့စဉ် သား (၁၄) ယောက် စားရ ၃၆
၃၄	သောတာပန် ဥပါသကာ၏ ဇနီးနှင့် အဖော်များ ကျိန်သည့်အတိုင်း ခွေးစားခံရ၊ ကျွန်မ ဖြစ်ကြရ....	၃၇
၃၅	လိမ်မှုနှင့် ကျိန်စာဆိုမှု အကျိုးသက်ရောက်ပုံ ၃၈
၃၆	ရုပ်သီးနှင့် ပေါင်း၍ ကြက်သွန်ဖြူ အထောင်းခံရသလို ၃၈
၃၇	လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိသူနှင့် စာရင်းပေးသွင်းနိုင်သူပမာ ၃၈

ဝစိဘောဒ ထိတိုင်းရှု အပိုင်း

ဘုရားရှင် ဝစိဘောဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ

- ၀ ဇောတိပါလ ပုဏ္ဏားလုံလပ် ဖြစ်စဉ်ဘဝက ကဆုပ
ဘုရားရှင်ကို "ဒီခေါင်းတုံးရဟန်းအား အဘယ်မှာ

၈၆

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာနံပါတ်

သဗ္ဗညုဘဉာဏ်ကို ရနိုင်ပါမလဲ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သည် အလွန်ရခဲသော အရာဖြစ်သည်”ဟု ပြောဆိုပြစ်မှားခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်သည် ဘဝများစွာ ငရဲကျခဲ့ရ၍ နောက်ဆုံး ဘုရားဖြစ်ရန် ကျင့်တော်မူသောအခါ ဓုတ္တရစရိယာ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် ကျင့်တော်မူရ

.... ၄၀

၃၉ အရက်သမား ဖြစ်စဉ်ဘဝက နန္ဒ အမည်ရှိသော ရဟန္တာမထေရ်ကို “သုယုတ်မာ”ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်သည် ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာခံခဲ့ရ၍ ဘဝများစွာ အစွပ်စွဲခံခဲ့ရကာ နောက်ဆုံး ဘုရားဖြစ်သည့်ဘဝ၌ စိန္တမာဏပိကာ ပရိဗိုဇ်မ၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

.... ၄၅

၄၀ မုနာဠိ အရက်သမားဖြစ်စဉ်ဘဝက သုရဘိကမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို “ဒုဿီလ”ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ငရဲ၌ ခံခဲ့ရ၍ နောက်ဆုံး ဘုရားဖြစ်သည့်ဘဝ၌ သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မ၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

.... ၅၆

၄၁ ဗေဒင်သုံးပုံတတ် ပုဏ္ဏားရသေ့ ဆရာကြီး ဖြစ်စဉ်ဘဝက ဈာန်အဘိညာဉ်ရ အိမ်သေ့နရသေ့ကို “ဒီရသေ့ကား ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားသည့် ရသေ့စဉ်းလဲ ဖြစ်သည်”ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်သည် ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ခံခဲ့ရ၍ နောက်ဆုံး ဘုရားဖြစ်သည့်ဘဝ၌ လူများ၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

.... ၆၃

၄၂ ထိုဗေဒင်သုံးပုံတတ် ပုဏ္ဏားရသေ့ ဆရာကြီး၏ဘဝပည့်များဖြစ်စဉ်ဘဝက ဆရာနှင့်အတူ အိမ်သေ့နရသေ့ကို စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ဘုရားရှင်၏ဘဝပည့် ရဟန်းငါးရာတို့လည်း ဘုရားရှင်နှင့်အတူ လူများ၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

.... ၆၃

၈၉

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာနံပါတ်

၄၃ လူဆိုးလူသွမ်းဖြစ်စဉ်ဘဝက ဖုဿဘုရားရှင်၏ တပည့် ရဟန်းများကို “သင်တို့ မုယောဆွမ်းကြမ်းကို စားကြ၊ သလေးဆွမ်းနုကို စားကြနှင့်”ဟု မထိမဲ့မြင် ပြောဆိုပြစ်မှားခဲ့သော ဝစီဘောဒကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရှင်သည် ဘဝများစွာ အပါယ်လေးပါး၌ ခံခဲ့ရ၍ နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ ဝေရဉ္စာ မြို့၌ ဝါကပ်တော်မူသောအခါ ဝါတွင်းသုံးလပတ် လုံး မုယောဆွမ်းကြမ်း ဘုဉ်းပေးတော်မူရ ၆၉

ရဟန္တာမထေရ်တို့ ဝစီဘေ ထိတိုင်း အရှင်ခဗ္ဗမထေရ်များ

၄၄ အညတရယောကျ်ားဖြစ်စဉ်ဘဝက ရဟန္တာကို “သီလ မစင်ကြယ်သူ ဖြစ်သည်”ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘောဒ ကြောင့် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ၊ ဆဋ္ဌဘိည၊ တေဝိဇ္ဇက၊ တေဒဂ်ဘွဲ့ရ ရဟန္တာ အရှင်ဒဗ္ဗမထေရ် မေတ္တိယာ ရဟန်းမ၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရ ၇၀

၄၅ ပါစပ်သရမ်းသော ယောကျ်ားဖြစ်စဉ်ဘဝက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို “ဒီခေါင်းတုံး နှုတ်ရသည်၊ နှုသည့်အတွက် ကြောင့် ခြုံရုံ၍ လှည့်လည်တာဖြစ်မည်” ဟု လည်းကောင်း၊ ပရိဗိုဇ်ရဟန်းဖြစ်စဉ်ဘဝက အကျင့်သီလ နှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာကို “လူနွဲ့”ဟု လည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘောဒကြောင့် ဆဋ္ဌဘိညရဟန္တာ အရှင် မိတိဂုတ္တမထေရ် အနုရောဂါ စွဲကပ်ရ ၈၈

၄၆ ပန်ရုံဆရာကြီးဖြစ်စဉ်ဘဝက စေတီတည်ရန်အတွက် အတိုင်းအရှည် ပမာဏကို တင်ပြရာ၌ အခြားသူများ တင်ပြကြသည့် ပမာဏအောက် အယုတ်ဆုံး ပြောဆို တင်ပြခဲ့သော ဝစီဘောဒကြောင့် တေဒဂ်ဘွဲ့ရ ရဟန္တာ အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယမထေရ်မြတ် အခြား သူများအောက် ပုက္ကရ ၉၁

ပုထုဇဉ်ရဟန်းယောကျ်ားတို့ ဝစီဘေဒ ထိတိုင်း
အရှင်ရမ္မမ္ပာ၊

- ၄၇ စာချဘုန်းကြီးဖြစ်စဉ်ဘဝက ဉာဏ်လေးသည့် တပည့်
ရဟန်းတစ်ပါးကို စာမရနိုင်သဖြင့် “ဒါလောက်
ဉာဏ်ထိုင်းသူ ရှိမည်တောင်မထင်”ဟု ပြောင်လှောင်
ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် အရှင်စူဠပန္နက
မထေရ် ဉာဏ်အလွန်လေးရ ၉၇
- ၄၈ ရဟန်းဖြစ်စဉ်ဘဝက လူမထွက်ချင်သော သူငယ်ချင်း
ရဟန်းကို လူထွက်ချင်အောင် ပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒ
ကြောင့် အရှင်သပ္ပဒါသမထေရ် လူထွက်ချင်ရ ၁၀၄
- ၄၉ ရဟန်းဖြစ်စဉ်ဘဝက လူထွက်ချင်သော သူငယ်ချင်း
ရဟန်းကို လူထွက်ဖြစ်အောင်ပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒ
ကြောင့် အရှင်စိတ္တမထေရ် ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လူ
ထွက်လိုက် ပြန်ဝတ်လိုက် ဖြစ်ရ ၁၁၁
- ၅၀ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် အဂ္ဂ-
သံဝကနှစ်ပါးကို စွပ်စွဲပြောသော ဝစီဘေဒကြောင့်
ကောဏ္ဍလိကရဟန်း တစ်ကိုယ်လုံး ယာနာပေါက်
ကာ ပဒုမရဲရောက်ရ ၁၁၅
- ၅၁ သာသနာက္ခယအောင် ဟောပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒ
နှင့် ရဟန်းများကို ဆဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင် ကပိလရဟန်း အဝီစိငရဲရောက်
ရပြီးနောက် ငါးကြီးဖြစ်ကာ ပါးစပ်မှ အပုပ်နံ့
ထွက်ရ ၁၂၂
- ၅၂ ကိုယ်စောင့်စည်း၍ နှုတ်မစောင့်စည်းဘဲ ရဟန်းများ
ကို ဆဲဆိုခြိမ်းခြောက်သော ဝစီဘေဒကြောင့် အည
တရ ရဟန်း ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ကိုယ်မှာ လူ့ကိုယ်နှင့်
တူ၍ ပါးစပ်မှာ ဝက်နှုတ်သီးနှင့်တူရ (ဝက်နှုတ်သီး
နှင့်တူသော ပါးစပ်ရှိသည့် ပြိတ္တာဖြစ်ရ) ၁၂၈

၈၆

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာနံပါတ်

၅၃ သီလရှိသည့်ရဟန်းများကို “ဒီလိုမျိုးမြတ်သော အစာ အာဟာရကို သုံးဆောင်ခြင်းထက် မစင်ကိုစားခြင်း က မြတ်သေးသည်”ဟု ပြောဆိုဆဲရေးခဲ့သော ဝစီဘောဒကြောင့် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးနှင့် ကျောင်းဒါယကာ ကုဋိတွင်းထဲမှာ ပြိတ္တာဖြစ်ကား မစင်စားကြရ

... ၁၃၀

၅၄ သီလရှိသည့်ရဟန်းများကို “ဒီလိုမျိုးမြတ်သော အစာ အာဟာရကို သုံးဆောင်ခြင်းထက် မစင်ကို စားခြင်း က မြတ်သေးသည်”ဟု ပြောဆိုဆဲရေးခဲ့သော ဝစီဘောဒကြောင့် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးနှင့် ကျောင်းအမ ကုဋိတွင်းထဲမှာ ပြိတ္တာဖြစ်ကား မစင်စားကြရ

... ၁၃၄

ပုထုဇဉ်ရဟန်းမတို့ ဝစီဘောဒ ထိတိုင်း

အရှင်ရဟန်းများ

၅၅ အရှင်အာနန္ဒာ၏ရွှေတွင် အရှင်မဟာကဿပ ကရားဟောရာ “အပ်လုပ်သူထံ အပ်ရောင်းသလို”ဟု အရှင်မဟာကဿပကို ကဲ့ရဲ့သည့် ဝစီဘောဒကြောင့် ထုလွှတ်ိသာရဟန်းမ သင်္ကန်းယားပြီး လူထွက်ရ

... ၁၃၇

၅၆ “အရှင်မဟာကဿပက အရှင်အာနန္ဒာကို ‘သူငယ်’ဟု ခေါ်၍ ငေါက်သတဲ့”ဟု ကြားလျှင် “ဘယ်အတွက်ကြောင့် ‘သူငယ်’ ဟု ခေါ်၍ ‘ငေါက်သတဲ့သည်’ဟု မှတ်ထင်ရဘိသလဲ”ဟု အရှင်မဟာကဿပကို ကဲ့ရဲ့သော ဝစီဘောဒကြောင့် ထုလွှတ်ိသာရဟန်းမ သင်္ကန်းယားပြီး လူထွက်ရ

... ၁၄၀

ရသေ့၊ ပရိဗိုဇ်၊ တက္ကတွန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့
ဝစီဘောဒ ထိတိုင်း၊ အရှင်ရဟန်းများ

၅၇ အသောင်းတော် မဟာဂံရသေ့ကို “နေထွက်သော် သင့်ဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ်ကွဲပါစေသေး”ဟု ကျိန်ဆဲခဲ့သော ဝစီဘောဒကြောင့် တာတိမန္တရသေ့ ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ်ကွဲမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရ

... ၁၄၃

၈၉ အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာနံပါတ်

- ၅၈ အရှင်တိဿ၏ ခမည်းတော်ဖြစ်စဉ်ဘဝက သားတော်
အရှင်တိဿ ရဟန္တာမထေရ်ကို “နောက်ပိတ်လူ” ဟု
မထိမဲ့မြင် ပြောဆိုကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချသော ဝစီဘောဒ
ကြောင့် သုဘဒ္ဒပရိမိုဇ် နောက်ဆုံးမှ ရဟန္တာဖြစ်ရ ၁၅၀
- ၅၉ ရဟန်းဖြစ်စဉ်ဘဝက လူထွက်ချင်သော သူငယ်ချင်း
ရဟန်းကို လူထွက်ဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သော ဝစီဘောဒ
ကြောင့် သကုလုဒါယီပရိမိုဇ် ရဟန်းပြုချင်ပါလျက်
မပြုဖြစ်ဘဲ ရှိရ ၁၅၃
- ၆၀ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ဖြစ်စဉ်ဘဝက ရဟန္တာမထေရ်
ကို ဆဲရေးခြင်းလေးမျိုးဖြင့် ဆဲရေးခဲ့သော ဝစီ
ဘောဒကြောင့် ဇဗ္ဗကတက္ကတုန်း လူမဆန်သည့်
ဖောက်ပြန်ခြင်း လေးမျိုးသို့ ရောက်ရ ၁၅၇
- ၆၁ အရှင်မဟာကစ္စည်း ရဟန္တာမထေရ်ကို “ဒီရဟန်း
မျောက်နှင့် တူသည်” ဟု ကဲ့ရဲ့ခဲ့သော ဝစီဘောဒ
ကြောင့် ဝေဿာကာရပုဏ္ဏား ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်မှာ
မျောက်ဖြစ်ရ ၁၆၇
- ၆၂ ရဟန်းများကို “ဒီမစင်များကို စားလဲစားကြပါ၊
ယူလဲယူကြပါ” ဟု ရိုင်းပျစော်ကား ပြောခဲ့သော
ဝစီဘောဒကြောင့် ပုဏ္ဏားပျက် ငရဲကျပြီးနောက် မစင်
တုင်းထဲ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ မစင်စားနေရ ၁၇၀
- ၆၃ ရဟန်း၊ သူတော်စင်တို့ကို ဆဲရေးသော ဝစီဘောဒ
ကြောင့် ပုဏ္ဏားလင်မယား ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ဝါးရင်း
တုတ်ဖြင့် အပြန်အလှန်ရိုက်၍ သွေးများကို ဖောက်
သောက်နေကြရ ၁၇၄

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘောဒထိတိုင်းအရှင်ရမ္မများ

- ၆၄ စေတီတည်ရာ၌ လုပ်အားပေးခဲ့သည့် ဇနီးမောင်နှံ
ဖြစ်စဉ်ဘဝက ရဟန္တာမထေရ်ကို ဇနီးဖြစ်သူက
“ကျွန်မတို့ အရှင်မြတ်သည် ပြုံးကော်မု၏ ကံခြေသည်
တစ်ဦး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်” ဟု ဝင်ဖြစ်သူက “ရှင်မ

ပြောသည့်အတိုင်း ကခြေသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်”ဟု
 ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲ ပြောဆိုခဲ့ကြသော ဝစီဘေဒကြောင့်
 ဥဂ္ဂသေန ဇနီးမောင်နှံ ကခြေသည် ဖြစ်ကြရ ... ၁၈၀

၆၅ ရွှေပန်းထိမ်သည်သားဖြစ်စဉ်ဘဝက ရဟန္တာမထေရ်
 တစ်ပါးက စေတီခံဘက်အတွက် ရွှေသားအုတ်လှူဖို့
 တိုက်တွန်းသည့်အခါ “သင့်ဘုရားကို ရေထဲသာ
 မျှောပစ်သွားပေစော့”ဟု ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြော
 ခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ဇဗ္ဗိလသေဌေး စရမျော
 ခံရ ... ၁၈၉

၆၆ သေဌေးသားဖြစ်စဉ်ဘဝက မြို့ထဲဆွမ်းခံဝင်လာသော
 တဂရသိင်္ဂီပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်လျှင် “ခေါင်းဘုံးတုံး
 ပြီး သစ်ခေါက်ဆိုး အဝတ်ကို ခြုံရုံတားသည့် ဒီလူ
 ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အနှူဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု မရိုမသေ
 မထိမဲ့မြင် ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
 သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် ဘဝပေါင်းများစွာ ငရဲ၌ ခံရ၍ ကျွန်ုပ်
 ဘို့ ဘုရားရှင်လက်ထက် လူဖြစ်လာသောအခါ နှုရ ... ၁၉၈

၆၇ လယ်သမား ဖြစ်စဉ်ဘဝက မျက်စိလည်လမ်းမှား၍
 လမ်းမေးသော ရဟန်းကို “ရဟန်း.... ကျွန်တို့ဟာ
 အလွန်နှုတ်ကြမ်းတမ်းသည်၊ သင်ဟာ ကျွန်ဖြစ်မည်
 ထင်သည်၊ အလွန်နှုတ်ကြမ်းသည်” ဟု ရိုင်းပျစွာ
 ပြောဆိုပြစ်မှားခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် နှိမိဇက
 အမျိုးသား ကျွန်ဖြစ်ရ ၅၀၂

၆၈ နှုမြောသည့် ယောက်ျားဖြစ်စဉ်ဘဝက သူတစ်ပါး
 မှန်မှန်မြတ်မြတ်လှူဒါန်းပူဇော်မှုကိုမကျေမနပ်ဖြစ်ကာ
 “ဒီအလှူဝတ္ထု ပစ္စည်းအားလုံးကို အမှိုက်သံရိုက် စွန့်
 ဆာ သုသာန်မှာ စွန့်ပစ်တာက ကောင်းသေးသည်၊ ဒီ
 ခေါင်းတုံးတွေကို လှူဒါန်းသည်မှာ မကောင်းသည်
 သာ”ဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်မှားသော ဝစီဘေဒကြောင့်
 သူငယ်တစ်ယောက် မွေးပြီးပြီးချင်း သုသာန်မှာ စွန့်
 ပစ်ခံရ ... ၂၁၁

၈၉

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာနံပါတ်

၆၉ မိခင်ဖြစ်သူ ရဟန္တာမထေရ်တို့အား ဆွမ်းကပ်သည်ကို
 “ငါတို့ဥစ္စာကို ဘယ်အတွက်ကြောင့် ရဟန်းတို့အား
 ပေးလှူရသလဲ၊ သင် ပေးလှူအပ်သော ဆွမ်းကို စား
 သော ရဟန်းတို့အား ပါးစပ်မှ သွေးနက်သွေးပုပ်
 များ ယိုစီးကျကြပါစေ”ဟု ကျိန်ဆဲကြသော ဝစီ
 ဘေဒကြောင့် နဲ့ သာကုန်သည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
 ငရဲကျပြီးနောက် ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ပါးစပ်မှ သွေးနက်
 သွေးပုပ်များ အမြဲယိုစီးကျရ

.... ၂၁၅

၇၀ အရှင်ပိလိန္ဒဝတ္ထရဟန္တာမထေရ်မြတ်က ပိတ်ချင်းသီး
 ဘည်ကို “သူယုတ်.... သင့်ခွက်လဲမှာ ဘာတွေလဲ”ဟု
 မေးတော်မူရာ “တပည့်တော်၏ ခွက်ထဲမှာ ကြွက်
 ချေးတွေပါဘုရား”ဟု ခြိမ်းတမ်းရိုင်းပျစွာ ပြန်
 ပြောသော ဝစီဘေဒကြောင့် ပိတ်ချင်းသီးသည်၏
 ပိတ်ချင်းသီးများ ကြွက်ချေးတွေ ဖြစ်ရ

.... ၂၁၈

၇၁ မိတ်ဆွေဖြစ်သူက “ကဿပဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူ
 သည်၊ ပူဇော်ပါ”ဟု လယ်ထွန်ထွက်သူကို တိုက်တွန်း
 သည့်အခါ “ကဿပဘုရားရှင်သည် အကယ်၍ ငါ့
 လယ်ကို ထွန်ပေးလျှင် ငါ့ ပူဇော်ပါမည်၊ ထွန်မပေး
 လျှင် မပူဇော်နိုင်”ဟု လွန်လွန်ကျူးကျူး ပြောခဲ့
 သော ဝစီဘေဒကြောင့် လယ်ထွန်သမား ပြိတ္တာဖြစ်
 ကာ နေ့ရောညဉ့်ပါ အမြဲလယ်ထွန်နေရ

.... ၂၂၂

လူဝတ်ကြောင်မိန်းမတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်းအရှင်ခံရမှုများ

၇၂ ရဟန်းမဖြစ်စဉ် ဘဝက ရဟန္တာထေရီမ တစ်ပါး
 နှာချေသဖြင့် စေတီရင်ပြင်ပေါ် အမှတ်တံဆိပ်ကျသွား
 သော နှာရေပေါက်ကို မြင်လျှင် “ဘယ်က ပြည့်
 တန်ဆာမ ဒီနေရာ တံတွေးထွေးခဲ့သလဲ”ဟု ဆဲရေး
 တိုင်းထွာခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် အမွပပါလီသုဇယံမ
 ငရဲ၌ ခံရ၍ လူဖြစ်လာသောအခါ ပြည့်တန်ဆာမ
 ဖြစ်ရ။

.... ၂၂၅

၈၉

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာနံပါတ်

၇၃ ရဟန်းမ ဖြစ်စဉ်ဘဝက ရဟန္တာထေရီကို “ပြည့်တန်ဆာမ” ဟု ဆဲရေးခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် သေဋ္ဌေးသမီး အနုကာသိသည် ငရဲ၌ ခံရ၍ လူဖြစ်လာသောအခါ ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ရ။ ၂၃၀

၇၄ ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်စဉ်ဘဝက ဆွမ်းဆန်စိမ်း စုပေါင်းလောင်းလှူခဲ့သူတို့က အလှူကို ဝမ်းမြောက်ဖို့ ပြောသောအခါ “ခေါင်းတုံ ရဟန်းတွေအား လှူသဖြင့် ဘာအကျိုးရှိမှလဲ” ဟု မထီမဲ့မြင် ပြောဆိုခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် သေရိဏိ ပြည့်တန်ဆာမ ပြိတ္တာ ဖြစ်ကာ ဘာကောင်းကျိုးကိုမျှ မရဘဲရှိရ။ ၂၃၃

၇၅ ရဟန်းများကို ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲဆဲရေးခြိမ်းခြောက်ခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် နန္ဒိယ၏ဇနီး ချောတီ အရှင်လတ်လတ် ငရဲထောက်ရ။ ၂၃၆

၇၆ သားဖြစ်သူ ဥတ္တရလုလင်ကို “မင်းဟာ ငါ သဘောမတူဘဲ ရဟန်းများအား ဆွမ်းစသည်ကို ပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ့ရှိသည်၊ မင်းလှူဒါန်းသည့် ဆွမ်းစသည်သည် တမယွန်ဟုလျှောက် မင့်အတွက် သွေးဖြစ်ပါစေ” ဟု ကျိန်ဆဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ဥတ္တရလုလင်၏ မိခင်ဖြစ်သူသည် ပြိတ္တာဖြစ်ကာ “ရေသောက်မည်” ဟု ဂျည်ရွယ်၍ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ဆင်းတိုင်းဆင်းတိုင်း ဂင်္ဂါမြစ်ရေ သွေးဖြစ်သွားရ။ ၂၄၂

၇၇ လင်မိတ်ကန်းသည်ကို “ရဟန်းအား နှင်လှူသည့် ထမင်း၊ အဖျော်သည် နှင့်အတွက် နောက်ဘဝ၌ ကျင်ပြုံး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေးပြည် ဖြစ်ပါစေ၊ သင်္ကန်းလဲ အလှံပြောင်ပြောင်တောက်သောသံပြားဖြစ်ပါစေ” ဟု ကျိန်ဆဲသည့် ဝစီဘေဒကြောင့် မယားဖြစ်သူ ရက်ကန်းသည်မ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ လင်ဟောင်းက ပေးသော ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်များသည် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေးပြည်၊ သံပြားများ ဖြစ်ရ။ ၂၄၅

စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာနံပါတ်

၇၈ အလှူခံများကို “သင်တို့ လာ မ တောင်း ကြ နှင့်၊
ကျင်ကြီးကို စားကြ ကျင်ငယ်ကို သောက်ကြ၊ သွေး
ပြည်ကို သောက်ကြ၊ သင်တို့မိခင်၏ ဦးနှောက်ကို
စားကြ”ဟု ကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်းပြောသော ဝစီ-
ဘေဒကြောင့် ပုဏ္ဏားမ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ပြောသည့်
အတိုင်း ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေးပြည်၊ ဦးနှောက်
ကို စားသောက်ရ။ ၂၄၉

နိဂုံး

.... ၂၅

မာတိကာ ပြီး၏။

နိဒါန်း

ဤ ကျမ်း ၊ ရေးသား ရခြင်း ၊ အကြောင်း ၊

အပြစ်မမြင် မဆင်ခြင်

ပုထုဇဉ်လူသားတို့သည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြောဆိုမှု ဖရသဝါစာကို အလေးထား၍ မဆင်ခြင်ကြ၊ မရှောင်ကြဉ်ကြ၊ အလေးထား၍ မဆင်ခြင်ကြ မရှောင်ကြဉ်ကြသည်မှာ မကြောက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ မကြောက်ခြင်းမှာ “မျက်စိကန်း တစ္ဆေမကြောက်” ဆိုသလို အပြစ်ကို မမြင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

စွမ်းအင်ထက်လှ ဝစီဘေဒ

အပြစ်မမြင်၍သာ ဖရသဝါစာကို မကြောက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အပြစ်မြင်က ဖရသဝါစာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အတိအသ ဖြစ်၏။ ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှ-ဟူသော ဗကား၌ “ဝစီဘေဒထိ” ဟူသည် ထိပါးသော ဝစီဘေဒတည်း။ ထိပါးသော ဝစီဘေဒကို “ထိပါးဝစီဘေဒ” ဟု အတိုကောက် မှတ်သားရာ၏။ ထို “ထိပါးဝစီဘေဒ” ဟူသည် ထိပါးပြောမှုတည်း။ “ထိပါးပြောမှု” ဟူသည် ဤဖရသဝါစာပင်တည်း။ “ဖရသဝါစာ” ဟု ဆိုအပ်သော ဤထိပါးဝစီဘေဒ၏ စွမ်းအင်ကား ခပ်တုံးကုံးမဟုတ်ပါချေ။ ထိပါးပြောသည့်အတိုင်း ပြောသူမှာ အရှုံးရ၊ ထိပါးပြောသည့် စကားလုံးနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ရ၊ ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရသဖြင့် ထိပါးဝစီဘေဒ၏စွမ်းအင်သည် အင်တန်မှ ထက်မြက်စူးရှလှလေသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် သာဝကကြီးများပင် ဝစီဘေဒ အရှင်ခံကြရ

ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားအလောင်းတော်သည် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလကြာအောင် ပါရမီဖြည့်ပြီးမှ ဘုရားဖြစ်တော်မူခဲ့ရ၏။ ဤမျှ ပါရမီထူထည်ကြီးမားလှသည့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလကြာအောင် ပါရမီဖြည့်ရသော မဟာသာဝကကြီးများပင် ထိပါးဝစီဘေဒ၏ စူးရှမှုကို ခံကြရ၏။ ထိပါးပြောသည့် စကားလုံးနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ကြရ၊ ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရ၏။ ပါရမီထူထည်ကြီးမားလှသည့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်နှင့် မဟာသာဝကကြီးများပင် ထိပါးဝစီဘေဒ၏စူးရှမှုကို ခံကြရ၊ ထိပါးပြောသည့်စကားလုံးနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ကြရ၊ ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသေးလျှင် ပါရမီသေးနုတ် ပုထုဇဉ်အစုတ်ပလုတ်တို့မှာမူ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။

ပုဂ္ဂိုလ်မရွေး အဆင့်အတန်းမရွေး အရှင်ခံကြရ

လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလကြာအောင် ပါရမီဖြည့်ပြီးမှ ဘုရားဖြစ်တော်မူခဲ့ရသော ဤမျှပါရမီကြီးမားလှသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ပင် တစ်ခုသော အလောင်းတော်ဘဝတုန်းက အရက်သမားဖြစ်၍ ရဟန္တာမထေရ်ဘဝပါးကို “သူယုတ်မာ” ဟု ထိပါးစွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံရ၏။ ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာခံရပြီးနောက် ဘဝများစွာ စွပ်စွဲခံရကာ နောက်ဆုံး ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့် ဘဝ၌ စိဉ္စမာဏဝိကာ၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရ၏။

ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလကြာအောင် ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရသော ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ၊ ဆဋ္ဌဘိည၊ တေဝိဇ္ဇက၊ တေဒင်္ဂဘွဲ့ရ အရှင်ဒဗ္ဗရဟန္တာမထေရ်မြတ်သည် ဝိပဿီဘုရားရှင် လက်တက်တော်အခါက ရဟန္တာတစ်ပါးကို “သီလမစင်ကြယ်သူ ဖြစ်သည်” ဟု ထိပါးစွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ပေတ္တိယအမည်ရှိသော ရဟန်းမ၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို “ဒီခေါင်းတုံး နှုတ်ရသည်” ဟု ကဲ့ရဲ့ထိပါးခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ဆဋ္ဌဘိညရဟန္တာ အရှင်သမိတိဂုတ္တမထေရ် နှုရ၏။ သားတော် အရှင်တိဿရဟန္တာမထေရ်ကို “နောက်ပိတ်လူ” ဟု မထိမဲ့မြင်ပြောဆိုကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချထိပါးသော ဝစီဘေဒကြောင့် သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ် နောက်ဆုံးမှ ရဟန္တာဖြစ်ရ၏။

“ဒီရဟန်း မျောက်နှင့်တူသည်”ဟု ကဲ့ရဲ့ထိပါးမိသော ဝစီဘေဒ
ကြောင့် ဝေဿာကာရပုဏ္ဏား ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်မှာ မျောက်ဖြစ်ရ၏။

“သင့်ဘုရားကို ရေထဲသာ မေ့သွားပေတော့”ဟု ထိပါးခဲ့သော
ဝစီဘေဒကြောင့် ဇဋိလသေဌေး ရေမျောခံရ၏။

ရဟန်းတစ်ပါးကို “ကျွန်ုပ်မည် ထင်သည်၊ အလွန်နှုတ်ကြမ်း
တမ်းသည်”ဟု ရိုင်းပြစွာထိပါးခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ဗီဇကဏ္ဍမုနိ
သား ကျွန်ဖြစ်ရ၏။

ရဟန္တာထေရီမတစ်ပါးကို “ဘယ်က ပြည့်တန်ဆာမ ဒီနေရာ
တံတေးထွေးခဲ့သလဲ”ဟု ဆဲရေးတိုင်းထွာထိပါးခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
အဗ္ဗပဂါလီသူငယ်မ ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ရ၏။

ဤသို့စသည်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်မရွေး အဆင့်အတန်းမရွေး ထိပါးက
ဝစီဘေဒ၏အရှ ခံကြရ၏။

ပြောတော့ ခဏ ခံရတော့ ဘဝနှင့်ချီခံရ

စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာကြာသည့် စကားကြမ်း တစ်ခွန်း ပြောမှား
မှုကြောင့် ဘဝနှင့်ချီ၍ ဘေးဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ကြရ၏။ “ဝစီဘေဒ
ထိတိုင်းရှ” ဆိုသည့်အတိုင်း ထိပါးပြောသည့်အတိုင်း ပြောသူမှာ ဘဝနှင့်
ချီ၍ ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရ၏။

သံသရာသာပက ပစ္စုပ္ပန်ပါ ခံကြရ

“ပရုသဝါစာ”ဟု ဆိုအပ်သော ထိပါး ဝစီဘေဒကြောင့်
သံသရာ၌သာ ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည် မဟုတ်ပေ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌
လည်း “နှုတ်ချို ပွင့်လမ်း နှုတ်ကြမ်း လူမုန်း” ဆိုသည့်အတိုင်း လူမုန်း
ခံရခြင်း၊ “နှုတ်အာကြမ်းမူ ဘေးရန်ထူ၊ ငြူစုစောင်းမြောင်း ဆင်းရဲ
ကြောင်” ဆိုသည့်အတိုင်း ဘေးရန်များစွာ တွေ့ရခြင်း၊ ဆင်းရဲရခြင်း
စသည်ဖြင့် ဘေးဒုက္ခခံကြရ၏။

တိရစ္ဆာန်များပင် ကြမ်းတမ်းသည့်စကားကို မနှစ်သက်ကြ

ဧကနိပါတ် နန္ဒိဝိသလဇာတ်တော်၌ “နန္ဒိဝိသလ အမည်
ရှိသော နွားလားသည် “နွားကောက်ကျစ်...သွား၊ နွားကောက်ကျစ်....

ဝန်ရုံး”ဟု ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောဆိုခိုင်းသဖြင့် မသွားဘဲ ရပ်နေပြီး “နှားကောင်း....သွား နှားကောင်း...ဝန်ရုံး” ဟု ချိုချိုသာသာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောဆိုခိုင်းမှ သွားကြောင်း တိရစ္ဆာန်များပင် ကြမ်းတမ်းသည့် စကားကို မနှစ်သက်ကြ”ဟု ဘုရားရှင် ဟောတော်မူသည်။

တိရစ္ဆာန်တို့၏အသံကိုပင် မကြားလိုကြ

တိကနိပါတ် သုဇာတဇာတ်တော်၌ “လူများသည် တိတိတူးငှက်ဆိုး၏အသံကို ကြားသောအခါ နားပိတ်ကြ၍ ဥဩငှက်၏အသံကို ကြားသောအခါ နားစွင့်ထောင်ကြလေသည်။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အသံကိုပင် ကြမ်းတမ်းသည့်အသံကို မည်သူမျှ မကြားလိုကြ”ဟု ဘုရားအလောင်းတော်က ဆုံးမတော်မူသည်။

ပါးစပ်မဟရဲလောက်အောင်ပင် ကြောက်ဖွယ်ကောင်း

ဤသို့ စသည်စသည်ဖြင့် ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှု အပိုင်း၌ အကျယ် ရေးသားဖော်ပြထားသော သက်သေသာဓက ဓတ္ထုများအတိုင်း ဖရုသဝါစာခေါ် ထိပါးဝစီဘေဒ၏အပြစ်မှာ အင်မတန်မှ ကြီးမားထက်မြက်စူးရှလှ၍ ပါးစပ်မဟရဲလောက်အောင်ပင် အင်မတန်မှ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလှလေသည်။

လူသွားနှင့် နှိုင်းခဲ့ကြ

ထိပါးဝစီဘေဒသည် အင်မတန်မှ ထက်မြက်စူးရှ၍ ထက်မြက်စူးရှသော လူသွားနှင့်ပင် ရှေးပညာရှင်ကြီးများ နှိုင်းခဲ့ကြလေသည်။ ထက်မြက်စူးရှလှသော်လည်း လူအများစုသည် ထက်မြက်စူးရှမှန်း မသိကြချေ။ မသိကြခြင်းကြောင့် ကြောက်ရ ရှောင်ရမှန်းပင် မသိဘဲ လွယ်လွယ်ဖြင့် မိုးမှန်အောင် ပြောဆိုနေကြလေသည်။

အပြစ်ပြင်မှ ထင်မြင်ကြ

ထိပါးဝစီဘေဒ၏ အပြစ်ကို သိသူများမှာ အင်မတန်မှ ကြောက်လန့်ကြကော သူတစ်ပါးကို ထိပါးမပြောမိအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုတင်ဆင်ခြင် ရှောင်ကြလေသည်။

ဝေးဝေးက ရှောင်ကြ

အချို့သော လူဝတ်ကြောင်များသည် မတတ်သာ၍ လူ့ဘောင်
မှာ နေရစေကာမူ အိမ်နေလျှင် သူတစ်ပါးတိပါး ကြမ်းတမ်းသည့်
စကားကို မပြောချင်ဘဲ ပြောပြောနေရ၍ မပြောမိအောင် ကျောင်း
ကန်ဘုရား သွားရောက်၍ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း၊ တရားနာခြင်း၊ တရားအား
ထုတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသည့် စကားကို မပြောမိအောင်
ကြိုတင်၍ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြလေသည်။

ရေငုံ၍ပင် နေခဲ့ကြ

ရှေးအခါက အချို့သော ရဟန်းတော်များသည် စကားပြော
ပါက ကြမ်းတမ်းသည့်စကား ပါမည်ဖြစ်၍ စကားပြောမိမှာ စိုးရိမ်
သောကြောင့် ရေငုံထားကြကြောင်း မြို့တွင်းရွာတွင်း ဆွမ်းခံကြွလျှင်
လည်း ရေငုံကြွကြွကြောင်းဖြင့် မူလပဏ္ဏာသံ သတိပဋ္ဌာနသုတ် စတုသမ္ပ
ဇညသုတ်အဖွင့် အဋ္ဌကထာ၊ မဟာဝဂ္ဂ သတိပဋ္ဌာနသံယုတ် သတိသုတ်
အဖွင့် အဋ္ဌကထာတို့၌ မိန့်ဆို၏။

သက္ကရာဇ် (၈၄၄) ခုနှစ်တွင် ထူပါရုံ ဒါယကာ နရပတိကြီး
ရတနာပုရ အဝမြို့၌ မင်းပြုတော်မူသည်။ ထိုရတနာမင်းကြီး လက်ထက်
ကလည်း ရေငုံဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ပေါ်ထွန်းခဲ့လေသည်။

နရပတိမင်းကြီး လက်ထက်က စစ်ကိုင်း ပုညရှင်စေတီတော်၏
မြောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ကျမ်းဂန် အလွန်
တတ်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ထို ဘုန်း
တော်ကြီးသည် တစ်နေ့ စာသုံးဝါ ပို့ချသည်။ စာဝါပို့ချပြီး အားလပ်
ချိန်တွင် ပေါက်ကရ အလဟဿစကား၊ ကြမ်းတမ်းသည့် စကားများကို
ပြောမိမည် စိုးသဖြင့် စကားမပြောမိအောင် ရေငုံ၍သာ နေလေ့ရှိ
သတံ့။ ရေငုံ၍သာ နေလေ့ရှိသောကြောင့် နောင်တွင် “ရေငုံဘုန်း
တော်ကြီး”ဟု ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

ရဟန်းတစ်ပါးသည် စာဝါတက်လို၍ ရေငုံဘုန်းတော်ကြီးထံ
သွားရောက် ဆည်းကပ်ရာတွင် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် စကားမပြောရဘဲ ဝတ်
ဖြည့်ရုံဖြည့်ကာ ပြန် ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။ သုံးရက်မြောက် နေ့၌ကား
ရဟန်းက ပြန်ကာနီးတွင် ထိုင်တည့်သားရေအခင်းကို အသံမြည်အောင်

ခေါက်သိမ်းလေရာ ထိုအခါကျမှ အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်ပြီး ရေ
ထွေး၍ မေးမြန်းတော် မူလေသတဲ။

ယခုလို နရပတိကြီး လက်ထက်က စစ်ကိုင်းတွင် ရေငုံဘုန်းတော်
ကြီး ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့် မှတ်တမ်းကို သသနာလင်္ကာရနှင့် မဏိသာရ
မဉ္ဇူသာ ဋီကာတို့၌ တွေ့ရသည်။

တိရစ္ဆာန်များပင် ဝေးဝေးက ရှောင်ကြ

ပကိဏ္ဏကနိပါတ် စန္ဒကိန္ဒရီဘေဒ်တွင် ဗာရာဏသီပြည်သား
မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ဟိမဝန္တာမှ ကိန္နရာမောင်နှံကို ဖမ်းပြီး ငြိဟဒတ်
ပင်းအား ဆက်သလေသည်။ ကိန္နရာမောင်နှံတို့သည် စကားပြောက
“စကားများ အမှားပါ” ဆိုသည့်အတိုင်း မင်းမကြိုက်သည့်စကား
အမှားပါမည် စိုးသောကြောင့် မင်းက အပြောခိုင်းသော်လည်း မပြော
ဘဲ နေကြလေသည်။ စကားမပြောသဖြင့် မင်းက “သတ်ချက်ကြ” ဟု
အသတ်ခိုင်းမှ အသက်သေရမည်မှ ကြောက်သောကြောင့် စကားပြော
ခဲ့ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်များပင် စကားပြောလျှင် သူတစ်ပါးမနှစ်မြို့ဖွယ်
ကြမ်းတမ်းသည့်စကား၊ မုသားစကားများ ပါမည်ကို ကြောက်၍ စကား
မပြောဘဲ နေကြကြောင်း၊ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြကြောင်း မိန့်ဆိုထား
လေသည်။

ဝစီဘေဒ ပထမရ

ထိုဖရသဝါစာခေါ် ထိပါးဝစီဘေဒသည် ဒေါသကြောင့် ဖြစ်
သော ဒေါသထွက်စရာနှင့် တွေ့တိုင်း ဒေါသထွက်ကာ လွှတ်ခနဲ ကြမ်း
တမ်းသည့် စကားကို ပြောမိတတ်ကြလေသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ပြန်ဖျင်း
သော စကားပြောမှု သမ္ပပ္ပလာပပင်၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောမှု
ဖရသဝါစာလောက် များမည်မဟုတ်ပေ။

လူတွေ နေ့စဉ် ပြောနေကြသည့် စကားများတွင် လူအများစုကို
ကြည့်ပြောပါက ဖရသဝါစာက ပထမ ရရှိပေမည်။ ဝစီဒုစရိုက်လေး
ပါးအနက် အပြောများရာအလိုက် စဉ်လျှင် ဖရသဝါစာက ပထမ၊
သမ္ပပ္ပလာပက ဒုတိယ၊ လိမ်လည်မှု မုသာဝါဒက တတိယ၊ ကုန်းတိုက်မှု
ပိသုဏဝါစာက စတုတ္ထနေရာ ရရှိပေမည်။

အိမ်တွင်း ဝစီဘေဒပင် နည်းလှပည်မထင်

မိခင်ဖြစ်သူ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကြည့်ပါ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တွင် တစ်ပါးသူများကို ပြောရသည့် ဖရူသဝါစာကို ထားပါဦး။ သားသမီးများ မတော်တာလုပ်သည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်ကာ ဒေါသထွက်ပြီး ငေါက်ငန်း ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆို မြည်တွန်နေကြရသည့် အိမ်တွင်းဖရူသဝါစာ အိမ်တွင်းဝစီဘေဒပင် နည်းမည်မဟုတ်ပေ။ ဒုန့်ဒေး ရှိပေမည်။

အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း

ဒေါသထွက်စရာနှင့် အတွေ့များလေ ဖရူသဝါစာ ပြောရလေ ဖြစ်၏။ ဒေါသထွက်စရာနှင့် တွေ့သာတွေ့ပစေမနေ၊ ဖရူသဝါစာ ပြောမိမည်သာ ဝစီဘေဒထိမည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါသထွက်စရာနှင့် မတွေ့အောင် ကြိုတင်ရှောင်ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်း ဖြစ်၏။

အကြောင်းရင်းမှာ ကရုဏာ

အပြစ်မမြင် မကြောက်လန့် မဆင်ခြင် မထိန်းချုပ်ဘဲ ကြမ်းတမ်းသည့်စကား ထိပါးဝစီဘေဒ ဒလဟော ပြောဆိုနေကြပါက ထိပါးဝစီဘေဒ၏ အရှုခံရမည့်အရေး ထိပါးဝစီဘေဒ၏ အကျိုးတရား ခါးသည်းလှသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရမည့်ဘေး မျှော်တွေး မြင်ကာ ကရုဏာဖြစ်မိပါသောကြောင့် “ဖရူသဝါစာ” ခေါ် ထိပါးဝစီဘေဒ၏ အရှုခံရအောင် ထိပါးဝစီဘေဒ၏ အကျိုးတရား ခါးသည်းလှသည့် ဘေးဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ရအောင်၊ ရင်ဆိုင်ရစေကာမူ ရင်ဆိုင်မှု နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် ဖရူသဝါစာ အမည်ရသော ထိပါးဝစီဘေဒ၏ အပြစ်ပြုကျမ်းတစ်စောင်ကို ရေးသားရပါမူ ကောင်းလေစွာ ဟု အကြံဖြစ်ကာ ဖရူသဝါစာ အမည်ရသော ထိပါးဝစီဘေဒ၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်နှင့် တကွ ထိပါးဝစီဘေဒ၏ အပြစ်ပြု သက်သေသာခက ဝတ္ထုများကို နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကတ်သုံးပုံမှ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖွေရှာထုတ်နုတ်၍ ကျွန်ုပ် “ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှု” ခေါ် ကျမ်းမြတ်တော်ကို ရေးသားပြုစု လိုက်ရပါသတည်း။

ဤကျမ်းရေးသားပုံ

၂-ပိုင်းခွဲ ရေးသား

ဤကျမ်းကို ရေးသားရာ၌ “(၁) ဝစီဘေဒထိအပိုင်း၊ (၂) ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုအပိုင်း” ဟု အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ခွဲခြား ရေးသားထားသည်။

ဝစီဘေဒထိ အပိုင်း

ဝစီဘေဒထိအပိုင်း၌ ဝစီဘေဒထိ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်၊ ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှု၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်၊ ဖရသဝါစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်၊ ဖရသဝါစာ၏ အရတရား၊ ဆဲကြောင်းဝတ္ထု၊ ဆဲခြင်းအမျိုးမျိုး၊ ဆဲပုံအမျိုးမျိုး၊ ဖရသဝါစာဖြစ်မှု၊ မဖြစ်မှု အဆုံးအဖြတ်များ၊ ဖရသဝါစာ၏ အင်္ဂါ၊ ကမ္မပထ မြောက်မှု မမြောက်မှု၊ အပြစ်အကြီးအငယ် စသည်နှင့်တကွ ကျိန်ဆိုခြင်းဆိုင်ရာများကို ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှု အပိုင်း

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုအပိုင်း၌ သူ့သစ်ပါးကို ထိပါးပြောခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ ထိပါးပြောခဲ့ပုံ၊ ထိပါးပြောသည့်အတုတ်ကြောင့် ထိပါးပြောသည့် စကားလုံးအတိုင်း မိမိမှာ ဖြစ်ရ၊ မိမိမှာ ဘေးဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရပုံ (ဝဋ်လိုက်ပုံ) စသည်များကို ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

ထိပါးဝစီဘေဒ (ဝစီဘေဒထိ) ၏ အပြစ်ပြ သက်သေသာဓက ဝတ္ထုများကို ဖော်ပြပါက ထိုအားလုံးပါဝင်ပြီးဖြစ်၍ ထိုအားလုံးကို ဖော်ပြရာမှောက်သောကြောင့် အချုပ်အားဖြင့် “ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှု” အပိုင်း၌ ထိပါးပြောမှုဟူသော ထိပါးဝစီဘေဒ၏အပြစ်ပြ သက်သေသာဓက ဝတ္ထုများကို ရေးသားဖော်ပြသည်” ဟု ဆိုလိုပေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်လိုက်၍ ရှေ့နောက်စဉ်

ရေးသားဖော်ပြသည့် သက်သေသာဓကဝတ္ထုမှာ (၄၀) ဖြစ်ပြီး ထိုဝတ္ထုများကို ဖော်ပြရာဝယ် ရှေ့နောက်စဉ်ရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်လိုက်၍ ရှေ့နောက်စဉ်ထားသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလိုက်၍ ရွှေ့နောက်စဉ်ရာ၌ (၁) ဘုရားရှင်ကို ပထမ၊
(၂) ရဟန္တာကို ဒုတိယ၊ (၃) ပုထုဇဉ်ကို တတိယ စဉ်သည်။

“ရဟန္တာ” ဟုဆိုရာ၌ ဝစီဝဋ်ကြေးခံရသည့်အခါ ရဟန္တာ ဖြစ်နေသည့် ရဟန္တာကိုသာ ဆိုသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ရဟန္တာ အဖြစ်ဖြင့် ဝဋ်ကြေးခံရသည့် ရဟန္တာကိုသာ ဆိုသည်။ ဝစီဝဋ်ကြေးခံရပြီးမှ ရဟန္တာဖြစ်သည့် ရဟန္တာနှင့်၊ ရဟန္တာဖြစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝဋ်ကြေးမှလွတ်သည့် ရဟန္တာကို မဆိုလိုပေ။

ထို (၃) မျိုးတို့တွင် ပုထုဇဉ်ကို စဉ်ရာ၌ (၁) ရဟန်းကို ပထမ၊ (၂) ရသေ့၊ ပရိဗိုဇ်၊ တက္ကတွန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့ကို ဒုတိယ၊ (၃) ကျန် လူဝတ်ကြောင်များကို တတိယ စဉ်သည်။

ထို (၃) မျိုးတို့တွင် ရဟန်းကို စဉ်ရာ၌ (၁) ရဟန်းယောက်ျားကို ပထမ၊ (၂) ရဟန်းမိန်းမကို ဒုတိယ စဉ်သည်။

ထို (၂) မျိုးတို့တွင် ရဟန်းယောက်ျားကို စဉ်ရာ၌ ဤဘဝတွင် နောင်အချိန် ရဟန္တာဖြစ်မှု၊ ပဋိသမ္ဘိဒါရမှု၊ အဘိညာဉ်ရမှု စသည့်ဂုဏ် အကြီးအငယ် အများအနည်း လိုက်၍ ရွှေ့နောက် စဉ်သည်။

လူဝတ်ကြောင်ကို စဉ်ရာ၌ (၁) ယောက်ျားကို ပထမ၊ (၂) မိန်းမကို ဒုတိယ စဉ်သည်။

ယောက်ျားကို စဉ်ရာ၌ ဤဘဝတွင် နောင်အချိန် ရဟန္တာ ဖြစ်မှု စသော ဂုဏ် အကြီးအငယ် အများအနည်း လိုက်၍ ရွှေ့နောက် စဉ်သည်။ မိန်းမကိုစဉ်ရာ၌လည်း နည်းတူပင်။

ယခုလို မှတ်သားလွယ်ကူစေရန် သူ့အုပ်စုနှင့်သူ အကန့်လိုက် အကန့်လိုက် စဉ်ထားသည်။

ထေရဝါဒပိဋကတ်မှ ထုတ်နုတ်ရေး

ဘုရားရှင် လေးဆယ်ငါးဝါကာလပတ်မှီး ဟောကြားတော်မူ အပ်သော စကားတော်များကို “ပါဠိတော်” ဟု ခေါ်သည်။ ထိုပါဠိတော်သည် နိကာယ်အားဖြင့် (၅) ငါးရပ်၊ ပိဋကတ်အားဖြင့် (၃) သုံးပုံ၊ စာအုပ်အားဖြင့် (၄၀) လေးဆယ် အရေအတွက်ရှိလေသည်။

ထိုနိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကတ်သုံးပုံ ပါဠိတော်ကို ဉာဏ်နဲ့ သူတို့ ထင်ရှားနားလည် သဘောပေါက်အောင် ဘုရားရှင်၏အသိတော်ကို

သိသော အရှင်မဟာကဿပမထေရ် စသော ပထမ သင်္ဂါယနာတင် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်များသည် ထိုပါဠိတော်ကို အကျယ်ဖွင့်ဆို ပြုစု ရေးသားတော်မူခဲ့ကြသည်။ ထိုပါဠိတော်၏အဖွင့်ကို “အဋ္ဌကထာ”ဟု ခေါ်သည်။

ထိုရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးများ ပြုစုရေးသားတော်မူအပ်သော အဋ္ဌကထာကို အခြေခံ၍ သီဟိုဠ်ခေတ် အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ စသော မထေရ်မြတ်များ အဋ္ဌကထာအသစ် ရေးသားတော်မူခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုအဋ္ဌကထာအသစ်သည် အုပ်အရေအတွက်အားဖြင့် ငါးဆယ်နှစ်အုပ် ရှိလေသည်။

ထိုအဋ္ဌကထာအသစ်ကို ဉာဏနိ သူတို့ ထင်ရှားနားလည် သဘော ပေါက်အောင် အဋ္ဌကထာဆရာများ၏အလိုကိုသိသော အရှင် ဓမ္မပါလ စသော မထေရ်မြတ်များသည် ထိုအဋ္ဌကထာအသစ်ကို ထပ်မံဖွင့်ဆို ရေးသားတော် မူ ခဲ့ ကြ ပြန် သည်။ ထိုအဋ္ဌကထာအသစ်၏ အဖွင့်ကို “ဋီကာ”ဟု ခေါ်သည်။ ထိုဋီကာသည် အုပ်အရေအတွက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ခုနစ်အုပ် ရှိလေသည်။

ထိုထေရဝါဒ (အရှင် မဟာကဿပ စသော ပထမသင်္ဂါယနာ တင် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးများ၏ အယူမှန်မူရင်းအလိုကျ) ဖြစ်သော နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကတ်သုံးပုံ ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာကျမ်း များကို မွေနှောက်၍ “ဗျသ္မာဝါစာခေါ် ထိပ ဝိဝေသနာဆိုင်ရာပကျန်” ဟု ဆိုရမလောက် ဖွေရှာထုတ်နုတ် ရေးသားထားသည်။

ပိဋကတ် အာဘော်ကျမှုကိုသာ အလေးထား၊

ထိုသို့ရေးသားရာ၌ ထေရဝါဒဖြစ်သော ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာဟူသော ကျမ်းဂန်ပိဋကတ် အာဘော်ကျမှုကိုသာ အလေးထား၍ ရေးသားသည်။ ကျမ်းဂန်ပိဋကတ် အာဘော်ကျမှုကိုသာ အလေး ထား၍ ရေးသားသည့်အလျောက် စကားလုံးအဆန်းသုံးလွန်းက ပါဠိ တော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ အာဘော်လွဲဘတ်သဖြင့် စကားလုံးဆန်းမှုကို ဦးစားမပေး၊ ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာပိဋကတ် အာဘော်ကျမှုကို သာ အလေးထား၍ ရေးသားထားသည်။

ကြိုးပမ်းချက်

သိပ်သည်းကျစ်လျစ် ခိုင်ခန့်စုံရှင်းသေချာ၍ အဆင့်အတန်းမို့ ကျမ်းမြတ်တစ်ဆူဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းထားသည်။

လိုချင်ဖွယ်ရာ အပျိုဝင်ကညာပမာ

ဤကျမ်းကို ရေးသားပြုစုထားသည်မှာ နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကတ် သုံးပုံမှ ထုတ်နုတ်ရေးသားပြုစုထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဤကျမ်းသည် အင်မတန်မှ တည်ငြိမ်ခံ့ညား ထူမြဲရလှသော်လည်း ပါဠိစကားလုံးများကို နည်းနိုင်သမျှနည်းစေပြီး ချဉ်းမရသဖြင့် ထည့်ရသည့် ပါဠိစကားလုံးများကိုလည်း နားလည်အောင် နောက်ကလက်သည်းကွင်းဖြင့် ဆိုလိုရင်းကို ဖော်ပြထားကာ လူငယ်လူရွယ်များပင် နားလည်အောင် ရေးသားပြုစုထားသောကြောင့် ဤကျမ်းသည် တည်ငြိမ်ခံ့ညား ထူမြဲရလှသော်လည်း မာန်မာနမသား လူတိုင်းနှင့်ဝင်ဆံ့အောင် ဆက်ဆံတတ်သည့် လိုချင်ဖွယ်ရာ အပျိုဝင်ကညာပမာသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤကျမ်းပြုသူ၏ ယုံကြည်ချက်

ဤကျမ်းကို ဘေးဒုက္ခပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ကြိုးပမ်းရေးသားပြုစုခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ရိုးရိုးသားသားပြောရလျှင် ဤကျမ်းကို ရေးသားပြုစုခြင်း၏ရည်ရွယ်ချက်တွင် မိမိအကျိုးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပါ။ ပုထုဇဉ်လူသားတွေ ဖရုသဝါစာခေါ် ဝစီဘေဒ၏ အကျိုးတရား၊ ခါးသည်းလှသည့် ဘေးဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ရရေးဟူသော ပရဟိတအတွက် တစ်ခုတည်းဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

အသင် စာရှုသူများသည် ဤကျမ်းပြုသူ၏ ဤမွန်မြတ်သော တစ်ခုတည်းသောရည်ရွယ်ချက်ကို တွေ့ရှိရပါက ဤကျမ်းပြုသူ၏ မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ကို အသိအမှတ်ပြုကာ တုံ့ဆပ် အကောင်အထည်ဖော်သည့်အနေဖြင့် ဤကျမ်းပြုသူ၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ “ဖရုသဝါစာခေါ် ထိပါးဝစီဘေဒ၏ အကျိုးတရား၊ ခါးသည်းလှသည့် ဘေးဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ရအောင်၊ ရင်ဆိုင်ရစေကာမူ ရင်ဆိုင်မှု နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်၊ ဖရုသဝါစာခေါ် ထိပါး ဝစီဘေဒကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ကြလိမ့်မည်” ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း။

လေးတ္ထရ ဓမ္မာဓရိယ ဦးသာဌေးမြင့်

၁၃၅၄ - ၃၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့

၁၆ - ၅ - ၁၉၉၂

ဝစီဘေဒ်ထိတိုင်း၍

ပ က ဘ မ

နမော ဖရုသဝါစာဝိရမဒေသကဿ

ဖရုသဝါစာဝိရမဒေသကဿ = ကြားရသူမှာ၊
မခံသာလောက်၊ ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲ၊ ဆိုဆဲ
သရမ်း၊ စကားကြမ်းကို၊ မဆိုဖို့ရာ၊ မိန့်မှာ
ဟောကြား၊ မြတ်ဘုရားအား။

အဟံ (ထည့်) = ကြားရသူမှာ၊ မခံသာအောင်၊
ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲ၊ ဆိုဆဲသရမ်း၊ စကား
ကြမ်းကို၊ မဆိုဖို့ရာ၊ မိန့်မှာဟောမြတ်၊ အချက်
လက်ကို၊ ထိုထိုကျမ်းမြတ်၊ ပိဋကတ်မှာ၊ ကျန
ဖွဲ့ရှာ၊ ထုတ်ကာဖော်ဆို၊ ရေးသာလို့သော၊
ရုပ်ရောနာမ်လေး၊ သာဌေးမြင့်ဟု၊ မည်ပြု
သမုတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်။

နမော = လာဘ်ကိုမျှော်ကိုး၊ မျိုးရိုးစဉ်လာ၊
တစ်ပြာကြောက်ခြင်း၊ ကဲ့ခြင်းခံရ၊ စိုးလွှတ်ရေး၊
အကြောင်းလေးကြောင့်၊ မပြောင့်တုပ၊ ခိုးရ
ခြင်းမျိုး၊ မဟုတ်နိုးဘဲ၊ နက်နဲများစွာ၊ ဘုရား
ဂုဏ်ရည်၊ ယုံကြည်လေးစား၊ တစ်အားမြတ်နိုး၊
ရှိခိုးခြင်းဖြင့်၊ ဝတ်စင်ဦးခိုက်၊ ရှိခိုးကန်ထော့
လိုက်မပါ၏ဘုရား။

ဝစီဘေဒထိအပိုင်း

--

ဝစီဘေဒထိ - ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်

“ဝစီဘေဒ”ဟူသည် နှုတ်မြွက်မှုတည်း။ “နှုတ်မြွက်မှု”ဟူသည် အားပြောမှုတည်း။ “ထိ”ဟူသည် ထိပါးမှုတည်း။ “ဝစီဘေဒ”ဟူသည် နှုတ်မြွက်၍ ထိပါးမှုတည်း။ “နှုတ်မြွက်၍ ထိပါးမှု”ဟူသည် ဆိုလိုရင်းအားဖြင့် ထိပါးပြောမှုတည်း။ “ထိပါးပြောမှု”ဟူသည် ဖော်ပြလတ္တံ့ဖြစ်သော ဆဲမှုအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်းပင်တည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှု - ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်

“တိုင်း”သည် ပြောတိုင်း-ဟူသော တိုင်း-မှလာသော “တိုင်း”မဟုတ်၊ ပြောသည့်အတိုင်း-ဟူသော အတိုင်း-မှ လာသော “တိုင်း”ဖြစ်သည်။ “ရှု”ဟူသည် ဖြစ်ရမှုတည်း။ သူတစ်ပါးကို ထိပါးပြောသည့်စကားသည် အင်မတန်မှ ထက်မြက်လှသောကြောင့် အင်မတန်မှ ထက်မြက်သည်ကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ထားသော လူသား၊ ခေါင်းရိတ်ခားသား စသည်တို့၏ ရှုမှုနှင့် နှိုင်းခိုင်း၍ သူတစ်ပါးကို ထိပါးပြောခြင်းကြောင့် ထိပါးပြောသည့် စကားလုံးအတိုင်း မိမိမှာ ဖြစ်ရမှု ဘေးဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမှုကို “ရှု”ဟု ဆိုသည်။

ဤစကားအရ “ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှု”ဟူသည် ထိပါးပြောခြင်းကြောင့် ထိပါးပြောသည့်စကားလုံးအတိုင်း မိမိမှာ ဖြစ်ရမှု၊ ဘေးဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမှုတည်း။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးကို ထိပါးပြောကထိပါးပြောသည့်အတွက်ကြောင့် ထိပါးပြောသည့်စကားလုံးတိုင်း မိမိ

မှာ ဖြစ်ရမှု၊ ဘေးဒုက္ခနှင့် ဧွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမှု၊ ဝဋ်လိုက်မှုကို “ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှု” ဟု ဆိုကြောင်း ကောင်းကောင်း ကြီး ဘာသာပေါက်ကြ ရာ၏။

အချို့ဆရာတို့ကမူ “ထိ” ဟူသည် “ပြောမှုပင်ဖြစ်သည်” ဟု ယူပြီးလျှင်၊ “တိုင်း” ကို ပြောတိုင်း-မူလသော “တိုင်း” ဟု ယူ၍ ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှု-ဆိုသည်မှာ “ဒုစရိုက်စကား ပြောတိုင်းပြောတိုင်း အပြစ်ရသည်။ ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်ကို ဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်သည်” ဟု ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှု-၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုကြကုန်၏။ ဖော်ပြလေ့ရှိသော ဘုရားရှင် ကုဏ္ဍဓာနမထေရ်ကို ဆုံးမသည့် စကားနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ပါ၏လော။ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးလုံးနှင့် သက်ဆိုင် ပျံ့နှံ့နေလေရာ ပြိန်ဖျင်းသောစကားကို ပြောတိုင်းပြောတိုင်း ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါ၏လော။ စသည်စသည်ဖြင့် စဉ်းစားကြပါကုန်။

လေညာလွှင့်မြို့ လွှင့်သူသို့သာ ကပ်ရောက်လာသည့်ပမာ

လေညာသို့ ပစ်လွှင့်အပ်သောမြို့သည် ပစ်လွှင့်သည့်နေရာသို့ မသွား၊ ပစ်လွှင့်သူထံသို့သာ ပြန်ရောက်လာတိသကဲ့သို့ ထို့အတူ မိမိဆဲသော ယုတ်မာကြမ်းကြုတ်သော ဖရုသဝါစာ စိတ်စေတနာသည် မိမိရည်ညွှန်းအပ်သော တစ်ပါးသူထံသို့ကား မသွား၊ မိမိထံသို့သာ မိမိနှုတ်ကာ ထုတ်ဖော်ရှေ့ရှုတ်ဆဲရေးသော အမည်သညာ စကားလုံးအတိုင်း မိမိသာ ဆင်းရဲဒုက္ခဆောက်တတ်ကြလေသည်။

အရှင်ကုဏ္ဍဓာနမထေရ်ကို
ဗုဒ္ဓ အရေးတကြီး ဆုံးမတော်မူချက်

ဘုရားရှင်သည် ကုဏ္ဍဓာနမထေရ်ကို “ချစ်သား ကုဏ္ဍဓာနလူသွားပမာ ကြမ်းတမ်းသောစကားကို အယ်သူ့ကိုမျှ သစ်ချစ်သား မပြောလေနှင့်၊ သင်က သူတစ်ပါးကို ဒုသိလ(သိလမရှိသူ) စသည်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ပြောလျှင် အလားတူပင် သစ်ချစ်သားကိုလည်း သစ်ချစ်သားပြောအပ်သူ တစ်ပါးလူက ဒုသိလ စသည်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ပြန်ပြောပေမည်။ ချုပ်ချယ်ပစ်တင် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ကြမ်းတမ်းသည့် အနိုင်ယူ ပြောကြားခြင်းသည် အင်မတန်မှ ဆင်းရဲလှပါ၏။

သင်ချစ်သား သူတစ်ပါးကို ထိပါးပုတ်ခတ် ပြောဆိုပြုမူမှုဒဏ်
တို့သည် လေညာသို့ ငစ်လွင့်အပ်သောမြူမှုန်သည် ပစ်သွယ် ပြန်ရောက်
သကဲ့သို့ ထို့အတူ သူတစ်ပါးကို ထိပါးပုတ်ခတ် ပြောဆိုပြုမူသော
သင် ချစ်သားထံ အစုံ အလှည့်အနေဖြင့် ပြန်ရောက်လာကြပေမည်”ဟု
အရေးတကြီး ဆုံးမတော်မူခဲ့လေသည်။

အရှင်ကုဏ္ဍဝေနမထေရ်၏ ဖြစ်ရပ်အနီး

စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် ဘုမ္မာစိုးနတ် လုပ်

အရှင်ကုဏ္ဍဝေနမထေရ်သည် ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်
အခါက ဘုမ္မစိုးနတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့သောအခါ အလွန်ငေးသည့်
အရပ်မှ အမိဝမ်းတွင်းမှ ဆင်းခဲ့သည့် ညီအစ်ကိုအရင်းပမာ အလွန်ချစ်
ခင်သည့် ဦးတိဿနှင့် ဦးဓမ္မ သူငယ်ချင်း ရဟန်းနှစ်ပါးသည် ကဿပ
ဘုရားရှင်ထံ သွားကြသော် ဘုမ္မစိုးနတ်သည် ဦးတိဿနှင့် ဦးဓမ္မ အင်
မတန် ချစ်ခင်ကြသည်ကို သိ၍ “ကွဲအောင်လုပ်လျှင် ကွဲမည်လား၊ မကွဲ
မည်လား”ဟု စဉ်းစားကာ ဦးတိဿနှင့် ဦးဓမ္မ စိတ်ဝမ်းကွဲအောင်
လုပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကိုရှာလျက် ဦးတိဿနှင့် ဦးဓမ္မ ရဟန်းနှစ်ပါး၏
မနိုးမဝေးမှ လိုက်လေသည်။

တစ်နေရာရောက်သော် ဦးဓမ္မသည် လမ်းအနီး မလှမ်းမကမ်း၌
ချုံ့ပုတ်တစ်ခုကို တွေ့၍ သပိတ်နှင့်သင်္ကန်းကြီးကို ဦးတိဿလက်ထံ
ပေးအပ်ခဲ့ပြီး ချုံ့ပုတ်ထဲသွား အညစ်အကြေးစွန့်လေသည်။ အညစ်
အကြေးစွန့်၍ ချုံ့ပုတ်မှထွက်သောအခါ ဘုမ္မစိုးနတ်သည် တန်ဆာစုံ
ဆင်ယင်ထားသော လှပသည့် မိန်းမပျိုအသွင်ဖန်ဆင်းလျက် မေထုန်
မှိတ်ပြီးထွက်လာသည်ထင်အောင် ချုံ့ပုတ်မှထွက်ပြီး ထိုရဟန်းနှောက်မှ
ကပ်လိုက်ကာ ဆံပင်များကိုခါပြီး ပြင်ထုံးဟန်၊ ထဘီကိုပြင်ဝတ်ဟန်
လုပ်ကာ ဦးဓမ္မနှောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလေသည်။

ရဟန်း ၂ - ပါး အဆင်လွဲကာ စိတ်ဝမ်းကွဲ

ရပ်စောင့်နေရင်းက ထိုအခြင်းအရာကို ဦးတိဿ မြင်သော် စိတ်
မချမ်းမသာဖြစ်ကာ “ငါ သူ့အပေါ် ကြာမြင့်စွာက ထားရှိခဲ့သည့်
မေတ္တာသည် ပျက်လေပြီ၊ ငါ အကယ်၍ ခုလို သူယုတ်မာမှန်သိခဲ့လျှင်

ဒီမျှကြာအောင် အပေါင်းအသင်း ပြုခဲ့မည်မဟုတ်”ဟု စဉ်းစား၍ ဦးဓမ္မ မိမိအနီးရောက်လျှင်ရောက်ချင်း “သူယုတ်မာ...ရော့၊ သင့်သံပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၊ သင်လိုယုတ်မာသော သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ တစ်လမ်း တည်း အယ်နည်းနှင့်မှ မသွားနိုင်တော့ဘူး”ဟု လမ်းခွဲစကား ပြော ကြားလေသည်။

ထိုလမ်းခွဲ မိတ်ကွဲစကားကို ကြားရလေလျှင် ဦးဓမ္မ၏စိတ်နှလုံးမှာ အင်မတန်ထက်လှသောလုံ့ကို ဆုပ်ကိုင်၍ တစ်အားထိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ “ငါ့ရှင်....သင် ဘယ်လိုစကားပြောလိုက်သလဲ၊ ငါ ဒီမျှကြာ အောင် ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ်မျှပင် မသင့်ခဲ့ပါ။ သို့ပါလျက် ငါ့ကို ယနေ့ ‘သူယုတ်မာ’ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုဘိ၏၊ သင် ဘာမြင်လိုလဲ”ဟု မေး လေလျှင် ဦးတိဏ္ဍက “ငါ့ရှင်....အခြားဝေးဝေးပြောနေစရာမလိုပါ။ သင်ဟာ အခုပင် တန်ဆာစုံလင် ဆင်ယင်ထားသော မာတုဂါမနှင့်အတူ ချုံထဲဖြစ်ပြီးမှ ထွက်လာတာမဟုတ်လား”ဟု မိမိမြင်သည့်အတိုင်း အပြစ်တင်ပြောလေသည်။

ဦးဓမ္မက “ငါ့ရှင်....ဒီဖြစ်ရပ်မျိုး ငါ့မှာ လုံးဝမရှိပါ။ ငါ ရ သင်ပြောသောမာတုဂါမကို လုံးဝမတွေ့ပါ”ဟု ရိုးသားစွာ သုံးကြိမ် တိုင်တိုင်ပြောသော်လည်း ဦးတိဏ္ဍသည် ထိုစကားကို လုံးဝမယုံကြည်ဘဲ မိမိမြင်အပ်သော အကြောင်းအရာကိုသာ “အမှန်”ဟု တစ်ယူသန် ယူပြီးလျှင် ဦးဓမ္မနှင့်အတူ တစ်လမ်းတည်းမသွားတော့ဘဲ လမ်းခွဲပြီး ကဿပဘုရားရှင်ထံ သွားလေသည်။ ဦးဓမ္မလည်း အခြားတစ်လမ်းဖြင့် ကဿပဘုရားရှင်ထံ သွားလေသည်။

ဘုမ္မစိုးနတ် ငရဲကျ

ဘုမ္မစိုးနတ်သည် ထိုမကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံကြောင့် ကဿပ ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်တို့၏အကြား ကာလမရေမတွက်နိုင်သော နှစ်ပရိစ္ဆေဒပတ်လုံး အပါယ်မှာ ဖြစ်၍ ရံခါရံခါသာ လူဖြစ်လာသည်။ လူဖြစ်လာသော်လည်း အခြားသူများ ပြုအပ်သမျှအပြစ်များသည် သူ့ အပေါ်မှာသာ ကျရောက်လေတော့၏။

ဝဋ်လိုက်လေပြီ

ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်လက်ထက်ပေ သာဝတ္ထိပြည်၌ ပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်လာလေသည်။ “ဓာန”ဟု မိဘများက မွည့်ခေါ်ကြပြီးလျှင် အရှယ်

ရောက်သော် ဗေဒင်သုံးပုံသင်ကြားတတ်မြောက်၍ အလက်အရွယ်ကြီး
သောအခါ သာသနာ့ဝန်ထမ်းရဟန်းပြုလေသည်။

ရဟန်းပြုသောနေ့မှစ၍ တန်ဆာစုံလင် ဆင်ယင်ထားသော
မိန်းမတစ်ယောက် (ထကယ်မိန်းမမဟုတ်၊ ပိပဂါဝ်ဝဋ်ကြွေးရုပ်) သည်
မထေရ် ရွာတွင်းဝင်လျှင် အတူဝင်၍ မထေရ် ထွက်လာလျှင် အတူ
ထွက်လာ၏။ စသည်ဖြင့် အမြဲ မထေရ် နောက်က တစ်ယောက်ယောက်
လိုက်ပါနေသည့်အသွင် ထင်ရလေသည်။ ထိုမိန်းမရုပ်ကို ဓာနမထေရ်
မမြင်ရ၊ ရှေးမကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံကြောင့် အခြားသူတို့သာ ထိုမိန်းမ
ရုပ်ကို မြင်နေလေသည်။ အကုသိုလ်ကံကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
လေစွာ။

မြို့တွင်းရွာတွင်းဆွမ်းခံဝင်၍ အမျိုးသမီးများက ယာဂုဆွမ်း
လှူဒါန်းကြသောအခါ “အရှင်ဘုရား... ဒီယာဂုတစ်ယောက်ချီသည်
အရှင်ဘုရားအတွက် ဖြစ်ပါသည်။” ဒီယာဂုတစ်ယောက်ချီကား တပည့်
တော်မတို့၏သူငယ်ချင်းမ အရှင်ဘုရား၏နောက်ကပါလာသော ဒီအမျိုး
သမီးအတွက် ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”ဟု ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်ကြလေ
သည်။

ကျောင်းတိုက် ပြန်ရောက်သောအခါမှာလည်း ဓာနမထေရ်ကို
သာမဏေများ ရဟန်းငယ်များက ဝိုင်း၍ “အရှင်ဓာနသည် မိန်းမ
ကြူးသူဖြစ်၏”ဟု ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
ထိုအချိန်မှစ၍ “ကုဏ္ဍ (မိန်းမကြူး) ဓာနမထေရ်”ဟု ခေါ်ဝေါ်လေသည်။

ကုဏ္ဍဓာန ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြော

ကုဏ္ဍဓာနမထေရ်သည် သာမဏေငယ်များ ရဟန်းငယ်များ
ခဏခဏ ဖုရုံးရောက်ရှိလာကြကာ ခုလို ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်ကြသည်ကို
သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် “သင်တို့သာ မိန်းမကြူးဖြစ်ကြ၏၊ သင်တို့၏
ဥပဇ္ဈာယ်များသာ မိန်းမကြူးသူများဖြစ်ကြ၏၊ သင်တို့၏ဆရာများသာ
မိန်းမကြူးသူများဖြစ်ကြ၏”ဟု ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြန်ကုန်ပြော
လေသည်။

ဗုဒ္ဓက ကုဏ္ဍဓာနကို ဆုံးမ

ရဟန်းတို့က မြတ်စွာဘုရားကို ကုဏ္ဍဓာနမထေရ် ခုလို ရုန်ရင်း
ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ပြောသည့်အကြောင်း လျှောက်ကြလေလျှင်

ဘုရားရှင်က ကုဏ္ဍခာနကို “ရဟန်း.... မှန်သလား”ဟု မေးတော်မူလေသည်။ “မှန်ပါသည် ဘုရား”ဟု ဝန်ခံသော် ဘုရားရှင်က “တစ်ဖန် ကပ်၍ အဘယ်ကြောင့် ခုလို ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောရဘိသလဲ”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ကုဏ္ဍခာနမထေရ်က “မြတ်စွာဘုရား.... အမြဲမပြတ် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ညှဉ်းဆဲသည့်ကို သည်းမခံနိုင်၍ ခုလို ပြောမိပါသည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေလျှင် ဘုရားရှင်က “ချစ်သား.... သင်သည် ရှေးက ပြုလုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကို ယနေ့တိုင်အောင် ကြေကျက်စေခြင်း (ငြိမ်းအေး စေခြင်း) ငှာ မတတ်နိုင်သေး၊ နောင် ခုလို ကြမ်းတမ်းသော စကားကို မပြောနှင့်”ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ကုံးမတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုဏ္ဍခာနမထေရ် ရဟန္တာဖြစ်

ကုဏ္ဍခာနမထေရ်သည် နောင် ဝိပဿနာတရား လုံ့လ ကြိုးကုတ် အားထုတ်လေလျှင် ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။ ရဟန္တာဖြစ်သည့်အခါ မှစ၍ ဝိပါက်ဝဋ်ကြေးရုပ်မိန်းမ အပြီးတိုင် ပျောက်ကွယ်လေသည်။

ဘုရားရှင် ရဟန်းတော်များကို တေဒဂ်သွဲ့တူး ချီးမြှင့်တော်မူသောအခါ ကုဏ္ဍခာနမထေရ်သည် ရှေးဦးစွာ မိမိကံယူ ရရှိနိုင်ကြသည့် ရဟန်းတို့တွင် အမြတ်ဆုံး၊ အသာဆုံး တေဒဂ်သွဲ့တူး ချီးမြှင့်ခံတော်မူရလေသည်။ (ကုဏ္ဍခာနဗ္ဗေဒ္ဓရာပဒါန၊ ဗမ္မပဒ ကုဏ္ဍခာနဗ္ဗေဒ္ဓရ ဝတ္ထု)

ပရုသဝါစာကို ရှောင်ဖို့ မလွယ်

အရှင်ကုဏ္ဍခာနမထေရ်သည် သာမန်သာဝက ပဟုတ်ပေ။ မဟာသာဝက (တပည့်ကြီး) ရှစ်ကျိပ်တွင် တစ်ပါးပါးဝင်သည့် သာဝက ဖြစ်၏။ မဟာသာဝက အလောင်းလျာတို့သည် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကလ ကြာအောင် ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ရသည်။ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်မှ မဟာသာဝက ဖြစ်နိုင်သည်။ အရှင်ကုဏ္ဍခာနသည် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်၍ မဟာသာဝက ဖြစ်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေရာ မထေရ်၏ ပါရမီထူသည်သည် မသေးလှချေ။ ကြီးမားလှပေသည်။ မထေရ်ထက် ပါရမီထူထည်ကြီးမားသည် သာဝကများမှာ အရှင်သာဝိပုတ္တရာနှင့် အရှင်ပဟာမောဂ္ဂလောနိ မလေရ်နှစ်ပါးသာ ရှိလေသည်။ ဤမျှ ပါရမီ

ထုထည် ကြီးမားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ကြမ်းတမ်းသည့် စကားကို ပြောမိလေသည်။ ဤကုဏ္ဍခာနမထေရ် ကြမ်းတမ်းသည့်စကား ပြောမိသည်ကို ကြည့်က ကြမ်းတမ်းသည့်စကား မပြောမိအောင် စောင့်ထိန်းဖို့ ဖရုသဝါစာကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ မလွယ်ကူလှသည်မှာ ထင်ရှားလှလေသည်။

နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် ကြိုးပမ်းရမည်သာ

ဖရုသဝါစာသည် ဒေါသကြောင့်ဖြစ်လေရာ ဒေါသကို အနာဂါမ်ကျမှ ပယ်နိုင်၍ အနာဂါမ်ဖြစ်မှ ဖရုသဝါစာကို ပယ်နိုင်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပုထုဇဉ်တို့အဖို့ အရှင်း မပယ်နိုင်ဘဲလည်း နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ကြိုးပမ်းကြရမည်သာ ဖြစ်သတည်း။

ဖရုသဝါစာ၏ အဓိပ္ပာယ် ပွင့်ဆိုချက်

ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောခြင်းကို “ဖရုသဝါစာ” ဟု ဆိုသည်။ “ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောခြင်း” ဟူသည် ဆဲကြောင်း ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ဆဲမှုပင်တည်း။

ဆဲသည့်အခါ ဒေါသဖြင့် ဆဲသည့်အလျောက် သဘာဝအားဖြင့် ပင် ဖရုသဝါစာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြမ်းတမ်းလျက်ရှိလေသည်။ ကြမ်းတမ်းသည့် စကားဖြစ်သောကြောင့် ကြားရသူတို့လည်း နာမချမ်းသာ၊ အကျိုးမဲ့ကို ဖြစ်စေတတ်သော စကားဖြစ်သောကြောင့် စိတ်လည်း မချမ်းသာ၊ နှစ်သက်မှုလည်း မရှိ။ ယခုလို ဖရုသဝါစာသည် ပြောသူရော ကြားရသူပါ နှစ်ဦးသားလုံးကို လူသွားကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းအောင် ဆင်းရဲအောင် ပြုလုပ်လေသည်။ မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားလုံးကို ကြမ်းတမ်းဆင်းရဲအောင် ပြုလုပ်တတ်သောကြောင့် ဆဲရေးသော စကားလုံး စကားသံသည် မုချအားဖြင့် “ဖရုသဝါစာ” ဟူသော နာမည်ကို ရရှိလေသည်။

ဖရုသဝါစာ၏ အရတရား

ဖရုသဝါစာအရ တရားကိုယ်အားဖြင့် ထိပါးပုတ်ခတ်သောအခါ သေလုမတတ် အခံရခက်အောင် နာသော အနာဆိုး၊ အနာပျက်နှင့် သေလုမတတ် ကခံရခက်အောင် နာသော ဝှေးစေ့တို့နှင့် တူသော

၇။ “ပုံသဏ္ဌာန် ထိပါးဆဲခြင်း” ဟူသည် လံဗာကြီး၊ ငပု၊ ညှပ်စိ စသည်ဖြင့် ပြောခြင်းတည်း။

၈။ “ကိလေသာ ထိပါးဆဲခြင်း” ဟူသည် ဒိဋ္ဌိကြီး၊ မာနခဲ၊ ဣာဘူစ စသည်ဖြင့် ပြောခြင်းတည်း။

၉။ “အပြစ် ထိပါးဆဲခြင်း” ဟူသည် မုသားအိုး၊ မိန်းမကြူး စသည်ဖြင့် ပြောခြင်းတည်း။

၁၀။ “ထို (၉)မျိုးမှ ကြွင်းသည့် ယုတ်မာသည့် အရာဝတ္ထု ထိပါးဆဲခြင်း” ဟူသည် ခွေး၊ ခွေးသား၊ ငါးလခွေး စသည်ဖြင့် ပြောခြင်းတည်း။

ဆဲခြင်း အမျိုး (၂၀)

ဆဲခြင်း ၁၀-မျိုးတွင် တစ်မျိုးတစ်မျိုး၌ အယုတ်၊ အမြတ်စား ဖြင့် ၂-မျိုးစီ ကွဲပြား၏။

၁။ စဏ္ဍာလမျိုး၊ မုဆိုးတံငါမျိုး စသောအမျိုးသည် ယုတ်နိမ့်သော အမျိုး မည်၏။ မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ သေဌေးမျိုး စသောအမျိုး သည် မြင့်မြတ်သောအမျိုး မည်၏။

၂။ ကိုစဏ္ဍာလ၊ ကိုခွေး စသောအမည်သည် ယုတ်နိမ့်သော အမည် မည်၏။ ကိုသေဌေး၊ ကိုမျိုးမြင့် စသောအမည်သည် မြင့်မြတ်သော အမည် မည်၏။

မိမိတို့ နေထိုင်သည့် အရပ်ဒေသ အလျောက် ယုတ်နိမ့်သော မထိမဲ့မြင် ပြုအပ်၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချအပ်သော အမည်မှန်သမျှသည် ယုတ်နိမ့်သော အမည် မည်၏။ ဘုရားနှင့်စပ်သော အမည်၊ တရားနှင့်စပ်သော အမည်၊ သံဃာနှင့် စပ်သော အမည်များနှင့် အရပ်ဒေသ အလျောက် မြင့်မြတ်သော မထိမဲ့မြင် ပြုအပ် မကဲ့ရဲ့ မရှုတ်ချအပ်သော အမည် မှန်သမျှသည် မြင့်မြတ်သော အမည် မည်၏။

တစ်စုံတစ်ရာသော အရပ်ဒေသ၌ အများက တစ်စုံတစ်ရာသော အမျိုးကို “ယုတ်နိမ့်သည့်အမျိုး” ဟု သတ်မှတ်ထားလျှင် ထိုအရပ်ဒေသ အလျောက် ထိုသတ်မှတ်ထားသည့် အမျိုးသည် ယုတ်နိမ့်သည့်အမျိုး မည်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ထိပါး။

၃။ ဘာရဒွါဇအနွယ်၊ တိတ္ထိအနွယ် စသောအနွယ်သည် ယုတ်
နိမ့်စသော အနွယ်မည်၏။ ဂေါတမအနွယ်၊ ကဿပအနွယ်၊ မောဂ္ဂလာန်
အနွယ် စသောအနွယ်သည် မြင့်မြတ်သော အနွယ်မည်၏။

ဤအနွယ်၌လည်း အမျိုးနည်းတူ အရပ်ဒေသအလျောက် သတ်
မှတ်ထားချက်အားဖြင့်လည်း အယုတ်၊ အမြတ်ကို သိရာ၏။

၄။ ချေးကြုံးသည့်အလုပ်၊ အနက်ပစ်သည့်အလုပ် စသော
အလုပ်အကိုင်သည် ယုတ်နိမ့်သော အလုပ်အကိုင်မည်၏။ လယ်ထွန်သည့်
အလုပ်၊ ရောင်းဝယ်သည့်အလုပ် စသော အလုပ်အကိုင်သည် မြင့်မြတ်
သော အလုပ်အကိုင်မည်၏။

ဤအလုပ်အကိုင်၌လည်း ရှေးအတူ အရပ်ဒေသ အလျောက်
အမျိုးသတ်မှတ် ယူဆထားချက်အားဖြင့်လည်း အယုတ်၊ အမြတ်ကို သိ
ရာ၏။

၅။ ကျူထရုံရက်အတတ်၊ ချိုးအတတ် စသော အတတ်ပညာ
သည် ယုတ်နိမ့်သော အတတ်ပညာ မည်၏။ ကျမ်းပြုအတတ်၊ နက္ခတ်
အတတ် စသော အတတ်ပညာသည် မြင့်မြတ်သော အတတ်ပညာ
မည်၏။

ဤအတတ်ပညာ၌လည်း အယုတ်၊ အမြတ်ကို အရပ်ဒေသ
အလျောက် လူအများ သတ်မှတ် ယူဆထားချက် အားဖြင့်လည်း
သိရာ၏။

၆။ အနာရောဂါ၌ အနာရောဂါမှန်သမျှ ယုတ်နိမ့်သည်ချည်း
ဖြစ်၍ အနာရောဂါမှ လွတ်ကင်းသည်ကို “အမြတ်”ဟု ယူရမည်။
မောင်ကျန်းမာ စသည်ဖြင့် ပြောခြင်းမျိုးတည်း။

၇။ ပုံသဏ္ဌာန်၌ အရပ်ရှည်လွန်းခြင်း၊ အရပ်ပုလွန်းခြင်း စသော
ပုံသဏ္ဌာန်သည် ယုတ်နိမ့်သော ပုံသဏ္ဌာန် မည်၏။ အရပ် မရှည်လွန်း
မပုလွန်း (အနေတော်ဖြစ်)ခြင်း စသော ပုံသဏ္ဌာန်သည် မြင့်မြတ်သော
ပုံသဏ္ဌာန်မည်၏။

၈။ ကိလေသာ၌လည်း ကိလေသာမှန်သမျှ ယုတ်နိမ့်သည်ချည်း
ဖြစ်သောကြောင့် အမြတ်ဖက်၌ ကိလေသာမှ လွတ်ကင်းသည်ကို ယူရ
မည်။ ဒိဋ္ဌိပယ်ပြီး သောဘာပန် အဂ္ဂိယာကြီး စသည်ဖြင့် ပြောခြင်းမျိုး
တည်း။

၉။ အပြစ်၌လည်း အပြစ်မှန်သမျှ ယုတ်နိမ့်သည်ချည်းဖြစ်၍ အပြစ်မှ လွတ်မြောက်သည်ကို “အမြတ်”ဟု ယူရမည်။ မုသားမပါတဲ့ သစ္စာဆရာကြီး စသည်ဖြင့် ပြောခြင်းမျိုးတည်း။

၁၀။ “ရှေ့ကိုးမျိုးမှ ကြွင်းသော ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းသည့် အရာ ဝတ္ထု၌လည်း ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းသည့် အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ ယုတ်နိမ့်သည် ချည်းဖြစ်သောကြောင့် ထိုရန်ရင်းကြမ်းတမ်းသည့် အရာဝတ္ထုမှ လွတ်မြောက်သည်ကို “အမြတ်”ဟု ယူရမည်။ ခွေး၊ နွား စသော အရာဝတ္ထုကို အယုတ်ယူ၍ လူ၊ နတ်စသော အရာဝတ္ထုကို “အမြတ်” ဟုယူရ၏။

ဆဲခြင်းအမျိုး (၄၀)

ဆဲခြင်း (၁၀) မျိုးတွင် တစ်မျိုး တစ်မျိုး၌ အယုတ်၊ အမြတ် နှစ်မျိုးစီ ကွဲပြားကြသကဲ့သို့ ထို့အတူ အဆဲခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မင်း စသော မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ စက္ကာလစသော ယုတ်နိမ့်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဖြင့် နှစ်မျိုးပင် ကွဲပြား၏။ ဤအကဲ့အပြားကို အခြေခံ၍ ဆဲရေးခြင်း အမျိုးပေါင်း (၄၀) ရှိသည်။

အကျဉ်းပြအံ့ - အမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်းသည် (၁) ယုတ်နိမ့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယုတ်နိမ့်သော အမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်း၊ (၂) မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယုတ်နိမ့်သော အမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်း၊ (၃) ယုတ်နိမ့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင့်မြတ်သော အမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်း၊ (၄) မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင့်မြတ်သော အမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်း၊ ဤသို့အားဖြင့် (၄) မျိုး ကွဲပြား၏။

အမည်ဖြင့် ဆဲခြင်း စသည်တို့၌လည်း ဤနည်းအတူ (၄) မျိုး စီပင် အသီးသီး ကွဲပြားလေသောကြောင့် ဆဲခြင်းအမျိုးအစားပေါင်း (၄၀) ရှိရသတည်း။

ဆဲခြင်း (၁၀) မျိုးကို အယုတ်၊ အမြတ် (၂) မျိုးနှင့် မြှောက် (၂၀) ဖြစ်၏။ ထို(၂၀)ကို အဆဲခံရသော အယုတ်၊ အမြတ်ပုဂ္ဂိုလ် (၂) မျိုးနှင့် မြှောက် (၄၀) ဖြစ်၏။

ဆဲပုံဆဲနည်း (၄) ချက် နုပူနာ

၁။ ဆဲလိုသောစိတ်ဖြင့် စက္ကာလကို “စက္ကာလမျိုး”ဟု ပြောခြင်းသည် ယုတ်နိမ့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယုတ်နိမ့်အမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

၂။ မင်းကို “စဏ္ဍာလမျိုး”ဟု ပြောခြင်းသည် မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယုတ်နိမ့်သော အမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

၃။ စဏ္ဍာလကို “မင်းမျိုး”ဟု ပြောခြင်းသည် ယုတ်နိမ့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင့်မြတ်သောအမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

၄။ မင်းကို “မင်းမျိုး”ဟု ပြောခြင်းမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင့်မြတ်သောအမျိုးဖြင့် ဆဲခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

အမည်ဖြင့် ဆဲခြင်း စသည်တို့၌လည်း ဤနည်းအတူ သိရ၏။

ဟု ဟိဟု ဟိ မဟု ဟိဟု ဟိ ဆဲခြင်းပင်

ဆဲလိုမှုဖြင့် စဏ္ဍာလမျိုးဖြစ်သူကို “စဏ္ဍာလမျိုး”ဟု၊ မင်းမျိုးဖြစ်သူကို “မင်းမျိုးကြီး”ဟု ပြောခြင်းသည် ဟုတ်မှန်သော ဆဲကြောင်း ဝတ္ထုဖြင့် ဆဲခြင်းဖြစ်၏။

စဏ္ဍာလမျိုးဖြစ်သူကို “မင်းမျိုး” ဟု၊ မင်းမျိုးဖြစ်သူကို “စဏ္ဍာလမျိုး”ဟု ပြောခြင်းသည် မဟုတ်မမှန်သော ဆဲကြောင်းဝတ္ထုဖြင့် ဆဲခြင်းဖြစ်၏။

ယုတ်နိမ့်သူကို ယုတ်နိမ့်သောအမျိုး စသည်ဖြင့်၊ မြင့်မြတ်သူကို မြင့်မြတ်သောအမျိုး စသည်ဖြင့် ပြောခြင်းသည် မှန်ရာကို ပြောခြင်းကား ဟုတ်၏။ သို့ရာတွင် ဆဲလိုမှုဖြင့် ပြောသည့်အတွက် ဖရသဝါစာ ဖြစ်ရ၏။

ထို့ပြင် ယုတ်နိမ့်သူကို မြင့်မြတ်သောအမျိုး စသည်ဖြင့်၊ မြင့်မြတ်သူကို ယုတ်နိမ့်သောအမျိုး စသည်ဖြင့် ပြောခြင်းမှာကား မုသာဝါဒလည်း ဖြစ်လေသည်။

စောင်းချိတ်ပြောလျှင်လည်း ဖရသဝါစာပင်

ယခုလိုဆဲရာ၌ တိုက်ရိုက်တုံ့ပြောမှု၊ စောင်းချိတ်ပြောမှုအား ဖြင့် ဆဲပုံအခြင်းအရာလည်း (၂)မျိုး ပြားပြန်သည်။

“သင် စဏ္ဍာလပဲ”ဟု ပြောခြင်းသည် တိုက်ရိုက်ဆဲခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ စောင်းချိတ်၍ ဆဲမှုသည် (၃)မျိုး ရှိ၏။ (၁) ဒီနေရာမှာ စဏ္ဍာလအချို့ ရှိ၏။ (၂) ဒီနေရာရှိသူတို့သည် စဏ္ဍာလတို့ဖြစ်ကုန်၏။

(၃) ငါတို့သည် စက္ကလတို့ မဟုတ်ကုန်၊ ယခုကို ဆဲခြင်းမျိုးတည်း။
ထို့ကြောင့် စောင်းချိတ်ပြောလျှင်လည်း ဖရသဝါစာပင်။

ကွယ်ရာမှာ ဆဲလျှင်လည်း ဖရသဝါစာပင်

“ဤ ဖရသဝါစာသည် ဆဲအပ်သူ၏ မျက်ခံ့မှာန် ဖြစ်ပါမှ
ကမ္မပထမြောက်၏”ဟု အချို့ဆရာတို့ ဆိုကြ၏။

ငါတို့အလိုကား “ဘူတစ်ပါးကိုဆဲရေးပြီးမှ မှားမှန်းသိသဖြင့်
ကန်တော့သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ကန်တော့ခံရသူ အဝေး၌တည်နေ၍ မျက်
ကွယ်ဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ သေပြီးမှသော်လည်းကောင်း ကန်တော့
စေကာမူ ကန်တော့ခြင်းကိစ္စ ထမြောက်အောင်မြင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ
မျက်ကွယ်၌တည်သောသူကို ဆဲသော်လည်းကောင်း၊ သေပြီးသူကို ဆဲ
သော်လည်းကောင်း ဖရသဝါစာကံထိုက်၏ ဟူ၍ ဒီဃနိကာယ် ဋီကာ
ဆရာ၊ ပဇ္ဈိမနိကာယ်ဋီကာဆရာတို့ အလိုရှိတော်မူကြကုန်၏။ ထို့
ကြောင့် ရှေ့မှာ ဆဲမှ မဟုတ်၊ ကွယ်ရာမှာဆဲလည်း ဖရသဝါစာကမ္မပထ
မြောက်၏”ဟု ယူကြပါကုန်၏။

ကိုယ်ဖြင့် သိစေလျှင်လည်း ဖရသဝါစာဖြစ်

ဆဲရာ၌ ပါးစပ်ဖြင့် ပြောမှ မဟုတ်ပေ၊ ဆဲသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို
သိအောင် လက်ဖြင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလုပ်ပြမှု၊ စာရေးပြမှု စသည်
များလည်း ပါဝင်သည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် နှုတ်ဖြင့်ပြော
သည့် ဖရသ (ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း)က များသောကြောင့် ဖရသကို
“ဝစီကံ”ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ အနည်းငယ်အားဖြင့် “ကိုယ်ဖြင့် ပြောသည့်
ဖရသလည်း ရှိသည်”ဟု မှတ်သားရ၏။

စကားပြစ်းစေကာမူ စိတ်နှလုံးနူးညံ့လျှင်
ဖရသဝါစာ မဖြစ်

သူငယ်တစ်ယောက်သည် ပိခင်စကားကို နားမထောင်ဘဲ တော
သွားလေလျှင် ပိခင်ဖြစ်သူက တားလို့မရသဖြင့် “သင် သားမိုက်ကို
တောကဲ့မပြုမ်းကြီး လိုက်ခတ်ပါစေဟယ်”ဟု ကျိန်ဆဲလေသည်။ ထိုသို့
ဆဲရာ၌ နှုတ်ထွက်စကားပြစ်းတမ်းသော်လည်း စိတ်နူးညံ့သောကြောင့်

“ဖရသဝါစာ မဖြစ်”ဟု သီလက္ခန္ဓိဗြဟ္မဇာလသုတ်အဋ္ဌကထာ၊ အဋ္ဌ-
သာလိနီဒ္ဓါရကထာ စသည်တို့၌ မိန့်ဆိုထားလေသည်။

ထို့အတူ မိဘတို့သည် သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ပြောဆိုမရ
သည့်အခါ “မြွေပွေးကိုက်သေပါစေ၊ ကားတိုက်သေပါစေ” စသည်ဖြင့်
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောတတ်ကြလေသည်။ ပြောကြသော်လည်း
သားသမီးတို့ကို ခြင်ကသေးမျှပင် မကိုက်စေလိုကြ၊ စက်ဘီးကလေးမျှ
ပင် မတိုက်စေလိုကြ၊ သားသမီးတို့အပေါ် ကြာဖက်ကလေးမျှပင် မကြာ
စေလိုကြ။

ဆရာတို့သည် တပည့်များကို ရံခါရံခါ “ခေးမသားတွေ...
ထွက်သွားကြ” စသည်ဖြင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောတတ်ကြလေ
သည်။ ပြောကြသော်လည်း တပည့်များ ပညာတတ်မှုကို လိုလားလျက်
ရှိကြလေသည်။

ယခုလို မိဘဆရာတို့က သားသမီး၊ တပည့်များကို ကြမ်းကြမ်း
တမ်းတမ်း ပြောဆိုဆဲရာ၌ နှုတ်ထွက်စကားကြမ်းသော်လည်း စိတ်မှာ
လွန်စွာမှ အကျိုးလိုလားသည်ဖြစ်၍ နူးညံ့သောကြောင့် ဖရသဝါစာ
မဖြစ်။

ဤအဆိုမှာ သီလက္ခန္ဓိဗြဟ္မဇာလသုတ်အဋ္ဌကထာ၊ အဋ္ဌသာလိနီ
ဒ္ဓါရကထာ စသည်တို့အလို ဖြစ်၏။ သို့သော် အမျက်ဒေါသထွက်သည့်
စိတ် မပါပါ။ ဒေါသဖြစ်ပါမှ ဖရသဝါစာမှ လွတ်သည်။ ဒေါသ
စိတ်ဖြင့် ပြောမှု၊ ဒေါသဖြစ်မှု မလွတ်ပေ၊ ဖရသဝါစာ ဖြစ်သည်သာ။

အရှင်ပိလိန္ဒဝတ္ထမထေရ်၏ဝါဒမှာ

အရှင်ပိလိန္ဒဝတ္ထရဟန္တာမထေရ်သည် လူတို့နှင့်ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းတို့
နှင့်ဖြစ်စေ စကားပြောလျှင် “သူယုတ်လား၊ သူယုတ်သွား” စသည်ဖြင့်
စကားဝါကျခွန်းတိုင်းမှာပင် “သူယုတ်” စကားလုံး ထည့်၍ ပြောလေ့
ရှိလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ရဟန်းတို့က အရှင်ပိလိန္ဒဝတ္ထ နှုတ်ထွက်ကြမ်းမှုနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ဘုရားရှင်ကို “မြတ်စွာဘုရား... အရိယာတို့မည်သည် ရန်
ရင်းကြမ်းတမ်းသောစကားကို မပြောဘူးမဟုတ်လား”ဟု မေးလျှောက်
ကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားက “ရဟန်းတို့.... အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်မှာ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချသော ဒေါသစိတ်ဖြင့် ပြောသည့် ရန်ရင်းကြမ်း တမ်းသော စကားဟူ၍ မရှိချေ။ အမှန်အားဖြင့် အတိတ်ဘဝ အဆက် ဆက်က လေ့ကျက်ထုံခဲ့သော ကိလေသာ၏ အငွေ့သတ္တိတည်းဟူသော ဝါသနာ၏အစွမ်းဖြင့် ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား.... အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ် သည် လူတို့နှင့်ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းတို့နှင့်ဖြစ်စေ စကားပြောလျှင် ‘သူယုတ်၊ သူယုတ်’ ဟု ပြောပါသည်။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ခုလို ပြောရပါသလဲ ဘုရား” ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထားကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားက “ရဟန်းတို့.... ငါ့သား ပိလိန္ဒဝစ္ဆ ခုလို နှုတ် ထွက်ကြမ်းမှုသည် ခုမှသာဖြစ်သည့် အလေ့အကျက်မဟုတ်ပေ။ လွန်ခဲ့ သော ဘဝငါးရာ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူတစ်ဖက်သားကို ‘သူယုတ်’ ဟု ပြောလေ့ရှိသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ငါ့သားပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ဘဝအလေ့အကျက် အထုံဝါသနာကြောင့်သာ ခုလို နှုတ်ထွက်ကြမ်း သောစကားကို ပြောလေသည်။ ကြမ်းတမ်းသည့်စိတ်စေတနာဖြင့် ပြော သည်မဟုတ်။ အရိယာတို့ပြောသော စကားသည် နှုတ်ထွက်ပင်ကြမ်း သော်လည်း စိတ်စေတနာက မကြမ်းသောကြောင့် စင်ကြယ်သည်သာ ဖြစ်၏။ ခုလို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ နှုတ်ထွက်ကြမ်းမှု၌ အနည်းငယ်မျှသာ ပင် မကောင်းမှုအကုသိုလ် မဖြစ်” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ယခုလို အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ် နှုတ်ထွက်ကြမ်းသော်လည်း စိတ် စေတနာ မကြမ်းသောကြောင့် ဖရသဝါစာ မဖြစ်ကြောင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ် ပိလိန္ဒဝစ္ဆဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ၌ မိန့်ဆိုထားလေသည်။

ရဟန္တာဖြစ်က ဒေါသကိုပယ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ရဟန္တာတို့ အဖို့ ဒေါသစိတ်ဖြင့် ပြောသည့်စကား အဘယ်မှာ ရှိပါတော့မည် နည်း။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် ပြောသည့်စကား မရှိတော့သည်သာ။

စကားနူးညံ့စေကာမူ စိတ်ကြမ်းလျှင် ဖရသဝါစာ ဖြစ်

တရားသူကြီးက သတ်ဖို့ရန် အမိန့်ချရာ၌ ပြုံးရှင်သောမျက်နှာဖြင့် “ဒီရာဇဝတ်သားကို ချမ်းချမ်းသာသာ သိပ်ထားလိုက်ပါ” ဟု ပြော လေသည်။ ထိုစကားသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့ ချိုသာလှသော်လည်း အတွင်း စိတ်က အင်မတန်ကြမ်းတမ်းသောကြောင့် ဖရသဝါစာ ဖြစ်လေသည်။

ယခုလို စကားက နူးညံ့သိမ်မွေ့ ချိုသာစေကာမူ စိတ်ကြမ်းက ဖရသဝါစာဖြစ်ကြောင်း သီလကွန်ဗြဟ္မဇာလသုတ် အဋ္ဌသာလိနိဒ္ဒါရကထာ အဋ္ဌကသာတို့၌ ဆိုထားလေသည်။

ဖရသဝါစာ အင်္ဂါ ၃-ပါး

- (၁) အဆဲခံရသူက သူတစ်ပါးဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) အမျက်ထွက်သည့် စိတ်ရှိခြင်း (စိတ်ဆိုးခြင်း)၊
- (၃) ဆဲခြင်း၊

ဤအင်္ဂါ ၃-ပါးသည် ဖရသဝါစာ၏ အင်္ဂါဖြစ်၏။

ကမ္မပထ မြောက်မှ မမြောက်မှ

ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ဆဲကြောင်းဖြစ်သော စေတနာသည် အင်္ဂါညီမှသာ ကမ္မပထမြောက်သည်။ “အပါယ်ရောက်ရှိရန် လမ်းကြောင်းဖြစ်သော ကံ၊ အပါယ်ရောက်စေနိုင်သောကံ ဖြစ်သည်” ဟု ဆိုလိုပေသည်။ အင်္ဂါမညီက ကမ္မပထမမြောက်။

ကမ္မပထမြောက်မှသာ ဖရသဝါစာကံ အထမြောက်သည်။ “ဖရသဝါစာကံ” ဟု ဆိုရသည်။ ကမ္မပထမမြောက်က ဖရသဝါစာကံ အထမမြောက်။ “ဖရသဝါစာကံ” ဟု မဆိုချ။ ငစိက်သာမညသာ ဖြစ်သည်။ သာမညအားဖြင့် “ငစိက်” ဟုသာ ဆိုရသည်။ (အရေတွက်ဒီပနီ)။ “ဝစီဒုစရိက်” ဟုသာ ဆိုရသည်။ (အဋ္ဌသာလိနိ)။ ယခုလို ဖရသဝါစာ အထမြောက်သည်ကိုပင် “ဖရသဝါစာကံထိုက်သည်” ဟု ဆိုသည်။

ကမ္မပထမြောက်သောကံနှင့် မမြောက်သောကံ
အကျိုးပေးထူးခြားဟန်

ကမ္မပထမြောက်သောကံနှင့် မမြောက်သောကံ ၂-မျိုးတို့ အကျိုးပေး ထူးခြားချက်မှာ— ကမ္မပထမြောက်သောကံသည် အပါယ် ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို ပေးနိုင်သည်။ ကမ္မပထမမြောက်သောကံမှာ အပါယ် ပဋိသန္ဓေအကျိုး ပေးနိုင်၊ မပေးနိုင် ကိန်းသေမဟုတ်၊ အချို့ ပေးနိုင်သည်၊ အချို့ မပေးနိုင်။ ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို မပေးနိုင်သော်လည်း မိမိဆဲသည့် အတိုင်း မိမိမှာ ပြန်ဖြစ်ခြင်းစသော ငဋ္ဌလိုက်သည့်အနေဖြင့် ဖြစ်သော

ပဝတ္တိကျိုးကို ပေးသည်မူကား သေချာလှလေသည်။ (အဋ္ဌသာလိနီနှင့် ယင်းအဖွင့်ဋီကာများ)

အပြစ် အကြီး၊ အငယ်

အဆဲခံရသူ၏ သီလစသောဂုဏ် အကြီး၊ အငယ်လိုက်၍ အပြစ် အကြီးအငယ် ကွာလေသည်။ အဆဲခံရသူက သီလစသောဂုဏ်ကြီးလျှင် အပြစ်ကြီးသည်။ အဆဲခံရသူက သီလစသောဂုဏ် ငယ်လျှင် အပြစ် ငယ်သည်။

သီလမရှိသူကို ဆဲခြင်းထက် သီလရှိသူကို ဆဲခြင်းက ပိုအပြစ်ကြီး သည်။ ပုထုဇဉ်ကို ဆဲခြင်းထက် သောတာပန်ကို ဆဲခြင်းက၊ သောတာပန် ကို ဆဲခြင်းထက် သကဒါဂါမ်ကို ဆဲခြင်းက၊ သကဒါဂါမ်ကို ဆဲခြင်း ထက် အနာဂါမ်ကို ဆဲခြင်းက၊ အနာဂါမ်ကို ဆဲခြင်းထက် ရဟန္တာကို ဆဲခြင်းက ပိုအပြစ်ကြီးသည်။ ပုထုဇဉ်တွင်လည်း ငါးပါးသီလမလုံသူကို ဆဲခြင်းထက် ငါးပါးသီလလုံသူကို ဆဲခြင်းက၊ သီလတစ်ပါးလုံသူကို ဆဲခြင်းထက် နှစ်ပါးလုံသူကို ဆဲခြင်းက၊ နှစ်ပါးလုံသူကို ဆဲခြင်းထက် သုံးပါးလုံသူကို ဆဲခြင်းက၊ သုံးပါးလုံသူကို ဆဲခြင်းထက် လေးပါးလုံ သူကို ဆဲခြင်းက၊ လေးပါးလုံသူကို ဆဲခြင်းထက် ငါးပါးလုံသူကို ဆဲခြင်း က၊ ငါးပါးလုံသူကို ဆဲခြင်းထက် ရှစ်ပါးသီလစောင့်သူကို ဆဲခြင်းက ပိုအပြစ်ကြီးသည်။ ဤသို့ စသည်ဖြင့်သိရာ၏။

ထို့ပြင် ဆဲသူ၏ ဒေါသအကြီး၊ အငယ်လိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ဆဲသည့်စကား အများ၊ အနည်းလိုက်၍ လည်းကောင်း အပြစ်အကြီး၊ အငယ် ကွာလေသည်။

ထို့ပြင် ကမ္မပထမြောက်၊ မမြောက်လိုက်၍လည်း အပြစ်အကြီး၊ အငယ် ကွာလေသည်။ ကမ္မပထမြောက်လျှင် အပြစ်ကြီးသည်။ ကမ္မပထ မမြောက်လျှင် အပြစ်ငယ်သည်။

(အဋ္ဌသာလိနီဒွါရကထာ၊ သီလက္ခန္ဓ်ဗြဟ္မဇာလသုတ် အဋ္ဌကထာ၊ ယင်းဋီကာဟောင်း၊ ဋီကာသစ်၊ ပါမိတ်ဩမသဝါဒသိက္ခာပုဒ်ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာနှင့် ဋီကာကျော်၊ မဏိသာရမဉ္ဇူသာဋီကာ၊ ပရမတ္ထဒီပနီ စသော သင်္ဂြိုဟ်အဖွင့်ကျမ်းများကို ကြည့်၍ ညှိရေးသည်။)

ကျိန်စာဆိုရာ၌ ဖရသဝါစာ မဖြစ်

ဖရသဝါစာ၏ အင်္ဂါတွင် အဆဲခံရသူက သူတစ်ပါးဖြစ်ခြင်း အင်္ဂါပါလေရာ အဆဲခံရသူက သူတစ်ပါးဖြစ်မှ ဖရသဝါစာဖြစ်သောကြောင့် မိမိအတွက် ကျိန်သည့် ကျိန်စာဆိုရာ၌ “ဖရသဝါစာမဖြစ်”ဟု မှတ်။

သို့သော် မုသားပြော၍ ကျိန်စာဆိုရာ၌ ကျိန်စာဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရတတ်သောကြောင့် မုသားပြော၍ ကျိန်စာဆိုခြင်းကိုလည်း ရှောင်သင့်လှ၏။

ရိုးရိုးဆဲမှုနှင့် ကျိန်ပူဆဲမှု

“သင်သားမိုက်ကို တောကျွဲမကြမ်းကြီး သိုက်ခတ်ပါစေဟယ်”ဟု ကျိန်ခြင်းကို “ဆဲခြင်း”ဟု အက္ခောသသဒ္ဒါဖြင့် (အဋ္ဌသာလိနီ ဒွါရကထာ)၌ ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဆဲခြင်းသည် (၁) ယခုကလ၌ ဆဲသကဲ့သို့ ရိုးရိုးဆဲခြင်း၊ (၂) ကျိန်ဆဲခြင်းအားဖြင့် ၂-မျိုးရှိသည်။

ကျိန်ခြင်း ၂ - မျိုးနှင့် ဖရသဝါစာဖြစ်သော ကျိန်ခြင်း

ရသေ့၏ သရက်ဥယျာဉ်အတွင်း သေဌေးသမီးလေးပောက် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုကြသည့်အခါ ရသေ့မြင်၍ ရသေ့က “သရက်သီး သူခိုး”ဟု စွပ်စွဲလေသည်။ သေဌေးသမီးများက အရှင်ရသေ့၏ သရက်သီးများကို မခိုးကြောင်း ပြောသော်လည်း ရသေ့က မယုံသဖြင့် အကျိန်ခိုင်းလေလျှင် သေဌေးသမီးတစ်ယောက်က ကျွန်မ ခိုးပါက အိပ်ရာ၌ ချစ်လင်မပါ တစ်ကိုယ်တည်းသာ အိပ်ရပါစေသား”ဟု ကျိန်လေသည်။
(စတုတ္ထနိပါတ် အဗ္ဗဇာတ်)

ဤကျိန်ခြင်း၌ အက္ခောသသဒ္ဒါဖြင့် မသုံးစွဲမရေးသားဘဲ သပထသဒ္ဒါဖြင့် အဋ္ဌကထာဆရာ သုံးစွဲရေးသားထားသည်။ ဤကျိန်ခြင်းက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ဤကျိန်ခြင်းကို “ကျိန်စာဆိုခြင်း”ဟု မှတ်ပါ။ ရှေ့ကျိန်ခြင်းကို “ကျိန်ဆဲခြင်း”ဟု မှတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျိန်ခြင်းသည် (၁) ကျိန်စာဆိုခြင်း၊ (၂) ကျိန်ဆဲခြင်းအားဖြင့် ၂-မျိုးရှိ၏။ ၂-မျိုးတွင် “ကျိန်စာဆိုခြင်းမှာ ဖရသဝါစာ မဖြစ်၊ ကျိန်ဆဲခြင်းသာ ဖရသဝါစာ ဖြစ်သည်”ဟု မှတ်သားရာ၏။

ကျိန်ခြင်း ၂-မျိုး ထူးခြား ဟန်

ကျိန်စာဆိုခြင်းနှင့် ကျိန်ဆဲခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်ခပ်ဆင်ဆင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျိန်စာဆိုခြင်းမှာ မိမိအတွက်ဖြစ်ပြီး ကျိန်ဆဲခြင်းမှာ သူတစ်ပါးအတွက် ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ကျိန်စာဆိုခြင်းမှာ သူတစ်ပါး ယုံကြည်စေလို၍ ဖြစ်၏။ ကျိန်ဆဲခြင်းမှာ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်စေလို၍ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ထူးခြား ကြလေသည်။ (ဤကျိန်ဆဲခြင်းနှင့် ကျိန်စာဆိုခြင်းဆိုင်ရာကို အာဏတျာ သိဋ္ဌေနုတ္တကာလေ ပဉ္စမိ-သုတ်အပွင့် သဒ္ဒါကျမ်းများကို မှီငြမ်းရေး သည်။)

ကျိန်စာဆိုမှု သတိပြု

ဤကျိန်စာဆိုခြင်း - ဟူသော ကျိန်မှုသည် ဖရုသဝါဒာ မဖြစ် သော်လည်း ကျိန်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ရတတ်၊ ခံရတတ်သောကြောင့် ကျိန်စာဆိုမှုလည်း သတိပြုစရာပင်။ သို့ဖြစ်၍ ကျိန်စာဆိုသည့်အတွက် ကြိမ်စာဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရ၊ ခံရသော သက်သေသဘာဝကဝတ္ထုများကို ဖော်ပြပါဦးမည်။

ကုန်သည်၏ချွေးမနှင့် မယား ကျိန်သည့်အတိုင်း

ကိုယ့်ကျောသားနှင့် မစင် စားကြရ

ဘဝကတ္ထိမြို့အနီး ရွာတစ်ရွာမှ ကုန်သည်၏ချွေးမသည် အိမ်သား အားလုံးအတွက် ချက်ထားသော အမဲသားဟင်းကို ခိုးစားလေသည်။ အမဲဟင်း သိပ်နည်းသဖြင့် အိမ်သားများက “နင် အမဲသားဟင်း ခိုး စားသလား” ဟု မေးမြန်းကြလေလျှင် “ကျွန်မ ခိုးမစားပါ၊ ခိုးစားခဲ့ လျှင် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း ကိုယ့်ကျောသားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခြစ်ယူ၍ စားရပါစေရဲ့” ဟု မုသားပြော ကျိန်လေသည်။

ကုန်သည်၏ မယားဖြစ်သူလည်း အဖို မတန်သည့် ပစ္စည်းကိုပင် ဖြစ်စေ သူတစ်ပါးက တောင်းလျှင် မပေးလိုသဖြင့် “မရှိ” ဟု လိမ် ဂြောလေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌ တောင်းသူက အကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်၍ အတင်းတောင်းလေသည်။ “မရှိ” ဟု ထပ်တလဲလဲပြောသော်လည်း မယုံ သဖြင့် “အကယ်၍ ရှိပါလျက် ‘မရှိ’ ဟု ငါပြောလျှင် ဖြစ်လေရာဘဝ တိုင်း မစင်ကို စားရပါစေရဲ့” ဟု မုသားပြော ကျိန်လေသည်။

ထိုဘဝမှ သေကြသော် ချေးမနှင့် မယားတို့သည် မုသာဝါဒ အကုသိုလ်ကံကြောင့် “ဝိဇ္ဇာ” အမည်ရှိသော တောအုပ်၌ ပြိတ္တာဖြစ်ကြ လေသည်။ ကျိန်သည့်အတွက်ကြောင့် ချေးမဖြစ်သူသည် ကျိန်သည့် အတိုင်း အလွန်ထက်မြက်သည့် လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ကိုယ်ကျော သားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခြစ်ခြစ်ခွာယူပြီး စားရကာ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာ ခံရလေသည်။

မယားဖြစ်သူလည်း ကျိန်သည့်အတိုင်း မစင်များကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ယူကာယူကာ လွှေးလျက် အတိုင်းထက်အလွန် ဆင်းရဲဒုက္ခခံရလေ သည်။ ကောင်းမွန်သော သလေးထမင်းကိုပေးစေကာမူ သူ့ဆီရောက် လျှင် သလေးထမင်းသည် မစင်သာဖြစ်ရလေသတဲ့။ (ဘုသပေတဝတ္ထု)

သူကြွယ်၏မယားကြီး ကျိန်သည့်အတိုင်း
နွေစဉ် သား(၁၀)ယောက် စားရ

သာဝတ္ထိမြို့အနီး ရွာတစ်ရွာ၌ သူကြွယ်၏မယားသည် အမြဲ ဖြစ်သည်ဖြင့် နောက်ထက် မိန်းမတစ်ယောက်ယူဖို့ ဆွေမျိုးများကလည်း တိုက်တွန်း။ မယားကိုယ်တိုင်ကလည်း အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် နောက် မိန်းမ ယူလေသည်။

နောက်မိန်းမ မယားငယ် ကိုယ်ဝန်ရလျှင် မယားကြီးသည် “ဒီမိန်းမ သားသမီးရလျှင် အိမ်ကိုအုပ်စိုးလိမ့်မည်” ဟု မနာလိုစိတ် ဖြစ် ကာ ပရိဗိုဇ်ဆေးဆရာတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးပြီး မယားငယ်ကို လှည့်ဖြားပြော၍ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျဆေးတိုက်ဖို့ အကူအညီတောင်းလေ သည်။ ဆေးဆရာသည် မယားကြီးပြောသည့်အတိုင်း မယားငယ်ကို လှည့်ဖြားပြောပြီး ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျဆေး တိုက်လေသည်။ မယားငယ်၏ နှစ်လသားကိုယ်ဝန် ပျက်ကျလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူသည် ထိုအကြောင်းကို သိလျှင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဆွေမျိုးများခေါ်၍ မယားကြီးထံသွားပြီးလျှင် “နင် ငါ့သမီးကို ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျအောင် လုပ်တယ်” ဟု စွပ်စွဲလေသည်။ “ကျွန်မ မလုပ် တူး” ဟု လိမ်ပြောသော် “နင် မလုပ်လျှင် ကျိန်” ဟု အကျိန်ခိုင်းသဖြင့် “ကျွန်မ အကယ်၍ အဒေါ်၏သမီးကို ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျအောင် လုပ်ခဲ့ လျှင် ဆေးဆော် မကောင်းသည့်ဘဝရောက်၍ ငတ်မှုတ်လျက် နွေစဉ် မနက်သားငါးယောက်၊ ညနေ သားငါးယောက် မွေး၍ ကိုယ့်သား

ဆယ်ယောက်ကို ကိုယ်ပြန်စားရပါစေသား၊ စားသော်လည်း မဝ၊ အဆာပင် မပြေပါစေသား၊ ယင်းတလေသင်းလောင်းဖြင့် အပုပ်နံ့ ထွက်ပါစေသား”ဟု မုသားပြော ကျိန်လေသည်။

ထိုမိန်းမ မကြာမီသေသော် ကိုယ်ဝန်ဖျက်သတ်ခဲ့သည့် ပါဏာတိ-
ပါတကံဖြင့် လိမ်ပြောသည့် မုသာဝါဒ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ထိုရွာ
အနီး တောတစ်တောဝယ် ပြိတ္တာမ ဖြစ်လေသည်။ ကျိန်သည့်အတွက်
ကြောင့် ကျိန်သည့်အတိုင်း ငတ်မှတ်လျက် နေ့စဉ် မနက် သားငါး
ယောက်၊ ညနေ သားငါးယောက် မွေးဖွား၍ မွေးဖွားလာတိုင်းသော
သားများကို စားရလေသည်။ စားသော်လည်း မဝ၊ အဆာပင်မပြေဘဲ
ယင်တလေသင်းလောင်းဖြင့် အပုပ်နံ့ ထွက်ကာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားနေရ
သတဲ့။ (ပဉ္စပုတ္တခါဒပေတိဝတ္ထု)

ဥပါသကာ၏မယားကြီး ကျိန်သည့်ဖူးတိုင်း
နေ့စဉ် လား(၁၄)ယောက် စားရ

သာဝတ္ထိပြုအနီး တောရွာတစ်ရွာ၌ ဥပါသကာကပ်ယောက်
သည် မယားဖြစ်သူက မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ်လေ့ရှိသဖြင့် စိတ်ပျက်ကာ
နောက်မိန်းမယူလေသည်။

နောက်မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ရသော် မယားကြီးသည် မနာလိုဝန်တို့
ကာ ဆေးဆရာကို ငွေပေးပြီး မယားငယ်ကို ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျအောင်
ဆေးကျွေးခိုင်းလေသည်။ ဆေးဆရာသည် ဆေးကျွေးလေလျှင် မယား
ငယ်၏ သုံးလင်္ဂကိုယ်ဝန် ပျက်ကျလေသည်။

လင်ဖြစ်သူနှင့် မယားငယ်၏ဆွေမျိုး များက မယားကြီးကို “နင်
သူ့ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျအောင် လုပ်သည်”ဟု စွပ်စွဲကြသည့်အခါ “ကျွန်မ
မလုပ်ပါ”ဟု ငြင်းလေသည်။ မယုံသဖြင့် အကျိန်ခိုင်း ကြ လေလျှင်
“ကျွန်မ အကယ်၍ သူ့ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျအောင်လုပ်လျှင် နေ့စဉ် မနက်
သားခုနစ်ရောက်၊ ညနေ သားခုနစ်ယောက် မွေးဖွား၍ သားတစ်ကျိပ်
လေးယောက်၏အသားကို စားရပါစေသား၊ စားသော်လဲ အာသာပင်
မပြေဘဲ ရှိပါစေသား”ဟု မုသားပြော ကျိန်လေသည်။

ထိုမယားကြီး သေသော် ပါဏာတိပါတကံနှင့် မုသာဝါဒကံ
ကြောင့် ပြိတ္တာမဖြစ်ကာ ကျိန်သည့်အတွက်ကြောင့် ကျိန်သည့်အတိုင်း

မနက် သားခုနစ်ယောက်၊ ညနေ သားခုနစ်ယောက် မေး၍ ကိုယ့် သားများကို ကိုယ်ပြန်စားရကာ နေ့စဉ်စားသော်လည်း ငိုမဆိုထား နှိုး အာသာပင်မပြေဘူးတဲ့။ (သတ္တပုတ္တခါဒပေတိဝတ္ထု)

သောတာပန် ဥပါသကာ၏ ဇနီးနှင့် အဖော်များ
ကျိန်သည့်အတိုင်း မွေးစားခံရ ကျွန်မဖြစ်ကြရ

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်က သောတာပန်ဥပါသကာ တစ်ယောက်၏ဇနီး ဥပါသကာမသည် အဖော်မိန်းမများနှင့်အတူ မကြာမကြာ ကျောင်းဥပုသ်စောင့်သွားရာမှ တစ်နေ့တွင် အရက်သမားတစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြားလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို အခြားအရက်သမားများက လင်ဥပါသကာကို ပြောကြသဖြင့် လင်က “မင်း အရက်သမားများ ပြောသည့်အတိုင်း အရက်သမားတစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြားသည်မှာ အမှန်ပင်လား”ဟု မယားကို မေးလေသည်။ “ကျွန်မ မဟုတ်ရပါ”ဟု မုသားပြော ငြင်းလေသည်။ လင်ဖြစ်သူက မယုံသဖြင့် အနီးရှိ နားရွက်ပြတ်နေသော ခွေးနက်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ “ကျွန်မ အကယ်၍ ယောက်ျားတစ်ပါးနှင့် ဖောက်ပြားခဲ့သော် ဒီနားရွက်ပြတ်ခွေးနက်ကြီးသည် ဘဝများစွာလိုက်၍ ကျွန်မအသားကို စားပါစေသား”ဟု ကျိန်လေသည်။

မယားဖြစ်သူက ကျိန်သော်လည်း လင်ဖြစ်သူကမယုံဖြင့် တရားအတူသွားသွားနာသော အဖော်မိန်းမများကို “ငါ့မိန်းမ အရက်သမားတစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြားသည်ကို သင်တို့ သိကြပါသလား”ဟု မေးလေသည်။ “ကျွန်မတို့ မသိကြပါ”ဟု လိမ်ပြောကြသော်လည်း ဥပါသကာက မယုံသဖြင့် “ကျွန်မတို့ အကယ်၍ သိကြပါလျှင် ဘဝများစွာ ရှင့်မိန်းမ၏ကျွန်မများ ဖြစ်ကြရပါစေသား”ဟု ကျိန်လေသည်။

ထိုမိန်းမတို့ သေကြသော် အရက်သမားနှင့် ဖောက်ပြားသော မိန်းမသည် ဖောက်ပြားသည့် ကာမေသုမိစ္ဆာစာမုကံနှင့် လင်ကိုလိမ်လည်သည့် မုသာဝါဒကံကြောင့် ဟိမဝန္တာတောတွင် နေ့စဉ် ညဉ့်ခံသည့် ဝေမာနိကပြိတ္တာဖြစ်ကာ ကျိန်ဆဲသည့်အတွက်ကြောင့် ညဉ့်ရောက်လျှင် ကျိန်သည့်အတိုင်း အနီးရှိရေကန်ဘေးသွားရောက်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဆင်ငယ်ပမာဏရှိသော နားရွက်ပြတ် ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်သည် အလွန် ‘ဆာလောင်’ မွက်သိပ်သောအသွင်ဖြင့် လာလာပြီး ထိုပြိတ္တာမ၏

အသားမှန်သမျှကို အတင်းကိုက်ဖဲ့ စားကာ အချိုးချည်းကျန်မှ ပြန် ပြန် သွားလေသည်။ ထိုမိန်းမသည် ထိုအကုသိုလ်ကံမကုန်မချင်း ပင်ကို အတိုင်းပြန်ပြန်ဖြစ်ကာ ညဉ့်ရောက်တိုင်း ခွေးစားခံရလေသည်။

အဖော်မိန်းမတို့မှာ မုသာဝါဒကံကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရပြီး ကျိန် သည့်အတွက်ကြောင့် ကျိန်သည့်အတိုင်း ထိုမိန်းမ၏ကျွန်များ ဖြစ်ကြရ လေသည်။ ဥပုသ်စောင့် တရားနာသည့် ကုသိုလ်ကံကြောင့် ပြိတ္တာရိုးရိုး မဖြစ်ရဘဲ ဗိမာန်ရှိသည့် နေ့ခံရသည့် ဝေဓာနိကပြိတ္တာ ဖြစ်ရလေသည်။
(ကဏ္ဍမုဏ္ဍပေတိဝတ္ထု)

လိမ်မူနှင့် ကျိန်စာဆိုမှု အကျိုးသက်ရောက်ပုံ

လိမ်သည့်အတွက်ကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံရ သည်။ ကျိန်စာဆိုသည့်အတွက်ကြောင့် ကျိန်စာဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရ ခံရသည်။ လိမ်မူနှင့် ကျိန်မှုသည် အကျိုးသက်ရောက်မှု၌ ယခုလို ဆက် စပ်လျက်ရှိကြလေသည်။

ငရုပ်သီးနှင့်ပေါင်း၍ ကြက်သွန်ဖြူ အထောင်းခံရသလို

“သရက်သီး သူခိုး” ဟု ရသေ့က စွပ်စွဲသဖြင့် သေဋ္ဌေးသမီးက ကျိန်စာဆိုခြင်းသည် အမှန်ပြော၍ ကျိန်စာဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ယခုလို အမှန်ပြော၍ ကျိန်စာဆိုရာ၌ ကျိန်စာဆိုမှုအတွက် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိသော်လည်း မုသားပြော၍ ကျိန်စာဆိုရာ၌ကား ကျိန်စာဆိုမှုအတွက် ကျိန်ဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရသည်။

ကျိန်စာဆိုမှုသည် ဖရုသဝါဒာမဖြစ်သော်လည်း မုသာဝါဒကံ၏ အဖော်သဟဲဖြစ်၍ ကျိန်စာဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရ၏။ ငရုပ်သီးနှင့်ပေါင်း၍ ကြက်သွန်ဖြူ အထောင်းခံရသကဲ့သို့ မုသားနှင့်ပေါင်းမိ၍ ကျိန်စာ ဆိုမှုသည် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိရလေသည်။

လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာရှိသူနှင့် စာရင်းပေးနိုင်သူ ပမာ

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် မုသာဝါဒသည် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူနှင့် တူ၏။ ကျိန်စာဆိုမှုသည် လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာမရှိသော်လည်း စာရင်း ပေးနိုင်သူနှင့်တူ၏။ မုသာဝါဒကံက ခုလို ပြိတ္တာဆင်းရဲ မကောင်းကျိုးကို

ဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျိန်စာဆိုမှုက စာရင်းပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ကိုယ်ကျောသားကို ကိုယ်ဖဲစားရခြင်း စသည်ဖြင့် ဖန်တီးပေးရသည်။

စာရင်းပေးသူသည် သူ့ဟာသူအနေဖြင့် အဘယ် မဖန်တီးနိုင်သော်လည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာရှိသူနှင့် တွဲရမှုကြောင့် ခုလို အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိရလေသည်။ ခုလို လူတွင်ကျယ်ဖြစ်ရလေသည်။ ဆင်းရဲခံရသည်မှာ မုသာဝါဒအကုသိုလ်ကံကြောင့် ဖြစ်သော်လည်း ကျိန်စာဆိုသည့်အတွက်ကြောင့် ကျိန်စာဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရလေသည်။

သူ့အသက်သတ်ပြီး မုသားပြော၍ ကျိန်စာဆိုရာ၊ ဖောက်ပြားပြီး မုသားပြော၍ ကျိန်စာဆိုရာတို့၌လည်း နည်းတူပင်။ သူ့အသက်သတ်မှု မုသားပြောမှုကြောင့်၊ ဖောက်ပြားမှု မုသားပြောမှုကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံရခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျိန်စာဆိုသည့်အတွက်ကြောင့် ကျိန်စာဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရလည်း ခံရသည်။

ကျိန်စာဆိုမှုသည် ကိုယ်ခံရမည့်ဆင်းရဲကို ကိုယ်တိုင် စာရင်းပေးလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သဖြင့် ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာသာဖြစ်၍ ကျိန်စာဆိုမှုကိုလည်း ရှောင်ကြရ၏။

ယခုလို ကျိန်မှုသည် (၁) ကျိန်ဆဲမှု၊ (၂) ကျိန်စာဆိုမှုဟု ၂-မျိုးရှိပြီး ကျိန်ဆဲမှုမှာ ဖရသဝါဒဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်သားရာသတည်း။

စကားတစ်ရပ် လက်စသပ်

ဤတွင် ထိပါးပြောမှုနှင့် စပ်ဆိုင်သမျှ စကားရပ်ကို ပြဆိုရာ ဖြစ်သော ဝစီဘေဒထိအပိုင်း စကားတစ်ရပ် လက်စသတ်သတည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှ အပိုင်း

ဇောတိပါလ ပုဏ္ဏားလုလင် ဖြစ်စဉ်ဘဝက ကဿပဘုရားရှင်ကို
“ဒီ ခေါင်းတုံးရဟန်းအား အဘယ် မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို
ရနိုင်ပါမလဲ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သည် အလွန်ရခဲသောအရာ
ဖြစ်သည်”ဟု ပြောဆိုပြစ်မှားခဲ့သောဝစီဘေဒကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်သည် ဘဝမျှားစွာ ငရဲကျခဲ့ရ၍
နောက်ဆုံး ဘုရားဖြစ်ရန်ကျင့်တော်ပူသောအခါ
ဒုက္ကရဝရိယာ ခြောက်နှစ်ကြာ ကျင့်တော်ပူရ

ဝစီဘေဒထိခွဲပုံ
(ထိပါးပြောခွဲပုံ)

ဇောတိပါလပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရား
အလောင်းတော်သည် ဇောတိပါလအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလုလင် ဖြစ်
လေသည်။

ဇောတိမာန်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ပြော

ဇောတိပါလလုလင်သည် အများပြီးသလေးစားရသော ပုဏ္ဏား
မျိုး၌ ဖြစ်၍ ဇောတိမာန်ဖြင့် ကဿပဘုရားရှင်ကို “ဒီခေါင်းတုံးရဟန်း
ကား အဘယ်မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရနိုင်ပါမလဲ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သည်

အလွန်ရဲခဲသောအရာ ဖြစ်သည်” ဟု နှုတ်ဖြင့် ကြွမ်းတမ်းစွာ ပြောဆို ပစ်မှားခဲ့လေသည်။ (ဒီခေါင်းတုံး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရရှိနှင့် ဝေးပါသေးရဲ့) ဟု ဆိုလိုပေသည်။

ဤကား ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင် ဇောတိပါပကဏ္ဍားလလင် ဘဝ တုန်းက ပြောဆိုပစ်မှားခဲ့သော မကောင်းမှုကံ (ဝစီဘေဒထိခဲပုံ)တည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

(ထိပါးပြောခဲ့သည့်အတွင်း စကားဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရပုံ)

ခရဲခံရပြီးနောက် ဒုက္ခရစရိယာ (၆)နှစ်ကြာကျင့်ရ

ထိုဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ဘဝများစွာ ခရဲ၌ ဆင်းရဲခံ ရ၍ ဤနောက်ဆုံးဘဝဝယ် တောထွက်၍ ဘုရားဖြစ်ရန် ဒုက္ခရစရိယာ (ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ကျင့်အပ်သောအကျင့်-သာမန်လူတို့ ကျင့်ဖို့ရန် ခဲယဉ်း သည့် အကျင့်)ကို ကျင့်တော်မူသောအခါ အခြားဘုရားအလောင်းတို့မှာ အချို့ ခြောက်ရက်၊ အချို့ ခုနစ်ရက်၊ အချို့ ဆယ့်ငါးရက်၊ အချို့ တစ်လ စသည်ဖြင့် အများဆုံး ဆယ်လကျော်ကြာရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရှင်အလောင်းတော်မှာမူ ထိုဝစီဝိပါက ဝဋ်တော်လှိုက်မှုကြောင့် ခြောက်နှစ်ကြာအောင် ဒုက္ခရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရလေသည်။

အလောင်းတော် တော်ထွက်တော်မူခြင်း

ချဲ့ပါဦးမည်—ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း နိမိတ်လေးပါးတို့ကို 'မြင်၍ မဟာသက္ကရာဇ် ကိုးဆယ်ခုနစ်နှစ် ဝါဆိုလပြည့် တနင်္လာနေ့ ညဉ့် သန့်၊ခေါင်ယံ အချိန်၌ တောထွက်တော်မူသည်။

ရသေ့၊ ရဟန်းပြု

အနော်မာမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရောက်သော် သံလျက်ဖြင့် ဆံတော် ကို ကိုယ်တော်တိုင် ရိပ်ပယ်လေသည်။ ဆံတော်ကို ရိပ်ပယ်ပြီးသောအခါ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာဘုံက ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်က မိတ်ဆွေဟောင်း ဖြစ်သော ဗဒ္ဓိကာရဗြဟ္မာကြီးသည် ပရိတ္တများရှင်ပါး လာရောက်ဆက်

ကပ်လေသည်။ အလောင်းတော်သည် ထိုပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို ဆင်မြန်း
ဝတ်ရုံတော်မူ၍ ရသေ့ရဟန်းပြုလေသည်။

သမာပတ် (၇)ပါးရ

ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးနောက် ဆက်လက်ကြွသော် တောအုပ်တစ်ခု
သို့ ရောက်လျှင် အဋ္ဌာရဂိုဏ်းဆရာကြီးကို တွေ့လေသည်။ ထိုဂိုဏ်း
ဆရာကြီးထံ နည်းခံဆွေးနွေးအာ ထုတ်လေလျှင် လောကီစွဲသမာပတ်
ခုနစ်ပါးကို ရရှိတော်မူလေသည်။

နောက်ဆုံး သမာပတ်ရ

ထိုဂိုဏ်းဆရာကြီးထံမှ ထို့ထက်အလွန် မျှော်လင့်ချက်မရှိသဖြင့်
ထိုဆရာကြီးထံမှ ဖဲခွာပြီးနောက် ဆက်လက်ကြွလတ်သော် ဥဒကဂိုဏ်း
ဆရာကြီးကို တွေ့လေသည်။ ဥဒကဂိုဏ်းဆရာကြီးထံမှ နည်းခံဆွေးနွေး
အားထုတ်သော် နောက်ဆုံးဖြစ်သော နေဝသညာနာသညာယတန
သမာပတ်ကို ရရှိကာ လောကီသမာပတ်ရှစ်ပါးကို ရရှိတော်မူလေ
သည်။

ဥရုဝေဠတောအုပ်ကြွ

ထိုဂိုဏ်းဆရာကြီးသည် ထို့ထက်အလွန် မဟတ်နိုင်သဖြင့် ထိုဆရာ
ကြီးထံမှ ဖဲခွာတော်မူ၍ ဥရုဝေဠတောအုပ်သို့ ကြွတော်မူလေသည်။

ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူ

ဥရုဝေဠတောအုပ်ရောက်လျှင် ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရန်
ကြံစည်တော်မူ၍ “ဒုက္ကရစရိယာကို အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် ကျင့်
မည်” ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူလေသည်။

ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း တစ်နေ့လုံးအတွက်
ဆွမ်းတစ်လုတ်မျှဖြင့်လည်းကောင်း၊ သစ်သီးတစ်လုံးမျှဖြင့်လည်းကောင်း၊
ဆန်တစ်စေ့ နှမ်းတစ်စေ့မျှဖြင့်လည်းကောင်း မျှတတော်မူခြင်း၊ အလျင်း
ပင် မစားခြင်း စသည်ကို ပြု၍ အရေမျှကြွင်းပစေ အကြောမျှ ကျန်
ပစေ၊ အမျိုးမျှ ဂျီပစေ၊ အသားအသွေးတို့ ခမ်းခြောက်ပစေ—ဟူသော

အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဇွဲလုံ့လဖြင့် ဆုတ်နစ်ခြင်း၊ အလျင်းမရှိ ပြင်းပြင်း
ယန်ထန် ကျင့်တော်မူလေသည်။

အစာအာဟာရ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊ အလွန်အမင်းအားထုတ်သဖြင့်
ဆင်းရဲငြိုငြင်ပင်ပန်းခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းကြောင့် အဆစ်များ ကျောရိုး
နံရိုးများ ဝေါ့ကာ တင်ပါးတို့သည် ရှုံ့တုလျက် ဝမ်းရေနှင့်ကျောသား
ကပ်နေလေသည်။ မျက်လုံးများလည်း ရေဘွင်းနက်ကြီးထဲက ရေပွက်
ကလေးများပမာ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လျက်ရှိကာ ဦးခေါင်း
အရေများလည်း ဘူခါးသီးနုနုအသေးကို ခူး၍ နေလှမ်းသည့်ပမာ ရှုံ့တု
လျက်ရှိလေသည်။

အိုသည် အတွင်းသို့ ကြုံ့ဝင်နေသဖြင့် ကျင်ကြီးစွန့်လိုသည့်အခါ
အလွယ်တကူ မစွန့်နိုင်ဘဲ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖြင့် စွန့်ရလေသည်။ ထွက်သော
အခါ၌ ကွမ်းသီးတစ်လုံးနှစ်လုံးခန့်မျှ စာမြှ်းဖြစ်ကာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖြင့်
ထွက်ရလေသည်။ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖြင့် စွန့်ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ
ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ မူးမိုက်မျော့မျော့ကာ ကိုယ်တော်သည် ညိုမည်းခြောက်ကပ်
နေလေတော့၏။ အသွေးအသားဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ အရိုးနှင့်အရေသာ
ကျန်လေတော့သည်။ လက္ခဏာတော်များပင် ပျောက်ကွယ်တော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အာနမပါန (ထွက်လေ၊ ဝင်လေကို အာရုံပြု၍
မှတ်ခြင်း)ကို ရှုမှတ်စဉ် ကြီးစွာသောဝေဒနာသည် အလွန်အမင်း ထိုးဆွ
နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ မေ့မျော့သွားကာ ထိုင်လျက်သား တိမ်းလဲ
သွားတော်မူလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ခြောက် နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ခရ-
စရိယာကို ကျင့်တော်မူလေသည်။ ယခုလိုကျင့်ရသည်မှာ ယင်းဝစီဘေဒ
အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဖြစ်၏။ ဤကား ဝစီဘေဒတိတိုင်းရှုပ် (ထိပါး
ပြောသည့်အတိုင်း ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရပုံ) တည်း။

ကိုယ်တော်တိုင် ရှေးမကောင်းမှုကံကို မိန့်တော်မူ

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင် အနောဟတ္ထ (အနဝတတ်)အိုင်အနီး
နေတော်မူစဉ်အခါက ရဟန်းအပေါင်းကို “ငါသည် ဇောတိပါလ
လုလင်ဖြစ်သောအခါက ကဿပဘုရားရှင်ကို ‘ဒိဉ္စိ ပြည်းရဟန်း သဗ္ဗညုတ
ညဏ်ကို အဘယ်မှာရနိုင်ပါမလဲ၊ သဗ္ဗညုတညဏ်သည် အလွန်ရခဲသော
အရာဖြစ်သည်’ဟု ပြောဆိုမိခဲ့၏။ ထိုအကုသိုလ်ကံကြောင့် ဥရုဝေဠ
တောအုပ်၌ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ခရစရိယာကျင့်ပြီးမှသာ သဗ္ဗညုတ

ဉာဏ်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏”ဟု မိမိ၏ ရှေးမဒကောင်းမှုကို မိန့်တော်မူလေသည်။

ရှေးပညာရှင်တို့ ကဗျာ

ဤကိုရည်၍ ရှေးပညာရှင်တို့က “ဇောတိပါလ၊ ဖြစ်စဉ်ကလျှင်၊ ကဿပဘုန်းရှိ၊ စောမုနိကို၊ မေဇိဉာဏ်ရေး၊ အလွန်ဝေးဟု၊ နှုတ်ကြွေးတင်သစ်၊ ဝစီပြစ်ကြောင့်၊ ခြောက်နှစ်ဒုက္ခရ၊ ကျင့်လဲ့ရ၏”ဟု စပ်ဆိုတော်မူခဲ့ကြလေသည်။

လယ်တီဆရာတော်၏ ကဗျာ

လယ်တီဆရာတော်ကလည်း အမေး-အဖြေပုံစံဖြင့် ကဗျာလင်္ကာ စပ်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့လေသည်။

အမေး

ဥရုဝေဠု တောဝါမြိုင်ခွင်၊
ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ကျင့်သုံး အရှင်၊
အားကုန်ခန်းလို့ ညှိုးနွမ်းငြိုငြင်၊
ပင်ပန်းရေး ဝဋ်ကြွေး ဘယ်ကြောင့်တင်။

အဖြေ

ကဿပဘုရား ထင်ရှားပွင့်သော်၊
ဇောတိပါလ နာမအမော်၊
ပုဏ္ဏားမာန်တက် နှုတ်မြွက်အာဘော်၊
ဝစီပြင်း ချီရင်း ဝိပါက်တော်။

ဒုက္ခရစရိယာ

ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ကျင့်အပ်သော အကျင့်၊ သုခမန်လှတို့ ပြုကျင့်နိုင်ခဲ့သော အကျင့်ကို “ဒုက္ခရစရိယာ”ဟု ခေါ်သည်။ “ဒုက္ခရစရိယာ”ဟု ပြောရိုးပြုကြသည်မှာ ကျမ်းပန်လာမဟုတ်။

ပဓာနအလုပ်

အရေမျှ ကြွင်းပစေ၊ အကြောမျှ ကျန်ပစေ၊ အရိုးမျှ ရှိပစေ၊ အသားအသွေးတို့ ခမ်းခြောက်သွားမှု သွားပစေ၊ ငါ ဖြစ်အောင်လုပ် မည်ဟူသော အင်္ဂါ(၄)ပါး ရှိသည့် ဇွဲလုံ့လဝီရိယကို “ပဓာနဝီရိယ” ဟု ခေါ်၏။ ဒုက္ကရစရိယာ အလုပ်ကား ထိုပဓာနဝီရိယ ဇွဲလုံ့လမျိုးဖြင့် လုပ်အပ်သောအလုပ်မျိုးဖြစ်၍ ဒုက္ကရစရိယာကို “ပဓာနအလုပ်” ဟု လည်း ခေါ်သည်။

ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်အဆို

ကျီး သဲ လေး ထပ် ဆရာတော်က မူကား စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း စာမျက်နှာ (၁၂၅)၌ “ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဇောတိပါလ မည်သော ပုဏ္ဏားလုလင် ဖြစ် တော်မူ၏၊ တစ်ပါးသူတို့က ‘ငါတို့ဘုရား ခြောက်ရက် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်သဖြင့် သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်’ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုကြ သည်ကို ကြားလျှင် ‘သင်တို့၏ဘုရားသည် ခြောက်ရက်မျှ ကျင့်သဖြင့် ဘုရားမဖြစ်နိုင်ရာ၊ သင်တို့ မလိမ်မာ၍သာ ယုံလေသည်၊ ဤဦးပြည်း အား အဘယ်မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရှိအံ့နည်း၊ ငါမူကား ဘုရားဖြစ်မည် မှန်လျှင် ခြောက်နှစ်ပင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ဝံ့သေး၏’ ဤသို့စသည်ဖြင့် ရှုတ်ချ၍ ဆိုလေ့ပြု၏”ဟု ရေးသားထားတော်မူလေသည်။

သို့သော် ထိုအဆိုမှာ ထေရဝါဒပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဒီကာတို့၌ မလာရုံသာမက ကဿပဗုဒ္ဓဝံသ အဋ္ဌကထာ၌ “ကဿပဘုရားရှင် ရနစ်ရက် ဒုက္ကရစရိယာကျင့်၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်”ဟု မိန့်ဆိုထား သဖြင့် ကဿပဘုရားရှင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်သည့်ရက်လည်း မှားနေ လေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအဆိုကို စဉ်းစားကြရ၏။

လမ်းစဉ်ပြောင်းကျင့်မှ ဘုရားဖြစ်

အလောင်းတော်သည် ဒုက္ကရစရိယာကို ခြောက်နှစ်ကြာကျင့်၍ (မအိပ်ပစား၊ ဘုရားမဖြစ် - ဆိုသည့်အတိုင်း) မအိပ်မစား ဆင်းရဲခံ ကျင့် သော်လည်း ဘုရားမဖြစ်လေလျှင် “ဤဒုက္ကရစရိယာ အ ကျင့် လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရကြောင်းမဟုတ်”ဟု စဉ်းစားကာ (မလျော့မတင်း

စောင်းကြိုးညှင်း ဆို ဘည့် အ တိုင်း) မလျော့မတင်း အလယ် အလတ် လမ်းစဉ် (ဇေဇ္ဈိမပဋိပဒါ)သို့ လိုက်တော်မူလျက် သဒ္ဓါနှင့် ပညာ၊ ဝီရိယ နှင့် သမာဓိ မျှစေရန် အလွန်ကြိုးမဝေးလှသော သေနာနိဂုံး၌ ဆွမ်းခံ၍ အာဟာရကို မှီဝဲပြန်လေသည်။

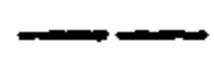
အာဟာရမှီဝဲသော် မကြာမီ အားအင်တိုးပွားလာကာ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းလေလျှင် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဘုရားဖြစ်တော်မူလေသည်။ အလောင်းတော်သည် ၂၉-နှစ်အရွယ်၌ တောထွက်တော်မူ၍ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ၃၅-နှစ်အရွယ်တွင် ဘုရားဖြစ်တော်မူသတည်း။

ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာသာ

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှု၍ ထိပါးပြောမူသည် ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

(ပုဗ္ဗကမ္မပိလောတိက ဗုဒ္ဓအပါဒါန ပါဠိတော်၊ ဗုဒ္ဓအပါဒါနဋ္ဌ ကထာ၊ ဗုဒ္ဓဝံသဋ္ဌကထာ၊ ဇာတကဋ္ဌကထာနိဒါန၊ ဇိနလင်္ကာရဋီကာ၊ တို့မှ တုတ်နုတ် ညှိနှိုင်း ရေးသည်။

အရက်သမားဖြစ်စဉ် ဘဝက နန္ဒအမည်ရှိသော ရဟန္တာမထေရ်ကို
“သူယုတ်မာ” ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့
ဘုရားရှင်သည် ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရ၍
ဘဝများစွာ အဝပ်အစွဲခံခဲ့ရကာ ငနာကံဆိုး
ဘုရားဖြစ်သည့်ဘဝ၌ စိဉ္ဇမာဏဝိကာ
ပရိဗိုဇ်ပ၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

ဝစီဘေဒထိ ခဲ့ပုံ

အရက်သမားဖြစ်

လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလ၏ ဟိုဖက် နိယတ
ဗျာဒိတ်မခံရမီ တစ်ခုသောဘဝဝယ် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားအလောင်းတော်
သည် အရက်သမား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အရိယူပဝါဒကံကြီး ပြုမှား

ထိုစဉ်အခါက ဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုအချိန်က ပွင့်ထွန်း
တော်မူသော သဗ္ဗဘိဘူ-အမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက
နန္ဒအမည်ရှိသော ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကို “သူယုတ်မာ” ဟု ပြောဆို
စွပ်စွဲမှု အရိယူပဝါဒ အကုသိုလ်ကံကြီးကို ပြုမှားခဲ့လေသည်။

ဤကား စိဉ္ဇမာဏဝိကာပရိဗိုဇ်မ စွပ်စွဲမှုကို ခံရမှီအတွက် ပြုလုပ်
ခဲ့သော ဝစီဘေဒမကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံ (ဝစီဘေဒ ထိခံပုံ) တည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်း များစွာခံရပြီးနောက် အဝေးများစွာစွပ်စွဲခံရ

ထိုဝစီဘေဒအကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံရပြီးနောက် လူ့ဘဝပေါင်းများစွာတို့၌လည်း မဟုတ်မတရား အစွပ်စွဲခံရလေသည်။

စိဉ္စမာဏဝိကာ၏ စွပ်စွဲမှုကိုခံရ

ထိုအကုသိုလ်ကံကြွင်းကြောင့်ပင် ဤ နောက်ဆုံး ဘုရားဖြစ်သော ဘဝ၌လည်း တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သတ္တမဝါကပ်တော်မူ၍ ဝါကျွတ်လက်သော် လူ့ပြည်သက်သာမြို့တံခါးဝ၌ သက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက်သွားတော်မူစဉ် ပရိသတ်လေးပါးအလယ်၌ ရှက်ဖွယ်လိလိ စိဉ္စမာဏဝိကာမိန်းမယုတ်၏ မဟုတ်မတရား လုပ်ကြံစွပ်စွဲမှုကို ခံတော်မူရလေသည်။

ရဟန်းသံဃာများ လာဘ်လာဘပေါများ

ချဲ့ပါဦးမည် မဟာဗောဓိခေါ်သော ဝါတော်နှစ်ဆယ်အတွင်း၌ မြတ်စွာဘုရား၏တပည့်သာဝကများ ဒီရေအလား တစ်နေ့တခြား တိုးပွားကြသည်နှင့်အမျှ နှိုင်းယှဉ်ရေတွက်၍ မရနိုင်လောက်အောင် လူ နတ် ဗြဟ္မာသတ္တဝါ အများအပြား မိမိတို့ ပါရမီကုသိုလ် အားလျော်စွာ သောတာပန်စသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်အဆင့်သို့ ရောက်ကြလေသည်။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်အဆင့်သို့ရောက်ကြသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ပူဇော်အထူးကိုခံတော်မူထိုက်ခြင်း စသော ဂုဏ်တော်တို့သည် ပျံ့နှံ့လေလျှင် ဘုရားအမှူးပြုသော သံဃာတော်အရှင်မြတ်များအား လာဘ်လာဘရော အရိယာသေပြုမှုများကိုပါ အကြီးအကျယ် ခံယူရရှိကြလေသည်။

တိတ္ထိများ လာဘ်လာဘကျဆင်း

တိတ္ထိတို့မှာမူကား နေဝန်းတက်လာသောအခါ ပိုးစုန်းကြူးများပမာ လာဘ်လာဘရော အရိယာသေပြုမှုများပါ ကျဆင်းဆိတ်သုဉ်းသွားလေသည်။

မရှက်မကြောက်ဟောပြောကြသော်လည်း မရ

ထိုအခါ တိတ္ထိတို့သည် လာဘ်လာဘနှင့် အရိုအသေပြုမှုများ ရရှိရေး ရည်သန်တွေးကာ လမ်းကနေ၍ လမ်းသွားလမ်းလာများကို “ဒါယကာတို့.... ရဟန်းဂေါတမသာ ဘုရားဖြစ်သလား၊ ငါတို့လဲ ဘုရားဖြစ်ပါကုန်၏၊ ရဟန်းဂေါတမအား လှူသည့်အလှူသာ အကျိုး ကြီးသလား၊ ငါတို့အား လှူသည့်အလှူလဲ အကျိုးကြီးပါ၏၊ သို့ဖြစ်၍ ငါတို့အားလဲ လှူဒါန်းကြပါ” ဟု မရှက်မကြောက် ပြောဟောကြလေ သည်။ မရှက်မကြောက် ပြောဟောကြသော်လည်း လာဘ်လာဘနှင့် အရိုအသေပြုမှုများကို မရရှိကြကုန်။

ဘုရားရှင် မကောင်းသတင်းထွက်အောင် လုပ်ရေး တိတ္ထိများစည်းဝေး

မရရှိကြသော် လူတို့ မမြင်သည့် နေရာ၌ စည်းဝေးကြပြီးလျှင် “ငါတို့သည် ဘယ်နည်းဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ မကောင်းသတင်းကို လူတို့စိတ်ထဲ ရောက်အောင်လုပ်၍ လာဘ်လာဘနှင့် အရိုအသေပြုမှုများ ကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြရပါမလဲ” ဟု ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြလေသည်။

စိဉ္စမာဏဝိကာ၏အကူအညီဖြင့် လုပ်မှု ဆုံးဖြတ်

ထိုအချိန်၌ သာဝတ္ထိမြို့ဝယ် စိဉ္စမာဏဝိကာ အမည်ရှိသော ပရိဗိုဇ်မဘစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူမသည် မန်ကျည်းပင်၌ သံသေဒဇ ပဋိသန္ဓေနေသူ ဖြစ်သောကြောင့် စိဉ္စမာဏဝိကာ (မန်ကျည်းပင်သန္ဓေသူ မိန်းမပျို) ဟု နာမည်တွင်၍ နတ်သမီးတမျှ လှပချောမောသူ ဖြစ်၏။ သူမ၏ကိုယ်မှ အဆောင်များပင် ထွက်လျက်ရှိ၏။

တိတ္ထိများ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည့် ထိုစည်းဝေးပွဲတွင် ကြမ်း ကြုတ်သော အကြံအစည်ရှိသည့် တိတ္ထိတစ်ဦးက “စိဉ္စမာဏဝိကာ ပရိဗိုဇ်မ အကူအညီဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ မကောင်းသတင်းထွက်အောင် လုပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းဂေါတမ၏ လာဘ်လာဘနှင့်အရိုအသေပြုမှုများကို ဖျက်ဆီးကြစို့” ဟု အကြံပေးတင်ပြလေလျှင် ကျန် တိတ္ထိ အားလုံးက “ဒီနည်းလမ်းသည် လာဘ်လာဘနှင့် အရိုအသေပြုမှုများ ပျက်ပြား ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းဖြစ်ပေသည်” ဟု တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း သဘောတူလက်ခံ ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

စိဉ္ဇမာဏဝိကာကို တာဝန်ပေး

ထို့နောက် စိဉ္ဇမာဏဝိကာပရိဗိုဇ်မသည် တိတ္ထိတို့ကျောင်းတိုက် သွားရောက်ကာ ရှိခိုး၍ ထိုင်နေသေးသည်။ ရွှေတူင်ထိုင်နေသော်လည်း တိတ္ထိတို့သည် စကားမပြောဘဲနေကြသဖြင့် စိဉ္ဇမာဏဝိကာက “ငါ့မှာ ဘာအပြစ်များ ရှိပါလိမ့်မလဲ”ဟု ကြံစည်အောက်မေ့ကာ “အရှင် ကောင်းတို့... အရှင်ကောင်း တို့ကို ရှိခိုးပါ၏”ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြောဆိုပြီးလျှင် “အရှင်ကောင်းတို့ တပည့်တော်မမှာ ဘာအပြစ် ရှိပါ သလဲ၊ ကယ်အတွက်ကြောင့် တပည့်တော်မနှင့် စကားမပြောဘဲ နေကြ ပါသလဲ”ဟု တဲ့ဘိုးပင် မေးလေတော့၏။

တိတ္ထိများက “နှမ... ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့ကို နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းကာ လာဘ်လာဘနှင့် အရိုအသေပြုမှုများ ကျဆင်းဆိတ်သုဉ်း အောင် လုပ်လျက် လှည့်လည်သွားလာနေသည်ကို သင် မသိဘူးလား” ဟု အပြစ်တင်စကား ပြောကြားလေသော် “အရှင်ကောင်းတို့... ဒီအကြောင်းကို တပည့်တော်မ မသိရပါ၊ တပည့်တော် ဒီကိုစွဲမှာ ဘာလုပ်ရပါမလဲ”ဟု မေးလေသည်။ တိတ္ထိများက “နှမ...အကယ်၍ သင် ငါတို့ချမ်းသာမှုကို အလိုရှိပါက မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းဂေါတမ မကောင်းသတင်း ဖြစ်ပေါ်အောင် လုပ်ပြီးလျှင် လာဘ်လာဘနှင့် အရိုအသေပြုမှုများကို ဖျက်ဆီးပါ”ဟု တာဝန်ပေး ကြလေသည်။

စိဉ္ဇမာဏဝိကာက တာဝန်ယူ

သူမသက် “ကောင်းပြီ၊ အရှင်ကောင်းတို့...ခုလိုပြုလုပ်ရန်အတွက် တပည့်တော်မ၏ တာဝန်ထားလိုက်ပါ၊ အရှင်ကောင်းတို့သည် ထွေရာ လေးပါး အကြံများမနေကြပါနှင့်”ဟု ရဲရဲတောက်တောက် တာဝန်ယူ လျှောက်ထားပြီးလျှင် ထိုတိတ္ထိတို့ကျောင်းတိုက်မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူတစ်ပါးအထင်လွှဲအောင် စိဉ္ဇမာဏဝိကာ ပြောဆိုပြုလုပ်

သူမသည် မိန်းမမာယာ၌ လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအချိန်မှစ၍ သာဝတ္ထိမြို့သူမြို့သားတို့ တရားနာပြီး ဇေတဝန်ကျောင်း တိုက်မှ ထွက်ကြသည့်အချိန်၌ ပိုးပရံအသွေး နီထွေးသော အဆင်းရှိသော

အဝတ်ကို ဝတ်ခြုံကာ ပန်း၊ အမွှေးတိုင် စသည်ကို ကိုင်လျက် ဇေတဝန် ကျောင်းတိုက်သို့ တည့်တည့်သွားလေသည်။

တရားနာပြီးပြန်လာကြသူများနှင့် တွေ့၍ တို့လူများက “ဒီအချိန် ကျမှ ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု မေးကြသော် သူမက “ကျွန်မ လွှားမည့် နရာကို သိသဖြင့် ရှင်တို့မှာ ဘာအကျိုးရှိမလဲ” ဟု အထင်မှားအောင် ပြောလေသည်။

သူမသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် အနီး တိတ္ထိတို့ ကျောင်းတိုက်မှာ ညဉ့်အိပ်ပြီးလျှင် စောစောစီးစီးထ၍ ဘုရားရှင်ကို အလျင် (အရင်) ဦးအောင်ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိမြို့မှ ဥပါသကာများ ထွက်လာသော အချိန် မှာ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်တွင် ညဉ့်အိပ်နေသည့် ပုံစံ ဣန္ဒာန်ပြုလုပ်၍ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းဝင်လေသည်။ ထိုဥပါသကာများနှင့်တွေ့၍ ဥပါသကာ များက “သင် ဘယ်နေရာမှာ ညဉ့်အိပ်နေခဲ့သလဲ” ဟု မေးကြလေလျှင် ‘ကျွန်မ အိပ်ခဲ့သည့်နေရာကို သိသဖြင့် သင်တို့မှာ ဘာအကျိုးရှိသလဲ၊ ကျွန်မအိပ်ခဲ့သည့်နေရာကို သိသော်လဲ ရှင်တို့မှာ ဘာအကျိုးမှမရှိပါဘူး၊ မသိချင်ပါနှင့်’ ဟု အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်အောင် ပြောကြားလေ သည်။

ဝိဇ္ဇမာဏဝိကာ စွပ်စွဲဆဲရေးစကား စတင်ပြောလာ

ဤနည်းဖြင့် နေ့စဉ် သွားလာပြောဆို၍ တစ်လကျော်သောအခါ လမ်းတွေသူများက ရှေးနည်းအတူ မေးမြန်းကြသော် “ကျွန်မ ဇေတဝန် ကျောင်းတိုက်အတွင်းမှာ ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်း တစ်ခုတည်းမှာ ညဉ့်အိပ်နေရပါသည်” ဟု စွပ်စွဲဆဲရေးစကား စတင် ပြောကြားလာလေသည်။

ယခုလို စွပ်စွဲစကားပြောဆို၍ ထိုစကားကို ကြားရသည့် ပုထုဇဉ် လူသာမန်တို့စိတ်ထဲတွင် “ဟုတ်များ၊ ဟုတ်နေမလား၊ မဟုတ်ဘဲများ နေလေမလား” ဟု သံသယဖြစ်စေပြီးနောက် လေးလကျော်သောအခါ အဝတ်များဖြင့် မှင်ကို ပတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိုးမသဏ္ဌာန် ပေါက်အောင် လုပ်ပြီးလျှင် အင်္ဂါက အဝတ်နီကို ခြုံကာ “ရဟန်း ဂေါတမကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်မကိုယ်ဝန်ရဲ့ပါပြီ” ဟု ဉာဏ်ပညာ မဲ့သူများကို အထင်အမြင်လွှဲမှားအောင် စွပ်စွဲဆဲရေးစကား ပြောကြား ပြန်လေသည်။

ဗိုက်တုလုပ်၍ စွပ်စွဲ

ကိုးလကျော်သောအခါ သူမသည် တကယ့်ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ပုံဟန်ပေါက်အောင် သစ်သားကို ဘဲဥထက်ခြမ်းပုံလုပ်ကာ ရင်မှာ ကပ်ချည်၍ ဗိုက်အတု ပြုလုပ်ပြီလျှင် လက်ဖမိုး ခြေဖမိုးတို့ကို နွားမေးရိုးဖြင့် ထုရိုက်ကာ ခြေလက်များ မွေးခါနီး၍ အမ်းနေသည့် ဘန် ဖန်တီးလေသည်။ ဖန်တီးပြီးနောက် အဝတ်နီကို ခြုံကာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ ဣန္ဒြေများ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေသည့်ဟန်ဖြင့် 'ညနေချမ်း ဘုရားရှင် တရားဟောနေသည့်အချိန်တွင် တရားဟော ဓမ္မာရုံသို့ သွားရောက်လေသည်။

ဓမ္မာရုံရောက်လျှင် ဘုရားရှင်၏ ရွှေတည့်တည့်မှ ရပ်၍ “ရဟန်းကြီး သင် သူများကို တရားဟောနေဘိ၏ သင့်အသံသည် သာယာလှသည့် ပြင် နှုတ်ခမ်းများလဲ စေ့စပ်လှဘိ၏။ ကျွန်မမှာတော့ သင်ရဟန်းကြီးကို စွဲ၍ ကိုယ်ဝန်ရရှိကာ ခုအခါ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ဖြစ်ရလေပြီ သင် ရဟန်းကြီးမူကား ကျွန်တော်မ အတွက် သားဖွားဖို့ အိမ်ကိုလဲ မစဉ်းစား၊ ထောပတ်ဆီ စသည်များကိုလဲ မစဉ်းစား၊ နေနိုင်ဘိ၏။ ထိုကိစ္စများကို ကိုယ်တိုင် မလုပ်လျှင်လဲ မိမိ၏ အလုပ်အကျွေး ဒါယကာ ဒါယိကာမများအနက် ကောသလမင်းကို ဖြစ်စေ၊ အနာထပိဏ် သေဌေးကို ဖြစ်စေ၊ ဝိသာခါကျောင်းအမကို ဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးဦးကို “ဒီ စိဉ္ဇမာဏဝိကာအတွက် ပြုလုပ်သင့်သည်ကို ပြုလုပ်စောင့်ရှောက် လိုက်ပါ” ဟု ခိုင်းသင့်၏။ ခုသို့လဲ မခိုင်းနဲ့၊ သင်ရဟန်းကြီးကား မွေ့လျော် ပျော်ပါးဖို့လောက်သာ သိ၍ ကိုယ်ဝန်စောင့်ရှောက်ဖို့ကိုမူ မသိတတ်ဟု” မစင်တုံးကို ကိုင်ကာ လဗိမာန်ဝန်းကို ဖျက်ဆီးရန် အားထုတ်သော မိန်းမကဲ့သို့ ပရိသတ်လေးပါး အလယ်မှာ အကြီး အကျယ် စွပ်စွဲဆဲရေးစကား ပြောကြားလေတော့၏။

ဘုရားရှင်သည် ဟောနေရင်းစွဲတရားကို ခေတ္တရပ်၍ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲအင်းသော အသံဖြင့် “နှမ.... သင် ခု ပြောသည့်စကား မှန်၊ မမှန်ကို သင်နှင့် ငါသာ သိ၏”ဟု မိန့်တော်မူလေလျှင် “ဪ.... ဟုတ်လှပေသည် ရဟန်းကြီး သင်နှင့် ငါ နှစ်ယောက်ထည်းသာ သိသောကြောင့်ပင် ခုလို ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာဖြစ်ရ၏”ဟု ထပ်မံ စွပ်စွဲ ဆဲရေးပြန်လေသည်။

နတ်မင်း ဆင်း၍ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေး

ထိုခဏ၌ နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော သိကြားမင်း၏နေရာ ပဏ္ဍု
ကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာသည် ပူနွေးသော အခြင်းအရာကို ပြလေသည်။
သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်၍ညွှန်သည်ရှိသော် “စိဉ္ဇမာဏဝိကာသည်
မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံစွပ်စွဲဘိ၏”ဟု သိ၍ “ဒီဖြစ်ရပ်ကို
ပရိသတ်အလယ်မှာ အမှန်အတိုင်း ပေါ်အောင် ငါဖြေရှင်းမည်”ဟု
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကာ နတ်သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြီးလျှင် “တစ်
ယောက်က ကြွက်ငယ်ယောင်ဖန်ဆင်း၍ သစ်သားချပ်ချည်ထားသော
ကြိုးကို ကိုက်ဖြတ်ရမည်။ တစ်ယောက်က သူမဝတ်ရုံထားသော အဝတ်
ကို အထက်လန်အောင် လေတိုက်လွှင့်ပေးရမည်”ဟု ခိုင်းလေသည်။
နတ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် သိကြား ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ကြံလေ
လျှင် သစ်သားပျဉ်ချပ်ပြုတ်ပြီး သူမ၏ ခြေဖခိုးများပေါ်ကျ၍ နှစ်ဖက်
လုံးကွဲပြတ်လေသည်။ (“နတ်သားနှစ်ယောက်”ဟု ဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓ
အပါဒါန် အဋ္ဌကထာ အလိုဖြစ်၏။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ကား “နတ်
သားလေးယောက်”ဟု ဆို၏။)

စိဉ္ဇမာဏဝိကာကို တရားနာပရိသတ်က ဆွဲထုတ်

တရားနာသူလူအများက “ထွဲ့...ဟယ်...သူယုတ်မ... နင်ကား
မြတ်စွာဘုရားကို စွပ်စွဲဆဲရေးဘိ၏”ဟု ပြောဆိုကာ ဦးခေါင်းပေါ်
ဝိုင်းတံတွေးထွေးကြပြီးလျှင် ခဲတုတ် စသည်ကို ကိုင်လျက် သူမကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်အတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ကြလေသည်။

စိဉ္ဇမာဏဝိကာ မြေမျိုကာ အဝီစိကျ

သူမ၏ ဘုရားရှင်ကိုမဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံစွပ်စွဲသည့် ဝစီဘေဒ
မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံကြောင့် ဘုရားရှင်မြင်လောက်သည့် နေရာကို
လွန်လျှင်ပင် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကွဲအက်လာကာ ထိုအပေါက်မှ
အဝီစိမီးလျှံတက်လာလေသည်။

သူမသည် ဆွေမျိုးများက လက်ဆောင်ပေးသည့် ကမ္မလာနီကို
မြှဲသည့်အလား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အဝီစိငရဲမီးလျှံ ဝန်းရံ
ဖုံးလွှမ်းကာ ထိုအပေါက်ကနေ အဝီစိငရဲ ကျရောက်လေ တော့
သတည်း။

သူမသည် ဘုရားရှင်ကို မဟုတ်မှန် လုပ်ကြံစွပ်စွဲ ဆဲရေးသော
ဝဏ္ဏဘေဒကြောင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

မုသားပြောဝံ့သူ မလုပ်ဝံ့ကော မရှိ

ဘုရားရှင်က “အမှန်စကား ပြောမှု တရားတစ်ခုကို စွန့်ပယ်၍
မဟုတ်မှန်ပြောကြားသော မုသားဝါဒသမားတို့အဖို့ မပြုဝံ့သော
မကောင်းမှုမည်သည် မရှိ။ (မုသားဝါဒ ဒုစရိုက်မှုကို ပြုဝံ့သူ သည်
မည်သည့် ဒုစရိုက်မှုမျိုးကိုမဆို လုပ်ဝံ့တော့သည်) ဟု ဟောတော်မူ
သည်။

အရိယူပဝါဒ အင်မတန် အပြစ်ကြီးလှ

ယခုလို စွပ်စွဲခံရသည်မှာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကို “သူယုတ်မာ” ဟု
စွပ်စွဲခဲ့သော အကုသိုလ်ဝဏ္ဏဘေဒကြောင့် ဖြစ်၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို
စွပ်စွဲပြောဆိုသည့် ဝဏ္ဏဘေဒအကုသိုလ်ကံသည် အင်မတန် အပြစ်ကြီးမား
လှပေ၏။ ထို့ကြောင့် မန်လည်ဆရာကော်က မဃဒေဝလင်္ကာသစ်
(၂၅၇)၌— “အရိယာစစ် ဖြစ်သာ တစ်မူ၊ ဖြတ်လောသူကို၊ အရိယူ
ပဝါ၊ ယုတ်မာစကား၊ ဒေါသအားဖြင့်၊ ပြစ်မှားချွတ်လွဲ၊ စွပ်စွဲဖရုသ်၊
ဆဲဆိုခုတ်သား၊ ကြမ် ကြုတ်ဝဝန၊ နှုတ်သမလည်း၊ သူများကိုယ့်မှာ၊
အရာမရှိ၊ မိမိကိုယ်သာ၊ ဖြတ်ကပ်စွာ၏။ အရိယာပြစ်မှား၊ ဆိုးဝါး
မိုက်မြစ်၊ ထိုက်ပြစ်ကား၊ စင်စစ်ကြီးမား၊ ဟူတုံ့ကြား၏” ဟု စပ်ဆိုတော်
မူသည်။ ဤကား ဝဏ္ဏဘေဒထိပါင်းရှုပ်ဟည်း။

ကိုယ်တော်တိုင် ရှေးမကောင်းမှုကံကို ဖိန့်တော်မူ

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင် အနောက်အတ္ထဝေါင်အနီး နေတော်
မူစဉ်အခါကပင် ဇဟန်းအပေါင်းကို “ငါသည် ရှေးအခါက တစ်ခုသော
ဘဝ၌ သဗ္ဗဘိဘူ-အမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားအား နန္ဒ-အမည်ရှိ
သော တပည့်သည် ရှိ၏။ ငါသည် ထိုနန္ဒအမည်ရှိသောဇဟန်းကို စွပ်စွဲ
မိခြင်းကြောင့် ငရဲ၌ ကြာမြင့်စွာကျပ်လည်ခဲ့ရ၏။

အနှစ်တစ်သောင်းကိုပတ်လုံး ငရဲ၌ ကြာမြင့်စွာကျပ်လည်ခဲ့ရ၏။
ငါသည် လူ့ဘဝကို ရသည်ရှိသော် စွပ်စွဲမှုကို ပျားစွာခံခဲ့ရပြန်၏။

ထိုကံအကြွင်းကြောင့် စိဉ္စမာဏဝိကာ ပရိဗ္ဗိတိမသည် လူအပေါင်း
၏ရှေ့၌ မဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံ၍ ငါဘုရားကို စွပ်စွဲလေ၏” ဟု မိမိ၏
ရှေးမကောင်းမှုကို မိန့်တော်မူလေသည်။

လယ်တီဆရာတော်၏ ကဗျာ

ဤကိုရည်၍ လယ်တီဆရာတော်က အမေးအဖြေပုံစံဖြင့် အောက်
ပါ ကဗျာလင်္ကာကို စပ်ဆိုရေးသာ တော် မူခဲ့လေသည်။

အမေး

စိဉ္စမာဏ မိန်းမစေကျွန်၊
ကိုယ်ဝန်ရှိသော သို့ပြောအလွန်၊
လက်သယ်ထားသို့ ဘုရားကိုညွှန်၊
စွပ်စွဲခဲ့ အဘယ့်ဝိပါက်ဝန်။

အဖြေ

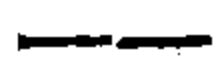
သောက်စား လွန်ကြူး ယစ်မှူး ပျော်ရွှင်၊
သေသောက်သမား ဖြစ်ငြား ယခင်၊
ရဟန္တာမြတ် ဆွမ်းရပ်သည်မြင်၊
အကျင့်ယုတ် ဖွင့်ပျက်စွပ်စွဲအင်။

ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာသာ

စွပ်စွဲ ဆဲရေး ထိပါးပုတ်ခတ်ပြောသည့် ဝစီဘေဒ အကုသိုလ်ကံ
သည် ဘုရားရှင်ဟူ၍ပင်မနေ နောက်ဆုံး အထွာအထိပ်ရောက်သည့်
ဘဝတိုင်အောင် လိုက်၍ အကျိုးပေးသောကြောင့် စွပ်စွဲဆဲရေးထိပါး
ပုတ်ခတ်ပြောသည့် ဝစီဘေဒအကုသိုလ်ကံကား ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာသာ
ဖြစ်လေသည်တကား။

(ပုဗ္ဗကမ္မပိလောတိက ဗုဒ္ဓအပါဒါန ပါဠိကော်၊ ဗုဒ္ဓအပါဒါန
အဋ္ဌကထာ၊ ဒွါဒသကနိပါတ် မဟာပဒုမဇာတ်၊ ဓမ္မပဒ စိဉ္စမာဏဝိကာ
ဝတ္ထု-တို့မှ ထုတ်နုတ်ညှိနှိုင်းရေးသည်။)

မုနာဠိ အရက်သမား ဖြစ်စဉ်က ဝက သုရဘိပဇ္ဇေကဗျာကို
“ဒုဿီလ” ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့
ဘုရားရှင်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ငရဲ၌ ခံခဲ့ရ၍
နောက်ဆုံးဘုရားဖြစ်သည်ဘဝ၌ သုန္ဒရီပရိပိုင်မ၏
စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

ဝစီဘေဒထိခံပုံ

အရက်သမားဖြစ်

ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်သည် အလောင်းတော်ဖြစ်စဉ် အတိတ်တစ်ခု
သောဘဝက မုနာဠိအမည်ရှိသော အရက်သမားဖြစ်ခဲ့လေသည်။ မုနာဠိ
အရက်သမားသည် သူယုတ်မာတို့ကိုသာ ပေါင်းသင်းမှီဝဲလျက် မသင့်
မတင့် နှလုံးသွင်းခြင်း (အယောနိသောမနသိကာရ) များသူဖြစ်ကာ
လှည့်လည်ခဲ့လေသည်။

ပဇ္ဇေကဗျာကို မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲ

တစ်နေ့သ၌ မုနာဠိအရက်သမားသည် မြို့တွင်းဆွမ်းခံဝင်ရန်
သင်္ကန်းရုံသို့သော သုရဘိပဇ္ဇေကဗျာကို ပဇ္ဇေကဗျာကို တွေ့မြင်လေ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်ကလည်း ပဇ္ဇေကဗျာအရှင်
မြတ်၏အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။ မုနာဠိ အရက်သမားသည်
အယောနိသောမနသိကာရများသူ ဖြစ်၍ “ဒုဿီလ (သီလမရှိသူ)” ဟု
မဟုတ်မကရား စွပ်စွဲခဲ့လေသည်။

ဤစွပ်စွဲချက်ကား သုန္ဒရီပရိပိုင်မစွပ်စွဲမှုကို ခံရမှုအတွက် ပြုအပ်
သော ဝစီဘေဒမကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံ (ဝစီဘေဒထိခံပုံ) တည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံရ

ဘုရားရှင်သည် ထိုမကောင်းမှု ဝစီဘေဒအကုသိုလ်ကံကြောင့် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ သိန်းပေါင်းများစွာကာလပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံးဘဝ၌ သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မ၏ခွပ်စွဲမှုကို ခံရ

ထိုခွပ်စွဲသည် မကောင်းမှုဝစီဘေဒအကုသိုလ်ကံအကြွင်းကြောင့် ယခုနောက်ဆုံး ပစ္စိမဘဝ၌ ဘုရားဖြစ်ပြီးသည့် သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မ၏ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံစွပ်စွဲမှုကို ခံဘက်မူရလေသည်။

ရဟန်းသံဃာများ လာဘ်လာဘပေါများ

ချွဲပါဦးမည်...။ ဘုရားရှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသောအခါ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းမှာ လူနတ် တို့၏ အရိုအသေပြုခံရ၊ အလေးအမြတ်ပြုခံရ၊ မြတ်နိုးခံရ၊ ပူဇော်ခံရ၊ လေးစားခံရလျက် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးတို့ ပေါများလေသည်။

တိတ္ထိများ လာဘ်လာဘကျဆင်း

တစ်ဖက်ကပေါများကြသလောက်ပင် တစ်ဖက်က ချိန်ခွင်ပေါင် ကဲ့သို့ သာသနာပြင်ပ အယူရှိကြသည့် တိတ္ထိတို့မှာ ပစ္စည်းလေးပါး ရှားပါးကြလေသည်။ လူတို့ အရိုအသေပြုမှုများ ဆုတ်ယုတ်ကြလေ သည်။

တိတ္ထိများ စည်းဝေး၍ ဘုရားရှင် လာဘ်လာဘပေါများခြင်း၏ အကြောင်းကို ရှာ

တိတ္ထိတို့သည် ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းသံဃာများ ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်လာဘ ပေါများမှုကို မရှုစိမ့် မနာလိုဖြစ်ကာ စည်းဝေး၍ “ငါတို့ ရဟန်းဂေါတမ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အချိန်ကစ၍ ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီး၍ လာဘ်လာဘများ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခေါင်းပါးဆုတ် ယုတ်လာခဲ့ရုံမျှမက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ငါတို့ကို ‘ရှိသေး၏’ဟုပင်

မသိကြတော့ပေ။ အဘယ်ကို အကြောင်းပြု၍ လူအပေါင်းက ရဟန်းဂေါတမအပေါ် အလွန်အမင်း ကြည်ညိုပြီးလျှင် အလွန်ကောင်းမြတ်သော လာဘ်လာဘနှင့် အရိအသေပြုမှုများကို ပြုကြလေသလဲ” ဟု ဘုရားရှင်၏ ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်လာဘပေါများမှု၌ အခြေခံအကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေဆွေးနွေးကြလေသည်။

ထိုအစည်းအဝေး၌ တိတ္ထိဆရာကြီးတစ်ယောက်က “သင်္ကဓိဝင်မင်းမျိုးဖြစ်သောကြောင့်” ဟု တင်ပြလေသည်။ အခြားတိတ္ထိတစ်ယောက်က “မွေးဖွားစဉ်က အံ့ဩဖွယ်များ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်သောကြောင့်” ဟု တင်ပြလေသည်။ အခြားတိတ္ထိတစ်ယောက်က “အဆင်းအလွန်လှသောကြောင့်” ဟု တင်ပြလေသည်။ အခြားတိတ္ထိတစ်ယောက်က “ရောက်မည့်ဆဲဆဲဖြစ်သော စကြာမင်း စည်းစိမ်ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုသောကြောင့်” ဟု တင်ပြလေသည်။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် တိတ္ထိဆရာကြီး အသီးသီးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အတုမရှိသော ပါရမီဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်၊ စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါး၊ စရိယသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို မသိကြသောကြောင့် ကိုယ်ထင်ရာ မြင်ရာ အကြောင်းများကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုတင်ပြကြလေသည်။

ဘုရားရှင်အပေါ် လူများ အကြည်ညိုမဲ့မည့်အကြောင်း ရှာဖွေ

ဘုရားရှင် ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်လာဘ ပေါများမှု၌ အခြေခံအကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေကြပြီးသော် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ လူအများ အကြည်ညိုမဲ့မည့် အခြေခံအကြောင်းအချက်များကို ရှာဖွေကြကြလေသည်။

ဘုရားရှင် မကောင်းသတင်းထွက်အောင် လုပ်ဖို့ အကြံယူ

ရှာကြံသော်လည်း မတွေ့မမြင်လေလျှင် “ငါတို့သည် ဘယ်နည်းဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ မကောင်းသတင်းထွက်ပေါ်အောင် လုပ်၍ လာဘ်လာဘနှင့် အရိအသေပြုမှုများကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြရပါ့မလဲ” ဟု အကြံယူတိုင်ပင်ကြလေသည်။

ဘုရားရှင် မကောင်းသတင်းထွက်အောင် သုန္ဒရီကို လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်

ထိုအချိန်၌ သာဝတ္ထိမြို့ဝယ် ပရိဗိုဇ်မ တကာတို့ထက် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ် ရုပ်ရေအဆင်းလှပတင့်တယ် ရှုချင်စဖွယ်ရှိသောကြောင့် “သုန္ဒရီ”ဟု အမည်ရသော ပရိဗိုဇ်မတစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုသုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မသည် အရွယ်ကောင်း ရုပ်ရေအဆင်း လှပတင့်တယ်လှပသလောက် အကျင့်တန်သူ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး မစောင့်စီး မထိန်းချုပ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ယခုလို အကြံယူတိုင်ပင်ကြသည့်အထဲတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် အင်မတန်ယုတ်မာသော အကြံရှိသည့် တိတ္ထိဆရာတစ်ယောက်က “အိုအရှင်တို့....မိန်းမချမ်းသာ၌ မတပ်မက် မငြိတယ်သူဟူ၍ ဒီလောကမှာ တစ်ယောက်မျှ မရှိ၊ ဒီရဟန်းဂေါတမကား နတ်တမျှလှပနုပျိုသူ ဖြစ်သည်။ မိမိလို လှပနုပျိုသည့် မိန်းမကိုရလျှင် ကေနံ တပ်မက်ငြိတယ် လိမ့်မည်။ မတပ်မက်မငြိတယ်လျှင်လဲ လူများ သံသယဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ကိုင်း....ငါတို့ ရဟန်းဂေါတမ မကောင်းသတင်းထွက်အောင် မကောင်းသတင်း မြေတစ်ဝန်းလုံး ပြန့်နှံ့အောင် သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မကို ရဟန်းဂေါတမဆီ လွှတ်ကြစို့”ဟု အကြံပေးလေသည်။

ထိုတိတ္ထိဆရာ၏ အကြံပေးတင်ပြချက်ကို ကျန်တိတ္ထိအားလုံးက “သင့်အကြံ အလွန်ကောင်းသည့် အကြံဖြစ်သည်၊ ဒီအကြံအတိုင်းလုပ်လျှင် ရဟန်းဂေါတမသည် မကောင်းသတင်း နှိပ်စက်အင်သည်ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ဦးတည်မိရာ တစ်နေရာက ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မည်”ဟု သဘောတူ လက်ခံဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

သုန္ဒရီကို တာဝန်ပေး

သဘောတူ လက်ခံဆုံးဖြတ်ပြီးသော် တိတ္ထိတို့သည် သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မ လွှတ်ဖို့ရန် သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မထံ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း သွားရောက်ကြလေသည်။ သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မသည် ထိုတိတ္ထိများကို မြင်လျှင် “ဘယ်အတွက်ကြောင့် အရှင်တို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း လာကြသလဲ”ဟု မေးလေသည်။ တိတ္ထိတို့သည် တစ်ခွန်းတစ်လေမျှ အဖြေမပေးဘဲ ကျောင်းတိုက် အစွန်အဖျားတစ်နေရာမှာ စုဝေးထိုင်နေကြလေသည်။

သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မသည် အထပ်ထပ်ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုပါသော်လည်း စကားတို့ မရလေလျှင် “အရှင်တို့ကို တပည့်တော်မ ဘာပြစ်မှားမိလို့

လဲ။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် စကားတုံ့မပေးကြသလဲ”ဟု မေးမြန်းလေသည်။ တိတ္ထိများက “ငါတို့ ညည်းဆဲနှိပ်စက်ခံနေကြရသည်ကို သင်လျစ်လျူရှုနေသောကြောင့် စကားတုံ့မပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်”ဟု ပြောကြလေသော် သုန္ဒရီက “အရှင်တို့ကို ဘယ်သူ ညည်းဆဲနှိပ်စက်သလဲ”ဟု မေးလေသည်။

တိတ္ထိများက “ငါတို့ကို လာဘ်လာဘနှင့် အရိုအသေပြုမှုများ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးအောင် ပြုလုပ်နှိပ်စက်ညည်းပန်းကာ လှည့်လည်သွားလာနေသော ရဟန်းဂေါတမကို သင် မမြင်ဘူးလား”ဟု အပြစ်တင်စကားပြောကြလျှင် သုန္ဒရီက “ဒီကိစ္စမှာ တပည့်တော်မ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တပည့်တော်မ အဘယ်မှာ မပြုစွမ်းနိုင်ဘဲ ရှိပါမလဲ၊ ဆွေမျိုးတို့အကျိုးအတွက်ဆိုလျှင် အသက်ကိုပင် စွန့်နိုင်ပါသည်”ဟု နောက်ဆုံးစကား ပြောကြားလေသည်။

တိတ္ထိများက “နုမ .. သင်သည် ဆွေမျိုးတို့အတွက်ဆိုလျှင် အသက်ကိုပင် စွန့်နိုင်ပါသည်ဟု ရဲရဲတောက်စကားကိုလဲ ပြောပေ၏။ သင်နုမကလဲ ပထမအရွယ် အလွန်လွှာတင့်တယ် ကျက်သရေရှိနေသူ ဖြစ်၍ သင့်ကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းဂေါတမ မကောင်းသတင်းထွက်အောင် အကုန်ဆုံးဆုံး လုပ်ပါ”ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် “ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ အမြဲမပြတ် ဝင်ထွက်သွားလာပါ”ဟု နည်းလမ်းညွှန်ပြ၍ တာဝန်ပေးလေသည်။

တိတ္ထိများသည် စိဉ့်မာဏပိကာ၏ အကူအညီကို ယူ၍ ဘုရားရှင်အရှက်ကဲ့ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် လုပ်သကဲ့သို့ သုန္ဒရီ၏ အကူအညီကို ယူ၍ ဘုရားရှင် အရှက်ကဲ့အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် လုပ်ကြပြန်လေသည်။

သုန္ဒရီ တာဝန်ယူ

သုန္ဒရီရိမိဇ် အပိုက်သည် လူသွားပေါ်မှာ ပန်းကုံးကစားလိုသူကဲ့သို့ နည်းကောင်း၊ အမုန်ယစ်သော ကင်ကြမ်းကို နှာမောင်းမှ ဆုပ်ကိုင်၍ ဟူ၍သူကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သေမင်းကို နဖူဖြင့် ခံယူလိုသူကဲ့သို့လည်းကောင်း တိတ္ထိတို့စကားကို “ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရားတို့”ဟု ပန်ခံပြီး ပြန်လာလေသည်။

လူများ အထင်လွဲအောင် သုန္ဒရီ ပြောဆိုပြုလုပ်

သုမသည် ပြန်ရောက်၍ ခဏနေပြီးသော် ပန်းနံ့သာလိမ်းကျံ ခြယ်သကာ အာခံတိုင်းမှေးသည့် ကွမ်းအထုံဆေးများကိုစား၍ လူအများ ဘုရားရှင်၏ တရားကိုနာပြီး မြို့တွင်းပြန်ဝင်ချိန်၌ အခွင့်ကောင်းယူကာ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် သွားလေသည်။

လမ်းတွေ့သူများက “ဘယ်သွားမလဲ” ဟု မေးကြလေလျှင် “ရဟန်းဂေါတမဆီ သွားရပါမည်၊ ငါ့ ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဂန္ဓကုဋီ တစ်တိုက်တည်းမှာ နေရသူဖြစ်ပေသည်” ဟု ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ် အောင် ပြောလေသည်။

သုန္ဒရီ စွပ်စွဲဆဲရေးစကားပြော

ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် ရောက်သောအခါ ကျောင်းတိုက်တွင်း မဝင်ဘဲ တိတ္ထိတို့ကျောင်းတိုက်ထဲ ဝင်အိပ်ပြီးလျှင် နံနက်စောစောထ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းလမ်းကနေ ပြန်လာလေသည်။

လမ်းတွေ့သူများက “သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မကလေး.... ဘယ်လိုလဲ၊ သင် ဘယ်သွားနေသလဲ” ဟု မေးမြန်းကြလေလျှင် “ကျွန်မသည် ရဟန်း ဂေါတမနှင့်အတူ ဂန္ဓကုဋီတစ်တိုက်တည်းမှာ နေထိုင်ပြီး ရဟန်းဂေါတမ ကို ကိလေသာအပျော်ထူးဖြင့် ပျော်မြူးမွေ့လျော်စေ၍ ပြန်လာခဲ့ပါ သည်” ဟု စွပ်စွဲဆဲရေးစကား ပြောကြားလေတော့သည်။

ယခုလို သုန္ဒရီစွပ်စွဲမှုကို ခံရသည်မှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို စွပ်စွဲဆဲရေး ခဲ့သည့် ဝစီဘေဒလက်ချက်ပင် ဖြစ်၏။ ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပ် တည်း။

ကိုယ်တော်တိုင် ရှေးမကောင်းမှုကံကို မိန့်တော်မူ

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင် အနောတတ္တအိုင်အနီး သီတင်းသုံး တော်မူစဉ်အခါဝယ် ရဟန်းအပေါင်းကို “ငါသည် ရှေး မုနာဠိအမည် ရှိသော အရက်သမားဖြစ်စဉ် တစ်ခုသောဘဝ၌ မပြစ်မှားထိုက်သော သုရဘိအမည်ရှိသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို စွပ်စွဲခဲ့မိ၏။

ထိုစွပ်စွဲခဲ့သောကံကြောင့် ငါသည် ရဲ၌ ကြာမြင့်စွာ ကျပ်လည် ခဲ့ရ၏။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရပေ၏။

ငါသည် ထိုကံအကြွင်းအကျန်ဖြင့် ဤနောက်ဆုံးဘဝ၌လည်း
သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မ၏ စွပ်စွဲခြင်းကို ခံရပေ၏”ဟု မိမိ၏ ရှေးမကောင်းမှုကို
မိန့်တော်မူလေသည်။

လယ်တီဆရာတော်၏ ကဗျာ

ဤကိုရည်၍ လယ် တီ ဆ ရာ တော် က အမေးအဖြေ ပုံစံဖြင့်
အောက်ပါလင်္ကာကို စပ်ဆိုရေးသားထားတော်မူခဲ့ လေသည်။

အမေး

တိတ္ထိစေခိုင်း မိုက်ရိုင်းဒုဿီ၊
ထင်ယောင်ဆင်မှား ပြုငြားသုန္ဒရီ၊
လူရှင် အပေါင်း ယုံကြောင်းပေလီ၊
ရှင်တော်ထွဋ် ဘယ်ဝဋ်ရှေးကမ္ဘီ။

အဖြေ

မုနာဠိဟု မည်ရှိလောင်းတော်၊
မောက်ကြား မောက်မှား သောက်စားအပျော်၊
ရှင်ပဇ္ဇက ဗုဒ္ဓမြင်သော်၊
ဒုဿိဘ် စွပ်စွဲဝဋ်ကြွေးပေပြီ။

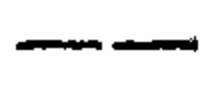
ကြောက်မက်ဖွယ်အတည်သဘာ

သုံးလောကထွတ်တင် ဘုရားရှင် ဝစီဘေဒကြောင့် ဝဋ်လိုက်
ရသေးလျှင် အခြာလူများ ပေါများတို့မှာမူကား အဘယ်မှာ ပြော
ဖွယ်ရာ ရှိပါတော့မည်နည်း။ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။ ဝစီဘေဒ
လက်ချက်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်အတည်သဘာ ဖြစ်လေသည်တကား။

(ပုဗ္ဗကမ္ဘာလောတိက ဗုဒ္ဓအပဒါန ပါဠိတော် ဗုဒ္ဓအပဒါန-
ဋီကထာ၊ ဥဒါနဋီကထာ သုန္ဒရီသုတ်—တို့မှ ထုတ်နုတ်ညှိနှိုင်းရေးသည်။)

ဗေဒင်သုံးပုံတတ် ပုဏ္ဏားရသေ့ဆရာကြီးဖြစ်စဉ်ဘဝကစွဲနဲ့ အဘိညာဉ်ရ
ဘိမသေနရသေ့ကို “ဒီရသေ့ကား ကာမစည်းစိမ်ကို ခံဝားသည့်
ရသေ့စဉ်းလဲ ဖြစ်သည်” ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်သည် ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်
ခံခဲ့ရ၍ ငနာကံဆိုး ဘုရားဖြစ်သည့် ဘဝ၌
လူများ၏စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

ထိုဗေဒင်သုံးပုံတတ် ပုဏ္ဏားရသေ့ဆရာကြီး၏ တပည့်များ ဖြစ်စဉ်ဘဝက
ဆရာနှင့်အတူ ဘိမသေနရသေ့ကို စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
ဘုရားရှင်၏ တပည့် ခုဟန်းငါးရာတို့လည်း
ဘုရားရှင်နှင့်အတူ လူများ၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံကြရ

ဝစီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

ဗေဒင်သုံးပုံတတ် ပုဏ္ဏားဆရာကြီးဖြစ်

ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်သည် အလောင်းတော်ဖြစ်စဉ် တစ်ခုသော
ဘဝဝယ် လူအများလေးစားကော်ရော် ပူဇော်အပ်သော ဗေဒင်သုံးရပ်
ကမ်းဆုံးခပ်စောင် တတ်မြောက်သည့် ပုဏ္ဏားရသေ့ဆရာကြီး ဖြစ်၍
မဟာစုန်တော၌ တပည့်ငါးရာတို့ကို ဗေဒင်ကျမ်းများကို သင်ကြား
ပြသလေသည်။

ဘိမသေနရသေ့ကို ကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲ၊
တပည့်များကိုလည်း စွပ်စွဲခိုင်း

တစ်နေ့သ၌ တပည့်ငါးရာတို့ကို ဗေဒင်ကျမ်းများကို သင်ကြား
ပြသနေစဉ် ဟိမဝန္တာမှ အဘိညာဉ်ငါးပါး သမာပတ်ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ
စသော တန်ခိုးရှင် ဘိမသေနအမည်ရှိသော ရသေ့သူမြတ် မိမိတို့ထံ

ကြွရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် ငြူစူစောင်းမြောင်းမှု (လူ့ဘာတရား) နှိပ်စက်ကာ “ဒီရသေ့ကား ကာမစည်းစိမ်ခံစားသည့် ရသေ့စဉ်းလဲ ဖြစ်သည်” ဟု စွပ်စွဲဆဲရေးလေသည်။ တပည့်များကိုလည်း ထို့အတူ စွပ်စွဲဆဲရေးခိုင်းလေသည်။

တပည့်များကလည်း စွပ်စွဲ

တပည့်ငါးရာတို့သည်လည်း ဆရာကြီး၏စကားကို အားရဝမ်းသာ လက်ခံကြကာ မြို့တွင်းရွာတွင်း ဆွမ်းခံကြသော ထိုဘီမသေ့နုရသေ့ကို “ဒီရသေ့ကား ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားသည့် ရသေ့စဉ်းလဲ ဖြစ်သည်” ဟု အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းရှိ လူများအား ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲဆဲရေးစကား ပြော ကြားကြလေသည်။ ဤကား ဝစီဘေဒထိ ခဲ့ပုံတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ငရဲ၌ ခံရပြီးနောက် ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

ထိုဝစီဘေဒ မကောင်းမှုကံကြောင့် ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင် ဝတ်လုံး ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံရပြီးနောက် နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သော ကာလ၌လည်း ထိုတပည့်ငါးရာတို့သည် တပည့်ရဟန်း ငါးရာ ဖြစ်လာကြကာ ဘုရားရှင်ဧရာ ထိုရဟန်းများပါ သုန္ဒရီပရိပိုင်မ သေမှုကို အကြောင်းပြု၍ လူအများ၏ မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရလေ သည်။

တိတ္ထိတို့ အရက်သမားများကို ငွေပေးပြီး သုန္ဒရီကို အသတ်ခိုင်း

ချဲ့ပါဦးမည်— တိတ္ထိတို့သည် ရှေးဝဋ်ကျေး၌ ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း သုန္ဒရီပရိပိုင်မ စွပ်စွဲပြီးနောက် နှစ်ရက် သုံးရက်ကျော်၍ သုန္ဒရီ ပရိပိုင်မ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ အမြဲမပြတ် ခဏခဏသွားသည်ကို လူအများ တွေ့မြင်ကာ အထင်လွဲလောက်သည့်အခါ၌ အရက်သမားတို့ အား ငွေပေးပြီး “သွားကြ၊ သုန္ဒရီကို သတ်၍၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းအနီး ပန်းအမှိုက်များ စွန့်ပစ်ရာ မြောင်းထဲ ပန်းအမှိုက် များအကြား ပစ်ချပြီး ပြန်ခဲ့ကြ” ဟု ခိုင်းကြလေသည်။

အရက်သမားများ သုန္ဒရီကို သတ်

အရက်သမားများသည် တိတ္ထိတို့ ခိုင်းသည့်အတိုင်း သုန္ဒရီကို သတ်ပြီး မြောင်းထဲ အမှိုက်များအကြား ပစ်ချကြလေသည်။

သုန္ဒရီကို ရှာမတွေ့ကြောင်း မင်းကြီးကို တိတ္ထိများ တိုင်

သုန္ဒရီကို သတ်ပြီးနောက် တိတ္ထိတို့သည် “ငါတို့တပည့်မကလေး သုန္ဒရီမကို မတွေ့ရ”ဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်အောင် ပြောဆို ပြုလုပ်ကြကာ ကောသလမင်းကြီးထံ သွားရောက်၍ “မင်းကြီး... ငါတို့တပည့်မသုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မကလေး ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေပါသည်။ ရှာမတွေ့ပါ”ဟု တိုင်တန်းကြလေသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်ကို အရှာခိုင်း

မင်းကြီးက “အရှင်တို့... ဘယ်နေရာမှာ သံသယရှိကြပါသလဲ” ဟု မေးလေလျှင် တိတ္ထိတို့က “မင်းကြီး... ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်မှာ သံသယရှိပါသည်”ဟု ပြောသဖြင့် မင်းကြီးက “ဒီလိုဆိုလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်ကို ရှာဖွေကြ”ဟု အရှာခိုင်းလေသည်။

တိတ္ထိများသည် ရှာဖွေဟန်ဖြင့် အလောင်းယူပြ

တိတ္ထိတို့သည် မိမိတို့၏ ဒါယကာများကို ခေါ်ပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် သွားရောက်ကာ သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မကို ရှာဖွေဟန်ဖြင့် မြောင်းထဲဆင်း၍ ပန်းအမှိုက်များကို ဖယ်ပြီး သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မ၏ ဥဘုဇရုပ်ကလာပ်ကို မြောင်းထဲမှ ထုတ်ယူကြလေသည်။ ထုတ်ယူပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တင်သမ်းကာ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသွင်းပြီး နန်းတော် ကောသလမင်းကြီးထံ သွားပြ၍ “ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်များသည် ‘သူတို့ဆရာ ပြုလုပ်သည့် မကောင်းမှုကို ဖုံးလွှမ်းကြမည်’ဟု ကြံစည်ကာ သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မကလေးကို သတ်ပြီး မြောင်းတွင်း ပန်းအမှိုက်တွေ့ကြားမှာ ပစ်ချထားကြပါသည်”ဟု ကောသလမင်းကြီး ယုံအောင် ပြောကြလေသည်။

တစ်မြို့လုံး လှည့်လည်ပြော ကြွေးကြော်ရန် အမိန့်ချ

ကောသလမင်းကြီးက “ဒီလိုဆိုလျှင် သွားကြ၊ တစ်မြို့လုံး အနှံ့လှည့်လည် ဟစ်အော် ပြောကြွေကြော်ကြ”ဟု မဂ္ဂ မစမ်း မဆင်မခြင် တစ်ချက်လူတို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

တစ်မြို့လုံး လှည့်လည်၍ ကဲ့ရဲ့ကြဖို့ လူများကို တိုက်တွန်း

တိတ္ထိတို့သည် မင်းကြီး၏ မစူးမစမ်း မဆင်မခြင်ဘဲ အမိန့်ထုတ် ပြန်ချက်ကို ကြားရလျှင် အားတက်ကာ သုန္ဒရီ၏ ရုပ်အလောင်းကို ခုတင်ပေါ် တင်ထမ်းပြီးလျှင် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သာဝတ္ထိတစ်မြို့လုံး လှည့်လည်လျက် “မြို့သူမြို့သား အပေါင်းတို့.... သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့၏ အမှုကို ကြည့်ကြကုန်လော့။ သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် အရှက်မရှိကြကုန်။ သီလ မရှိကြကုန်။ ယုတ်ညံ့သောသဘော ရှိကြကုန်၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်လျက် ဒီရဟန်းတို့သည် သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ကာ ‘တရားကျင့်ကုန်၏၊ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းကုန်၏၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။ အမှန်ကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ သီလရှိကြကုန်၏။ ကောင်းသော သဘော ရှိကြကုန်၏’ ဟု ဝန်ခံကြကုန်ဘိသေး၏။ ဒီရဟန်းတို့အား ရဟန်း၏ အကျင့်မရှိ။ မြတ်သော အကျင့်မရှိ။ ရဟန်းအကျင့် ပျောက်ကင်း၏။ မြတ်သောအကျင့် ပျောက်ကင်း၏။ ဒီရဟန်းတို့အား ရဟန်းအကျင့်သည် ဘယ်မှာရှိတော့မလဲ။ မြတ်သောအကျင့်သည် ဘယ်မှာရှိတော့မလဲ။ ဒီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ မြတ်သောအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ယောက်ျားသည် ယောက်ျား၏အမှုကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် အားနွဲ့သူမိန်းမကို ဘာကြောင့် သတ်ရဘိသလဲ” ဟု ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့ကြရန် လူများကို ဟစ်အော် ပြောဆို တိုက်တွန်းကြလေသည်။

မြို့သူမြို့သားများက ကဲ့ရဲ့

သာဝတ္ထိ မြို့သူမြို့သားတို့သည် ရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲရေး၍ “ဒီသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းများသည် အရှက်မရှိကြကုန်” စသည်ဖြင့် တိတ္ထိတို့ ဝါဒဖြန့်သည့်အတိုင်း ဘုရားရှင်နှင့် တမည့်များကို ကဲ့ရဲ့ကြလေသည်။

ရဟန်းများက ဘုရားရှင်ကို ထိုအကြောင်း လျှောက်

ရဟန်းများ ဆွမ်းခံပြန်ရောက်ကြသည့်အခါ ဘုရားရှင်ထံမှောက် သွားရောက်၍ သာဝတ္ထိမြို့သူမြို့သားတို့သည် ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဆဲရေး၍ “ဒီသာကီဝင်မင်းသားရဟန်းတို့သည် အရှက်မရှိကြကုန်” စသည်ဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့် တမည့်တော်တို့ကို စွပ်စွဲ ဆဲရေးကြောင်းကို အကျယ်ဟင်္ဂလင် လျှောက်ထားကြလေသည်။

ဘုရားရှင်က ပြန်ပြောဖို့ ရဟန်းများကို သင်ပေး

ဘုရားရှင်က “ရဟန်းတို့.... ဒီကဲ့ရဲ့သံသည် ကြာရှည်မဖြစ်နိုင်၊ ခုနစ်ရက်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် ပျောက်ကွယ်လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့.... ဒီလိုဖြစ်လျှင် ထိုဆဲရေးကဲ့ရဲ့ကြသူတို့ကို မဟုတ်မမှန် ပြောလေ့ရှိသူသည် ငရဲရောက်ရ၏၊ မကောင်းမှုကို ပြုပြီးလျှင် ‘ငါမပြု’ဟု ပြောသူလည်း ငရဲရောက်ရ၏၊ ယုတ်ညံ့သောအမှုရှိကြသည့် ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် ဒီဘဝမှ စုတေသော် တမလွန်လောကဝယ် ငရဲ၌ တူမျှစွာ ဖြစ်ကြကုန်၏’ဟု ပြောကြ”ဟု သင်ပေးတော်မူသတံ့။

ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။

စွပ်စွဲခံရမှု ၂-ခု အထူး

ရှေ့စွပ်စွဲခံရမှုမှာ ဘုရားရှင်သာ သုန္ဒရီ၏စွပ်စွဲခံရမှု ဖြစ်သည်။ နောက်စွပ်စွဲခံရမှုမှာ ဘုရားရှင်ရော ရဟန်းများပါ သုန္ဒရီသေမှုကို အကြောင်းပြု၍ လူများ၏စွပ်စွဲခံရမှု ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တော်တိုင် ဈေးမှကောင်းမှုကံကို မိန့်တော်မူ

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင် အနောတတ္တအိုင်အနီး နေတော်မူစဉ်အခါကပင် ရဟန်းအပေါင်းကို “ငါသည် အကြားအမြင်များသည် ဖြစ်၍ ရွှံ့သေအပ် ပူဇော်အပ်သော ဗြဟ္မဏလုလင် ဖြစ်ခဲ့၏၊ မဟာဝိနိတော၌ လုလင်ငါးရာတို့အား ဗေဒင်တို့ကို ပို့ချလျက်ရှိ၏။

တန်ခိုးကြီးမားသော ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်သော အဘိညာဉ်ရ ရသေ့သည် ထိုတောသို့ ရောက်လာ၏၊ ငါသည် ရောက်လာသော ထိုရသေ့ကို မြင်၍ မပြစ်မှားထိုက်ဘဲလျက် စွပ်စွဲပြစ်မှားခဲ့၏။

ထိုအခါ ငါသည် တပည့်လုလင်တို့ကို “ဤရသေ့ကား ကာမစည်းစိမ် ခံစားသူ’ဟု ပြောဆိုခဲ့၏၊ ငါ ပြောသည်ကိုလည်း တပည့်လုလင်တို့သည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထို့နောက် လုလင်အားလုံးတို့သည် အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း၌ ဆွမ်းခံစော ရသေ့ကို “ဤရသေ့သည် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ် ခံစားသူ”ဟု သူများအပေါင်းအား ပြောဆိုကြကုန်၏။

‘ထိုမကောင်းမှုကံကြောင့် ငါဘုရားနှင့်အတူ ဤရဟန်းငါးရာ အားလုံး သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မ ဟူသောအကြောင်းကြောင့် စပ်စုံခြင်းကို ခံကြ ရကုန်၏’ ဟု မိမိ၏ ရှေးမကောင်းမှုကံကို မိန့်တော်မူလေသည်။

လယ်တီဆရာတော်၏ ကဗျာ

ဤကိုရည်၍ လယ်တီဆရာတော်က အမေးအဖြေပုံစံဖြင့် အောက် ပါ ကဗျာလင်္ကာကို စပ်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့လေသည်။

အမေး

သုန္ဒရီမိုက် သတ်လိုက်လေရာ၊
တိတ္ထိအသင်း သတင်းလွင့်ကာ၊
တပည့်များနှင့် ဘုရားကိုသာ၊
လူအများ ယုံမှား ဘယ်တွက်တာ။

အဖြေ

လောင်းတော်ရသေ ပျော်မွေ့စံရာ၊
ရသေ့တစ်ဦး ဈာန်မြူးကွန့်လာ၊
ဌူစူစိတ်ဇော မနောဣဏာ၊
ကျင့်ယုတ်ကြီး နှုတ်သီးချန်သည့်တာ။

ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာသာ

ထိပါးပြောမှုပစီဘောဒသည် ဘုရားရှင်ကိုပင် လွတ်လပ်ခွင့်မပေး အကျိုးပေးသည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် ထိပါးပြောမှု ပစီဘောဒသည် ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

(ပုဗ္ဗကမ္မပိလောတိက ဗုဒ္ဓအပါဒါန ပါဠိတော်၊ ဗုဒ္ဓအပါဒါန အဋ္ဌကထာ၊ ဥဒါနဋ္ဌကထာ သုန္ဒရီသုတ် တို့မှ ထုတ်နုတ် ညှိနှိုင်းရေး သည်။)

လူဆိုးလူသွမ်း ဖြစ်စဉ်ဘဝက ဖုဿဘုရားရှင်၏ တပည့်ရဟန်းများကို
“သင်တို့ မုယောဆွမ်းကြမ်းကို စားကြ၊ သလေးဆွမ်း နုကို
မစားကြနှင့်” ဟု မထိမဲ့မြင် ပြောဆိုပြစ်မှားခဲ့သော
ဝစီဘေဒကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်လည်း ဘဝများစွာ
အပါယ်လေးပါး၌ ခံခဲ့ရ၍ နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရား
ဖြစ်တော်မူ၍ ခေရုဉာဏ်၌ ဝါကပ်တော်မူသော
အခါ ဝါတွင်း သုံးလ ဗတ်လုံး မုယော
ဆွမ်းကြမ်း ဘုဉ်းပေးတော်မူရ

ဝစီဘေဒထိခံခဲ့ပုံ

လူဆိုးလူသွမ်းဖြစ်ရ

လွန်ခဲ့သော ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာသက်၌ ဖုဿဘုရားရှင် ပွင့်တော်
မူသည်။ ဖုဿဘုရားရှင်လက်ထက်တော် အခါက ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရား
အလောင်းတော်သည် မကောင်းသည့်မိတ်ဆွေများနှင့်ပေါင်းမိ၍ လူဆိုး
လူသွမ်း လူပျက်ဖြစ်လေသည်။

ရဟန်းများကို မထိမဲ့မြင် ပြောဆိုပြစ်မှား

အလောင်းတော် လူဆိုးလူသွမ်း လူပျက်သည် ဖုဿဘုရားရှင်၏
တပည့်ရဟန်းသာဝကတို့ကို “သင်တို့...မုယောဆွမ်းကြမ်းကို စားကြ၊
သလေးဆွမ်းနုကို မစားကြနှင့်” ဟု မထိမဲ့မြင် ပြောဆိုပြစ်မှားခဲ့လေ
သည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိခံခဲ့ပုံ (ထိပါးပြောခဲ့ပုံ)တည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

အပါယ်လေးပါးခံရပြီးနောက် ဘုရားဖြစ်သည့်ဘဝ၌ ဆွမ်းကြမ်းစားရ

ဤဝစီဘေဒကြောင့် ဘဝပေါင်းများစွာ အပါယ်လေးပါး၌ ခံရပြီးနောက် နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ ဝေရဉ္စာမြို့၌ ဝါကပ်တော်မူသောအခါ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး မုယော (ဂျုံ) ဆွမ်းကြမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူရလေသည်။

ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားက ဝေရဉ္စာမြို့၌ ဝါဆိုဖို့လျှောက်

ချွဲပါဦးမည် - ဘုရားရှင် ဝေရဉ္စာမြို့ နဋေရုအမည်ရှိသော ဘီလူးသည် သိမ်းဆည်းအပ်သော တမင်ပင်အနီး၌ ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ၌ ဝေရဉ္စာမြို့မှာမွေးဖွားသောကြောင့် “ဝေရဉ္စာ” ဟု အမည်ရသော ပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ ဘုရားရှင် နဋေရုအမည်ရှိသော ဘီလူးသည် သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးအပ်သော တမင်ပင်အနီးမှာ နေထိုင်တော်မူလျက်ရှိကြောင်းသတင်းနှင့် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိရလေလျှင် ဘုရားရှင်ထံမှောက် အမြန်သွားရောက်လေသည်။

ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားသည် ဘုရားရှင်နှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ခွန်း ဆက်စကားဆိုပြီးသော် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစကားပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က မိမိကိုယ်ကို မြှောက်ပင့်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို နှိမ်ချခြင်း အပြစ်နှစ်ပါးသို့ မကပ်ရောက်မူ၍ မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားအား ကိုယ်တော်မြတ်၏ အရိယာဇာတ်အားဖြင့် အကြီးဆုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူပုံကို အကျယ်အားဖြင့် ဟောတော်မူလေသည်။

ထိုအခါ ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားသည် လောက၌ ဘုရားရှင် အကြီး အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည်ကို လက်ခံ၍ သရဏဂုံ ခံယူလေသည်။ သရဏဂုံ ခံယူပြီးသော် ဝေရဉ္စာမြို့၌ ဝါကပ်တော်မူပါရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားလေသည်။ ဝေရဉ္စာမြို့၌ ဝါကပ်ရန် ဘုရားရှင်က လက်ခံတော်မူလေလျှင် ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားသည် ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီး ပြန်လေသည်။

၁၂-ခုမြောက်ဝါကို ဝေရဉ္စာမြို့၌ ဆို

ဘုရားရှင်သည် ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏား ဟောင်းပန်လျှောက်ထားချက်အရ (၁၂) ဆယ်နှစ်ခုမြောက်ဝါကို ဝေရဉ္စာမြို့၌ ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ ဝါကပ်တော်မူသည်။

ဝေရဉ္ဇာမြို့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး

ဘုရားရှင် ဝါကပ်သည့်အချိန်၌ ဝေရဉ္ဇာမြို့သည် ငတ်မွတ်
ခေါင်းပါးအစာရှား၏။ အသက်မွေးဖို့မလွယ်၊ ဆေးရဲသူများ သေ၍
ပွေးပွေးဖြူသော အရိုးများရှိလျက် မဲလက်မှတ်ဖြင့် အသက်မွေးရ၏။
သပိတ်လက်စွဲ၍ ဆွမ်းခံခြင်းဖြင့် မျှတဖို့မလွယ်ကူ။ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ
ခုနစ်ရာ ရှစ်ရာ လှည့်လည်ဆွမ်းခံသော်လည်း တစ်ခန့်မျှတရုံပင် မရကြ
ဘူးတဲ့။

မြင်းကုန်သည်တို့က မုယောဆန် ရှာ

ထိုအခါ ဥတ္တရပထတိုင်းသာ မြင်းကုန်သည်တို့သည် မြင်းငါးရာ
တို့နှင့်အတူ ဝေရဉ္ဇာမြို့သို့ မိုးကာသ၌ရောက်၍ မိုးအလွန်များသော
ကြောင့် ဝေရဉ္ဇာမြို့အနီး ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ မြင်းတဲများဆောက်လုပ်ပြီး
မိုးခိုကြလေသည်။ မြင်းကုန်သည်တို့သည် မြင်းကျေးပို့ ပြုတ်ပြီးယူလာ
သော ရိက္ခာမုယောဆန်များကို ရဟန်းတို့အား ရဟန်းတစ်ပါးတစ်ပါး
လျှင် တစ်စလယ်တစ်စလယ်စီ ဝတ်ထားလှူဒါန်းကြလေသည်။

ရဟန်းများ ရေနှင့်ဖျော်၍ ဘုဉ်းပေး

ရဟန်းများသည် နံနက်အခါ ဝေရဉ္ဇာမြို့တွင် ဆွမ်းခံဝင်၍
ဆွမ်းမရသော် မြင်းတဲတို့၌ ဆွမ်းလှည့်လည်၍ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်စလယ်စီ
ရရှိသော မုယောဆန်ကို ကျောင်းတိုက်ဖွဲ့ပေး ယူဆောင်လာကြလေ
သည်။ ကျောင်းထောက်လျှင် ကြိုချက်ပေးမည့် ဓမ္မိယကာရကလည်း
မရှိ။ ကိုယ်တိုင်ကျိုချက်၍လည်း မအပ်သဖြင့် ဆုံငေါ်ထဲထည့်ထောင်းကာ
ရေနှင့်ဖျော်၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူကြလေသည်။

ဘုရားရှင်ကို အရှင်အာနန္ဒာ ဆက်ကပ်

မြင်းကုန်သည်တို့သည် ဘုရားရှင်တို့အတွက် မုယောဆန် တစ်
စလယ်နှင့် ထိုစလယ်နှင့်လျော်အောင် ထောပတ်၊ ပျား၊ သကာ
များကို အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ယူဆောင်ခဲ့၍ ကျောက်ပြင်ပေါ်
မှာ ကြိတ်ပြီးလျှင် ထောပတ်၊ ပျား၊ သကာတို့နှင့်ရောစပ်၍ ဘုရားရှင်
အား ဆက်ကပ်လေသည်။

မာရ်နတ်က ငြိမ်းမြို့သားများကို လှည့်ပတ်

ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏား ဘုရားရှင်ကို ပင့်ဖိတ်၍ ဘုရားရှင်အထံတော်မှ ထွက်ခွာသွားလျှင် ထွက်ခွာသွားခြင်း ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားကို လည်းကောင်း၊ ဝေရဉ္စာမြို့သူမြို့သားများကိုလည်းကောင်း၊ ဝေရဉ္စာမြို့ပတ်ဝန်းကျင် တစ် ယူဇနာအတွင်း၌နေသူ တို့အားကိုလည်းကောင်း၊ နံနက်စင်း ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သွားခိုက် ပြန်နိုင်သော အရပ်အတွင်း၌ လူများကိုလည်း ကောင်း ပူးဝင်သည့်ပတ်၌ ထိုသူတို့အား ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော် များကို သတ်မရအောင် လုပ်သွားလေသည်။ ယခုလို လှည့်ပတ်သွား သောကြောင့် ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားသား ကိုယ်တိုင်ပင့်ခွဲသော်လည်း ဘုရားရှင် ဝေရဉ္စာမြို့၌ ရှိနေ ခ် မသိ။ မြို့သူမြို့သားများလည်း ဆွမ်းတစ်ခွက်မျှ ပင် မလှူဒါန်းကြ။ အောက်ဆစ်ဆုံး အရှိအသေပြုရမှန်းပင် မသိ။ “ကန်တော့ဆွမ်း” ဟု ပင် ဆိုမည့်သူပင် မရှိချေ။ မြင်းကုန်သည်တို့ကား မာရ်နတ်ပူးဝင်သူ၏ ဖိတ်ပြီးမှ ဝေရဉ္စာမြို့ရောက်ရှိလာကြ၍ လှည့်ပတ်မခံ ရခြင်းကြောင့် ပြစ်လေသည်။

အရှင်မဟာမောက္ခက ‘မြေကြီးကို လှန်ပါ၊ဧ’ဟု လျှောက်

အရှင်မဟာမောဇ္ဇလာန်မထေရ်သည် ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် ရှိသေစွာရှိခဲ့၍ “အရှင်ဘုရား...ခုအခါ ဝေရဉ္ဇမြို့သည် တော် မှတ်ခေတ်မင်း အစာရှာလို့ အသက်မွေးဖို့မလွယ်၊ ထင်းရဲသူများ ဘေး၍ စူးစူးဖြူဖြူအစားများရှိလျက် မဲလက်မှတ်ဖြင့် အသက်မွေး ရ၏။ သမိတ်ကပ်စွဲ၍ လှမ်းငြိမ်းဖြင့် မျှတဖို့မလွယ်ကူချေ။ အရှင် ဘုရား...ဒီမြေကြီး၏ အောက်အပြင်သည် ‘ပျာ’ကောင်ပျားဥမရှိသော ပျားရည်ကဲ့သို့ ချိုမြိန်စွာ ခင်းရှိ၍ သာယာဖွယ် ရှိပါသည်။ အရှင် ဘုရား...တောင်တန်းတစ်ခု၌ တပည့်တော် ဒီမြေကြီးကို လက်အောက် ပြောင်းပို့လိုက်ပါကုစေ။ လက်အောက်ပြောင်းပြန်လှူလျှင် ရဟန်းများ အောက်အပြင်၌ ပြုစီမံခြင်းလျှင်အကျိုးကို သုံးဆောင်ကြပါလိမ့်မည်” ဟု ဈေညာက်လေသည်။

ဘုရားရှင်က နှစ်ခြိုက်စေပါလို့

တုရားရှင်... သောတူလောင်း....မသိလျော်ပေ၊ မြေကြီးကိုလှန်ဖို့
သင် ပညာရေး နဲ့ပဲ တကယ် ကိုသိသည်...ထင် သဖြင့်လွန်မှားကြလိမ့်မည်”
ဟု မိန့်တော်မူသော ချစ်မြတ်တော်မူချေ။

မောဂ္ဂလာန်... ဝိဇ္ဇာတိဗျာကိန်းပါ။ အစာရှားခြင်းသည် ခုအခါ မှာသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်။ နောက် နောက်ကာလမှာလဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်ချစ်သားလို့ တင်၍ အာနန္ဒတော်ကြီးသော ရဟန်းက ဘယ် နေရာမှ ရှာ၍ ရလိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့နောင်လာနောင်သား ရဟန်းများ သည် စျာန်ရ ရဟန္တာ ဖန်ဆင်းပါဟု ရဟန္တာများပင် ပြောကြသော် လည်း အဘိညာဉ်မရသဖြင့် ခုလိုနည်းအား မရှိ ကြသောကြောင့် ဒါယကာတို့အိမ်သို့ ဆွမ်းခံကပ်ကြလေလိမ့်မည်။

ခုလိုဆွမ်းခံကပ်ကြသည့်အခါ သူ့ဆွမ်းခံသည့်အခါ “ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက ရဟန်း လို့သည် လိုရာအားကိုး၍ ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကျင့်တော်မူလေ့ရှိကြ၏။ ဘုရားရှင် လက်ထက် တော်အခါက ရဟန်းများသည် အဘိညာဉ်တို့အား နားထောင်၍ ဝိဇ္ဇာတိဗျာကိန်း ပါး အစာရှားသည့်အခါ၌ မြေကြီးကို ထက်အောက်ပြောင်းပြန်လှန်၍ မြေဆီ မြေလွှာ မြေဩဇာကို ဘုန်းပေးသုံးဆောင်တော် မူကြကုန်ပြီ။ ခုအခါ၌ကား သိက္ခာဆုံးပါးကို ပြည့်စုံအောင် ဖြည့် ကျင့် ကြသော ရဟန်းများ မရှိကြတော့ကုန်။ အကယ်၍လျှင် ခု ရှိကြလျှင် ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်ကလိုပင် မြေကြီးကိုထက်အောက်ပြောင်းပြန်လှန်ကြလေ ရ၏။ ငါတို့အား မြေဆီ မြေလွှာ မြေဩဇာကိုသာ ကျွေးကြလိမ့်မည်။ ခုလို ကြံစည် ဝမ်းစားကြလိမ့်မည်။

ခုလို ကြံစည်စဉ် စားပြီး အရိယာတို့အပေါ်မှာ “အရိယာတို့ မဟုတ်”ဟု အထင်အမြင် လွဲမှားကြွေးငြဲရ၏။ အထင်အမြင် လွဲမှား သဖြင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစွပ်စွဲ၍ အပါယ်လေးစုံကျထောက် ကြလေရ၏။ ထို့ကြောင့် “မြေကြီးကို လှန်ဖို့ သင် မလိုလားပါနင့်” ဟု မိန့်တော်မူကာ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရဟန်းအားလုံး မြှောက်ကျွန်းဆွမ်းခံကြပါစေ”ဟု တစ်မျိုးပြောင်းလျှောက်

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မောင်မြတ်သည် ဤတော်ပန်ချက်ကို ခွင့်မပြုသော် “မဟာသမုဒ္ဒရာကို ခြေတစ်လှမ်းဖြင့်ကျော်နိုင်လောက်သည့် မြောင်းငယ်မျှဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်း ပြီလျှင် နုဋ္ဌေဂူတ မှာပင်မှ သည် မြှောက်ကျွန်းသို့တည်ကည် လမ်းအသစ်ဖန်ဆင်း၍ မြှောက်ကျွန်းကို လည်း ရဟန်းတော်များ၏ ဆွမ်းခံနေကျရွာကဲ့သို့ အလွယ်တကူ ချမ်း

သာစွာ ဆွမ်းခံဝင်နိုင်ထွက်နိုင်လောက်သည်။ အသွားအပြန်လမ်းနှင့်ပြည့် စုံသော အရပ်ဖြစ်အောင် တန်ခိုးဖြင့် ခန့်ဆင်းမည်”ဟု ကြံ၍ “မြတ်စွာ ဘုရား....တောင်းပန်ပါသည်။ ရဟန်းသံဃာအားလုံး မြောက်ကျွန်း ဆွမ်းခံကြပါစေ”ဟု အခြာတန်ခိုးပြောင်း တောင်းပန် လျှောက် ထားပြန်လေသည်။

ဘုရားရှင်က ခွင့်မပြုဘဲရှိပြန်

ဘုရားရှင်က သတ္တဝါတို့ ပစ္စုပ္ပန်အတူ အထင်အမြင်လွဲမှားပြီး ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲ၍ အပါယ်ရောက်ကြလေရာသောအကြောင်းကြောင့် “မောဂ္ဂ လာန်....မသင့်လျော်ပေ။ ရဟန်းသံဃာအားလုံး မြောက်ကျွန်းဆွမ်းခံ သွားခြင်းကို သင် မလိုလားပါနှင့်”ဟု ပိန့်တော်မူပြန်ကာ ခွင့်မပြုဘဲ ရှိပြန်လေသည်။

ဒေသစာရီကြမည့်အကြောင်း ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားကို အသိပေး

ဘုရားရှင်သည် ဝါကျွတ်သော် ဝါဆိုရာသေ့ပျံမှ ပင့်ဖိတ်သူတို့ကို အသိမပေးဘဲ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလေ့ ပို့တော် မူ သည့် အ တိုင်း ပင့်ဖိတ်သူ ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားကို အသိပေးရန် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်၍ ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားအိမ် ကြွတော်မူလေသည်။ ထိုအခါကျမှ မာရ်နတ် သည် မိမိ၏လှည့်ပတ်ချက်ကို ပြောလျှင်ရှုပ် သိမ်းလေသည်။

ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားအိမ် ရောက်လျှင် ဘုရားရှင်က “ပုဏ္ဏား....သင် ပင့်ဖိတ်ချက်အရ ငါတို့ ဝါကပ်ခဲ့ကြပြီ။ သင့်ကို ငါတို့ အသိပေးပါ ကုန်၏။ ငါတို့ ဒေသစာရီ ကြွချီလုံး၍ပါသည်”ဟု ပိန့်တော်မူလေသည်။

ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏား သတိရကာ ဆွမ်းစားပွဲ

ထိုအခါကျမှ ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏားသည် သတိရကာ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြင့် “အရှင်ဂေါတမ....မှန်ပါသည်။ တာည့်တော် ပင့်ဖိတ်ချက်အရ အရှင်ဂေါတမတို့ ဝါကပ်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် လူစရာ များတို့ မလှူရသေးပါ။ ခုလို မလှူရခြင်းမှာ လူစရာပစ္စည်းမရှိ၍လည်း မဟုတ်ပါ။ မပေးလှလို့၍ လည်း မဟုတ်ပါ။ လူ့ဘောင်မှာနေသော သူတို့ သည် ကိစ္စများလှပါကုန်၏။ ပေးသူနှင့်ကို မရကြပါ။ အရှင်ဂေါတမ ကည် နက်ပြန် တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို ပင့်ဖိတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက် ထားလေသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် မာရ်နတ် လှည့်ပတ်ထားသည်ကို မသိရှာ။
“အိမ်နေသူ လူတို့ကိုစွဲ နှောင့်ယှက်ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် ငါ့ သာသနာမေ့လျော့
ခြင်း ဖြစ်သည်” ဟု အောက်မေ့၍ ယခုလို လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်သည် ပုဏ္ဏား၏ပင့်ဖိတ်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ တရား
စကားဖြင့် ရှင် ယမ်း ဝမ်း မြောက်စေ ပြီးလျှင် ကျောင်းပြန်ကြွတော်
မူလေသည်။

ဝါတွင်းသုံးလ လူ့ချစ်သတ္တုများကို တစ်ရက်တည်းဖြင့် အပြီးလူ

ဘုရားရှင် ကျောင်းပြန်ကြွညွှားတော်မူသော် ဝေရခွာပုဏ္ဏား
ကြီးသည် အိမ်သူအိမ်သား သားမယားများကို ခေါ်၍ “ငါတို့ မြတ်စွာ
ဘုရားကို ဝါဆိုရန် ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် ဆွမ်းတစ်ထပ်မျှပင် မလှူမိခဲ့ကြပါ။
ကိုင်း...ခု ဝါတွင်းသုံးလ လူ့ဒါနီရမည့် အလှူသတ္တုများကို နက်ဖြန်
တစ်ရက်တည်းဖြင့် အပြီးလူနိုင်အောင် စီမံကြ” ဟု ခိုင်းလေသည်။
အိမ်သူအိမ်သား သားမယားများသည် အလွန်မွန်မြတ်သော အလှူသတ္တု
များကို စီမံကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရဟန်းသံဃာငါးရာနှင့်အတူ ဘုရားရှင်
ကြွထောက်တော်မူလာလေလျှင် ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များ ဆက်ကပ်ကြလေ
သည်။ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသော် ဘုရားရှင်အား တစ်စုံလျှင် တစ်ထောင်
တန်သော သင်္ကန်းသုံးစုံကို လှူဒါန်းလေသည်။ ရဟန်းတစ်ပါးပါးအား
လည်း ငါရာတန် တစ်စုံစီ လှူဒါန်းလေသော။

ဝေရခွာပုဏ္ဏား အားပရု၍ ထပ်လူ

ပုဏ္ဏားကြီးသည် အဖိုးငါးသိန်းသုံးထောင်တန် သင်္ကန်းများကို
လှူဒါန်း ရသော်လည်း အားမရသေးဘဲ နောက်ထပ် တစ်အုပ်လျှင်
ခုနစ်ထောင် ရှစ်ထောင်တန်သော ကမ္မလာအုပ်ပေါင်းများစွာနှင့်တကွ
ရဟန်းအသုံးအဆောင်များကို လှူဒါန်းလေသည်။

တရားဟောတော်မူပြီး ပြန်ကြွ

လှူဒါန်းပြီးနောက် ဘုရားရှင်သည် တရားဟောတော်မူလေသည်။
တရားဟောတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းများနှင့်အတူ ဖဲခွာ
ကြွသွားတော်မူလေသည်။

ဝေရညာပုဏ္ဏား မျက်ရည်ကျကာ ပြန်လာရှာ

ဝေရညာပုဏ္ဏားကြီးသည် သံသယသားနှင့်အတူ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းသံဃာကို “မြတ်စွာဘုရား....တပည့်တော်တို့အား နောက်တစ်ကြိမ် ချီးမြှောက်တော်မူကြပါဦး ဘုရား” စသောစကားများကို လျှောက်ထား လျက် လိုက်ပါပို့ဆောင်ပြီးလျှင် မျက်ရည်များကျကာ ပြန်ရှာလေ သတဲ။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုတည်း။

ကိုယ်တော်တိုင် ရှေးမကောင်းမှုကံကို မိန့်တော်မူ

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ငါ့ အနာတတ္တဒုဋ်အနီး သိတင်း သုံးတော်မူသည့်အခါကပင် ရဟန်းအပေါင်းကို “ငါသည် ဖုဿမြတ်စွာ ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ဖုဿဘုရား၏ တပည့်သဘာဝကတို့ကို “မုယော (ဂျုံ)ကို ခဲကြ စားကြကုန်လော့။ သလေးတို့ကို မစာ ကြကုန်လင့်” ဟု ဆဲရေးမိခဲ့၏။

ထိုကံ၏အကြွင်းအကျန်ကြောင့် ဝေရညာပုဏ္ဏား ပင့်ဖိတ်အပ် သည်ဖြစ်၍ ဝေရညာမြို့၌ နေသောအခါဝယ် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး မုယောဆန်ကို စားခဲ့ရ၏” ဟု မိမိ၏ ရှေးမကောင်းမှုကံကို မိန့်တော်မူ ခဲ့လေသည်။

လယ်တီဆရာတော်၏ ကဗျာ

ဤသည်ကိုရည်၍ လယ်တီဆရာတော်က အမေးအဖြေပုံစံဖြင့် အောက်ပါ ကဗျာလင်္ကာကို စပ်ဆိုတော်မူခဲ့လေသည်။

အမေး

ဝါတော်ကပ်တော့ မာရ်နတ်နှိုးဆော်
ဝေရညာတိုင်း သမိုင်းအကျော်၊
မုယောဆွမ်းမို့ ကြမ်းကြမ်းတော်ထော်၊
ဘုဉ်းပေးရ ရှေးက ဘယ်ဝဋ်တော်။

ဖြေ

မထင်မရှား မျိုးသားဖြစ်တုံ၊
ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းစားခိုက်ကြုံ၊
ဆွမ်းကြမ်းစားဟု ပြစ်မှားဆိုပုံ၊
ဝစီထွက် ဝိပင်္ဂါတော်တဲ ယုံ။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသာ

ထိပါးပြောသည့် ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံသည် မျက်နှာကြီးငယ်
မရွေး အကျိုးပေးသည်သာဖြစ်သောကြောင့် ထိပါးပြောသည့် ဝစီဘေဒ
မကောင်းမှုကံသည်ကား ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

(ပုဗ္ဗကမ္မဝိလောတိက ဗုဒ္ဓအပါဒါနပါဠိတော် ဗုဒ္ဓအပါဒါန-
ဋ္ဌကထာ၊ ပါရာနိကဏ္ဍ ဝေရုဉ္ဇကဏ္ဍအဋ္ဌကထာ—တို့မှ ထုတ်နုတ်
ညှိနှိုင်းရေးသည်။)

ဝိပင်္ဂါတော် ၅-ပါး ခဉ်ဖုံ

ဤဘုရားရှင် ခံရသော ဝဋ်ဒုက္ခ ၅-မျိုးကို “ဝိပင်္ဂါတော် ၅-
ပါး”ဟု ခေါ်၏။ ဤဝိပင်္ဂါတော် ၁၂-ပါးအနက်မှ ဝစီဘေဒကြောင့်
ဖြစ်သော ဝိပင်္ဂါတော် ၅-ပါး ဖြစ်၏။

ဤဖော်ပြထားသည့်အစဉ်မှာ အပါဒါနပါဠိတော်၌ ဝိပင်္ဂါ
တော် ၁၂-ပါးကို ဟောထားသည့် ဟောစဉ် (ဒေသနက္ကမ) အားဖြင့်
စဉ်ထားသည့်အစဉ် မဟုတ်။

ဖြစ်စဉ် (ပဝတ္တိက္ကမ) အားဖြင့် ဖော်ပြထားသည့် အပါဒါန
အဋ္ဌကထာ အလိုအားဖြင့် စဉ်ထားသည့်အစဉ် ဖြစ်၏။

ဤဖော်ပြခဲ့သည့် ငါးဝတ္ထုကား ဘုရားရှင် ဝစီဘေဒထိခံပုံ၊
ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပ်၊ ဝဋ်ကျွေးခံရပုံတည်း။

အညတရ ယောကျ်ားဖြစ်စဉ်ဘဝက ရဟန္တာကို
“သီလမစင်ကြယ်သူ ဖြစ်သည်”ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ၊ အဋ္ဌဘိည၊ တေဝိဇ္ဇက၊ တေဒဂ်ဘွဲ့ရ
ရဟန္တာအရှင် ဒဗ္ဗမထေရ်၊ ဗေတ္တိယာရဟန်းမ၏
စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

ဝစီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

အညတရယောကျ်ားဖြစ်

အရှင်ဒဗ္ဗသည် လွန်ခဲ့သော ကိုးဆယ် တစ်ကမ္ဘာထက်ဝယ် ဝိပဿီ
ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူစဉ်အခါက အညတရ (မထင်ရှားသော) ယောကျ်ား
ဖြစ်လေသည်။

ရဟန္တာတစ်ပါးကို လုပ်ကြံစွပ်စွဲ

တစ်နေ့သ၌ ဝိပဿီဘုရားရှင်၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာတစ်ပါး
ကို “သီလမစင်ကြယ်သောပုဂ္ဂိုလ်”ဟု သိလျက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်
သမုတ်ပြီး “သီလမစင်ကြယ်သူ ဖြစ်သည်”ဟု လုပ်ကြံစွပ်စွဲပြောဆိုလေ
သည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိခဲ့ပုံတည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

ဗေတ္တိယာရဟန်းမ၏စွပ်စွဲမှုကို ခံရ

ဤဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ဗေတ္တိယ အမည်ရှိသော
ရဟန်းနှင့် ဘူပဇက အမည်ရှိသောရဟန်းတို့ ခေါင်းဆောင်သော ရဟန်း

ဆိုးတစ်စု၏ ဝေခိုင်းချက်အရ “အရှင် ဒဗ္ဗသည် တပည့်တော်မကို ဖျက်ဆီးပါသည် (တပည့်တော်မကို အနိုင်အသက် မေလွန်အမှုပြုကျင့်ပါသည်။) သီလမစင်ကြယ်သူ ဖြစ်ပါသည်”ဟု မေတ္တိယာ အမည်ရှိသော ရဟန်း၏ မဟုတ်တရားစွပ်စွဲခံရလေသည်။

“ဒဗ္ဗ”ဟု နာမည်မှည့်ပုံ

ချဲ့ပါဦးမည်— မဇ္ဈတိုင်း အနုဝိယမြို့ဝယ် မလ္လမင်းတစ်ဦး၏ မိဖုရားတစ်ဦးသည် ကိုယ် နှံ့မွှေးဖွားသ နီးတွင် ပမွှေးဖွားနိုင်သဖြင့် သေခလသော် မိဖုရား၏သေခလခင်းကို သုသာန်သို့၌၍ ထမ်းပို့ပေါ်တင်ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြလေသည်။

မီးသင်္ဂြိုဟ်စဉ် မိဖုရား၏ ဗိုက်သားလွှာသည် မီးအရှိန် အပြင်း အသန်လောင်ဟပ်မှုကြောင့် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားလေသည်။ ကိုယ်ဝန်သူငယ် သည် မိမိ၏ကုသိုလ်ကောင်းမှုစွမ်းအားကြောင့် ကောင်းကင်သို့ လွင့်စဉ် ပျံတက်ကာ နေစာမြက်ပုံပေါ်ကျလေသည်။ မိသင်္ဂြိုဟ်ကြသူများသည် ထိုသူငယ်ကို ကောက်ယူ၍ အဖွားဖြစ်သူအား ပေးအပ်ကြလေသည်။ အဖွားဖြစ်သူသည် သူငယ်ကို နာမည်မှည့်သော် နေစာမြက်ပုံပေါ်ကျ ထောက်ကာ အသက်ရှင်လေသောကြောင့် “ဒဗ္ဗ (နေစာမြက်)”ဟု မှည့်လေသည်။

၇-နှစ်အရွယ် ရှင်ပြု၊ ရဟန္တာဖြစ်

ဒဗ္ဗသည် အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိသ အင်္ဂါ အနုဝိယမြို့သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီထောက်တော်မူသ၍ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရလေလျှင် ကြည်ညို၍ ရှင်ရဟန်းပြုဖို့ ကြံလေသည်။

ကြံပြီးနောက် အဖွားဖြစ်သူကို “အဖွား....ကျွန်တော် မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်မှာ ရှင်ရဟန်းပြုပါကစ’ ဟု ခွင့်ပန်လေသည်။ အဖွား ဖြစ်သူက “ကောင်းပြီ၊ ချီးမြှား”ဟု ပြောကာ ဒဗ္ဗကိုခေါ်၍ ဘုရားရှင် ထံမှောက် သွားရောက်ပြီးလျှင် “မြတ်စွာဘုရား....ဒီ တပည့်တော်မ၏မြေး ဒဗ္ဗသူငယ်ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးတော်မူပါ ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား လေသည်။

ဘုရားရှင်သည် အနီးမှာရှိသော ရဟန်းဝမ်းပါးအား “ရဟန်း.... ဒီသူငယ်ကို ရှင်ပြုပေးလိုက်” ဟု အမိန့်ရှိစွာ ကပ်မူလေသည်။ ထိုမထေရ်သည် သူငယ်ကို ရှင်ပြုပေးသော် တစက္ခုက (အံ့ပင်, အမွေး, ခြေသည်း, လက်သည်း, သွား, အရေတူသော အရေအဆုံးရှိသော ငါးပါးပေါင်း) ကမ္မဋ္ဌာန်း ပြောကြား လေသည်။

ဒဗ္ဗသည် မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ချေးငှာကောင်းမှုနှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်ဖြစ် လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာ ကပ်သိန်းထက်က ပဗ္ဗမုတ္တရဘုရားရှင်အထံတော်ဝယ် မဟာသဘာဝကဗောဓိဆူပန် ဗျာဒိတ်ခံခဲ့သူဖြစ်အညံ့အလျောက် ဆံရိတ်ချ လိုက်သောအခါ ရိတ်ချက်တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် အဆင့်ဆင့် သေဒတာ ပတ္တိဖိုလ်, သကာဂါဂါဖိုလ်, အနာဂါဂါဖိုလ်တို့ ရရှိပြီလျှင် ဆံအားလုံး ကို ရိတ်ချပြီးသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သင်္ခါရံတရား နောက်ဆုံးရိတ်ချက် အဆုံး၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုကာ ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။

၇-နှစ်အရွယ်မှာပင် ရဟန်းပြုပေး

ရဟန္တာဖြစ်ပြီးနောက် ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတို့အား ရှင်ဒဗ္ဗကို ရဟန်းပြုပေးဖို့ ခိုင်းစေတော်မူလေသည်။ ဘုရားရှင်သည် မထေရ်မြတ်ကို “ဒီ ဒဗ္ဗသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ် ငယ်ရွယ်သူငယ်လျက် ကြီးမြတ်သော ပဋိကမ္ဘိဒါလေးပါး၊ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး၊ ဝိဇ္ဇာတို့ပါးရ ရဟန္တာ ဖြစ်လေသည်” ဟု နှစ်သက်အားရ ခေါ်ဝေါ်ကျတော်မူကာ ဘုရားရှင်သည် ခုနစ်နှစ်အရွယ် ငယ်စဉ်အခါ၌ပင် ရဟန်းပြုစေလေသည်။

အရဟတ္တဖိုလ်ကျေးဇူးကိုထောက်၍ ငယ်ငယ်နှင့်ပင် ရဟန်းပြုပေး

ဤကိုထောက်၍ အခြားသော အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြသော ပဏ္ဍိတသာမဏေ၊ သံဝိစ္စသာမဏေ၊ သောပါတသာမဏေ၊ ရေပတသာမဏေ စသည်တို့ကိုလည်း အဘက်နှစ်ဦး ပပြည့်ကြသေး စေကာမူ အရဟတ္တဖိုလ်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထောက်၍ ငယ်ငယ်နှင့်ပင် ရဟန်းပြုခွင့် ပေးတော်မူလေသည်။ အဘက်ပင် ငယ်ကြွေသော်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်ဂုဏ်က ကြီးကျယ်တူသောကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့်ဆို သော် မြဲမြံခိုင်ခံ့ သောသိက္ခာဂုဏ်နှင့်ဖြည့်၍ကြွေသောကြောင့် “မထေရ်” ဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်း ရေးသားလေ့ရှိလေသည်။

နရာခင်းနှင့် ဆွမ်းညွှန်း၊ တာဝန်နှစ်ရပ် ပေးအပ်

ဘုရားရှင်သည် မလ္လတိုင်းမှာ ချေချက်ရမည့် သတ္တဝါများကို ချေချက်ပြီးသော် အနုပီယမြို့မှ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ ဤရောက်တော်မူလေသည်။ ထိုအခါ အရှင် ဒဗ္ဗရဟန္တာမထေရ်လည်း ပို့က်ပါတော်မူလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မထေရ်သည် “ငါ သံဃာတော်အတွက် နေရာခင်းရ၊ ဆွမ်းညွှန်းရမှု ကောင်းမှပဲ”ဟု ကြံ၍ ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားရောက်၍ မိမိ၏အကြံအစည်ကို လျှောက်ထားလေလျှင် ဘုရားရှင်က ကောင်းချီးပေးတော်မူ၍ “(၁) သံဃာအတွက် နေရာခင်းရသည့်ရဟန်း၊ (၂) ဆွမ်းညွှန်းရဟန်း (ဆွမ်းစားအလှည့် ညွှန်ကြားသည့်ရဟန်း— အလှည့်ကျဆွမ်းစားသည့်ရဟန်း)”ဟု အသိအမှတ်ပြုသော်မူကာ ယင်း ကာဝန်နှစ်ရပ်ကို အပ်နှင်းတော်မူလေသည်။

ကာဝန်နှစ်ရပ်ထမ်းဆောင်

အရှင်ဒဗ္ဗမထေရ်သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကိုမှီ၍ ကျောင်းတိုက်ကြီးပေါင်း နှစ်ဆယ့်ရှစ်တိုက်၌ နေထိုင်ကြသည့် ရဟန်းတော်အားလုံးတို့အတွက် အိပ်ရာနေရာများကိုလည်း ခင်းပေးတော်မူသည်။ ဒါယကာတို့ သံဃာအား ဆွမ်းစား ဆွမ်းခံ အလှူခံပင့်ဖိတ်အပ်သောအခါ၌လည်း တာဝန်ယူ လက်ခံ၍ ထေရ်စဉ်ဝါလိုက် မမှားအောင် ညွှန်ကြားတော်မူသည် (ဆွမ်းစား ဆွမ်းအလှူခံ ထည့်တော်မူသည်။)

အရှင် ဒဗ္ဗမထေရ်သည် သံဃာကို စိတ်တိုင်းကျ နေရာခင်းပေးလေ့ရှိသဖြင့် “ငါ့ရှင်တို့.... အရှင် ဒဗ္ဗမထေရ်သည် ရဟန်းတို့အတွက် နေရာခင်းပေးသည့်အခါ သုတ္တန်ဆောင်ရဟန်းချင်း၊ ပိနည်းဆောင်ရဟန်းချင်း စသည်ဖြင့် သဘောတူရာပေါင်းပေါင်းပြီး အိပ်ရာနေရာခင်းပေးသတဲ။ ခဝးသည့်အရပ်မှာလည်း အာဂန္တုရဟန်းတို့ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးသတဲ။ မသွားနိုင်သည့် ရဟန်းတို့ကိုလည်း မိမိတန်ခိုးဖြင့် ပင့်ဆောင်သတဲ”ဟု သံဃာအတွက် နေရာခင်းရာ၌ စိတ်ရင်းသဘောရင်း ကောင်းစွာတောင်းသည် နေရာအနှံ့ ကျော်ကြားလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအခါ အရှင်ဒဗ္ဗမထေရ်ကို အချို့ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် အရှင်ဒဗ္ဗ၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ကြည့်ရှုလိုသဖြင့် ညဉ့်အခါလာ၍

“ငါ့ရှင်...ငါတို့အတွက် ဇီဝကောရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းတိုက်မှာ နေရာခင်းပေးပါ” ဟု လည်းကောင်း၊ အခြား ရဟန်းများကလည်း “ငါ့ရှင်... ငါတို့အတွက် သားတို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာ မဒ္ဒကုမ္ဘိဥယျာဉ်ကျောင်းတိုက်မှာ နေရာခင်းပေးပါ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှာ ခင်းပေးပါ၊ ဝေဘာရတောင်နံပါတ်မှာ ခင်းပေးပါ” စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း ဝေးလံသော ကောင်းတိုက်တို့မှာ နေရာခင်းပေးရန် ပြောဆို ညွှန်ကြားကြလေသည်။

အရှင်ဒဗ္ဗဒေဝထရ်သည် မိမိကန်ခိုးဖြင့် မဒနာမယရုပ်ပွားကိုယ်များကို ဖန်ဆင်း၍ မထေရ်တစ်ပါးတစ်ပါးလျှင် မိမိနှင့်တူသည့် ဖန်ဆင်းရုပ်ပွား ရဟန်းကပ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ ထည့်ပေးပြီးလျှင် ဆီမီးတိုင်ကြီးပမာ အရောင်အဝါအလုံတောက်ပသော လက်ချောင်းဖြင့် အာဂန္တုရဟန်းတို့၏ ရွှေမှ ရွှေမှ သွားပြီးလျှင် “ဒီဟာကား ထိုင်ခုံပါ ဘုရား၊ ဒီဟာကား ခုတင်ပါဘုရား” စသည်ဖြင့် အပြည့်အစုံ ဖန်ဆင်းလျှောက်ထား၍ အိပ်ရာနေရာများကို ခင်းပေးပြီးလျှင် မိမိနေရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်ကြွလေသည်။

အရှင်ဒဗ္ဗဒေဝသည် ဤနည်းဖြင့် ရဟန်းဖြစ်သည့်အချိန်အခါမှ စ၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကို မှီကင်းနေထိုင်ကြသည့် ရဟန်းအားလုံးအတွက် လိုလေသေးခရီးအောင် တန်ခိုးဖြင့် အိပ်ရာနေရာများကို ခင်းပေးလေသည်။ သံဃာအတွက် ဒါယကာတို့ ဣဒါနိုးသည့်ဆွမ်းကိုလည်း တာဝန်ယူလက်ခံ၍ ထေရ်စဉ်ဝါစဉ် များရအောင် တရားနှင့်အညီ ညွှန်ကြားလေသည်။

မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ နေရာညံ့ ဆွမ်းညံ့ကိုသာ ရကြ

ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် အိပ်ရာနေရာနှင့် ဆွမ်းများကို ဝေဖန်သည့်အခါ အညံ့သာ ရလေ့ရှိကြလေသည်။ အကောင်းအညံ့ကို ထေရ်စဉ်ဝါလိုက်ကြည့်၍ ပေးသည့်အခါမှာလည်း အသက်အရွယ် ငယ်ကြသောကြောင့် ညံ့သည့်အိပ်ရာနေရာ၊ ညံ့သည့်ဆွမ်းခဲဖွယ်များကိုသာ ရကြလေသည်။

ဝဲချ၍ ဆွမ်းလှသည့်အခါမှာလည်း ဘုဉ်းကံနည်းပါးကြသောကြောင့် ညံ့သည့်ဆွမ်းများကိုသာ ရလေ့ရှိကြလေသည်။

နေ့စဉ် အလှည့်ကျလှည့်သည့်အခါမှာပင် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ အလှည့်ကျသည့်နေ့ရောက်လျှင် ဟည့်ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သားများသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းများကို မြင်လျှင် ထောပတ်ဆွမ်း၊ ဒန်ပေါက်ဆွမ်း စသော ကောင်းမွန်သည့် ဆွမ်းများကို မလှူဘဲ ဆန်ကဲ့ကမင်း ပုန်းဂျည်ဟင်း စသော အညံ့များကိုသာ ပေးလှူလေ့ရှိကြလေသည်။

ဆွမ်းကောင်းဆက်ကပ်လေ့ရှိသူ သူကြွယ်က ဆွမ်းစားပင့်

ထိုအချိန်၌ ဆွမ်းကောင်းကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ့ရှိသောကြောင့် “ကလျာဏဘတ္တိက” (ဆွမ်းကောင်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ့ရှိသူ) ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားသော သူကြွယ်သည် သံဃာအား နေ့စဉ်အမြဲ ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည့်အခါ သားယားများနှင့်အတူ အနီးမှာနေ၍ “ဆွမ်းလိုက်ရဦးမလား ဘုရား၊ လက်သုတ်ဟင်းလိုက်ရဦး ဘုရား” စသည်ဖြင့် လျှောက်၍ ဆက်ကပ်ပြုစုလုပ်ကျွေးလေ့ရှိသည်။

အရှင်ဒဗ္ဗက မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းများကို ဆွမ်းစားထည့်

အရှင်ဒဗ္ဗက မနက်ဖြန် ကလျာဏဘတ္တိကသူကြွယ်အိမ်ဆွမ်းစားကြွေအတွက် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းများ၏အလှည့်ကျသဖြင့် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းများကို နက်ဖြန် ကလျာဏဘတ္တိကသူကြွယ်အိမ် ဆွမ်းစားကြွေ ညွှန်ကြားလေသည်။

သူကြွယ် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်

ညွှန်ကြားပြီးသောအခါ ကလျာဏဘတ္တိကသူကြွယ်သည် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် အရှင်ဒဗ္ဗထံ ချဉ်းကပ်လေလျှင် အရှင်ဒဗ္ဗက တရားဟောလေသည်။ တရားဟောပြီးနောက် သူကြွယ်က “အရှင်ဘုရား....တပည့်တော်တို့အိမ် နက်ဖြန် ဘယ်ရဟန်းများကို ဆွမ်းစားကြွေ ညွှန်ကြားထားပါသလဲ” ဟု လျှောက်လေလျှင် မထေရ်က “ဒါယကာ....မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို ညွှန်ကြားထားပါသည်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ “မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့” ဟု ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူကြွယ်သည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လေသည်။

ဆန်ကဲ့ထမင်း ပုံးရည်ဟင်းဖြင့် ကပ်

သူကြွယ်သည် အိမ်ပြန်လာပြီးလျှင် “ဟယ်....ကျွန်မ....နက်ဖြန် ဆွမ်းစားကြွလာသည့်ရဟန်းများကို တံခါးမုခ်မှာ နေရာခင်း၍ ဆန်ကဲ့ ထမင်း ပုံးရည်ဟင်းဖြင့် ကျွေးပါ” ဟု ခိုင်းလေသည်။

မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် “မနက်ဖြန် ကလျာဏ ဘတ္တိက သူကြွယ်အိမ် ငါတို့ ဆွမ်းစားကြရတော့မည်” ဟု ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အခါတိုင်းလို ကပ်ညှို့လုံး မအိပ်ကြတော့ဘဲ အနည်းငယ်သာ အိပ်ကြလေသည်။ မနက်ခင်းရောက်သော် ကလျာဏ ဘတ္တိက သူကြွယ် အိမ် ဆွမ်းစားကြကြလေသည်။

ကျွန်မသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ ကြွလာသည်ကို မြင်လျှင် တံခါးမုခ်မှာ နေရာခင်းပေး၍ “အရှင်ဘုရားတို့....ထိုင်ကြပါ....” ဟု လျှောက်လေသည်။

မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် “ကေနိ ဆွမ်းမကျက်သေး၍ ငါတို့ တံခါးမုခ်မှာ နေထိုင်ကြရ၏” ဟု အောက်မေ့ကြလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်မသည် ဆန်ကဲ့ထမင်းနှင့် ပုံးရည်ဟင်းကို ယူလာကာ “အရှင်ဘုရားတို့....ဘုဉ်းပေးကြပါ” ဟု လျှောက်၍ ဆက်ကပ်လေသည်။

မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့က မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောဆိုကြသော် ကျန်ပက တံခါးမုခ်မှာ နေရာခင်းပေး၍ ဆန်ကဲ့ထမင်း ပုံးရည်ဟင်းဖြင့် ကျွေးဖို့ သူကြွယ်က ခိုင်းသဖြင့် သူကြွယ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်၍ “အရှင်ဘုရားတို့....ဘုဉ်းပေးကြပါ” ဟု လျှောက်လေသည်။

“အရှင်ဒဗ္ဗ၏လက်ချက်” ဟု အထင်လွှဲ

ပေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်တို့....မနေ့က ကလျာဏ ဘတ္တိကသူကြွယ် ဒဗ္ဗဆီလာ၏ ဒဗ္ဗ၏လက်ချက်ကေနိ” ဟု ယူဆကာ နှလုံးမသာယာဖြစ်ပြီး အရှင်ဒဗ္ဗကို ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ အခါတိုင်းလို မစားနိုင်ကြတော့ဘဲ အနည်းငယ်သာ စားကြလေသည်။

အရှင်ဒဗ္ဗကို စွပ်စွဲဖို့ မေတ္တိယာကို စေခိုင်း

မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီး ဝေဠုဝန်ကျောင်း ပြန်ကြွပြီးလျှင် အရှင်ဒဗ္ဗအပေါ် ရန်ငြိုးထား၍ လက်စားချေရန် ကျောင်းတိုက်တံခါးမုခ်မှာ မျက်နှာမသာမယာဖြင့် မျက်နှာအောက်ချ လျက် စကားမပြောဘဲ နေကြလေသည်။

ထိုအခါ “မေတ္တိယာ” အမည်ရှိသော ရဟန်းမသည် မေတ္တိယ-ဘူမဇကရဟန်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်တို့...ရှိခိုးပါ၏” ဟု လျှောက် လေသော် စကားမပြောဘဲပင် နေကြပြန်လေသည်။

သို့ဖြစ်တိုင်တိုင် ခုလို သျှောက်သော်လည်း စကားမပြောဘဲ နေကြလျှင် မေတ္တိယာရဟန်းမက မေး၍ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့က ပြောကြားကြလေသည်။

(ရဟန်းမ) ဘယ်အတွက်ကြောင့် တပည့်တော်မကို အရှင်ဘုရား တို့ စကားမပြောဘဲ နေကြရသလဲ။

(ရဟန်းများ) နှမ...ငါတို့ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ငါတို့ကို ဒဗ္ဗ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်အပ်ပါလျက် သင်း လျစ်လျူရှုနေရတိ၏။

(ရဟန်းမ) အရှင်ဘုရားတို့... တပည့်တော်မ ဘာလုပ်ရပါ မလဲ။

(ရဟန်းများ) နှမ...သင် အကယ်၍ ကူညီလိုပါမူ ယနေ့ပင် ဒဗ္ဗကို ဘုရားရှင် လှူဝတ်သံပေးခိုင်းအောင် လုပ်ပါ။

(ရဟန်းမ) အရှင်ဘုရားတို့...တပည့်တော်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

(ရဟန်းများ) နှမ...လာ၊ သင် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ‘အရှင်ဘုရား...ဒီလုပ်ရပ်ဟာ မဆင့်လျော်မလျောက် ပတ်ပါ။ ဘေးရန်မရှိခဲ့သည့် အရပ်မျက်နှာသည် ခုဘေးရန်ရှိနေပါ သည်။ လေတိုက်ခတ်မှုမရှိသည့်အရပ်မှ ခု လေတိုက်ခတ်မှု ရှိနေပါ သည်။ ချေက အလုံ့ပြောင်ပြောင် ဘောက်လောင်နေပေသည်ဘကား။ အရှင်ဒဗ္ဗသည် တပည့်တော်မကို ဖျက်ဆီးပါ၏။ အရှင်ဒဗ္ဗသည် သီလ မစင်ကြယ်သူ ဖြစ်ပါသည်’ ဟု စွပ်စွဲဆဲရေးစကား လျှောက်ထားပါ။

(ရဟန်းမ) ကောင်းပဲ ပြီ ဘုရား။

မေတ္တိယာက စွပ်စွဲ

မေတ္တိယာရဟန်းမသည့် ချက်ချင်းပင် ဘုရားရှင်ထံမှောက် သွား
ရောက်၍ ဆဗ္ဗဂီရဟန်းတို့ စေခိုင်းသည့်အတိုင်း အရှင်ဒဗ္ဗကို စွပ်စွဲသည့်
စကား ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားလေသည်။

ဘုရားရှင်က အရှင်ဒဗ္ဗကို စစ်ဆေး

မေတ္တိယာရဟန်းပ လျှောက်ထားသည့်အတွက်ကြောင့် ဘုရား
ရှင်က သံဃာစည်းဝေးစေပြီးလျှင် သံဃာ့အလယ်မှာ အရှင်ဒဗ္ဗကို
ရဟန်းမ လျှောက်သည့်အတိုင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် မေးမြန်းစစ်ဆေးလေသည်။
အရှင် ဒဗ္ဗက “အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် မွေးကတည်းက အိပ်မက်
ထဲမျှပင် မေထုန်မမှီဝဲခဲ့ဘူးပါ။ နိုးနေစဉ်မှာမူ အဘယ်မှာ ပြောရာရှိပါ
တော့မလဲ” ဟု လျှောက်လေသည်။

စွပ်စွဲသည့်အတိုင်း မဟုတ်၍ မေတ္တိယာကို လူဝတ်လဲပေးဖို့ စေခိုင်း

စွပ်စွဲသည့်အတိုင်းမဟုတ်၍ ဘုရားရှင်က “ရဟန်းတို့.... ဒီလို
ဆိုလျှင် မေတ္တိယာရဟန်းမကို လူဝတ်လဲပေးကြ” ဟု လူဝတ်လဲပေးဖို့
ခိုင်းတော်မူလေသတဲ့။ (ပါရာဇိကဏ် ပထမဒုဋ္ဌဒေါသသိက္ခာပုဒ်)

နေရာခင်းသည့်အရာ၌ တေဒဂ်ဘွဲ့ရ

နောင်အချိန်၌ ဘုရားရှင် အရိယာသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံ
လျက် ဓမ္မာသနပလ္လင်ဝယ် ထိုင်နေတော်မူကာ ရဟန်းတို့အား တေဒဂ်
ဘွဲ့ထူး အပ်နှင်းတော်မူသောအခါ၌ အရှင်ဒဗ္ဗကို ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း
သံဃာ့အတွက် နေရာခင်းမှု၌ စိတ်စေတနာကောင်းပျူ ကျွမ်းကျင်မှု
များကို အကြောင်းပြု၍ သံဃာ့အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် နေရာ
ခင်းသည့်အရာ၌ အမြတ်ဆုံး အသာဆုံး တေဒဂ်ဘွဲ့ထူး ချီးမြှင့်တော်
မူလေသည်။

အရှင် ဒဗ္ဗ၏ရှေးသူတောင်း

အရှင် ဒဗ္ဗမထေရ်သည် ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင် လက်ထက်တော်
အခါက ဟံသာဝတီမင်းနေပြည်တော် အမျိုးကောင်းသားဖြစ်၍ ဘုရားရှင်
ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်၍ တရားနာစဉ် ရဟန်းတစ်ပါးကို ရဟန်း

သံဃာအတွက် နေရာခင်းပေးသည့်အရာ၌ အမြတ်ဆုံး အသာဆုံး တေဒဂ် ရာထူး ပေးအပ်ချီးမြှင့်တော်မူသည်ကို တွေ့မြင်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပြီးလျှင် ထိုရာထူးကို ဆုတောင်းခဲ့သည်။ အသက်ထက်ဆုံး ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြု၍ ထိုဘဝမှစတင်သော နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်တက် တရားအားထုတ်ခဲ့

ထို့နောက် နတ်ပြည် လူ့ပြည်တို့၌ကျင်လည်လျက် ကဿပ ဘုရားရှင် သာသနာတော် ဆုတ်ယုတ်၍ အခါဝယ် လူဖြစ်လာ၍ အရွယ် ရောက်သော် ရဟန်းပြုလေသည်။ ထိုရဟန်းအပါအဝင် ရဟန်းခုနစ်ပါး ဘို့သည် စိတ်တူသဘောတူ အသွန်မြှင့်သောတောင်ပေါ်သို့ လှေကား ထောင်တက်ကြပြီးသော် တောင်ထိပ်ရောက်လျှင် လှေကားကို တွန်းချ၍ အသက်ခွန်ကာ တရားအားထုတ်ကြလေသည်။

ခုနစ်ပါးအနက် တစ်ပါးက ရဟန္တာ တစ်ပါးက အနာဂါမ် ဖြစ်လေသည်။ ကျန်ငါးပါးမှာ တရားထူးမရကြဘဲ ထိုဘဝ စုစောသော် ဘုရားနှစ်ဆူအကြား ကာလပတ်လုံး လူ့ပြည် နတ်ပြည်တို့၌ကျင်လည်၍ ကျွန်ုပ်တို့မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသည့်အခါဝယ် ထိုအမျိုး၌ဖြစ်လာ၍ (၁) တစ်ယောက်က ပုတ္တုသင်္ဘော၊ (၂) တစ်ယောက်က သင်္ဘော၊ (၃) တစ်ယောက်က ဗာဟိယ၊ (၄) တစ်ယောက်က ကုမာရ ကဿပ၊ (၅) တစ်ယောက်က ဒဗ္ဗုဖြစ်လာလေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံတည်း။

ကြောက်မက်ဖွယ် ရာသာ

ပဋိသန္ဓိဒါနတ္ထ၊ ဆဋ္ဌဘိည၊ တေဝိဇ္ဇက၊ တေဒဂ်ဘွဲ့ရ ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကြီးပင် ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုမှု ခံရသေးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ပုထုဇဉ် အနက် အစုပ်ပလုပ်တို့မှာကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိသောကြောင့် ဝစီဘေဒသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

(ဒဗ္ဗုမဇ္ဈပုတ္တဇ္ဈေရာ ပဒါန၊ ဒဗ္ဗုဇ္ဈေရဂါထာ၊ ပါရာနကကဏ္ဍ၊ ထမဒုဋ္ဌဒေါသသိက္ခာပဒ)

ပါးစပ်သရမ်းသော ယောကျ်ားဖြစ်စဉ်အဝ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို
“ဒီခေါင်းတုံး နှုတ်ရသည့်၊ နှုတ်သည့်အတွက်ကြောင့် ခြုံရုံ၍
လှည့်လည်တာဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု လည်းကောင်း၊
ပရိဗိုဇ်ရဟန်းဖြစ်စဉ်အခါ အကျင့်သံသရာ၌ ပြည့်စုံသော ဥပါသကာကို
“လူနု” ဟု လည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့ဝှံ့ဝှံ့ခံသော ဝဇီရောဒကကြောင့်
ဆဋ္ဌဘိညရဟန္တာ အရှင် သမိဘိဂုတ္တမယောရ်
နုနာရောဂါဝိကပ်ရ

— —

ဝဇီရောဒ ထိခွဲပုံ

မြတ်လေးပန်း လူဒါန်းပူဇော်

ဝိပဿီဘုရားရှင် လက်ထက်ကော် အဝါက ရှေးဘုရားရှင်တို့ အထံ
တော်၌ ဖြည့်ကုသိုလ်ပူးခဲ့သော၊ ပါရမီရှိသော အမျိုးကောင်းသား
တစ်ယောက်သည် ဝိပဿီဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့လေလျှင် ကြည်ညိုခိုတ်
ဖြစ်၍ မြတ်လေးပန်းများဖြင့် ပူဇော်လေသည်။

အမျိုး၊ အဆင်း၊ အမြဲအရံတို့နှင့် ပြည့်စုံ

ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် ထိုအလှူသမား၏ ထိုမြတ်လေး
ပန်းတို့ဖြင့်ပူဇော်ခဲ့သည့် ကောင်းမွန်ပုံကြီး၌ မြတ်လေးရာရာအစများ ၌
အမျိုး၊ အဆင်း၊ အမြဲအရံတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့်နေရာမှာ သူမတူအောင်
ဖြစ်ရလေသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ကဲ့ရဲ့

ထို့နောက် တစ်ခုတည်းသောဝတ် ပါးစပ်သရမ်းသော ယောကျ်ား
ဖြစ်၍ သင်္ကန်းမြုံ့ရုံ၍ ဆွမ်းခံလှည့်လည်စေ အ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်လျှင်

“ဒီခေါင်းတုံး နှပုံရသည်။ နှလည်အထက်ကြောင့် ခြုံရုံ၍ လည်လည်ကာ ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲကာ တံတွေးထွေးပြီး ရှောင်သွားလေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ငရဲကျ

ထိုဘဝမှသေသော် ထိုကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲသည့် ဝစီဘေဒအကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲကျလေသည်။ ငရဲ၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခံရလေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

လူဖြစ်လာသော် “လူနု”ဟု ဆဲ

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါရောက်သော် လူ့ပြည် လူလာဖြစ်လေသည်။ အရွယ်ရောက်သော် ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြုကာ တစ်နေ့တွင် အကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ဥပါသကာတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လျှင် ဒေါသထွက်၍ “လူနု”ဟု ဆဲရေးစေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

လူဖြစ်လာပြန်

ကျွန်ုပ်တို့ ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါရောက်သော် သူဝတ္ထိမြို့၌ မထင်ရှားသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၏သား ဖြစ်လာလေသည်။ “သမိတိဂုတ္တ”ဟု မိဘများက နာမည်မှည့်ကြလေသည်။

ရဟန်းပြု

သမိတိဂုတ္တသည် အရွယ်ရောက်သော် ဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာကို ကြားနာရ၍ သဒ္ဓါတရားပြုကာ သာသနာ့ဘောင်၌ ရဟန်းပြုလေသည်။ သီလကို အလွန်စင်ကြယ်အောင် စောင့်ထိန်းပြီးလေ့ရှိ၏။

နုနာရောဂါ စွဲကပ်

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို “ဒီခေါင်းတုံး နှုပုံရသည်၊ နှုသိည့်အတွက် ကြောင့် ခြုံရုံရှိလှည့်ပည်တာ ဖြစ်သိမ့်မည်” ဟု ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲခဲ့သော ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံနှင့် အကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဥပါသကာတစ်ယောက်ကို “လူနု” ဟု ဆဲရေးခဲ့သော ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် အရှင် သမိတိဂုတ္တမထေရ်ကိုယ်၌ နုနာရောဂါစွဲကပ်လာလေသည်။

နုနာရောဂါကြောင့် မထေရ်၏ကိုယ်အရေများ အများအားဖြင့် ကဲ့ပြတ်ကျကာ အရည်များလည်း ယိုကျလျက်ရှိလေသည်။ မထေရ်သည် ဂိလာန (လူနာ) ဆောင်မှာ နေရလေသည်။

အဘိညာဉ်ရ ရဟန္တာဖြစ်

တစ်နေ့သ၌ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ဂိလာနအဆောင်သို့ ဂိလာန (လူနာ) အမေးကြွသော် ထိုအရှင် သမိတိဂုတ္တရဟန္တာမထေရ်ကို တွေ့လေလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်က “ငါ့ရှင်... ခန္ဓာရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ဒုက္ခဝေဒနာရှိနေမည်သာ။ ခန္ဓာမရှိမှသာ ဒုက္ခဝေဒနာမရှိမည်” ဟု ဝေဒနာနုပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတော်မူလေသည်။

အရှင် သမိတိဂုတ္တမထေရ်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဩဝါဒ၌ တည်၍ ဝိပဿနာတရားပွားများအား ထုတ်လေလျှင် ဆဋ္ဌဘိညရဟန္တာ ဖြစ်လေသည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံတည်း။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း

သို့သော် နုနာရောဂါမှာမူ မပျောက်ဘဲ ရှိမြဲပင် ရှိလေသတဲ့။
 ဩော်—ဝစီဘေဒ ဝစီဘေဒ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှိုက်လေစွာ။
 (သမိတိဂုတ္တတ္ထေရဂါထာ အဋ္ဌကထာ။ ထေရ်၊ ၁။ ၂၂၁။)

ပန်းရံဆရာကြီးဖြစ်စဉ်ဘဝက စေတီတည်ရန်အတွက်
အတိုင်းအရှည်ပမာဏကို တင်ပြရာ၌ အခြား ဗျား တင်ပြကြသည်
ပမာဏအောက် အယုတ်ဆုံး ပြောဆိုဘင်ပြခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
ဘေဒဂ်ဘွဲ့ရ ရဟန္တာ အရှင် လက္ခဏကဘဒ္ဒိယမထင်ပြတ်
အခြားသူများအောက် ပုက္ကရ

—

ဝစီဘေဒထိခဲ့ပုံ

စေတီတည်ဖို့ ညှိနှိုင်း

ကဿပဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြတော်မူပြီးနောက် တင်နေသည့်
ကဿပဘုရားရှင်၏ ခေတ်တော်များကို ဌာပနာရန် စေတီတော်ကြီး
တစ်ဆူတည်ထားဖို့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြလေသည်။

စေတီအမြင့်ကို (၇) ယူဇနာမှ (၂) ယူဇနာထိ တင်ပြကြ

အချို့က ခုနစ်ယူဇနာအမြင့် ပေးဖို့အောက်ရန် ပြောဆိုတင်ပြ
ကြလေသည်။ အချို့က “ခုနစ်ယူဇနာဆိုလျှင် မြင့်လွန်းတယ်၊ ပြီးနိုင်မည်
မဟုတ်၊ ခြောက်ယူဇနာဆိုလျှင် ကောင်းပေစွာပြီ” ဟု ပြောဆိုတင်ပြကြ
လေသည်။ အချို့က “ခြောက်ယူဇနာတောင် မြင့်လွန်းတယ်၊
ပြီးနိုင်မည်မဟုတ်၊ ငါးယူဇနာဆိုလျှင် ကောင်းပေစွာပြီ” ဟု ပြောဆို
တင်ပြကြလေသည်။ ဤအတူ အချို့က လေးယူဇနာ တင်ပြကြ၊ အချို့က
သုံးယူဇနာတင်ပြကြ၊ အချို့က ခုနစ်ယူဇနာ တင်ပြကြရာ တဖြည်းဖြည်း
လျော့လျော့ပြီး အမျိုးမျိုး ပြောဆိုတင်ပြကြလေသည်။

ပန်းရံဆရာကြီးက (၁) ယူဇနာအပြင်တည်ရန် ပြောဆိုဆုံးဖြတ်

ယခုလို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုကြသည့်အခါ အလွန် ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ပန်းရံ (ဗိသုကာ) ဆရာကြီးက “အို အချင်းယွှီ...လာကြ၊ (ဘယ်သူက သာပြောပြော) နောင်အခါ ပြုပြင်ရန် လွှဲလှဲသည့်စေတီကို တည်သင့်သည်”ဟု ပြော၍ မျဉ်းကြိုးယူကာ စေတီတည်ရာကို ချောင်းချောင်း ဆွဲ၍ လျက်လေသည်။ စေတီတည်မည့်နေရာ ရောက်၍ တိုင်းသားသော် တစ်မျက်နှာ ဝစ်မျက်နှာလျှင် တစ်ဂါဝုတ် တစ်ဂါဝုတ် ဖြစ်ပါစေ၊ အမြင့်လဲ အဝန်းနှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေ၊ ယခုလို တည်လျှင် စေတီတည်သည့် တစ်ယူဇနာအဝန်းရှိ၍ တစ်ယူဇနာအမြင့် ရှိလိမ့်မည်၊ အဝန်းတစ်ယူဇနာ၊ အမြင့်တစ်ယူဇနာ တည်ကြမည်”ဟု ဆုံးဖြတ်စကား ပြောဆို ပြည့်စောက်ခိုင်းလေသည်။

ပန်းရံဆရာကြီး ပြောဆိုခိုင်းစသည့်အတိုင်း တည်ကြ

ပန်းရံဆရာကြီးသည် အဓိကပြဋ္ဌာန်းသူဖြစ်၍ ပန်းရံဆရာကြီး ဆုံးဖြတ်ညွှန်ကြားချက်ကို လက်ခံအတည်ပြုကြပြီးလျှင် ပန်းရံဆရာကြီး ညွှန်ပြချက်ကို လိုက်နာ၍ အဝန်းသည် တစ်ယူဇနာ၊ အမြင့်လည်း တစ်ယူဇနာရှိသော စေတီတော်ကြီးကို တည်ကြလေသည်။

ဤပုံ ဤနည်းဖြင့် ပန်းရံဆရာကြီးသည် မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ဂုဏ်တော်ရှင် ခြယ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်တည်ရန်အတွက် အတိုင်း အရွတ်ပပအာကို အခြားသူများဟပ်ပြသည့် ပမာဏအောက် အယုတ်ဆုံး ဆုံးရှပ်ပြောပို့ ညွှန်ကြားခဲ့လေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိခုံ ပုံတည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

ဘဝတိုင်း ပုကွသုမြစ်

ထိုဝစီဘေဒထိတိုင်း ဖြစ်လေရာရာ ဘဝထိုတို့၌ အခြားသူများ အောက် ပုကွနိမ့်ကျသူ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံး ဘဝ သဒ္ဓိယ ဖြစ်သော

ဤ နောက်ဆုံးပစ္စိမဘဝဝယ် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင် ပွင့်ဘော်မူ သောအခါ ဘဝတို့မြို့တွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါများသော သေဇဉ်းမျိုး၌

ဖြစ်လာသေးသည်။ ထိုသို့အမည်ကို မိဘဆွေမျိုးများက “ဘဒ္ဒိယ”ဟု မှည့်ကြလေသည်။

အရွယ်ရောက်လျှင် ရဟန်းပြု

ဘဒ္ဒိယသည် ရဟန်းရောက် သင် ဂေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်၍ ဘုရားရှင်၏တရားကို နာလေလျှင် သဒ္ဓါတရားဖြစ်ကာ ရဟန်းပြုလေသည်။

မကြီးမီ ရဟန္တာ ဖြစ်

ရဟန်းပြုပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား သင်ယူ၍ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်လျှင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်တော် မူလေသည်။

“လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ”ဟု အမည်တွင်ပုံ

အလွန်ပုသောကြောင့် “လကုဏ္ဍက”၊ ရွှေရုပ်လို ကိုယ်လှပ တင့်တယ်သောကြောင့် “ဘဒ္ဒိယ”ဟု အမည်ရသည်။ အမည်နှစ်မျိုး ပေါင်း၍ “အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယမထေရ်”ဟု တွင်လေသည်။

တစ်ပါးတည်း ကြွလေ့ရှိ

အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယမထေရ်က ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အကြည့်ရောက်သော ရုပ်ခန္ဓာကို ကဗျဂ္ဂီရဟန်းများကဲ့သို့သော ပုထုဇဉ်ရဟန်းအချို့က မြက် ရယ်ပြောင်လှောင် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလေ့ ရှိကြလေသည်။ မထေရ်မြတ်သည် ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိတော်မူ၍ “အချို့သော ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ သည် ငါ့ကို အကြောင်းပြု၍ အကုသိုလ်တရား မတိုးပွားကြပါစေနှင့်” ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူကာ ရဟန်းများစွာ တစ်ပေါင်းတည်း ဘုရားရှင် ထံမှောက် သွားရောက်ဆည်းကပ်ကြကည့်အခါ ဆွမ်းခံကြသည့်အခါ တို့၌ ထိုရဟန်းများ နှင့်အတူမလိုက်ဘဲ နောက်ချန်၍ တစ်ပါးတည်း ကြွရောက်တော်မူလေ့ရှိသတုံ။

အသံသာယာသည့်နေရာ၌ တေဒဂ်ဘွဲ့ရ

နောင်အချိန် ဘုရားရှင် ရဟန်းတို့အား တေဒဂ်ဘွဲ့ထူး အပ်နှင်း
တော်မူသောအခါ၌ လက္ခဏကဘဒ္ဒိယသည် အသံသာယာသည့် နေရာ၌
အမြတ်ဆုံး အသာဆုံး(တေဒဂ်)ဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခံရဘော်မူလေသည်။

မထေရ်၏ ရှေးဆုတောင်း

အရှင်လက္ခဏကဘဒ္ဒိယထေရ်သည် ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်လက်ထက်
တော်အခါဝယ် ဟံသာဝတီမင်းနေပြည်၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေါများသော
သေဌေးသား ဖြစ်စဉ်က ကျောင်းသွားသွား တရားနာလေ့ရှိလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်က အလွန်အသံသာယာသည့်
ရဟန်းတစ်ပါးကို တေဒဂ်ဆုထူး ပေးအပ်ချီးမြှင့်တော်မူသည်ကို တွေ့မြင်
ရ၍ ကြည်ညိုအားကျကာ ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာအား ခုနစ်ရက်
ပတ်လုံး အလှူကြီးပေးလှူ၍ “မြတ်စွာဘုရား...တပည့်တော်သည် ဒီဒါနံ
ကုသိုလ်ကြောင့် အခြားစည်းစိမ်ကို မတောင့်တပါ။ အမှန်အားဖြင့်
နောင်ပွင့်တော်မူမည့် ဘုရားဘစ်ဆူဆူတွင် အသံသာယာသည့် ရဟန်း
တို့တွင် အမြတ်ဆုံး၊ အသာဆုံး (တေဒဂ်)ဘွဲ့ရ ရဟန်း ဖြစ်ရပါလိမ့်”
ဟု ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိ တိုင်းရှု ပုံ တည်း။
(အင်္ဂုတ္တိုရ် ဟေဒဂ်ဝဂ် လက္ခဏကဘဒ္ဒိယတ္ထေရဝတ္ထု၊ လက္ခဏကဘဒ္ဒိယ
ထေရဂါထာ၊ လက္ခဏကဘဒ္ဒိယတ္ထေရာပဒါနံ)။

ပါးစပ်မဟရဲလောက်အောင် ကြောက်မက်ဖွယ်

ဤဖော်ပြချက်မှာ အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ၊ ထေရဂါထာ အဋ္ဌ-
ကထာတို့ ဖွင့်ဆိုချက်အရဖြစ်၏။ ဤအဋ္ဌကထာတို့ဖြင့် ဖွင့်ဆိုချက်အရ
ဆိုလျှင် ပန်းရံဆရာကြီး ပြောဆို ညွှန်ကြားသည်မှာ နောင်အခါ
ပြုပြင်လှိုလှယ်ကူစေရန် ရည်သန်ပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြစ်၍ ရန်ရင်း
ကြမ်းတမ်းသည့်စိတ်ဖြင့် ပြောခြင်းမဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဘဝတိုင်း
သူများအောက် ပုကုန်မိသည့် မကောင်းကျိုးကို ပေးခဲ့လေသည်။ ဤ
အဋ္ဌကထာတို့ဖြင့် ဖွင့်ဆိုချက်အရဆိုလျှင် စိတ်ကောင်းစေဟနာကောင်း
ဖြင့် ပြောတာပင် မကောင်းကျိုးပေးသည့်သဘော သက်ရောက်သဖြင့်
အင်မတန်မှ ခုလှ၍ ပါးစပ်မဟရဲလောက်အောင်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းနေလှပေသည်။

ကျွန်ုပ် ယူဆချက်

ပန်းရံဆရာကြီး “နောင်အခါ ပြုပြင်ရန် လွယ်ကူသည့်စေတီကို တည်သင့်သည်”ဟု ပြောရာ၌ နောင်အခါ ပြုပြင်လို့ လွယ်ကူစေရန် ရည်သန်သည့် သဘောမျိုးဖြစ်သော်လည်း ယခုလို ပြောဆိုခြင်းသည် သူတစ်ပါးကြားလို့ ကောင်းအောင် လူကြားကောင်း သူကြားကောင်း ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲကမူကား ခုလိုသဘောမျိုးမကုတ်ပေ။ သူသာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်သူဖြစ်၍ အခါ ဖြစ်သည်အလျောက် သူ စိတ်ထဲကတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြမှုကို အကြောင်း ပြု၍ “ဘာမျှ အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ကြဘဲနှင့် ပြောချင်လိုက်ကြ တာ၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေလိုက်ကြတာ နိမ့်လဲဘုရားပါ ပဲ”ဟု အချက်ထွက်ကာ ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော ငါ့သဘော ဆိုသည့် သဘောမျိုး ပါရှိသည့် ကြမ်းတမ်းသည့်စိတ်မျိုးဖြင့် အနိမ့်ဆုံးပမာဏကို ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်”ဟု ယူဆသည်။ သို့သော် ဖရုသဝါစာဖြစ်ကာ ပုဂ္ဂိုလ်သိမ်မွေ့သည့်မကောင်းကျိုးကို ပေးနိုင်မည်ဖြစ်၏။

အပါဒါန်ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာတို့၌ကား အားလုံး သဘောတူ ခုနစ်ယူဇနာအမြင့်၊ စေတီတည်ကြမည်လုပ်သော် ပန်းရံ ဆရာကြီးက “အဝန်းတစ်ယူဇနာ၊ အမြင့်တစ်ယူဇနာ တည်ကြမည်”ဟု ပြောဆိုသဖြင့် သူ့စကားကို လိုက်နာလုပ်ခဲ့ကြောင်း သာမန်သာ လာ သည်။

နောင်ပြုပြင်၍လွယ်ကူစေရန် ရည်သန်သည့်သဘောမျိုးပါသည့် “နောင်အခါပြုပြင်ရန် လွယ်ကူသည့်စေတီကို တည်သင့်သည်” ဟူသော စကားပါသည့် အဋ္ဌကထာတို့အဆို၌ ယခုလို ပြောခြင်းမှာ သူတစ်ပါး ကြားလို့ကောင်းအောင် ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်”ဟု ယူရ၏။

ထိုစကားမပါ၊ “အဝန်းတစ်ယူဇနာ၊ အမြင့်တစ်ယူဇနာ တည် ကြမည်”ဟု သာမန်ဆိုသည်။ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာတို့အဆို၌လည်း “ဖော်ပြပါ ကြမ်းတမ်းသည့်စိတ် ပါရှိသည်”ဟု ယူရ၏။ ယခုလိုယူမှ ဖရုသဝါစာ ဖြစ်မည်။

“လူကြားကောင်း သူကြားကောင်းစကား ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ၊ ဒေါသစိတ်ဖြင့် ပြောမှုသာ ပဓာနဖြစ်၏”ဟု ဆိုလို ပေသည်။ ဤယူဆချက်မှာ ဤကျမ်းပြုသူ၏ ယူဆချက် ဖြစ်၏။

ဘုရားတည်သူတို့ သတိမူစရာ

ဘုရားတည်သူတို့ ဘုရားတည်သည့်အခါ၌ ကောင်းစေလိုသည့်
 စိတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းစေလိုသည့် စိတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ ဘယ်လိုစိတ်ဖြင့်မျှ
 အတိုင်းအရှည်ပမာဏအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ငွေအကုန်အကျအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊
 ကောင်းမွန်ခိုင်ခံ့မှုအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်အတွက်ကြောင့် သေးငယ်
 နည်းပါး ညံ့ဖျင်းသူအောင် မပြေးဆိုမိဖို့ သတိပြုကြရာသတည်း။

—

စာချဘုန်းကြီး ဖြစ်စဉ်ဘဝက ဉာဏ်လေးသည်
တပည့်ရဟန်းတစ်ပါးကို စာမရနိုင်သဖြင့်
“ဒါလောက်ဉာဏ်ထိုင်းသူ ရှိမည်တောင်မထင်” ဟု
ပြောင်လှောင်ကဲ့ရဲ့ ပြောဆိုခဲ့သော
ဝစီဘေဒမကြောင့် အရှင်စူဠပန္နကမထေရ်
ဉာဏ်အလွန်လေးရ

--

ဝစီဘေဒထိခဲ့ပုံ

စာချဘုန်းကြီးဖြစ်

အရှင်စူဠပန္နကမထေရ်အလောင်းသည် ကဿပဘုရားရှင် လက်
သက်တော်အခါက ပညာရှိ စာတတ်စာချဘုန်းကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

တပည့်ကို ပြောင်လှောင်ကဲ့ရဲ့

ထိုပညာရှိစာချဘုန်းကြီးသည် မိမိထံ စာသင်နေသော ဉာဏ်
လေးသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို တစ်နေ့သ၌ သင်ပြုချစဉ် စာမရနိုင်
သဖြင့် “ဒါလောက်ဉာဏ်ထိုင်းသူ ရှိမည်တောင်မထင်” ဟု ပြောင်
လှောင်ကဲ့ရဲ့ ပြောဆိုလေသည်။

တပည့်ရဟန်း ရှက်၍ စာမသင်တော့

စာသင်သောရဟန်းသည် ဆရာက ပြောင်လှောင်ကဲ့ရဲ့သည့်
စကားကြောင့် ရှက်၍ စာသင်လည်း မသင်၊ ကျက်လည်းမကျက်၊
ပြန်လည်းမပြန်တော့ပေ။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိခဲ့ပုံ။

ဝစီဘောဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်လက်ထက် လူဖြစ်လာ

ထို စာချဆရာတော်သည် သံဃာ ရာ၌ ကျင်လည်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရှင်လက်ထက် ရောက်သောအခါ လူဖြစ်လာပြန်ကာ သာသနာ့ ဘောင် ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုလေသည်။

ဉာဏ်အလွန်လေး

စာချဆရာတော်ဖြစ်စဉ်က နှုတ်စောင့်စည်းဘဲ တပည့်ကို ပြောင် လှောင်ကဲ့ရွဲ့ခဲ့သော ဝစီဘောဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ဝိရဟန်းသည် ဉာဏ် အလွန်လေးရလေသည်။

သေဋ္ဌေးသမီး ကျန်နှင့် ထွက်ပြေး

ချဲ့ပါဦးမည်— ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ နေသဋ္ဌိအမည်ရှိသော သေဋ္ဌေး ကြီး၏ သမီးသည် အရွယ်ဖောက်သော် ကျန်နှင့် ချစ်ကြိုက်ကာ ကျန်နှင့် သံဝါသအမှုပြုလေသည် (ပေါင်းဖော်လေသည်)။

တစ်ပါးသူတို့ ထိုအကြောင်းကို လိမည်စိုး၍ “ငါ့မိဘများ ဒီ ခုင့်မလွှတ်နိုင်သည့်အဖြစ်ကို အကယ်၍ သိလျှင် ဓားဖြင့် အပိုင်းပိုင်း စင်းပစ်ကြလိမ့်မည်။ ငါတို့ ဒီနေရာမှာနေလို့ ပဖြစ်တော့ဘူး။ တစ် နေရာ သွားနေကြမည်” ဟု လင်နှင့်တိုင်ပင် ပြောဆိုလေသည်။ သေဋ္ဌေး သမီးသည် တိုင်ပင်ပြီးသော် လက်ထဲမှာရှိသည့်ဥစ္စာကို ယူ၍ လင်နှင့် အတူ မိမိတို့ကို သိသည့်သူမရှိသော နေရာတစ်နေရာသို့ ထွက်ပြေးလေ သည်။

သေဋ္ဌေးသမီး ကိုယ်ဝန်ရှိ

သေဋ္ဌေးသမီးသည် မကြာမီမှာပင် ကျန်နှင့် သံဝါသပြုမှုကို အကြောင်းပြု၍ ကိုယ်ဝန်ရလေသည်။ သေဋ္ဌေးသမီးသည် ကိုယ်ဝန် ရင့်မာလာသော် “ငါ့ကိုယ်ဝန် ရင့်ပြီ။ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ မရှိသည့်နေရာ မှာ မွေးလျှင် ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြမည်သာ ဖြစ် ၏။ မိဘအိမ် သွားကြမည်” ဟု လင်နှင့်တိုင်ပင်လေသည်။

လင်ဖြစ်သူသည် “အကယ်၍ သွားလျှင် ငါ့အသက်ပျောက်မည်” ဟု စဉ်းစား၍ “ဒီနေ့ သွားမည်၊ နက်ပြန် သွားမည်” ဟု တစ်နေ့ သွားနိုးနိုးဖြင့် နေ့ရှေ့ကာ နေ့ရက်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။

သေဋ္ဌေးသမီး မိဘရပ်ထံပြန်

ထိုအခါ သေဋ္ဌေးသမီးသည် “ဒီယောက်ျားသည် မိမိ အပြစ် ကြီးစသာကြောင့် မလိုက်ဝံ့၊ မိဘမည်သည် သားသမီး အပေါ် စီးပွား ချမ်းသာကုသ အလိုရှိကြ၏။ သူ လိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မလိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ ငါ သွားမည်” ဟု ကြံ၏။ ငြိပြီးနောက် တစ်နေ့သ၌ သေဋ္ဌေး သမီးသည် လင်ဖြစ်သူ အပြစ်ထွက်သော် မိဘရပ်ထံသွားမည် ဖြစ် ကြောင်း အိမ်နီးချင်းများကို မှာ၍ အိမ်မှထွက်ခဲ့လေသည်။

လင်ဖြစ်သူ မယားနောက် အမှီလိုက်

လင်ဖြစ်သူသ၌ အိမ်ပြန်လာသော် မိန်းမကို မတွေ့လေလျှင် အိမ်နီးချင်းများကို မေးလေသည်။ အိမ်နီးချင်းများက မိဘရပ်ထံ သွားကြောင်း ပြောသဖြင့် နောက်ကလိုက်လေသည်။ အပြေးလိုက်သဖြင့် လမ်းမှာမှီလေသည်။

လမ်းမှာပင် မွေး၍ ပြန်လာကြ

သေဋ္ဌေးသမီးသည် လမ်းမှာပင် မွေးလေသည်။ “ငါ့တို့ မွေး ရန်အတွက် မိဘရပ်ထံ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ မွေးမှုကိစ္စသည် လမ်း မှာပင် ပြီးလေပြီ။ မိဘရပ်ထံသွားဖို့ မလိုဘော့ ပြန်ကြမည်” ဟု ပြော ဆိုကာ နှစ်ယောက်သဘောတူ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဒုတိယကိုယ်ဝန်လည်း လမ်းမှာပင် ပွား

မကြာမီ ကိုယ်ဝန်ရပြန်၍ ကိုယ်ဝန်ရငြိသာလာသည့်အခါ ရှေး အတူ မွေးရန်ကိစ္စဖြင့် မိဘရပ်ထံ ပြန်သွားကြပြန်လေသည်။ ဒုတိယ ကိုယ်ဝန်လည်း လမ်းမှာပင် ပွားလေသည်။

“မဟာပန္နက၊ စူဠပန္နက” ဟု နာမည်မှည့်

သာ၊နှစ်ယောက်ကို လမ်းမှာ မွေးဖွားကြသောကြောင့် “ပန္နက” ဟု နာမည်မှည့်ကြပြီးလျှင် သားနှစ်ယောက် နာမည်ကဲ့အောင် ပထမ

မွေးသည့် သားကြီးကို “မဟာပန္နက (ပန္နကကြီး)” ဟု မဟာထည့် မှည့်၍ သားငယ်ကို “စူဠပန္နက (ပန္နကငယ်)” ဟု မှည့်ကြလေသည်။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်တို့သည် ကိုယ်ဝန်မွေးဖွားပြီးဖြစ်၍ ရှေးအတူ အိမ်ပြန်လာကြပြန်လေသည်။

သေဌေးသမီးဇနီးမောင်နှံ ရာဇဂြိုဟ်ပြန်

မဟာပန္နက သုံးလေးနှစ်အရွယ်ရောက်သော် အဘိုးအဘွားတို့ထံ သွားဖို့ မိခင်ကို ပူဆာလေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူသည် ထပ်တလဲလဲ ပူဆာသော် မသွားဘဲနေလို့မရတော့သဖြင့် သားနှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ လင်နှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ကြောက်ကြောက်ဖြင့် သွားရလေသည်။

သေဌေးသမီးသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ရောက်လျှင် မိဘတို့အိမ်မသွားရဲဘဲ မြို့ကံခါးအနီးရှိ ဇရပ်တစ်ခုဆောင်မှာနေ၍ “သားငယ်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး သမီးလာသည့်အကြောင်း” ဇရပ်မှာတွေ့သည့် လူ တစ်ယောက်ကို မိဘများထံ သွားအရာက အပြောခိုင်းလေသည်။

မြေးနှစ်ယောက်ကို အဘိုးက တာဝန်ယူ

မိဘများသည် ထိုစကားကို ကြားရလျှင် “ဒီငွေကိုယူပြီး သင်တို့ သင့်တော်သည့်နေရာသွား အသက်မွေးကြ၊ သူငယ်နှစ်ယောက်ကိုတော့ ငါ့အိမ်၌လိုက်” ဟု အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို စာနှင့်ငွေ ပေးပြီး ဇရပ်လွှတ်လိုက်လေသည်။ သေဌေးသမီးသည် စာနှင့်ငွေကို ရလျှင် သားငယ်နှစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်သည့် အလုပ်သမားအား ပေးအပ်လိုက်ပြီး ပြန်လာလေသည်။

မဟာပန္နကကို ရှင်ပြုပေး

သူငယ်နှစ်ယောက် အဘိုးအဘွားအိမ်ရောက်လျှင် အဘိုးဖြစ်သူ အမွှာဝန် (သရက်တော) ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော ဘုရားရှင်ထံ ဟုရားနာသွားသောအခါ စူဠပန္နကသည် ငယ်သေးသဖြင့် မလိုက်နိုင်သော်လည်း မဟာပန္နကမူ အဘိုးနှင့်အတူ အမြဲတရားနာလိုက်လေသည်။ အကန်းကြီးသော် “အဘိုး ခွင့်ပို့လျှင် ရှင်ပြုချင်ပါသည်” ဟု အဘိုးထံ ရှင်ပြုခွင့်တောင်းလေသည်။ အဘိုးဖြစ်သူသည် ခွင့်ပြုကာ ဘုရားရှင်ထံ မြေးကို ရှင်ပြုပေးဖို့ လျှောက်လေသည်။ ဘုရားရှင်က

ပုထုဇဉ် ရဟန်း ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၀၁

ရဟန်းတစ်ပါးကို “ဒိဿူဇယံကို ရှင်ပြုပေးလိုက်”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

မဟာပန္နက ရဟန်းခံပြီးနောက် ရဟန္တာဖြစ်

မဟာပန္နကသည် သာမဏေပြုပြီးသော် စာပေကို သင်လေသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သော် ရဟန်းဘောင်တက်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်လေလျှင် မကြာမီမှာပင် ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။

စူဠပန္နကကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးပြီး ဝာသင်ပေး

အရှင်မဟာပန္နကသည် ဈာန်ချမ်းသာ မဂ်ချမ်းသာ ဖိုလ်ချမ်းသာကို စူဠပန္နကအား ရရှိခံစားစေလိုသဖြင့် စူဠပန္နကကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးပြီးလျှင် ဝာသင်ပေးလေသည်။

စူဠပန္နက ဉာဏ်အလွန်လေး

ပဉ္စ ယထာ ကောကနဒံ သုဂန္ဓံ၊
ပါတော သိယာ ဖုလ္လမဝိတဂန္ဓံ။
အင်္ဂီရသံ ပဿ ဝိဇ္ဇေစမာနံ၊
တပန္နမာဒိစ္စ မိဝန္တလိဗ္ဗေ—

ဟူသော အက္ခရာလေးအယံလေးလုံးပါရှိသော တစ်ဂါထာကို လေးလကျော် ကျက်သော်လည်း မရဘဲရှိလေသည်။ စူဠပန္နကသည် ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက် စာချဘုန်းကြီးဘဝတုန်းက ဇာဏ်ထိုင်းသည့်ကပည့်ကို ပြောင်လှောင်ကဲ့ရဲ့ခဲ့သည့် ဝစီဘေဒကောင်းမှုခံကြောင့် ဤမျှ ဉာဏ်လေးရလေသည်။

စူဠပန္နကကို အစ်ကိုက ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်

ထို့အခါ အရှင်မဟာပန္နက-က “သင် ဒီသာသာနာဘော်နှင့် မဂ်ဖိုလ်ကို မရထိုက်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ဂါထာကိုပင် လေးလရအောင် မကျက်နိုင်။ သင် ရဟန်းကိစ္စ ဘယ်မှာ အပြီးရောက်အောင် စွမ်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီကျောင်းက ထွက်သွားပေးတော့”ဟု ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်လေသည်။

အရှင်စူဠပန္နက လူထွက်ရန် အိမ်ပြန်

အရှင်စူဠပန္နကသည် ကျောင်းတိုက်မှ ထွက်ခွာကာ စိတ်ညစ်၍ လူထွက်မည်ဆိုပြီး နောက်ဆံနေ နံနက်စောစော အိမ်ပြန်လေသည်။

ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့၍ ဘုရားရှင်က ကမ္မဋ္ဌာန်းပေ။

ဘုရားရှင်သည် နံနက်စောစောဖြစ်လော့ ထိုအချိန်၌ လောကကို ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို မြင်ကော်မူ၍ စူဠပန်ထွက်မည် တံခါးမုခ်မှာ စကြိုလျှောက်တော်မူလေသည်။ ထိုခဏ၌ စူဠပန်လာလေ လျှင် “သင် ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု မေးကော်မူလေသည်။ “အစ်ကို က နှင်ထုတ်သဖြင့် အိမ်ပြန် လူထွက်မလို့ပါဘုရား” ဟု လျှောက်လေ လျှင် ဘုရားရှင်က “လူပထွက်နှင့်၊ ငါ့ဆီမှာ နေရမည်” ဟု ခေါ်၍ ဂန္ဓကုဋ်ဦးမှာ နေစေပြီးလျှင် “စူဠပန္နက.... သင် အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာ လှည့်ကာ ဒီအဝတ်ကို ‘ရဇောဟရဏံ ရဇောဟရဏံ (ဒီအဝတ်ကား ပြူး ကို ဆောင်တတ်စွာ၊ ဒီအဝတ်ကား ပြူးကို ဆောင်တတ်စွာ)’ ဟု ဆိုရင်း ဆုတ်နယ်လျက် ဒီနေရာမှာ နေရပါ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ တန်ခိုးဖြင့် ပြု စင်သော အဝတ်ကို ဖန်ဆင်းပေးပြီးလျှင် ဗိမ္ဗိဒါပတ္တိ ဆွမ်းစား ကြ တော်မူသည်။

အရှင်စူဠပန္နက ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တိရဟန္တာဖြစ်

အရှင်စူဠပန္နကသည် နေကို ကြည့်လျက် ထိုအဝတ်ကို “ရဇောဟရဏံ ရဇောဟရဏံ” ဟု ဆို၍ ဆုတ်နယ်နေလေသည်။ ဆုတ် နယ်ဖန်များသော် ပြုစင်သော အဝတ်စလေးသည် ညစ်ပေလာလေ လျှင် “ဒီအဝတ်ပေးတည် ရှေးက အသွန်ကြိုစင်၏၊ ခု ညစ်ပေ၏ သင်္ခါရကရားတို့သည် မမြဲလေစွာတကား” ဟု သင်္ခါရကရားတို့၌ မမြဲသည် ကို မြင်ကာ ပိပဿနာ ပွားများလေလျှင် ထိုနေရာပွာပင် ဆွမ်းတံခါ ပြင်သည့် အချိန်၌ အညွှတ်တွင် ပဋိသမ္ဘိဒါလောကီး အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရရှိလေသည်။ (ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တိ ဆဋ္ဌဘိညရဟန္တာ ဖြစ်လေသည်။)

ပဋိသမ္ဘိဒါရသည်အလျောက် ပိဋကတ်ဆိုပုံကိုလည်း နှုတ်ဝယ်မိမိ ရရှိတတ်မြောက်လေသည်။ “ပိဋကတ်ဆိုပုံကို သင်၍ မရနိုင်လောက် အောင် ဣဏ်လေသည် ဝဂ္ဂိတဿ ဟည်း လွယ်ချောက်သွားသည်” ဟု ဆိုလိုပေသည်။

ပုထုဇဉ် ရဟန်း ယောကျ်ားကို ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၁၀၃

တေဒဂ် (၂) ဆွဲရ

နောင်အချိန်၌ ဘုရားရှင်သည် သံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် မေ့သဒ္ဓမ္မလ္လင်ဝယ် ထိုင်တော်မူကာ ဟောင်းတို့အား တေဒဂ်ဘွဲ့ထူး အပ်နှင်းတော်မူသည့်အခါ၌ အရှင်စူဠပန္နကမထေရ်အား “ (၁) ရဟန်းတို့... အဘိညာဉ်စိတ်ဖြင့် ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းနိုင်သည် ငါဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန်းတို့တွင် စူဠပန္နကသည် အမြတ်ဆုံး အသာဆုံး ဖြစ်ပေ၏။ (၂) ရူပါဝစရဈာန်အရာဝယ် လိမ္မာကျမ်းကျင်သည့် ငါဘုရား၏ တပည့်သာဝကတို့တွင် စူဠပန္နကသည် အမြတ်ဆုံး အသာဆုံး ဖြစ်ပေ၏”ဟု တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးနှစ်ရပ် နှင်းအပ်တော် မူလေသည်။

မထေရ်၏ ရှေးဆုတောင်း

အရှင်စူဠပန္နကသည် လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်ဝယ် ပဒုမ္မတ္တရာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ၌ ဟံသာဝတီပြည်၌ သူကြွယ် ဖြစ်လေသည်။ ဘုရားရှင် ရဟန်းသစ်ပါးကို (၁) အဘိညာဉ်စိတ်ဖြင့် ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းသည့်အရာ၊ (၂) ရူပါဝစရဈာန် ကျမ်းကျင်သည့် အရာ၌ အမြတ်ဆုံး၊ အသာဆုံး တေဒဂ်ဘွဲ့ထူး ပေးအပ် ချီးမြှင့်တော်မူသည်ကို တွေ့မြင်၍ ထိုဘွဲ့ထူးနှစ်ခုကို ရရှိ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အလှူကြီး ပေးလှူကာ ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ ဖြစ်သည်။

ဆရာများ သင်တန်းစာရာ

ဆရာများသည် တပည့်များအပေါ် ပညာတတ်စေလိုသည့် စိတ် ခန္ဓရှိကြ၏။ ရိက္ခသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါသစိတ်ဖြင့် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ စကား ပြောကြားတတ်ကြ၏။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချက ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုမှ လွတ်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဤအချက်ကို ဆရာဖြစ် သူများ သင်တန်းကြရာသတည်း။

(ဤဝတ္ထု အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ ဓမ္မပဒ-စသည်တို့၌လည်း စူဠပန္နကဝတ္ထု အမည်ဖြင့် လာသည်။ ဤတင်ပြချက်မှာ ကေနိပါတ် စူဠသေဋ္ဌိဇာတ် အရ ဖြစ်၏။)

ရဟန်းဖြစ်စဉ်ဘဝက လူမထွက်ချင်သော သူငယ်ချင်း
ရဟန်းကို လူထွက်ချင်အောင် ငပြာခဲ့သော ဝစီဘေဒ
ကြောင့် အရှင်သပ္ပဒါသမထေရ် လူထွက်ချင်ရ

—

ဝစီဘေဒထိခဲ့ပုံ

လူထွက်ချင်ကြောင်း သူငယ်ချင်းရဟန်းကို ပြော

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော် အခါက အမျိုးသား
တစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို နာရ၍ သံဝေဂဖြစ်ကာ
ရဟန်းပြုလေသည်။ နောင်အခါ သာသနာ့ဘောင်၌ မပျော်မို့သော်
သူငယ်ချင်းရဟန်းကို လူထွက်ချင်ကြောင်း ပြောလေသည်။

သူငယ်ချင်းရဟန်းက လူမထွက်ချင်အောင် ပြော

သူငယ်ချင်းရဟန်းက မပျော်မို့၍ လူထွက်ချင်သောရဟန်းကို
လူမထွက်ချင်အောင် လူ့ဘောင်၏ အပြစ်ကို အမြဲမပြတ် ပြောပြလေ
သည်။

လူမထွက်ဘဲနေ

သူငယ်ချင်း၏ စကားကို ကြား၍ မပျော်မို့သည့်ရဟန်းသည်
သာသနာ့ဘောင်၌ ပျော်မို့ကာ လူမထွက်ဘဲ နေလေသည်။

ပုထုဇဉ် ရဟန်း ယေးကျောင်းတို့ ဝိသေသနာသီရိတိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၀၅

လူထွက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပရိက္ခရာများကို ပေးခဲ့ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြောင်းပြော

တနေ့သောအခါ မပျော်မွေ့စိတ် ဖြစ်ခဲ့သည့် ရဟန်းသည် မပျော်မွေ့စဉ်အခါက မဖွပ်မလျှော် မဆေးကြောအပ်သလိုဖြစ်၍ အညစ်အကျေး (ချေး) ပေကျွံစွဲကပ်နေသော သင်္ကန်းသပိတ် စသော ပရိက္ခရာများကို ကျောက်ခရုကန်တစ်ခု၏ကမ်း၌ အညစ်အကျေး (ချေး) မရှိအောင် ဖွပ်လျော်ပွတ်တိုက် ဆေးကြောနေလေသည်။ သူငယ်ချင်းရဟန်းသည်လည်း ထိုဖွပ်လျော်ပွတ်တိုက် ဆေးကြောနေသည့် ရဟန်းအနီး၌ ထိုင်နေလေသည်။

ထိုအခါ ဖွပ်လျော်ပွတ်တိုက် ဆေးကြောနေသည့် ရဟန်းက သူငယ်ချင်းရဟန်းကို “သူငယ်ချင်း... ‘ငါ လူမထွက်ဖြစ်လို့၊ လူထွက်ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ပရိက္ခရာများကို သင့်အား ‘ပေးခဲ့မည်’ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်”ဟု ပြောလေသည်။

ပရိက္ခရာလိုချင်၍ လူထွက်ချင်အောင် ဖြစ်ပြော

ထိုစကားကိုကြားလျှင် သူငယ်ချင်းရဟန်းသည် လောဘဖြစ်ကာ “ဒီရဟန်း ရဟန်းဘောင်မှာနေလဲ ငါ့မှာဘာအကျိုးရှိမလဲ၊ လူထွက်လဲ ငါ့မှာ ဘာအကျိုးရှိမလဲ၊ ဘာမျှ အကျိုးမရှိ။ သူကုသိုလ်မှု ရမှုမှာ သူ့အတွက်သာဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ငါ ဒီပရိက္ခရာများကို ရအောင် ယူမည်”ဟု ကြံစားသည်။

ထိုအခါမှစ၍ သူငယ်ချင်းရဟန်းသည် “ငါ့ရှင်... ခု ငါ့တို့ အသက်ရှင်သဖြင့် ဘာအကျိုးရှိမလဲ၊ ငါတို့သည် ခွက်ကို စွဲကိုင်လျက် သူတစ်ပါးအိမ်တို့၌ လှည့်လည်တောင်းခံ ဖားသေ့ကန်၍ရ၏။ သားမယားတို့နှင့်အတူ အာလာပသလ္လာပ (အတုံ့အပြန်စကား) မျှကိုလည်း မပြောကြရကုန်” စသည်ဖြင့် လူထွက်ချင်အောင် လူ့ဘောင် လူ့ဘဝ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလေသည်။

ပရိက္ခရာလိုချင်၍ ပြောမှန်းမသိသဖြင့် လူမထွက်ဘဲနေ

ဖွပ်လျော်ပွတ်တိုက်ဆေးကြောနေစဉ်သောရဟန်းသည် ထိုစကားကို ကြား၍ သာသနာ့ဘောင်၌ မပျော်မွေ့ဘဲဖြစ်လာပြန်သော် “ဒီမိတ်ဆွေသည် ငါက ‘မပျော်မွေ့’ဟု ပြောသည့်အခါ ပထမက လူ့ဘောင်၏ အပြစ်ကို ပြော၍ ဆုံးမ၏။ ယခုမူ လူ့ဘောင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မပြတ်

ချီးမွမ်းပြောဆိုနေ၏။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်လဲ”ဟု စဉ်းစားလေသည်။ စဉ်းစားသော် “ဒီပရိက္ခရာများအပေါ် တပ်မက်သည့်လောဘကြောင့်” ဟု သိ၍ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုယ်စိတ်ကို ဆုံးမကာ လူထွက်ချင်စိတ်ကို ပျောက်လေသည်။ လူထွက်ချင်စိတ်ပျောက်သဖြင့် လူမထွက်ဘဲ နေလေသည်။

ဤသည်မှာ အရှင်သပ္ပဒါသမထေရ်၏ အတိတ်အကြောင်း ဝစီဘေဒ ထိခဲ့တည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှု

ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်လက်ထက် အမျိုးသားဖြစ်လာပြီးရဟန်းပြု

ထိုလူထွက်ချင်အောင်ပြောသောရဟန်းသည် သံသရာ၌ ကျင်လည်၍ ငါတို့ဘုရားပွင့်တော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိမြို့၌ အမျိုးသား ဖြစ်လာလေသည်။ နောင်အခါ ထိုအမျိုးသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာကိုကြားနာရ၍ သံဝေဂရကာ သာသနာ့ဘောင်၌ ရဟန်းပြုလေသည်။

လူထွက်ချင်စိတ်ပေါက်

ရဟန်းပြုပြီးနောက် မကြာမီမှစ၍ ထိုရဟန်းသည် ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက် ရဟန်းဖြစ်စဉ်က ရဟန်းတစ်ပါးကို သာသနာ့ဘောင်၌ မပျော်မို့ဘဲ လူထွက်ချင်အောင် ပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒ မကောင်းမှုကို အကျိုးပေးလာမှုကြောင့် သာသနာ့ဘောင်၌ မပျော်မို့ဘဲ လူထွက်ချင်စိတ်ပေါက်လာလေသည်။

လူထွက်ချင်၍ သေကြောင်းကြံ

သာသနာ့ဘေ ဝ်၌ မပျော်မို့ လူထွက်ချင်စိတ်ပေါက်လာလေလျှင် “ငါလို အမျိုးကောင်းသားက ရဟန်းဘောင်ရောက်ပြီးပါလျက် တစ်ဖန် လူထွက်ခြင်းမည်သည် မသင့်လျော်၊ လူထွက်တာထက် ရဟန်းဘဝဖြင့် အသက်သေရခြင်းက ငါ့အဖို့ မြတ်လှသေး၏”ဟု ကြံလေသည်။ ကြံပြီး မိမိသေကြောင်းကို စဉ်းစားရှာမှီးလျက် လှည့်လည်သွားလာနေလေသည်။

မြေကိုက်သေအောင်လုပ်

တစ်နေ့သ၌ ရဟန်းများ နံနက်ခဏာစော မြို့တွင်းမှ ဆွမ်းစားပြီး ကျောင်းပြန်ရောက်သောအခါ မီးဖိုဆောင်၌ မြွေတွေ့၍ မြေကို အိုးထဲ ထည့်ပြီးသော် အိုးပိတ်ယူကာ ကျောင်းအပြင် ထွက်ကြလေ သည်။ သာသနာ့ဘောင်၌ မပျော်မေ့ လူထွက်ချင်သော ရဟန်းသည်လည်း မြို့တွင်း ဆွမ်းစားပြီးပြန်လာကာ ထိုရဟန်းများနှင့်တွေ့၍ “ဒီအိုးထဲက ဘာလဲ”ဟု မေးလေသည်။ “မြွေ” ဟု ပြောကြသော် “ဘာလုပ်ကြ မလဲ”ဟု ဆပ်ဆင့်မေးလေသည်။ “လွှတ်မလို့”ဟု ပြောလျှင် “ဒီမြွေ ငါ့ကို ကိုက်အောင်လုပ်ပြီး ငါ သေမည်”ဟု ကြံ၍ “ယူခွဲ ငါလွှတ် မည်”ဟု ပြောကာ အိုးကို ယူလေသည်။

မြေကို ကိုက်အောင်လုပ်သော်လည်း မကိုက်

အိုးယူပြီး တစ်နေရာမှာထိုင်လျက် မိမိကို ကိုက်အောင် လုပ်လေ သည်။ ကိုက်အောင်လုပ်သော်လည်း မြေက မကိုက်လို၊ မကိုက်သဖြင့် ထိုရဟန်းသည် အိုးထဲလက်သွင်းပြီး အိုးအနှံ့မေ့လေသည်။ မေ့သော် လည်း မကိုက်သဖြင့် မြွေ၏ပါးစပ်ကိုဖြုတ်၍ လက်ချောင်းသွင်းလေသည်။ မြေက ပြင်းထန်သောအဆိပ်ရှိသည့်မြေဖြစ်သော်လည်း ဘယ်လိုလုပ်လို့မျှ မကိုက်ချေ။ မကိုက်သဖြင့် “ဒီမြွေ အဆိပ်ရှိသောမြေမဟုတ်၊ လင်းမြေ တည်း”ဟု ပြော၍ လွှတ်ပြီး ကျောင်းပြန်လာလေသည်။

ကျောင်းရောက်လျှင် ရဟန်းများက “မြွေလွှတ်ခဲ့ပြီလား”ဟု မေး ကြလျှင် “ဒီမြွေ အဆိပ်ရှိသောမြေမဟုတ်၊ လင်းမြေတည်း”ဟု ပြော လေသည်။ “ဒီမြွေ ပြင်းထန်သောအဆိပ်ရှိသည့်မြေဖြစ်သည်၊ ပါးပြင်း ကြီးထောင်၍ ရှူးရှူး ရှူးရှူး မြည်သောကြောင့် ငါတို့ ဆင်၊ ဆင်းရဲရဲ ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ဖမ်းခဲ့ကြသည်။ ဘယ်အကွက်ကြောင့် ခုလို မဟုတ် ဟုတ် ပြောရသလဲ”ဟု ရဟန်းများက ဝိုင်းပြောကြသော် “တပည့် ခုတန်ကို မကိုက်-ကိုက်အောင် တဖင် ပါးစပ်ထဲ လက်ချောင်းသွင်း သော်လည်း မကိုက်”ဟု ပြောလေသည်။

သင်တန်းစားဖြင့် သတ်သေရန် လည်မျိုပေါ်စာတင်

ထို့နောက် တစ်နေ့သ၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သင်တန်းစား ချောင်းကို အနီးချထား၍ တစ်ချောင်းကို ရဟန်းတစ်ပါးခေါင်း

ရိပ်ပေးနေလေသည်။ ထိုအခါ လူထွက်ချင်သောရဟန်းသည် သူ့ထားသော သင်တန်းခန်းကို ယူ၍ “ဒီခန်းဖြင့် လည်မျိုလှီးသေမ ဟု ကြံ၏။ ပြီးနောက် သစ်ပင်ရှိရာသို့သွား၍ သစ်ပင်ခင်း သစ်မြစ်ပေါ် လည်တင်ထားပြီး သင်တန်းခန်းသွားကို လည်မျိုပေါ် တင်လေသည်။

သီလဆင်ခြင် ဝိပဿနာရှုလျှင် ရဟန္တာဖြစ်

သင်တန်းခန်းကို လည်မျိုပေါ်တင်ထားပြီးသော် ရဟန်းပြုသည့် အခါမှစ၍ မိမိသီလကို ဆင်ခြင်ခြင်းစားလေလျှင် မှုတ်မိသော အညစ်အကြေး ကင်းစင်တောက်သော လဝန်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကောင်းမွန်စွာ ပွတ်တိုက်ဆေးကြောသပ်သော ပတ္တမြားကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကျိုးပေါက်ပြောက်ကြားခြင်း စသော အညစ်အကြေး မရှိသည့်သီလကို မြင်လေသည်။

ထိုရဟန်းသည် မိမိသီလကို ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သောပီတိ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုရဟန်းသည် ထိုပီတိကို ပယ်ခွာ၍ ဝိပဿနာပွားသော် ပဋိသန္ဓိဒါပဉ္စရဟန္တာဖြစ်လေသည်။ ရဟန္တာဖြစ်လျှင် သင်တန်းခန်းကို ယူ၍ ကျောင်းတွင်းဝင်လေသည်။

ရဟန်းများက “ဘယ်သွားသလဲ”ဟု မေးကြလေလျှင် “ဒီခန်းဖြင့် လည်မျိုကို လှီးသေမည်ဟု ကြံ၍ သွားသည်”ဟု ပြောသဖြင့် ရဟန်းများက “ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မသေသလဲ”ဟု မေးကြလေသည်။ “ခု ငါ့ခန်းကို ဆောင်ခြင်းငှာမထိုက်တော့ပြီ၊ ငါသည် သင်တန်းခန်းဖြင့် လည်မျိုကို ဖြတ်မည်”ဟု ကြံ၏။ စစ်စစ်မူ့ကား အရဟတ္တဖော် ဖြစ်တည်းဟူသော သင်တန်းခန်းဖြင့် ကိုလေသာအားလုံးကို ဖြတ်အပ်ပြီ”ဟု ပြောလေသည်။

သူ့အကြောင်းနှင့် သူ့အကျိုး

ထိုအခါ ရဟန်းများက “ဒီရဟန်း မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်ဉာဏ်ဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်”ဟု ဘုရားရှင်ထံမှောက် သွားရောက် လျှောက်ထားကြလေသည်။ ဘုရားရှင်က “ရဟန်းတို့... ရဟန္တာမည်သည် ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြန်မသတ်တော့ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

“မြတ်စွာဘုရား... မြတ်စွာဘုရားက ဒီရဟန်းကို ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း မိန့်တော်မူပါ၏။ ခုလို ရဟန္တာဖြစ်ဖို့အကြောင်း ကံပီရမီနှင့်

ပုထုဇဉ် ရဟန်း လောကျ်းတို့ ဝဇီဘေဒ နိတိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၀၉

ပြည့်စုံပါလျက် ဘယ်အတွက်ကြောင့် သာသနာ့ဘောင်၌ မလျှော်ပိုက်ရသလဲ၊ ထိုရဟန်း၏ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကံပါရမီကား ဘယ်ဟာပါလဲ၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ထိုရဟန်းကို မြွေက မကိုက်ပါသလဲ” ဟု မေးလျှောက်ကြလေသည်။

“ရဟန်းတို့....ထိုမြွေသည် ရှေးလွန်ခဲ့သည့် သုံးခုခေါက်ဘဝက ထိုရဟန်း၏ ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏၊ ကျွန်ဖြစ်ဖူးသည့် အတွက်ကြောင့် မိမိအရှင်၏ကိုယ်ကို မကိုက်ပုံဘဲ ရှိရလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုရဟန်းသည် ‘သပ္ပဒါသမထေရ် (မြွေကျွန်ငှါသေမသေရ်) ဟု တွင်လေသည်။

ကဿပဘုရားရှင် လက်သက်ပတ်ဘဝက ရဟန်းဘဝပါးကို သာသနာ့ဘောင်၌ မလျှော်ခွင့်ရဘဲ ခြေပုံသည် ဝဇီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ယခုအခါ၌ သာသနာ့ဘောင်၌ မလျှော်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

ထိုအခါကပင် အနှစ်နှစ်သောင်းကာလပတ်လုံး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်ခဲ့၏။ ထိုအနှစ်နှစ်သောင်းကာလပတ်လုံး တရားအားထုတ်ခဲ့ခြင်းသည် ယခုအခါ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကံပါရမီ ဖြစ်၏” ဟု မိန့်တော်မူသတဲ။ ။ ဤသည်မှာ အရှင် သပ္ပဒါသမထေရ် ဝဇီဘေဒ နိတိုင်း အရှင်ရဟန်းတည်း။

မရသဝါစာဖြစ်ပုံ

“လူထွက်ချင်အောင် လူ့ဘောင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းပြောခြင်းသည် သင်္ကန်း သမိတ် ပရိက္ခရာများကို လိုချင်သည့်အတွက် ကြောင့် ဖြစ်၏။ မရသဝါစာကား ဒေါသကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူ့ဘောင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုချီးမွမ်းပြောခြင်းသည် မရသဝါစာမဖြစ်” ဟု မှတ်ထင်တတ်ကြ၏။

အမှန်မှာ ပရိက္ခရာကို လိုချင်မှုလောဘသည် ဝေးဝေးကဖြင့် ဖြစ်၍ အကြောင်းတည်း။ လူ့ဘောင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းပြောသည့်အခါ၌ကား သာသနာ့ဘောင်မှ လူ့ဘောင်ရောက်စေခြင်းဖြင့် တစ်ဖန်သားထိခိုက်နှစ်နာ ပျက်စီးစေလိုသည့် သူ့စိတ်ပါးပါး စိတ်ပွားချမ်းသာကို ဖျက်ဆီးတတ်သည့် ဒေါသစိတ် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ တရားသူကြီးက သတ်ဖို့ရန် အမိန့်ချရာ၌ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် “ဒီရာဇဝတ်ဘားကို ချမ်းချမ်းသာသာ သိပ်ထားလိုက်ကြ” ဟု ပြောသော စကားကဲ့သို့ စကားလုံး နူးညံ့သိမ်မွေ့ ချိုသောသော်လည်း စိတ်က ကြမ်းတမ်းသည်။

ထို့ကြောင့် လူ့ဘောင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းပြောခြင်းသည် ဖရသဝါစာ ဖြစ်ရ၏။ “လောဘက ဝေးသောအကြောင်း၊ ဒေါသ နီးသောအကြောင်း”ဟု မှတ်ပါ။ အသားတူဝတ္ထုများ၌လည်း ဤအတူ သိပါ။

သတိပြုသင့်လှ

အချို့သူများသည် ရဟန်း၊ သာမဏေများကို လူထွက်ချင်စိတ် ပေါက်အောင် လူ့ဘောင်၏ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားရပုံများကို ပြောတတ်ကြ၏။ ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုသောကြောင့် ထိုအပြောမျိုး မပြောမီအောင် သတိပြုသင့်ကြလေသည်တကား။ (ဓမ္မပဒ သဟဿဝဂ် သပ္ပဒါသတ္ထေရဝတ္ထု)

ရဟန်းဖြစ်စဉ်ဘဝက လူထွက်ချင်သော သူငယ်ချင်းရဟန်းကို
လူထွက်ဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
အရှင် စိတ္တမုထေရ် (၇) ကြိမ်တိုင်တိုင်
လူထွက်လိုက် ပြန်ဝတ်လိုက် ဖြစ်ရ

—

ဝစီဘေဒထိခွဲပုံ

အင်မတန်ချစ်သည့် သူငယ်ချင်းရဟန်း ၂-ပါး

ကဿပဘုရားရှင် သာသနာတော်အင်္ဂါက သူငယ်ချင်းရဟန်း
နှစ်ပါး ရှိလေသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ပါးသည် တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး
အင်မတန်ချစ်ခင်ကြ၏။ ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာအမျှ အတူခံစားကြ၏။
စာပေကိုလည်း အတူ သင်အံ့ ပြန်လေ့ရှိကြ၏။

လူထွက်ချင်သည့်ရဟန်းက လူထွက်ချင်ကြောင်း ပြော

ထင်နေသည့် ထိုသူငယ်ချင်း ရဟန်းနှစ်ပါးတွင် ရဟန်းတစ်ပါး
သည် သာသနာ့ဘောဇဉ် မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်
ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် လူမထွက်ချင်သည့် သူငယ်ချင်းရဟန်းကို
လူထွက်လိုကြောင်း ပြောလေသည်။

လူမထွက်ချင်သည့်ရဟန်းက လူမထွက်ချင်အောင် ဆုံးပ

ထိုအခါ လူမထွက်ချင်သောရဟန်းက လူ့ဘောင် လူ့ဘဝ၌
အပြစ်၊ ရဟန်းဘောင် ရဟန်းဘဝ၌ အကျိုးကို ပြ၍ ဆုံးမလေသည်။

လူမထွက်ဘဲနေ

လူထွက်ချင်သောရဟန်းသည် တိုဆုံးမစကားကြား၍ လူထွက်ချင်စိတ်ပျောက်ပြီး သာသနာ့ဘောင်၌ မွေ့လျော်ပြန်ကာ လူမထွက်ဘဲနေလေသည်။

လူထွက် ချင်စိတ် ဖြစ်လာပြန်သောအခါ သပိတ် သင်္ကန်းကို လူမည် ပြော

တစ်နေ့သ၌ လူထွက်ချင်စိတ် ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာလေသော် လူမထွက်ချင်သည့် သူငယ်ချင်း ရဟန်းကို “ငါ့ရှင်.... ဟပည့်တော်မှာ လူထွက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ ဟပည့်တော် ဒီသပိတ် သင်္ကန်းကို အရှင်ဘုရားအား လှူပါမည်”ဟု ပြောလေသည်။

သပိတ် သင်္ကန်းရလို့၍ လူထွက်ဖြစ်အောင် ပြော

လူထွက်ချင်သည့် သူငယ်ချင်းရဟန်းသည် သပိတ် သင်္ကန်းရလို့မှ လောဘကြောင့် လူထွက်ချင်သည့်ရဟန်းကို လူထွက်ဖြစ်အောင် လှူဘောင်၌ အကျိုး၊ ရဟန်းဘောင်၌ အပြစ်ကို ပြောလေသည်။

သင်္ကန်း သပိတ်ရလို့၍ ပြောပွန်းသိသဖြင့် လူမထွက်ဘဲနေ

လှူသောအခါ၌ အကျိုး ရဟန်းဘောင်၌ အပြစ်ကို ပြောသည့်အခါ လူထွက်ချင်သည့်ရဟန်း သည် လူမထွက်ချင်သော သူငယ်ချင်းရဟန်း၏ စကားကို ကြား၍ သပိတ် သင်္ကန်း လိုချင်သည့်အတွက်ကြောင့် ပြောကြောင်း ခိုပ်မိလာသည်။ ခိုပ်မိသဖြင့် မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာကာ လူမထွက်ဘဲရဟန်းဘောင်၌သာလျှင် မွေ့လျော်လေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေလီခဲပုံ ဖြစ်သည်။

ဝစီဘေလီတိုင်းရှု

ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရှင် ဟိတကံ၌ အမျိုးသားဖြစ်လာပြီး ရဟန်းပြု

လူထွက်ချင်သည့်ရဟန်းကို လူထွက်ဖြစ်အောင် ပြောသောရဟန်းသည် ဘိက္ခုနီကျင်လည်၍ ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလာသော် သာသနာ့တို့၌ စိတ္တ အပတ်ရှိသော အမျိုးကောင်းအား ဖြစ်လာလေသည်။ ဆင်ယင်မှုများ ဖြစ်သောကြောင့် “စိတ္တဟတ္ထိတ္ထ”ဟုလည်း တွင်လေ

သည်။ တစ်နေ့သ၌ စိတ္တသည် ဘုရားရှင်ထံ ရဟန်းပြုလေသည်။ ရဟန်းပြုလျှင် “အရှင် စိတ္တဟတ္ထိပုတ္တ” ဟု ဇွတ်လေသည်။

အင်မတန်စာတတ်

ရဟန်းပြုပြီးနောက် ပိဋကတ်သုံးပုံကို သင်ယူလေသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ခက်ခဲနက်နဲလှသော ခရီး၊ အဘယကန၊ နောက် စသော အဘိဓမ္မာတရားအသုံး၌ လိမ္မော်ပျဉ်းကျင်လေသည်။ အဘိဓမ္မာတရား အဓိပ္ပာယ် ဆယ့်အဆ အဆုံအဖြတ် အင်မတန်ကောင်းလေသည်။ အင်မတန် စာတတ်ပေသည်။

(၇) ကြိမ်တိုင်တိုင် လူထွက်

အရှင် စိတ္တဟတ္ထိပုတ္တမင်းသည် အင်မတန်စာတတ်သော်လည်း ကဿပဘုရား ရှင်လက်ထက်တော်မူပါကား ရဟန်းတစ်ပါးကို လူထွက် ဖြစ်အောင်ပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် (၆) ကြိမ်တိုင်တိုင် လူထွက်ရလေသည်။ (၆) ကြိမ်တိုင်တိုင် လူထွက်ပြီးနောက် (၇) ကြိမ်မြောက် ရဟန်းထပ်ပြုပြန်လေသည်။ (၇) ကြိမ်မြောက်ရဟန်းပြုပြီးနောက် တစ်နေ့သ၌ အရှင် စိတ္တဟတ္ထိပုတ္တသည် အရှင် မဟာဓမ္မာဂ္ဂသင်္ဂမထေရ်နှင့် အရှင် မဟာကောဠိကမထေရ်တို့ အဘိဓမ္မာတရားဟောကြားစဉ် ကြားဝင် ပြီးစကားပြောလေသည်။ ထိုအခါ အရှင် စိတ္တဟတ္ထိပုတ္တ ခေါ် အရှင်စိတ္တကို အရှင် မဟာကောဠိကမထေရ်က ကြိမ်းမောင်းလေသည်။ အရှင် စိတ္တသည် အရှင် မဟာကောဠိကမထေရ်က ကြိမ်းမောင်းသော် ရဟန်းဘေး၌ ရပ်တည်ခြင်းငှာ မောင်းနိုင်၍ (၇) ကြိမ်မြောက် လူထွက်ပြန်လေသည်။ (၇) ကြိမ်မြောက် လူထွက်ရခြင်းမှာလည်း ထိုလူထွက်ဖြစ်အောင်ပြောသည့် ဝစီဘေဒကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

လူထွက်ပြီး သူငယ်ချင်းပရိမိုဇ်ထံ သွား

စိတ္တသည် လူ့ဘဝတို့က ပေါဋ္ဌပါဒပရိမိုဇ်၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်၍ လူထွက်ပြီးသုံးရက်အကြာတွင် ပေါဋ္ဌပါဒပရိမိုဇ်ထံသွားလေသည်။

သူငယ်ချင်းပရိမိုဇ်က ဘုရားရှင်ထံ ခေါ်လာ

ပေါဋ္ဌပါဒပရိမိုဇ်သည် စိတ္တကို ဖြစ်ကျပ် “မိတ်ဆွေ....သင် ဘာလို့ လူထွက်လိုက်တာလဲ၊ သင်ဟာ ခုလိုသမောတရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ သာနာတော်မှ ဖဲထွက်ခဲ့ဘိရလေ၊ သူငယ်ချင်း....လိုက်ခဲ့၊ ခု သင်

ရဟန်းပြန်ပြုသင့်သည်”ဟု ပြော၍ စိတ္တကို ဘုရားရှင်ထံ ခေါ်လာလေသည်။

စိတ္တ ပေါဠပါဒပရိဗိုဇ်ထံ မလာမီ သုံးရက်လောက်က ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ သာဝတ္ထိမြို့တွင်း ဆွမ်းခံကြွရင်း ပေါဠပါဒပရိဗိုဇ်နေရာ ခြံအတွင်း ဝင်ရောက်၍ ပေါဠပါဒပရိဗိုဇ်ကို သစ္စာလေးပါးတရားဟောခဲ့သည်။ ထိုဟောစဉ်က ပေါဠပါဒပရိဗိုဇ်သည် ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း လက်ခံပြီး ဘုရားရှင်နှင့် သိကျွမ်းကာ ကြည်ညိုခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ စိတ္တလူထွက်သည်ကို အပြစ်တင်ပြီး ရဟန်းပြုဖို့ တိုက်တွန်းကာ ဘုရားရှင်ထံမှောက် အရောက်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ္တ ရဟန်းပြန်ပြု

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘုရားရှင်ထံမှောက်ရောက်၍ ဘုရားရှင်က တရားဟောလေလျှင် တရားအဆုံး၌ ပေါဠပါဒပရိဗိုဇ်သည် သရဏဂုံ ခံယူဆောက်တည်လေသည်။ စိတ္တသည် တစ်ဖန် ရဟန်းပြုခွင့်ရ၍ (၈)ကြိမ်မြောက် ရဟန်းပြုပြန်လေသည်။

ရဟန္တာဖြစ်

ရဟန်းပြုပြီးနောက် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ကပ်ရောက်၍ တစ်ဖန် တရားအားထုတ်လေ့လျှင် မကြာမီမှာပင် ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။ (သီလက္ခန္ဓာ ပေါဠပါဒသုတ်)။ ဤကား အရှင်စိတ္တ ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှု ခံရပုံတည်း။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း

သီလရှိသည့်ရဟန်းကို လူထွက်မအောင် ပြောခဲ့သည့် ဝစီဘေဒကြောင့် မိမိလည်း သီလရှိပါလျက် (၇) ကြိမ်တိုင်တိုင် လူထွက်ရလေသည်။ အကျိုးတရားသည် အကြောင်းကံနှင့်တူစွာ ဖြစ်တတ်လေသောကြောင့် ပကောင်းမှုကံသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလေစွာတကား။

(အင်္ဂုတ္တိုရ် ဆက္ကနိပါတ် ဟတ္ထိသာရိပုတ္တသုတ်၊ ဓမ္မပဒ စိတ္တဟတ္ထတ္ထေရဝတ္ထု၊ ကေနိပါတ် ကုဒ္ဒါလဇာတ် အဋ္ဌကထာတို့၌လည်း လာသည်။ ။ ဤ ဖော်ပြချက်မှာ သီလက္ခန္ဓာ ပေါဠပါဒသုတ် အဋ္ဌကထာအလို ဖြစ်၏။)

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မဟာဓမ္မာဂ္ဂလာန် အဂ္ဂသာဝက
နှစ်ပါးကို ဝှံ့ဝှံ့ပြောခဲ့သော ဝဇီတောဒကြောင့်
ကောကာလိကရဟန်း တစ်ကိုယ်လုံး အနာပေါက်
ကာ ပဒုပဇရဲ ရောက်ရ

ဝဇီတောဒ ထိခဲ့ပုံ

သေဋ္ဌေးသားကောကာလိက

ကောကာလိကမြို့၌ ကောကာလိကသေဋ္ဌေးအား သားတစ်ယောက်
ရှိ၏။ မိဘများသည် ဖခင်၏ နာမည်အတိုင်း သားကို “ကောကာ
လိက” ဟုပင် နာမည်မှည့်ကြလေသည်။

အရွယ်ရောက်သော် ရဟန်းပြု

အရွယ်ရောက်သော် ကောကာလိကသည် ရဟန်းပြုလေသည်။
ရဟန်းပြုပြီး ကောကာလိကမြို့၌ပင် ဖခင်ဆောက်လုပ်သူဒါနိုးအပ်သော
ကျောင်းမှာ နေလေသည်။ ဤကောကာလိကကား စူဠကောကာလိက
(ကောကာလိက အငယ်) ဘည်း။ ဒေဝဒတ်၏တပည့် ပုဏ္ဏားသား ဖြစ်
သော မဟာကောကာလိက (ကောကာလိက အကြီး) မဟုတ်။

အဂ္ဂသာဝက ၂-ပါး ကောကာလိက၏ကျောင်း ရောက်

ဘုရားရှင် သာဝတ္ထိမြို့ တေတန်ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်း သုံး
တော်မူသည့်အချိန်၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မဟာဓမ္မာဂ္ဂလာန်
အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် နေ့ဘက်ပါ ခြေအရံ ရဟန်းငါးရာနှင့် ကကွ
ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြလေသည်။ ဝါဆိုခါနီးသော် ဆိတ်ငြိမ်စွာနေ

လိုသဖြင့် နောက်ပါရဟန်းများကို ပြန်လွှတ်လိုက်၍ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ကိုယ်တိုင်ယူပြီး လှည့်လည်ကြလေသည်။ ကောကလိကမြို့ ရောက်လျှင် ကောကလိက၏ ကျောင်းသို့ သွားရောက်ကြလေသည်။

ကောကလိက၏ကျောင်းမှာ ဝါဆို

အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးသည် ကောကလိကနှင့် ဝမ်းမြောက်စကား ပြောဆိုကြပြီးသော် “ငါ့ရှင်.... ငါတို့ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ရယူလို၍ ဒီကျောင်းမှာ ဝါဆိုကြပါမည်။ ဘယ်သူ့မျှ မပြောပါနှင့်” ဟု ပြောလျှင် ကောကလိက ရဟန်းက “စိတ်ချပါ၊ ဘယ်သူ့မျှ မပြောပါ” ဟု ဝန်ခံသဖြင့် ထိုကျောင်းမှာ ဝါဆိုကြလေသည်။

ဒါယကာများကို ကောကလိကရဟန်းက အပြစ်တင်

ကောကလိကသည် သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၄) ဆယ့်လေးရက် နေ့ (အဖိတ်နေ့) နံနက်စောစောတွင် မြို့ထဲဝင်၍ “ဒါယကာ ဒါယိကာမ အပေါင်းတို့.... အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး ငါ့ကျောင်းလာ ဝါဆိုသည်ကို မသိကြဘူးလား။ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို တစ်ယောက်မျှ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ဖိတ်ခြင်းလဲ မရှိ” ဟု အပြစ်တင် ပြောလေသည်။ မြို့သူမြို့သားများက “အရှင်ဘုရား.... ဘာလို့ တပည့်တော်တို့ကို မပြောဘဲ နေခဲ့သလဲ” ဟု အပြစ်တင်စကား လျှောက်ထားကြလေလျှင် “ပြောလို့ ဘာအကျိုးရှိမလဲ၊ ရဟန်းနှစ်ပါးကြီးတောင် နေသည်ကို သင်တို့ မမြင်ကြဘူးလား။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးမှလည်း သာမန်မဟုတ်၊ အဂ္ဂသာဝကများ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား” ဟု ပြန်၍ အပြစ်တင်စကား ပြောကြားလေသည်။

ဒါယကာများက လှူဒါန်း

မြို့သူမြို့သားများသည် အမြန်စည်းဝေး၍ ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ အဝတ်သင်္ကန်း စသည်တို့ကို ယူလာပြီး ကောကလိက ရဟန်း၏ရှေ့မှာ ထားကြလေသည်။

ဒါယကာများကို ခေါ်သွားပြီး အလှူခိုင်း

ထိုအခါ ကောကလိကသည် “အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် အလှူ အလှူနည်းကြကုန်၏။ မအပ်မရာ ပြောဆည့်အတွက်ကြောင့်

ပုထုဇဉ် ရဟန်း ယောကျ်ားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၁၁၇

ဖြစ်ပေါ်လာသော လာဘ်မှန်းသိသော် လက်ခံကြမည်မဟုတ်။ လက်မခံလျှင် ကေန့် ‘ကျောင်းနေရဟန်းကို လှူလိုက်ကြ’ဟု ပြောကြလိမ့်မည်။ ခု ငါ ဒီပစ္စည်းဝတ္ထုများကို အယူခိုင်းပြီး အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးထံ သွားမည်”ဟု ကြံလေသည်။ ကြံပြီးနောက် ကြံသည့်အတိုင်း ပစ္စည်းဝတ္ထုများကို မြို့သူမြို့သားတို့အား အယူခိုင်းပြီး ကျောင်း ပြန်၍ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးထံ သွားလေသည်။

အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးက လက်မခံ

အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် မြင်လျှင်မြင်ချင်း မအပ်မရာ ပြောသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပစ္စည်းဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြောင်း သိ၍ ဒီပစ္စည်းဝတ္ထုများကား ငါတို့အားလုံး မအပ်၊ ကောကာလိက အားလုံး မအပ်”ဟု နှလုံးသွင်း၍ “ကျောင်းနေရဟန်းအား လှူပါ”ဟု မပြောဘဲ ဖယ်၍ ဖဲသွားကြလေသည်။

ကောကာလိက မကျေနပ်

ကောကာလိကသည် သူ့မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသောကြောင့် “မိမိတို့ မယူကြလျှင် ငါ့အား အပေးခိုင်းသင့်၏။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ငါ့အားလုံး အပေးမခိုင်းဘိသလဲ”ဟု စိတ်မချမ်းမသာ မကျေမနပ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝက ၂-ပါး ဘုရားရှင်ထံ ပြန်လာပြီးဝါဆို

အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးသည် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွလာကြလေသည်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် မှာပင် ဝါဆိုကြလေသည်။

ဘုရားရှင်က အဂ္ဂသာဝက ၂-ပါးကို ဒေသစာရီ ကြွချီခိုင်း

ဝါကျွတ်လတ်သော် ဘုရားရှင်သည် မိမိဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလိုလျှင် “ရဟန်းများတို့.... များစွာသော လူတို့အကျိုးငှာ ဒေသစာရီ ကြွချီကြ”ဟု မိန့်တော်မူ၍ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးကို ဒေသစာရီ ကြွချီခိုင်းတော် မူလေ့ရှိလေသည်။ ယခုလိုခိုင်းတော်မူလေ့ရှိသည့်အတိုင်း သို့မခါနွှဲလည်း မိမိကြွချီတော် မူလိုသည်ဖြစ်၍ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို ဒေသစာရီ ကြွချီခိုင်းတော်မူလေသည်။

ကောကာလိကမြို့ ရောက်ကြပြန်

အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် နောက်ပါရဟန်း ငါးရာနှင့် အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူကြလေသည်။ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့၊ တစ်ရွာပြီး တစ်ရွာ ခရီးစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည် ကြွချီကြသော် ကောကာ လိကမြို့သို့ ရောက်ကြပြန်လေသည်။

ရသည့် ပရိက္ခရာများကို သံဃာအား ဝေပေး

မြို့သူမြို့သားတို့သည် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို မြင်လျှင် မှတ်မိ၍ ပရိက္ခရာများနှင့်တကွ ဆွမ်းစသည်ကို စီမံကြပြီးလျှင် 'မြို့အလယ်၌ မဏ္ဍပ်ထိုး၍ လှူဒါန်းပူဇော်ကြလေသည်။ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးအား ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို လှူဒါန်းကြလေလျှင် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးသည် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို ခံယူ၍ သံဃာများအား ဝေပေးကြလေသည်။

ကောကာလိက အဂ္ဂသာဝက ၂-ပါးကို စွပ်စွဲ

ယခုလို အလှူခံ၍ သံဃာများအား ဝေပေးသည့်ကို ကောကာ လိက မြင်သော် “ဒီအဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် ရှေးက အလိုနည်းကြ၏။ ခုအခါ လောဘနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ယုတ်မာသော အလိုရှိကြ၏။ ရှေးအခါကလဲ အလိုနည်းသော်၊ ရောင့်ရဲသော်၊ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို အလို ရှိသော် ဆောင်နေကြပုံရသည်။ ဒီရဟန်းများသည် ယုတ်မာသော အလိုရှိသော မိမိမှာ မရှိသောဂုဏ်ကို ဖော်ပြသော ရဟန်းယုတ်များ သာတည်း”ဟု ကြံပြီးလျှင် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးထံ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့ရှင် တို့.... သင်တို့သည် ရှေးက အလိုနည်းသော်၊ ရောင့်ရဲသော်၊ ဆိတ်ငြိမ် မှုကို အလိုရှိသော် ဆောင်ကြ၏။ ခု ဒီခနရာမှသာမူကား ယုတ်မာသော အလိုရှိသော မိမိမှာ မရှိသောဂုဏ်ကို ဖော်ပြသော ရဟန်းယုတ်များ သာတည်း”ဟု ရိုင်းပျစွာ ပြောဆိုစွပ်စွဲလေသည်။

ဘုရားရှင်ထံမှောက် သွားရောက်လျှောက်

ခုလို ပြောဆိုစွပ်စွဲပြီးနောက် သာဝတ္ထိမြို့ စေတဝန်ကျောင်း တိုက် ဘုရားရှင်ထံမှောက် အမြန်သွားရောက်၍ “မြတ်စွာဘုရား.... သာဂိုပုတ္တရာ၊ အဂ္ဂသာန် တို့သည် ယုတ်မာသောအလို ရှိကြကုန်၏။ ယုတ်မာသော အလိုနောက်သို့ လိုက်ကြကုန်၏” ဟု လျှောက်လေ သည်။

ပုထုဇဉ် ရဟန်း ယောက်ျားတို့ ဝဇီဘောဒထိတိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၁၉

ဘုရားရှင်က (၃)ကြိမ်တိုင်တိုင် တားမြစ်လေလည်း ရမ

ဘုရားရှင်က “ကောကလိက...ဒီလိုမငြောနဲ့၊ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့အပေါ် ကြည်ညိုစိတ်ဖြစ်ပါ။ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သီလကိုချစ်မြတ်နိုးကြ၏” ဟု တားမြစ်လေလျှင် “အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားသည် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့အပေါ် ယုံကြည်ပါသော်လည်း သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်မာသောအလိုရှိကြသည်သာတည်း။ ယုတ်မာသော အလိုနောက်သို့ လိုက်ကြသည်သာတည်း” ဟု ပြောလေသည်။ ဤနည်းအတူ ဘိုးကြိမ်တိုင်တိုင် တားမြစ်သော်လည်း မရဘဲ ဘုရားရှင်ထံမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဤကား ဝဇီဘောဒထိခဲ့ပုံတည်း။

ဝဇီဘောဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ကောကလိကတစ်ကိုယ်လုံး အနာပေါက်

ဘုရားရှင်ထံမှ ထွက်ခွာသွား၍ မကြာခဏမှာပင် ကောကလိကကိုယ်တူ တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ မုန်ညှင်းစေ့ပမာ ခရိုင်သော အိုင်းအနာများ ပေါက်လာကြလေသည်။ အဆင့်ဆင့် မုန်ညှင်းစေ့ပမာဏမှ ပဲနောက်စေ့ပမာဏ ဖြစ်လာကြလေသည်။ ပဲနောက်စေ့ပမာဏမှ ကုလားပဲစေ့ပမာဏ၊ ကုလားပဲစေ့ပမာဏမှ ကလေးစေ့ပမာဏ၊ ကလေးစေ့ပမာဏမှ ဆီးစေ့ပမာဏ၊ ဆီးစေ့ပမာဏမှ သျှိုပျိုးစေ့ပမာဏ၊ သျှိုပျိုးစေ့ပမာဏမှ နုသောဥသျှစ်သီးပမာဏ၊ နုသောဥသျှစ်သီးပမာဏမှ ရင့်သောဥသျှစ်သီးပမာဏ ဖြစ်လာကြလေသည်။ ရင့်သောဥသျှစ်သီးပမာဏ ရှိလာသောအခါ ပေါက်ကွဲကာ သွေးပြည်များ ယိုဆွက်လာကြလေသည်။ ကောကလိက၏ကိုယ်သည် ပိန္နသီးမှည့်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ကောကလိကသည် ပေါက်ကွဲသောကုလ်ဖြင့် ပျက်စီးခြင်း သို့ရောက်ကာ ဆင်းရဲဖြင့် နှိပ်စက်ခံရသည်ဖြစ်၍ အေးစရာမရှိဘဲ တံခါးမုခ်၌ အိပ်လေသည်။

လူ၊ နတ်တို့ တံတွေးထွေးကြ

တရားနာလာကြသော လူများသည် ကောကလိကကို မြင်လျှင် “ကောကလိက...ထွဲ့ထွဲ့၊ ကောကလိက...ထွဲ့ထွဲ့၊ သင်သည် မပြု

သင့်သည့်အမှုကို ပြုဘိ၏။ မိမိ၏ပါးစပ်ကို မှီ၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရ၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်စကား ပြောကြားကြလေသည်။

ထိုလူတို့စကားကို လူတို့၏ကိုယ်စောင့်နတ်များ ကြားလျှင် လူတို့၏ ကိုယ်စောင့်နတ်များကလည်း “ထွဲ့ထွဲ့”ဟု တံတေးထွေးကြပြန်လေသည်။ ကိုယ်စောင့်နတ်တို့၏ တံတေးထွေးသံကို ကောင်းကင်မှာနေသည့်နတ်များ ကြားလျှင် ကောင်းကင်မှာနေသည့် နတ်များကလည်း “ထွဲ့ထွဲ့”ဟု တံတေးထွေးကြပြန်လေသည်။ ဤနည်းဖြင့် အဆင့်ဆင့် အထက်ဆုံးဖြစ်သော အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာ့ဘုံတိုင်အောင် တစ်ခဲနက် ‘ထွဲ့ထွဲ့’ဟု တံတေးထွေးကြလေသည်။

ဆရာဖြစ်ဖူးသည့်ဗြဟ္မာ လာရောက် ဆုံးမ

ထိုအခါ “တုရု”အမည်ရှိသော ကောကောလိက၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော ရဟန်းသည် အနာဂါမ်ဖြစ်၍ ထိုဘဝမှ စုတေသော် သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ ဖြစ်လေသည်။ ထိုတုရုဗြဟ္မာသည် ထို“ထွဲ့ထွဲ့”ဟု တံတေးသံကို ကြားရသော် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို စွပ်စွဲကာ မပြုသင့်သောအမှုကို ကောကောလိက ပြုသည်ကိုသိ၍ “အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး အပေ၍ ကြည်ညိုစိတ်ဖြစ်အောင် ဆုံးမမည်”ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးနောက် ကောကောလိကသံသာ၍ “ကောကောလိက... သင် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး အပေ၍ ကြည်ညိုစိတ်ဖြစ်ပါ။ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် သိလကို ချစ်မြတ်နိုးကြပါ၏”ဟု ဆုံးမလေသည်။

ဗြဟ္မာ ဆုံးမသော်လည်း နားမထောင်

ကောကောလိက က “သင်ဘယ်သူလဲ”ဟု ခပ်သတ်ဆတ်ဖြင့် မေးသော် တုရုဗြဟ္မာက “ငါကား ရှေးဘဝက သင့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော တုရုဗြဟ္မာဖြစ်သည်”ဟုပြောလေသည်။ “ငါ့ရှင်...သင့်ကို ဘုရားက ‘အနာဂါမ်’ဟု ပြောသည်မဟုတ်လား။ အနာဂါမ်ဖြစ်ပါလျက် ဒီလူ့ဘုံ ဘယ်အတွက်ကြောင့် လာရပြန်သလဲ၊ သင်ကား တုရုဗြဟ္မာမဟုတ်၊ ဖုတ်ပြိတ္တာတစ္ဆေ ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု ပြောလေသည်။ တုရုဗြဟ္မာလည်း မိမိစကားကို နားမထောင်လျှင် ပြန်သွားလေသည်။

ပုထုဇဉ် ရဟန်း ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၂၁

ကောကာလိက ပဒုမဇရဲကျ

ကောကာလိကသည် ထိုဘဝမှ စူးတသော် ပဒုမဇရဲကျလေသည်။ “ပဒုမဇရဲ”ဟု သီးခြားဇရဲမရှိ။ အမှန်မှာ အဝီစိငရဲကြီး၌သာလျှင် ပဒုမအရေအတွက်ဖြင့် ခံရာဖြစ်သောအရပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် “အဝီစိငရဲကျသည်”ဟုပင် မှတ်သားရ၏။

ပဒုမဇရဲသက် အရေအတွက်

သိန်းပေါင်းတစ်ရာသည် တစ်ကုဏေမည်၏။ ကုဏေပေါင်းသိန်းတစ်ရာသည် ပကောဋိမည်၏။ ပကောဋိပေါင်း သိန်းတစ်ရာသည် ကောဋိပူကောဋိ မည်၏။ ကောဋိပူကောဋိပေါင်း သိန်းတစ်ရာသည် နဟုတ မည်၏။ နဟုတပေါင်း သိန်းတစ်ရာသည် နိန္ဒဟုတ မည်၏။ နိန္ဒဟုတပေါင်း သိန်းတစ်ရာသည် အဗ္ဗုဒ မည်၏။ ထိုအဗ္ဗုဒနှစ်ဆယ်သည် နိရဗ္ဗုဒ မည်၏။ ထို့အတူ အဗဗ၊ အဋ္ဌဋ္ဌ၊ အဟဟ၊ ကုမုဒ၊ သောဂန္ဓိက၊ ဥပ္ပလ၊ ပုဏ္ဏရိက၊ ပဒုမဘိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် နှစ်ဆယ်စီ နှစ်ဆယ်စီမြောက်အပ်၏။ “ပုဏ္ဏရိကနှစ်ဆယ်သည် ပဒုမဇရဲသက်တမ်း”ဟု ဆိုလိုပေသည်။

ဤကား ကောကာလိကရဟန်း ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရဟန်းတည်း။

အရိယူပဝါဒကံမှ ရှောင်ကြ

ကောကာလိကသည် အရိယူပဝါဒကံတို့ကို ကဲ့ရဲ့ဆွပ်ခွဲသည့် အရိယူပဝါဒကံကြောင့် အဝီစိငရဲ၌ ခံရသေသည်ကို သိကြသော သူတော်ကောင်းများသည် “ဝစီဘေဒကာ” ကြောက်စွာ အဝါဒကား”ဟု သိဝေဂရကာ ဇရဲဒုက္ခ၏ အကြောင်းဖြစ်သော အရိယူပဝါဒကံမှ ရှောင်ကြရာတည်း။

(ဤဝတ္ထု သုတ္တနိပါတ် မဟာဝဂ် ကောကာလိကသုတ်၊ သဂါထာဝဂ္ဂ ဗြဟ္မဏသံယုတ် ကောကာလိကသုတ်၊ အရိတ္တိ၊ ဒသကနိပါတ် ထေရဝဂ် ကောကာလိကသုတ်၊ တေရသကနိပါတ် တက္ကသိုလ်ဇာတ် ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာတို့၌ လာသည်။ ။ဤရေးသားတင်ပြချက်ကား ဤကျမ်းများအနက် သုတ္တနိပါတ်မှ ယူ၍ ရေးသားတင်ပြချက်ဖြစ်၏။)

သာသနာကွယ်အောင် ဟောပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒနှင့်
ရဟန်းများကို ဆဲခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင် ကပိလရဟန်း အဝီစိငရဲရောက်ရပြီးနောက်
ငါးကြီးဖြစ်ကာ ပါးစပ်မှ အပုပ်နံ့ထွက်ရ

—

ဝစီဘေဒ ထိခံပုံ

မိသားစု(၄)ယောက် ရဟန်းပြု

ကဿပဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသောအခါ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက် ရဟန်းပြုကြလေသည်။ အစ်ကိုသည် သာဂတ(သောဓန)
အမည်ရှိပြီး၊ ညီသည် ကပိလ အမည်ရှိလေသည်။ ထို ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်၏ သာမိနီ အမည်ရှိသော မိခင်နှင့် တာပနာ အမည်ရှိသော
ညီမလည်း ရဟန်းမတို့ထံ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ သာဂတ ရဟန္တာဖြစ်

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရဟန်းပြုပြီးနောက် ဘုရားရှင်သာသနာ
တော်၌ “စာပေကျမ်းဂန် စင်အံ့ပို့ချမှုတာဝန် (ဂန္ထဓုရ)၊ တရားကျင့်
ကြံအားထုတ်ရမည့်တာဝန် (ဝိပဿနာဓုရ)” ဟု တာဝန်နှစ်မျိုးရှိသည်
ကို သိကြသော် အစ်ကိုဖြစ်သူ သာဂတသည် “တရားကျင့်ကြံအား
ထုတ်ရမည့်တာဝန်ကို ဖြည့်ကျင့်မည်” ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်
များထံ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား သင်ယူလေသည်။ ငါးနှစ်သင်ယူပြီးသော်
တောတွင်းဝင်၍ တရားအာရုံထုတ်လျှင် ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။

ပုထုဇဉ် ရဟန်း ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၂၃

ညီဖြစ်သူ ကပိလ တိပိဋကဓရဖြစ်

ညီဖြစ်သူ ကပိလသည် “ငါ ငယ်သေးသည်၊ ကြီးမှ တရား အားထုတ်ရမည့်တာဝန်ကို ဖြည့်ကျင့်မည်။ စာပေကျမ်းဂန် သင်အံ့ ဗျူဟမည့်တာဝန်ကို အလျင်(အရင်)လုပ်မည်”ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ပိဋကတ် သုံးပုံကို သင်ယူလေလျှင် ပိဋကတ်သုံးပုံ အားဆောင်နိုင်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် (တိပိဋကဓရ) ဖြစ်လေသည်။ အခြံအရံကို အကြောင်းပြု၍ လာဘ် လာဘ ပေါများလာလေသည်။

ကပိလ မာန်ယစ်ကာ ဆန့်ကျင်ပြော

ကပိလသည် အကြားအမြင်များသည့်မာန်ဖြင့် မာန်ယစ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို “အလွန်ပညာရှိ၏”ဟု မှတ်ထင်၍ တစ်ပါးသောရဟန်း တို့က “အပ်၏”ဟု ပြောဆိုသောအရာကို “မအပ်”ဟု၊ “မအပ်”ဟု ပြောဆိုသောအရာကို “အပ်၏”ဟု၊ “အပြစ်ရှိ၏”ဟု ပြောဆိုသော အရာကို “အပြစ်မရှိ”ဟု၊ “အပြစ်မရှိ”ဟု ပြောဆိုသောအရာကို “အပြစ်ရှိ၏”ဟု အများနှင့် ဆန့်ကျင်ပြောဆိုလေသည်။

ရဟန်းများ၏ အဆုံးအမကို မခံ

ကပိလသည် သီလကိုချစ်မြတ်နိုးသည့် ရဟန်းများက တရားလမ်း ကြောင်း၊ ဝိနည်းလမ်းကြောင်းပြု၍ “ငါ့ရှင် ကပိလ...ဒီလိုမပြောနှင့်” စသည်ဖြင့် ဆုံးမအပ်သည်ရှိသော် “သင်တို့ ဘာသိလို့လဲ၊ သင်တို့သည် အထဲဘာမျှမပါသော လက်သီးဆုပ်နှင့် တူကြကုန်၏” စသည်ဖြင့် နှုတ် လှန်ထိုးလေ့၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလေ့ရှိသည်။ မိမိစကားကို နားမထောင် မလိုက်နာသည့် ရဟန်းများကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ခြိမ်းခြောက် ဆဲရေးလေ့ရှိ သည်။

အစ်ကို ဆုံးမသော်လည်း မရ

ရဟန်းများက ထူးနောင်တော် သာဂတမထေရ်ကို ဆူညံဖြစ် နေပုံ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားကြလေသည်။ သာဂတမထေရ်သည် ကပိလထံသွား၍ “ငါ့ရှင်ကပိလ...သာသနာတော်၏ အသက်မည်သည် သင်ကဲ့သို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သောအကျင့် (ပဋိပတ်)ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အကျင့်ပဋိပတ်ကိုပယ်၍ အပ်

သည်ကိုလည်း ‘မအပ်’ဟု၊ မအပ်သည်ကိုလည်း ‘အပ်၏’ဟု၊ အပြစ်ရှိ
 သည်ကိုလည်း ‘အပြစ်မရှိ’ဟု၊ အပြစ်မရှိသည်ကိုလည်း ‘အပြစ်ရှိ၏’ဟု
 မပြောပါနှင့်”ဟု ဆုံးမလေသည်။ ဆုံးမသော်လည်း နားမထောင်။
 နားမထောင်သော်လည်း ပထေရ်သည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆုံးမလေသည်။
 နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်ဆုံးမ၍ မရသော် စကားကို နှစ်ကြိမ်ထက် ပြောလျှင်
 ကျန်သည် အရှင်ကို ပြောသလိုဖြစ်၍ နှစ်ကြိမ်ထက် မပြောရသည်ကို
 စဉ်းစားမိသည့်အပြင်၊ မိမိစကား နားကောင်းလျှင် မဟုတ်သည်ကိုလည်း
 သိ၍ “ငါ့ရှင်- ခင်သည်ပင် မိမိပြုတုပ် အပ်သည့်သံဖြင့် နှင်ရှားလိမ့်မည်”
 ဟု ပြောဆိုပြီး ပြန်ကြွသွားလေသည်။

ကပိလကို အပေါင်းအသင်း ပေးလုပ်ကြံ့

လိုအခါမှစ၍ သီလကိုချစ်မြတ်နိုးသည့် ရဟန်းကောင်းများသည်
 ကပိလကို အပေါင်းအသင်း ပေးလုပ်ကြံ့တော့ပေ။ စွန့်ပစ်ထားကြလေ
 သည်။

ကပိလလက်ချက်ဖြင့် သာသနာကွယ်

ကပိလသည် မကောင်းသော အကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ မကောင်း
 သော အကျင့်ရှိသည့်ရဟန်းများ ခြံရံလျက် နေလေသည်။ တစ်နေ့တွင်
 “ခမ္မလည်း မရှိ၊ ဝိနည်းလည်း မရှိ” စသည်ဖြင့် ကဿပဘုရားရှင်
 သာသနာ ဆုတ်ယုတ်ပျောက်ကွယ်အောင် ပြောဟောလေသည်။
 သာဝကမထေရ်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလေသည်။ ကဿပ
 ဘုရားရှင်သာသနာသည် ကပိလရဟန်း၏ လက်ချက်ဖြင့် ကွယ်ခဲ့လေ
 သည်။

မိခင်နှင့် ညီမတို့ကလည်း ဆဲ

မိခင် သာမိနီနှင့် ညီမ တာပနာလည်း ကပိလ၏ အပြောအဆို
 အပူအကျင့်ကို အတုလိုက်၍ သီလကိုချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းကောင်း
 များကို ကဲ့ရဲ့ချမ်းခြောက် ဆဲရေးကြလေသည်။

ဤကား ဝစ်စောဒထိတိုင်းရှု

မူထုဇဉ် ရဟန်း 'ယောကျ်ားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၂၅

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

မောင်နှမသုံးယောက် အဝီစိငရဲရက်

ကပိလရဟန်း မိခင်သာမိနီ၊ ညီမတာပနာ-တို့ ထိုဘဝမှ
သေကြသော် အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကပိလရဟန်း ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်လက်ထက် ငါးကြိမ် ဖြစ်လာ

ကပိလသည် ကဿပဘုရားရှင်နှင့် ဂေါတမဘုရားရှင် ဘုရား
နှစ်ဆူအကြား ကာလပတ်လုံး အဝီစိငရဲ၌ခံရပြီးသော် ဂေါတမဘုရားရှင်
လက်ထက်ဖော်အခါ၌ အစီရဝတီမြစ်တွင် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝါဝင်း
သော အဆင်းရှိလျက် ပါးစပ်အပုပ်နံ့နံ့သောငါးကြီး ဖြစ်လာလေ
သည်။

တံငါသည်တို့ ငါးကြီးမိ၍ မင်းကြီးပြ

တစ်နေ့သ၌ တံငါသည်တို့သည် အစီရဝတီမြစ်၌ ပိုက်ကွန်ပစ်ကြ
သော် ထိုငါးကြီးကို မိလေလျှင် “ဒီငါးကြီးကို ကောသလမင်းကြီး
မြင်က ငါတို့အား ဥစ္စာဆုလာဘ် များစွာပေးလိမ့်မည်” ဟု ကြံ၍
တံငါသည်တို့သည် ငါးကြီးကို ကျွတ်ထည့်ထင်းပြီး မင်းကြီးထံသွား၍
ပြကြလေသည်။

မင်းကြီး ဘုရားရှင်ထံမှောက် သွား၍လျှောက်

မင်းကြီးသည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝါဝင်းသော အဆင်းရှိသော
ငါးကြီးကို မြင်လျှင် “ဘုရားရှင်သည် ဒီငါးကြီး ရွှေအဆင်းကဲ့သို့
ဝါဝင်းသောအဆင်းရှိခြင်း၏ အကြောင်းကို သိလိမ့်မည်” ဟု ကြံ၍
ငါးကြီးကို အထည့်ခိုင်းပြီး ဘုရားရှင်ထံမှောက် သွားရောက်လေသည်။

ငါးကြီး ပါးစပ်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဇေတဝန်တစ်
ကျောင်းလုံး အပုပ်နံ့လှိုင်သွားလေသည်။ မင်းကြီးက ဘုရားရှင်ကို
‘အရှင်ဘုရား... ဘယ်အတွက်ကြောင့် ငါးကြီးသည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့
ဝါဝင်းသောအဆင်း ရှိ၍ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပါးစပ်မှ အပုပ်နံ့
ထွက်ရပါသလဲ’ ဟု မေးလျှောက်လေသည်။

ရွှေအဆင်းရှိခြင်း၊ ပါးစပ်အပုပ်နံ့ထွက်ခြင်းအကြောင်း ဟော

ဘုရားရှင်က “မင်းကြီး... ငါးကြီးသည် ကဿပ ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ အကြားအမြင် အခြံအရံများသော တိပိဋကရဟန်း ဖြစ်ခဲ့၏။ လာဘ်၌ တပ်မက်သည့်ဇာတာ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ မိမိ စကားကို နားမထောင်၊ မလိုက်နာသော ရဟန်းများကို ကဲ့ရဲ့ခြိမ်းခြောက် ဆဲရေးခဲ့ရုံမျှမက ကဿပဘုရားရှင်သာသနာတော်ကို ဆုတ်ယုတ် ပျောက်ကွယ်အောင် လုပ်ခဲ့၏။

သာသနာ ဆုတ်ယုတ်ပျောက်ကွယ်အောင် လုပ်ခဲ့သည့်မကောင်းမှုကံကြောင့် အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်ခဲ့ရပြီးလျှင် ယခုအခါ ငါးကြီးဖြစ်လာ ရ၏။

ကပိလရဟန်းသည် နေ့ရောည၌ပါ ရှည်မြင့်စွာသော ကံလ ပတ်လုံး ဘုရားရှင်၏ ပိဋကတ်တော်များကို သင်ပြပို့ချခဲ့၏။ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကို ပြောဟောခဲ့၏။ ဒီကောင်းမှုကျများကြောင့် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝါသောအဆင်း ရှိရ၏။

မိမိစကားကို မလိုက်နာ၊ နားမထောင်သော ရဟန်းများကို ကဲ့ရဲ့ခြိမ်းခြောက် ဆဲရေးခဲ့သော ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ပါးစပ်မှ အပုပ်နံ့လွှင့်ခြင်းဖြစ်၏” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ဘုရားရှင်ကမေး၍ ငါးကြီးကဖြေ

ခုလို မိန့်တော်မူပြီးနောက် “မင်းကြီး... ငါးကြီးကို စကား အပြောခိုင်းမည်” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် မင်းကြီးက “ခိုင်းပါဘုရား” ဟု လျှောက်သဖြင့် ဘုရားရှင်က မေး၍ ငါးကြီးက ဖြေလေသည်။

(ဗုဒ္ဓ) သင် ကပိလ မဟုတ်လား။

(ငါးကြီး) မြတ်စွာဘုရား... ဪ--ကပိလ ဟုတ်ပါ၏။

(ဗုဒ္ဓ) သင် တယ်က လာခဲ့သလဲ။

(ငါးကြီး) အဝီစိငရဲကြီးက လာခဲ့ရပါသည်ဘုရား။

(ဗုဒ္ဓ) သင့်အစ်ကိုကြီး သာဂတ တယ်သွားသလဲ။

(ငါးကြီး) ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါသည်ဘုရား။

(ဗုဒ္ဓ) သင့်မိခင် သာဓိနီ ခု တယ်မှသလဲ။

(ငါးကြီး) အဝီစိငရဲကြီးမှာ ခံနေရပါသည်ဘုရား။

- (ဗုဒ္ဓ) သင့်ညီမ ကာပနာကော ခု ဘယ်မှာလဲ။
(ငါးကြီး) အဝီစိငရဲမှာပင် ခံနေရပါသည် ဘုရား။
(ဗုဒ္ဓ) သင် သည်ဘဝက သေသော် ဘယ်လွှားရမလဲ။
(ငါးကြီး) အဝီစိငရဲကြီးသို့ပင် သွားရပါမည် ဘုရား။

အဝီစိငရဲ ပြန်ပြန်

ဓုလို လျှောက်ပြီးသော် နှလုံးမသာမယာမှု နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လေ့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ဆောင့်လေသည်။ ဓုလို ဆောင့်စဉ်မှာပင် သေ၍ အဝီစိငရဲကြီးမှာပင် ဖြစ်လေသတံ့။ ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရ ပုံတည်း။

ကြိုတင်ရှောင်သင့်

ယခုအခါ၌လည်း ပါးစပ်မှ အပုပ်နံ့ ချိုင်သွားများ ရှိ၏။ ယခုလို ပါးစပ်မှ အပုပ်နံ့ များလှိုင်သည်မှာ သူတစ်ပါးကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်းခြောက် ဆဲရေးခဲ့သည့် ဝစီဘေဒကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် သိလရှိသော ရဟန်း များကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ခြိမ်းခြောက်ဆဲရေးသူများ၊ သာသနာ့ကွယ်အောင် ပြောဟောလေ့ရှိသူများသည် အဝီစိငရဲ၌ ခံကြရတတ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ခြိမ်းခြောက်ဆဲရေးမှု၊ သာသနာ့ကွယ်အောင် ပြောဟောမှု ဝစီဘေဒများကို ကြိုတင်၍ ရှောင်ကြဉ်သတည်း။ (ဓမ္မပဒ တဏှာဝဂ် ကပိလဝတ္ထု၊ သုတ္တနိပါတ် စူဠဝဂ် ကပိလသုတ်)

ကိုယ်စောင့်စည်း၍ နှုတ်မစောင့်စည်းဘဲ
ရဟန်းများကို ဆဲဆိုခြင်းခြောက်သော ဝစီဘေဒကြောင့်
အညတရ၊ ရဟန်း၊ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ
ကိုယ်မှာ လူ့ကိုယ်နှင့်တူ၍ ပါးစပ်မှာ ဝက်နှုတ်သီးနှင့် တူရ
(ဝက်နှုတ်သီးနှင့် တူသောပါးစပ်ရှိသည့် ပြိတ္တာဖြစ်ရ)

ဝစီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

ရဟန်းများကို ဆဲရေး

ကဿပဘုရားရှင်သာသနာတော်၌အညတ္တရဟန်း(အမျိုးအမည်
ပထင်ရှားသောရဟန်း) တစ်ပါးသည် ကိုယ်ဖြင့်တော့ မကောင်းမှုကို မပြု၊
စောင့်စည်း၏။ နှုတ် (ဝစီ)ဖြင့်တော့ မကောင်းသည့်စကားကို ပြော၏။
မစောင့်စည်း။ ရဟန်းများကို ဆဲရေးခြင်းခြောက်လေ့ရှိ၏။ ။ဤကား
ဝစီဘေဒထိခဲ့ပုံတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ငရဲကျ

ထိုရဟန်းသည် သေလျှင် ငရဲကျလေသည်။ ကဿပဘုရားရှင်နှင့်
ဂေါတမဘုရားရှင်အကြားပတ်လုံး ငရဲ၌ခံရလေသည်။

ကိုယ် လူ့ကိုယ်၊ ပါးစပ် ဝက်နှုတ်သီးနှင့် တူသည်ပြီဟောပြန်

ငါ့ရဲခံရပြီးနောက် ငါတို့ဘုရားရှင်လက်ထက်ဝယ် ထုလုပ်ပြီးပြီအနီး ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေ၌ ထိုကံကြွင်း၏အစွမ်းဖြင့် ငါ့မိမိတ်သည့်ပြီဟောပြန်လေလေသည်။ ထိုပြီဟောကိုယ်မှာ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော လူ့ကိုယ်ဖြစ်ပြီး ပါးစပ်ကား ဝက်နှုတ်သီးနှင့်တူလေသည်။

အရှင် နာရဒက ပြောခဲ့သည်မကောင်းမှုကို ပေး

အရှင် နာရဒမထေရ် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူစဉ် တစ်နေ့ သ၌ နံနက်စောစော ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဘက် ဆွမ်းခံဝင်သော် လမ်းခရီးအကြား မှာ ထိုပြီဟောကို မြင်၍ “သင့်ကိုယ်မှာ ရွှေသားနှင့်တူပြီး ပါးစပ်မူကား ဝက်နှုတ်သီးနှင့်တူ၏။ ဘယ်မကောင်းမှုကို ပြောခဲ့သလဲ” ဟု မေးလေသည်။

နှုတ်မစောင့်စည်းသောကြောင့် ဖြစ်ရကြောင်း လျှောက်

ပြောကာ “အရှင် နာရဒ....တပည့်တော်သည် ကဿပဘုရားရှင် သာသနာတော်တွင် အရှင်ဘုရားလိရဟန်းဖြစ်၍ ကိုယ်ဖြင့်တော့ မကောင်း မှုကို မပြောခဲ့ပါ။ စောင့်စည်းခဲ့ပါ၏။ နှုတ်ဖြင့်တော့ မကောင်းလည်း ကောင်းကို ပြောခဲ့ပါ၏။ မစောင့်စည်းခဲ့ပါ။ သို့အတွက်ကြောင့် ကိုယ်မှာ ရွှေသား၊ ပါးစပ်ကား ဝက်နှုတ်သီးနှင့် တူရပါသည်။

အရှင် နာရဒ.... တပည့်တော်၏ကိုယ်သည် လည်ပင်းအောက် လူ့သဏ္ဌာန်၊ လည်ပင်းအထက် ဝက်သဏ္ဌာန်ဖြစ်သည်ကို မျက်စိ ထင်ထင် အရှင်ဘုရား တွေ့မြင်ရ၍ တပည့်တော်လို မပြုလုပ်ပါနှင့်၊ ကိုယ်၊ နှုတ်နှစ်ပါးစုံကို စောင့်စည်းပါ” ဟု လျှောက်လေသတဲ။ ။ ဤကာ၊ အညတ္တရဟန်း ဝစီဘေဒထိရှင်ရဟန်းသည်။

နှုတ်မစောင့်စည်း

နှုတ်မစောင့်စည်းသည့်အပြစ်ကား ကြီးမားလှသောကြောင့် သတိ ကြီးစွာထား၍ နှုတ်မစောင့်စည်းသင့်စွာဟူကား။ (သုကရမုခပေတဝတ္ထု)

သီလရှိသည့်ရဟန်းများကို “ဒီလို ပွန်မြတ်သော အစာအာဟာရကို
သုံးဆောင်ခြင်းထက် မစင်ကို သားခြင်းက မြတ်သေး၏”ဟု
ပြောဆိုဆဲများခဲ့သော ခမိဘေဒေကြောင့်
ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးနှင့် ကျောင်းဒါယကာ
ကုဋိတန်းမှာ ပြိတ္တာခြံကာ မစင်ဝားကြရ

ဝစီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

ရဟန်းတစ်ပါးကို ကျောင်းဆောက် ကိုးကွယ်

သာဝတ္ထိမြို့အနီး ရွာငယ်တစ်ရွာ၌ သူကြွယ်တစ်ယောက်သည် မိမိ
အိမ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော ရဟန်းတစ်ပါးကို ရည်ရွယ်၍
ကျောင်းဆောက်လေသည်။ ကျောင်းဆောက်ပြီးသော် ထိုရည်မှန်းထား
သည့်ရဟန်းကို လူဒါန်း၍ ကိုးကွယ်လေသည်။

ရဟန်းငယ်များကို လူတွေက လူဒါန်း

ထိုကျောင်း၌ ဇနပုဒ်များမှ ရဟန်း ငယ်များ လာရောက်နေထိုင်
ကြလေသည်။ လူတို့သည် ထိုရဟန်းငယ်များကို မြင်လျှင် ကြည်ညိုစိတ်
ဖြစ်၍ မွန်မြတ်သော ဆွမ်း စသောပစ္စည်းဘတ္တုများဖြင့် လူဒါန်းဆက်ဓာတ်
လုပ်ကျွေးကြလေသည်။

ပုထုဇဉ် ရဟန်း ယောကျ်ားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မပျား ၁၃၁

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ကိုယ်တိုင်လည်းဆဲ၊
ကျောင်းဒါယကာကိုလည်း အဆဲခိုင်း

မွန်မြတ်သောပစ္စည်းဝတ္ထုများဖြင့် လူဒါနိးဆက်ကပ်လုပ်ကျွေး
ကြသည်ကို ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးပြင်လျှင် ဣဿဒတရား နှိပ်စက်အပ်
သည်ဖြစ်၍ “ဒီလို မွန်မြတ်သော အစာအာဟာရကို ခုံးစောင့်ခြင်းထက်
မစင်ကိုစားခြင်းက မြတ်သေး၏”ဟု ရဟန်းငယ်များကို ကိုယ်တိုင်
ဆဲခုံသာမက ထိုရဟန်းငယ်များ၏အပြစ်ကို ပြော၍ ကျောင်းဒါယကာ
ကိုလည်း စောင်းမြောင်းပြောဆို ဆဲရေးခိုင်းလေသည်။

ကျောင်းဒါယကာက ရဟန်းငယ်များကိုရော
ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကိုပါ ဆဲ

ကျောင်းဒါယကာသည် ဒေါသထွက်ကာ ရဟန်းငယ်များကိုရော
ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကိုပါ စောင်းမြောင်းပြောဆိုဆဲရေးလေသည်။ ။
ဤကား ဝစီဘေဒထိပုံတည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးနှင့် ကျောင်းဒါယကာ ပခင်စားပြိတ္တာ ဖြစ်ကြရ

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးသည် ထိုဘဝမှလေသော် ထိုကျောင်း၌
ရှိသော ကုဋ်အိမ် (အိမ်သာ) တွင်းထဲမှာ ပြိတ္တာဖြစ်လေသည်။ ကျောင်း
ဒါယကာလည်း ထိုဘဝမှလေသော် ထိုပြိတ္တာ၏အထက်မှာပင် ပြိတ္တာ
ဖြစ်လေသည်။ မစင်စား၍ အသက်မွေးကြရလေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က မေးသဖြင့် ပြိတ္တာက လျှောက်

ထိုအခါအရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်ထိုကျောင်းဒါယကာ
ပြိတ္တာကိုမြင်လျှင် မထေရ်ကမေးသဖြင့် ကျောင်းဒါယကာပြိတ္တာက ဖြေ
လေသည်။

(မထေရ်) မစင်တွင်းထဲမှ အပေါ်မြင့်ထွက်လျက် ထိုင်နေသူ
ကား ဘယ်သူလဲ။

(ပြိတ္တာ) အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်ကား မကောင်းမှုကိုပြု၍
ပြိတ္တာဘုံရောက်နေသော ပြိတ္တာဖြစ်ပါသည်။

(မထေရ်) အဘယ်မကောင်းမှုကံကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရသလဲ။

(ပြိတ္တာ) အရှင်ဘုရား... ငြူစူစောင်းမြောင်း ခက်ထန်ဝန်တို့သော သူတစ်ပါး၏ လူသည်ကို တားမြစ်တတ်သော တပည့်တော်အိမ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာတပ်မက်စိတ်ဖြင့် မပြတ်ဝင်ထွက်နေသော တပည့်တော်၏ ကျောင်းမှတိုင်သော ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး၏စကားကို လိုက်နာ၍ ရဟန်းများကို စောင်းမြောင်းပြောဆို ဆဲရေးမိခဲ့ပါ၏။ ထိုမကောင်းမှုကံကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရပါသည်။

(မထေရ်) သင်၏ အဆုတ်ပွန်းယောင်ဆောင်သော ရန်သူ ဖြစ်သော ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ဘယ်မှာဖြစ်လေသလဲ။

(ပြိတ္တာ) အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်၏ဆရာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ပြိတ္တာဘုံရောက်၍ တပည့်တော်၏အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ရ၏။

အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်သည် ယုတ်မာသောသဘောရှိသော ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးပြိတ္တာ၏ ထိပ်ပေါ်မှာ နေရပါ၏။ တပည့်တော်သည် ကုဋ်အိမ်၌ တစ်ပါးသူတို့ယုံ ယူသော ကျင်ကြီးသည် တပည့်တော်၏ အစာအာဟာရ ဖြစ်ပါ၏။

တပည့်တော်၏ဆရာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ပြိတ္တာသည်ကား တပည့်တော် သူများယုံချသော်ကျင်ကြီးကိုစား၍ ယုံချသော ကျင်ကြီးကို နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း စားသောက်လျက် အသက်မွေးရပါ၏။

တပည့်ထက် ဝစီဘေဒများ၍ တပည့်မစင်ကို ဆရာ စားရ

ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးနှင့် တပည့် ကျောင်းဒါယကာနှစ်ဦးတို့တွင် တပည့် ကျောင်းဒါယကာသူကြွယ်သည် ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက စောင်းမြောင်းပြောဆို ဆဲရေးခိုင်းသဖြင့် သိလရှိသည့် ရဟန်းများကို “ဒီလိုမှန်မြတ်သော အစာအာဟာရကို သုံးဆောင်ခြင်းထက် မစင်ကိုစားခြင်းက မြတ်သေး၏”ဟု ဆဲရေး၏။

ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကား သိလရှိသည့် ထိုရဟန်းများကို ကိုယ်တိုင်လည်း ဆဲရေးခဲ့၏။ ယခုလိုဆဲရေးရအောင် ကျောင်းဒါယကာကိုလည်း သင်ပေး၍ ဆဲရေးခိုင်းခဲ့၏။ ယခုလို ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးသည် ကိုယ်တိုင်လည်း ဆဲရေးရုံသာမက သူတစ်ပါးကိုလည်း ဆဲရေးခိုင်း

ပုထုဇဉ် ရဟန်း ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၁၃၃

သောကြောင့် (ဝစီဘေဒပိုများသောကြောင့်) တပည့်ကျောင်းဒါယကာ
အောက် ယုတ်ညံ့၍ စက်ဆုတ်ရှုံရှာဖွယ်သော အသက်မွေးခြင်းဖြင့် အသက်
မွေးရသတည်း။ တပည့်ကျောင်းဒါယကာစွန့်သည့် ကျင်ကြီးကို စား၍
အသက်မွေးရသတည်း။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။

စက်ဆုတ်ရှုံရှာဖွယ်အလုပ်သာ

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုသောကြောင့် သူတစ်ပါးကို ထိပါးပုတ်ခတ်
ပြောသည့်အလုပ်ကား အောက်ဘန်းကျသည့် စက်ဆုတ်ရှုံရှာဖွယ်အလုပ်
သာ ဖြစ်လေသည်တကား။ (ဂူသခါဒကဒပတဝတ္ထံ)

သီလရှိသည့်ရဟန်းများကို “ဒီလိုမှန်မြတ်သော အစာ အာဟာရကို
သုံးဆောင်ခြင်းထက် မစင်ကိုစားခြင်းက မြတ်သေး၏”ဟု
ပြောဆိုဆဲရေးခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ကျောင်းထိုင်
ဘုန်းကြီးနှင့် ကျောင်းအမ ကုဋ်တွင်းထဲမှာ
ပြိတ္တာဖြစ်ကာ မစင်စားကြရ

ဝ စီ ဘေ ဒ ထိ ခဲ့ ပုံ

ရဟန်းတစ်ပါးကို ကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ်

သာဝတ္ထိမြို့၌ ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
သည် ခင်မင်သည့် ရဟန်းတစ်ပါးကို ကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ်လေ
သည်။

ရဟန်းငယ်များကို လူများက လှူဒါန်းကြ

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးနှင့် ကျောင်းဒါယကာ မစင်စား ပြိတ္တာ
ဖြစ်ရသည့် ရှေ့ ဂူထခါဒကပေဏဝတ္ထု နည်းတူ နောင်အချိန်တွင် ထို
ကျောင်း၌ လာရောက်နေထိုင်ကြသော ရဟန်းငယ်များကို ဒါယကာ
ဒါယိကာမများက ကြည်ညို၍ မှန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲဖွယ်အစာအုတ်များ
ဖြင့် လှူဒါန်းဆက်ကပ် လုပ်ကျွေးကြလေသည်။

ပုလူဇဉ် ရဟန်း လောကဿိယသီတင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၃၅

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ကိုယ်တိုင်လည်း ဆဲ၊
ကျောင်းအမကိုလည်း အဆဲခိုင်း

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးသည် ရဟန်းငယ်များကို ဒါ၊ ကာ ဒါယိ
ကာမများက မွန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘေးဇဉ်များဖြင့် လူဒါန်း
ဆက်ကပ်လုပ်ကျွေးကြသည်ကို မရှုရက်နိုင်ပြန်ကာ အပြစ်ရှာပြီး “ဒီလို
မွန်မြတ်သော အစာအာဟာရကို သုံးဆောင်ခြင်းထက် မစင်ကိုစာ ခြင်း
က မြတ်သေး၏”ဟု ကိုယ်တိုင် စောင်းမြောင်းပြောဆိုဆဲရေးရုံသာမက
ကျောင်းအမကိုလည်း စောင်းမြောင်းပြောဆိုဆဲရေးခိုင်းလေသည်။

ကျောင်းအမက ရဟန်းငယ်များ ခိုရာ
ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကိုပါ ဆဲ

တပည့်ကျောင်းအမသည် ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး စကားကို
နားထောင်မှားကာ ရဟန်းငယ်များကို စောင်းမြောင်းဆဲလေသည်။
ဒေါသထွက်ကာ ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကိုပါ စောင်းမြောင်းဆဲလေ
သည်။ “ဤကား ဝစီဘေဒသိနပုံ (ထိပါးပြောနဲ့ပုံ) တည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးရော ကျောင်းအမပါ
ပြိတ္တာဖြစ်ကာ မစင် စာ ကြွရ

ထိုဘဝမှသေကြာသော် ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးရော တပည့်
ကျောင်းအမပါ နှစ်ယောက်လုံး ထိုဝစီဘေဒကြောင့် ထိုကျောင်းရှိ
ကုန်အိမ်ဘွင်းထဲမှာ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ မစင်စားကြရလေသည်။

ဤအခါဒကာ ပေဘဝတ္ထုနည်းတူ တပည့်ကျောင်းအမ ပြိတ္တာမက
ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ပြိတ္တာ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှနေ၍ သူများ
အပေါ်က ဟိုချလိုက်သည့် မစင်များကို လက်နှင့်ဖမ်းဖမ်းယူပြီး စားရ
လေသည်။ ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကား တပည့်ကျောင်းအမ ယိုချ
လိုက်သည့် မစင်ကို လက်ဖြင့် ခံယူကာ စားရလေသောအခါ။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်က မေးသဖြင့် ပြိတ္တာပက ငံဖြ

ကပ်နေသည့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်မတော်သည် ထို ကျောင်းအမ
ပြိတ္တာမကို မြဲ၍ မေးလျှင် ကျောင်းအမပြိတ္တာမက “ဗြူစူစောင်းမြောင်း

ခက်ထန်ဝန်တိုသော သူတစ်ပါးပေးမှုသည်ကို ကားမြစ်တစ်သော
 တပည့်တော်မအိမ်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ တပ်မက်စိတ်ဖြင့် မပြတ်ဝင်ထွက်
 နေသော တပည့်တော်မ၏ကျောင်းမှာ ထိုင်သော ရဟန်း၏စကားကို
 လိုက်နာ၍ ရဟန် များကို စောင့် မြှောင်ပြောဆိုဆဲရေးခဲ့သည့် ဝစီဘေဒ
 မကောင်းမှုကံကြောင့် ပြိတ္တာ ဖြစ်ရပါသည်။ စသည်ဖြင့် ဂူထခါဒက
 ပေတဝတ္ထု၌ ကျောင်းဒါယကာက လျှောက်သည့်နည်းတူ လျှောက်လေ
 သတဲ့။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင် ရှပုံ (ထိပါးပြောသည့်အတိုင်း
 ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရပုံ) တည်း။

ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးဖြစ်တတ်

ကိုးကွယ်မှားက ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေး ဖြစ် တတ် သော ကြောင့်
 ကိုးကွယ်မှန်ဖို့ ဆတိကြီးစွာထားသင့်ကြသည်တကား။
 (ဂူထခါဒက ပေတဝတ္ထု)

အရှင်အာနန္ဒာ၏ရှေ့တွင် အရှင်မဟာကဿပ တရားဟောရာ
“အပ်လုပ်သူထံ အပ်ရောင်းသလို” ဟု အရှင်မဟာကဿပကို
ကဲ့ရဲ့သည် ဝစီဘေဒကြောင့် ထုလွှတ်သောရဟန်းမ
သင်္ကန်းယားပြီး လူဝတ်လဲရ

—

ဝစီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

အရှင်မဟာကဿပ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးသည့်နောက် အခါတစ်ပါး၌
အရှင်မဟာကဿပသည် သာဝတ္ထိမြို့ အနာထပိဏ်သေဌေး၏ အရံဖြစ်
သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူလေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာက အရှင်မဟာကဿပကို ရဟန်းမကျောင်း သွားဖို့
တောင်းပန်

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် “ကမ္မဋ္ဌာန်းအလိုရှိသည့် ရဟန်းမ
များ ရှိ၏။ ထိုရဟန်းမများကို အရှင်မဟာကဿပ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
ဟောအောင် ပန်တီးမည်” ဟု ကြံပြီးလျှင် နံနက်စောစော အရှင်မဟာ
ကဿပထံ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့ သွားဖို့
တောင်းပန် လျှောက်ထားကြလေသည်။

ယခုလို အရှင်အာနန္ဒာကြံသည်မှာ မိမိကမ္မဋ္ဌာန်းတရား မဟော
စွမ်းနိုင်၍မဟုတ်ပေ။ “ဘုရားရှင်သည် အရှင်မဟာကဿပကို မိမိနှင့်

အတူပြု၍ မိမိအရာ၌ ထားတော်မူလေရာ ဘုရားရှင်နှင့် အတူပြုကာ ဘုရားအရာ၌ထားခြင်း ခံရသော သာဝက၏စကားကို ပိုပြီး ယုံကြည်လေးစားအပ်၏” ဟု မှတ်ထင်သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အရှင်မဟာကဿပ-က “ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ.... သင်သာသွားပါ” ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။ ဒုတိယအကြိမ် လာရောက် လျှောက်ထားသည့် အခါ၌လည်း ရှေးအတူပင် အမိန့်ရှိလေသည်။

ရဟန်းမကျောင်းသို့ ၂-ပါး အတူသွား

တတိယအကြိမ် လာရောက်လျှောက်ထားသော အခါ၌ကား အရှင်မဟာကဿပသည် အရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူလိုက်၍ အရှင်အာနန္ဒာ ကို နောက်လိုက်ပြုကာ အရှင်အာနန္ဒာ သွားကစလိုသည့် ရဟန်းမကျောင်းသို့ သွားလေသည်။

အရှင်မဟာကဿပ ရဟန်းမများ ကို တရားဟော

မထေရ်နှစ်ပါး ရဟန်းမကျောင်း ချောင်းရှိလာပြီး ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ နေတော်မူသောအခါ ရဟန်းမများသည် ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးလျက် ထိုင်နေကြလေသည်။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပက ထိုင်နေကြသော ရဟန်းမများကို ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ဟောပြီးလျှင် တရားအားတုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းလေသည်။ တိုက်တွန်းပြီးနောက် အရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ ပြန်ကြွေတော်မူသည်။

ထုလ္လာဘိသောရဟန်းပ အရှင်မဟာကဿပကို ကဲ့ရဲ့

ထိုအခါ ထုလ္လာဘိသော-အမည်ရှိသော ရဟန်းမသည် အရှင်မဟာကဿပကို အတင်အမြင်သေးကာ ပနာမ်မြှိုသတ်ဖြစ်၍ “အဘယ်အတွက်ကြောင့် အရှင်မဟာကဿပသည် မိမိက တောကျောင်းနေ ပံသုက္ကဇ္ဇတင်သောပင်ဖြစ်လျက် ပညာရှိ တိပိဋကဓရ မဗ္ဗတဏှာဂါရိကဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာ၏ ရွှေမှောက်မှာ ‘တရားဟောသင့်၏’ ဟု မှတ်ထင်ရဘိသလဲ။ ‘အပ်ကုန်သည်သည် အပ်လုပ်သူ၏ အထံမှာ အပ်ရောင်းသင့်၏’ ဟု မှတ်ထင်သော အလားတူပင် ‘အရှင်မဟာကဿပသည် ပညာရှိတိပိဋကဓရ-မဗ္ဗတဏှာဂါရိက အရှင်အာနန္ဒာ၏ ရွှေမှောက်မှာ တရားဟောသင့်၏’ ဟု မှတ်ထင်ဘိ၏” ဟု ကဲ့ရဲ့စကား ပြောကြားလေသည်။ ဤကား— ဝစီဘေဒထိပုံ (ထိပါးပြောပုံ) တည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

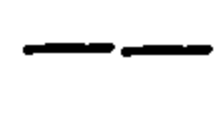
ထုလွှဲတိဿာရဟန်းမ သင်္ကန်းယာဉ်ပြီး လူထွက်ရ

ထုလွှဲတိဿာရဟန်းမသည် အရှင်မဟာကဿပကို ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲသည့် ဝစီဘေဒကြောင့် မထေရ်နှစ်ပါး ချောင်းမှ တွက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထုလွှဲတိဿာရဟန်းမ၏ သင်္ကန်းတည်သည် ဆူးခက်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ယာဉ်စေတတ်သော သစ်ခက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ခဲစား လေတော့သည်။

ထုလွှဲတိဿာသည် ဝစီဘေဒထိတိုင်းခံရလုံး ခဲစားခံရသဖြင့် ယာဉ်ယံ ကာ သက်သာရာမရ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်လေလျှင် သင်္ကန်းချွတ်၍ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်လေသည်။ သင်္ကန်းချွတ်လျှင် ချွတ်ချင်း (လူထွက် လျှင် လူထွက်ချင်း) စိတ်သက်သာရာ ရသေးသော။ သင်္ကန်းချွတ်မှ လူထွက် မှ စိတ်သက်သာရာရသောကြောင့် ထုလွှဲတိဿာရဟန်းမသည် ရဟန်း ဘောင်၌ မနေနိုင်တော့ဘဲ လူထွက်ရလေတော့သတဲ့။ ။ဤကား- ထုလွှဲတိဿာရဟန်းမ ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုမှုကို ခံရပုံတည်း။

ကြောက်မက်ဖွယ်

ဝစီဘေဒထိရှုမှုကား အင်မတန်မှ ဆန်းကြယ်လှ၍ ကြောက်မက် ဖွယ်အတိ ဖြစ်လေသည်တကား။ (နိဒါနဝဂ် ကဿပသံယုတ် ဥပဿယ သုတ်)။

“အရှင်မဟာကဿပ-က အရှင်အာနန္ဒာကို ‘သုဇယံ’ဟု
ခေါ်၍ ငေါက်သတဲ့”ဟု ကြားလျှင် “ဘယ်အတွက်
ကြောင့် ‘သုဇယံ’ဟု ခေါ်၍ ‘ငေါက်
သင့်သည်’ ဟု ပွတ်ထင်ရဘိသလဲ”ဟု အရှင်
မဟာကဿပက ကဲ့ရဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
ထုလ္လနန္ဒာရဟန်းမ သင်္ကန်းယားပြီး လူထွက်ရ

—

ဝစီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

အရှင်အာနန္ဒာ ဒေသစာရိကြချိ

အခါတစ်ပါး၌ အရှင်မဟာကဿပ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဠုဝန်
ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏ ထိုအချိန်တွင် အရှင်အာနန္ဒာသည်
မပျားစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဒက္ခိဏဂိရိဇနပုဒ်သို့ ဒေသစာရိ ကြ
ချိတော်မူလေသည်။

တပည့်ရဟန်းသုံးကျိပ် လူထွက်

ဒက္ခိဏဂိရိဇနပုဒ် ရောက်သောအခါ ရဟန်းသုံးကျိပ်မျှ လူထွက်
ကြလေသည်။ ထိုလူထွက်သည့် ရဟန်းသုံးကျိပ်သည် အပျားအား
ဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အတူနေတပည့် ရဟန်းငယ်များ ဖြစ်ကြလေ
သည်။

အရှင်အာနန္ဒာ ဒေသစာရိကြချီရာမှ ပြန်ရောက်

အရှင်အာနန္ဒာသည် ဒက္ခိဏဂိရိဇနပုဉ်၌ မွေ့လျော်သလောက် နေပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်လာလေသည်။ ကျောင်းတိုက်ရောက်လျှင် အရှင်မဟာကဿပထံ သွားရောက်၍ ရှိခိုးလျက် ထိုင်နေလေသည်။

အရှင်မဟာကဿပက အရှင်အာနန္ဒာကို ငေါက်

ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပက အရှင်အာနန္ဒာကို “ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ... ဘယ်အတွက်ကြောင့် ရဟန်းသင်တို့နှင့်အတူ ဒေသစာရိ လှည့်လည်ရဘိသလဲ၊ သင့်ပရိသတ်သည် အထူးပျက်စီး၏။ အများအားဖြင့် သင်၏ အတူနေ တပည့်ရဟန်းသစ်များ ပျက်ပီကြလေစွာတကား။ ဒီသူငယ်သည် အတိုင်းအရှည်ကို မသိ”ဟု ငေါက်လေသည်။

“သူငယ်”ဟု အခေါ်ခံရမှုမှ မလွတ်သေးကြောင်းလျှောက်

ထိုအခါရှင်အာနန္ဒာ “အရှင်မဟာကဿပ... အမှန်အားဖြင့် တပည့်တော်၏ ဦးခေါင်းမှာ ဆံပင်ဖြူများ ပေါက်လျှင်ပင် ဖြူများ ပေါက်သည်ဖြစ်ပါလျက်လဲ အရှင်ဘုရား၏ ‘သူငယ်’ဟု ခေါ်ဆိုခံရမှုမှ မလွတ်သေးပါ”ဟု လျှောက်လေသည်။

ထုလ္လနန္ဒာရဟန်းမက အရှင်မဟာဿပကို ကဲ့ရဲ့

ထုလ္လနန္ဒာအမည်ရှိသော ရဟန်းမသည် “ပညာရှိရဟန်းဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာကို အရှင်မဟာကဿပက ‘သူငယ်’ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆို၍ ငေါက်လေသတဲ”ဟု ကြားလေလျှင် မနှစ်မြို့သည်ဖြစ်၍ “အရှင်မဟာကဿပသည် တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသူ ဖြစ်ပါလျက် ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပညာရှိရဟန်းဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာကို ‘သူငယ်’ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆို၍ ‘ငေါက်သင့်၏’ဟု မှတ်ထင်ရဘိသလဲ”ဟု ကဲ့ရဲ့စကားပြောကြားလေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိပုံတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ကဲ့ရဲ့မှုကြောင့် သင်္ကန်းယားပြီး လူထွက်ရ

ထုလွှာနွှာရဟန်းမသည် အရှင်မဟာကဿပကို ယခုလိုကဲ့ရဲ့သည့်
ဝစီဘေဒကြောင့် ထုလွှာဘိဿာရဟန်းမနည်းတူ သင်္ကန်းယားပြီး မနေနိုင်
မထိုင်နိုင်ဖြစ်ကာ လူထွက်ရလေသတဲ့။

ဤကား ထုလွှာနွှာရဟန်းမ ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုမှု ခံရပုံတည်း။

သီလရှိလေ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလေ

ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲဆဲရေးခံရသူက သီလရှိလေလေ ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲဆဲရေးသူမှာ
အရှုနာလေလေ အရှုမြန်လေလေ ဖြစ်၍ ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲခံရသူ သီလရှိလေလေ
ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလေလေ ဖြစ်လေသည် တကား။ (နိဒါနဝဂ်
ကဿပသံယုတ် စိဝရသုတ်)။

အလောင်း-တော်မာတင်ရသေ့ကို “နေထွက်သော်
သင့်ဦးခေါင်း ခုနပ်ခိတ်ကွဲပါသော” ဟု
ကျိန်ဆဲလော့ ဝစီကောကြောင့် ဇာတိမန္တရသေ့
ဦးခေါင်း ခုနပ်ခိတ်ကွဲမည်အခြေမနေသို့
ရောက်ရ

—

ဝစီကောဒိယိခုံပုံ

ရသေ့နှစ်ပါး အလုပ်ရုံမှာ တည်းခို

တစ်ချိန်က ဟိမဝန္တာဒေတာမှာနေသည့် အမျိုးအနွယ်မြတ်သော
ကြောင့် “ဇာတိမန္တ” ဟု အမည်ရသော ရသေ့ နှစ်ပါးသည် တောမှာ
သစ်သီးသစ်ဖျက်များကိုသာ စိုက်စားသောက်နေရ၍ ဆွမ်းစိုက်စားမယာန်
လိုသဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့ လာခဲ့သည်။ ဗာရာဏသီမြို့ရောက်လျှင် အိုး
ထိမ်းသည်ထံ တစ်ညတည်းခိုခွင့်တောင်း၍ အိုးထိမ်းသည်၏ အိုးလုပ်
သည့်အလုပ်ရုံမှာ တည်းခိုလေသည်။

ဇာတိမန္တရသေ့ အလုပ်ရုံထဲ ဝင်ရောက်နေထိုင်ပြီး နေသော်
အဘိညာဉ်ရ အလောင်းတော်မာတင်ရသေ့လည်း ဟိမဝန္တာမှ ရောက်
လာပြန်၍ အိုးထိန်းသည်ထံ အိုးထိန်းသည်၏အလုပ်ရုံက တစ်ညတည်း
ခိုခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်တောင်းလေသည်။ အိုးထိန်းသည်က “ဒီအလုပ်ရုံထဲမှာ
အလျှင်ဝင်ရောက်နေထိုင်သည့် ရသေ့နှစ်ပါး ရှိသည်။ သူ့ကို မေး
ပါ” ဟု လျှောက်လေသည်။

မာတင်ရသေ့သည် အလုပ်ရုံတံခါးဝသွားရောက်၍ “ဆရာ... တပည့်တော်ကို တစ်ညညှိနေခွင့်ပြုပါ” ဟု ဇာတိမန္တရသေ့ကို ခွင့်တောင်းလေသည်။ ဇာတိမန္တရသေ့က “အရှင်... ဝင်ပါ” ဟု ခွင့်ပြုသဖြင့် မာတင်ရသေ့သည် အလုပ်ရုံတွင်း ဝင်ရောက်နေထိုင်လေသည်။

ဇာတိမန္တရသေ့က “အရှင်... သင် ဘယ်အမျိုးအနွယ် ဖြစ်သလဲ” ဟု မေးလေလျှင် “တပည့်တော် စဏ္ဍာလအမျိုးအနွယ် ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြောသော် “ငါ သိနှင့်အတူ တစ်နေရာတည်းမှာ မနေနိုင်ပါ။ အလုပ်ရုံကျယ်ပါသည်။ အစွန်အဖျား၊ ဘေးတစ်နေရာမှာ သွားနေပါ” ဟု ပြောလေသည်။ မာတင်ရသေ့သည် ဇာတိမန္တရသေ့၏ စကားကို လိုက်နာကာ အစွန်အဖျား ဘေးတစ်နေရာ သွားနေလေသည်။

ညှိရောက်သောအခါ မာတင်ရသေ့သည် မိမိနေမြဲဖြစ်သော အစွန်အဖျားနေရာမှာပင် အိပ်၍ ဇာတိမန္တရသေ့မှကား မိမိအလုပ်ရောက်မှုကို အခွင့်ယူကာ နေရာဝန်တို့မှ (အာဝါသမစ္ဆရီယ) သည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ “မာတင်ရသေ့ကို အပြစ်ရှာပြီး ဒီအလုပ်ရုံမှာ နေ့ဘက်နေ့ ဆက်လက်မနေနိုင်အောင် လုပ်မည်” ကြံ၍ မိမိ ပထမနေသည့် နေရာမှာ မအိပ်ဘဲ အဝင်အထွက်တံခါးအနီးမှာ ကန့်လန့် အိပ်လေသည်။

ရသေ့နှစ်ပါးအချင်းများ

သနိုးခေါင်ကျော်အချိန်တွင် မာတင်ရသေ့ အပြင်ကျင်ဝယ်စွန့်ထွက်သော် ဇာတိမန္တရသေ့၏ရင်ဘတ်ကို နင်းမိလေလျှင် ဇာတိမန္တရသေ့က “ဒီလူ ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလေသည်။ မာတင်ရသေ့က “ဆရာ... တပည့်တော် မာတင်ပါ” ဟု လျှောက်သော် “ဟယ်... စဏ္ဍာလ၊ အခြားသွားစရာလမ်းကို မမြင်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို လာနင်းရသလဲ” ဟု ပြောလေသည်။ “ဆရာ... တပည့်တော် မမြင်၍ နင်းချင်းဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်ကို ဆည်းခံပါ” ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ဇာတိမန္တရသေ့သည် အလောင်းတော်မာတင်ရသေ့ အပြင်ထွက်သွားသော် “ဒီရသေ့ ပြန်ဝင်လျှင်လဲ ဒီအပေါက်ပင် ဝင်မည်” ဟု ကြံ၍ လုပ်နင်းမိအောင် အနည်းငယ်ခြေရင်းဘက်တိုးပြီး ပြောင်းပြန်ပြန်၍ ခြေထားသည်တက်ကို ဦးခေါင်းထားအိပ်ပြန်လေသည်။

မာတင်ရသေ့သည် ပြန်ဝင်မည်ပြုသော် “ဆရာ ဒီဘက်ခေါင်း
ထားအိပ်သည်။ ခြေခံဘက် ယနေ့ သွားမည်”ဟု ကြံ၍ ဝင်လေသျှင်
ဇာတိမန္တရသေ့၏ရင်ကိုပင် နှင်းမိပြန်လေသည်။

ဇာတိမန္တရသေ့က ကျိန်ဆဲ

ဇာတိမန္တရသေ့က “ဒီလူ့ ဘယ်သူလဲ”ဟု မေးသော် မာတင်က
“ဆရာ...တပည့်တော် မာတင်ပါ”ဟု လျှောက်လေလျှင် “ဝထမ နှင်းမိ
တာတော့ ထာပါ။ ခုတစ်ခါ နှင်းမိတာမူကား ငါ့ကို ဘယ်ထိပါး
စော်ကားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နေလွန်သော် ယင်းဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ်
ကွဲပါစေသား”ဟု ဇာတိမန္တရသေ့က ကျိန်ဆဲလေသည်။ ။ ဤကား
ဝေဘေဒထံပုံတည်း။

ဝေဘေဒ ထံတိုင်းရှု၍

မာတင်ရသေ့ နေကို ပမ်းဝေးထား

မာတင်ရသေ့သည် ဘာကောင်းမျှမပြောဘဲ ဒီထိပါးသည့် ဝေ-
ဘေဒသည် ဘယ်သူ့ထံ လျှောက်မည်လဲ”ဟု အစဉ်ညာဉ်ဖြင့် စစ်မြင်
ကြည့်ရှုသော် ဇာတိမန္တရသေ့ထံလျှောက်ကာ ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ်ကွဲမည်
ကိုသိ၍ သနားသောကြောင့် နေမထွက်မီကပင် တန်ခိုးဖြင့် နေကိုပမ်း
ထားထားလေသည်။

မြို့သူမြို့သားများစုစမ်း

မြို့သူ မြို့သားများသည် အိပ်ရာမှနိုးသော် နေမထွက်သဖြင့်
မင်းနန်းတော်သွားရောက်၍ “အရှင်မင်းကြီး...တစ်မြို့လုံး မနိုးသူ မရှိ၊
အားလုံး နိုးကြသော်လည်း ခုထိ နေထွက်မလာဘဲ၊ ဘယ်အထွက်ကြောင့်
နေထွက်မလာရသလဲ”ဟု သံတော်ဦးတင်ကြလေလျှင် မင်းက “ဒီလို
ဆိုလျှင် မြို့ကို လှည့်လည်စုံစမ်းကြ”ဟု စုံစမ်းခိုင်းလေသည်။

မြို့သူမြို့သားများ လှည့်လည်စုံစမ်းသော် အို၊ ကိုင်းသည်၏ အလုပ်
ရုံထဲမှာ ရသေ့နှစ်ပါးကို တွေ့လေလျှင် “ဒီကိစ္စ ဒီရသေ့နှစ်ပါး၏
လက်ချက်ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု အကတ်ယူသိ၍ မင်းက သွားရောက်သံတော်ဦး
တင်ကြလေသည်။

“မင်းက “ရသေ့ နှစ်ပါးကို မေးကြ” ဟု အမေးခိုင်းလေလျှင် မြို့သူမြို့သားများသည် အိုးထိမ်းသည့်အလုပ်ရုံသို့ လာရောက်၍ ဇာတိမန္တ ရသေ့ကို “အရှင်ဘုရားတို့ အမိုက်မှောင်ကျအောင် လုပ်ထားကြ သလား” ဟု မေးကြလေသည်။ “ငါတော့ မလုပ်၊ ငါ မလုပ်ပေမယ့် ဟိုဘေးမှာနေသည့် ရသေ့ ဟာ စဉ်းလဲသည့်ရသေ့ ဖြစ်၏၊ ယုတ်မာ၏၊ အင်မကန် မာယာများ၏၊ သူ့ကို မေးပါ” ဟု ပြောလေသည်။

မှောင်ကျအောင် လုပ်သည့်လက်သည်ကို တွေ့

မြို့သူမြို့သားများသည် မာတင်ရသေ့ထံ လာရောက်၍ “အရှင် ဘုရား.... အမိုက်မှောင်ကျအောင် အရှင်ဘုရား လုပ်ထားသလား” ဟု မေးကြလေလျှင် “အေး.... ဟုတ်တယ်၊ ဒီဆရာသည် ငါ့ကို ကျိန်ဆဲသည့် အတွက်ကြောင့် ငါ လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်” ဟု ပြောလေသည်။

“ကန်တော့လျှင် နေကိုလွှတ်မည်” ဟုပြော

မြို့သူမြို့သားများ မင်းတံသွားရောက် သံဇောဦးတင်ကြလေလျှင် မင်းလည်း မာတင်ရသေ့ထံ လိုက်လာ၍ “အရှင်ဘုရား.... အမိုက်မှောင် ကျအောင် အရှင်ဘုရား လုပ်ထားသလား” ဟု မေးလေသည်။ မာတင် ရသေ့က “ဟုတ်တယ်၊ မင်းကြီး” ဟု ပြောလေလျှင် “အရှင်ဘုရား.... ဘယ်အတွက်ကြောင့် လုပ်ရသလဲ” ဟု မေးလျှောက်လေသည်။ “ဒီဆရာ ငါ့ကို ကျိန်ဆဲ၏၊ ဒီဆရာ အကယ်၍ ငါ့ကို သည်းခံစေလျှင် (ကန်တော့ လျှင်-တောင်းပန်လျှင်) နေကို လွှတ်မည်” ဟု ပြောလေသည်။

အတင်းအကြပ်ခိုင်း၍ ကန်တော့

ဇာတိမန္တ ရသေ့ကို မင်းက “အရှင်ဘုရား.... ဒီရသေ့ကို အရှင်ဘုရားကန်တော့လိုက်ပါ” ဟု ကန်တော့ဖို့လျှောက်သော် ဇာတိမန္တ ရသေ့က “အမျိုးအနွယ်မြင့်မြတ်သည့် ငါလိုပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလို အမျိုး အနွယ်ယုတ်ညံ့သည့် စဏ္ဍာလကို အဘယ်မှာ ကန်တော့ပါမလဲ၊ ငါ မကန်တော့နိုင်” ဟု မကန်တော့နိုင်ကြောင်း ငြင်းဆန်လေသည်။

ကိုအာဂါ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါများနှင့် မြို့သူမြို့သားများက ဇာတိမန္တ ရသေ့ကို “အရှင်ဘုရား... မိမိအလိုအတိုင်း မကန်တော့ဘူးလား” ဟု ပြော၍ လက်များကိုဆွဲသကဲ့သို့ ခြေများကို ကိုင်သူကကိုင်ကာ မာထင် ရသေ့၏ခြေရင် မှာ ကိုးလုံးလဲစေ၍ အတင်းအကြပ်ကန်တော့ခိုင်းလေ

သည်။ ဇာတိမန္တရသေ့သည် ဘာစကားမျှမပြောဘဲ တုံးလုံးနေလေသည်။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါများနှင့် မြို့သူမြို့သားများက ဇာတိမန္တရသေ့ကို ထပ်မံ၍ ကန်တော့ခိုင်းပြန်လေသည်။ ထပ်မံကန်တော့ခိုင်းသည့်အခါ “ဆရာ....တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါ” ဟု ကန်တော့လေသည်။

စိတ်မပါ၍ အပြစ်မပျောက်

မာဏဂံရသေ့က “ငါက ရှေးဦးစွာ သင့်ကို သည်းခံ၍ နေကို လွှတ်ပါမည်။ ငါက လွှတ်စေကာမူ စိတ်စေတနာဖြင့် ကောင်းစွာဝန်ခံ ကန်တော့သည်မဟုတ်။ အတင်းအဓိပ္ပာယ် ခိုင်း၍ ကန်တော့ခြင်းသာဖြစ်၍ အပြစ်မပျောက်သောကြောင့် နေသွက်လျှင် သင့်ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ်ကဲ့မည် သာဖြစ်၏” ဟု ပြောလေသည်။

လွတ်မြောက်ကြောင်းနည်းလမ်း ညွှန်ကြား

လွတ်မြောက်လိုလျှင် ဒီရသေ့ဦးခေါင်းလောက်ရှိသော မြေစိုင်ခဲကို ရသေ့သိပ်ပေါ်ထား၍ ဒီရသေ့ကို လည်မျိုမသွားစေသောရေထဲထားကြ။ နေတွက်ပေါ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြေစိုင်ခဲကို လွှတ်၍ ရေထဲအငုပ်ခိုင်းကြ” ဟု လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းနည်းလမ်းကို ညွှန်ပြလေသည်။

စီစဉ်ပြီးသောအခါ နေကို လွှတ်

မင်းမှုထမ်းများနှင့် မြို့သူမြို့သားတို့သည် မာဏဂံရသေ့ပြောသည့် အတိုင်း စီစဉ်ကြလေသည်။ စီစဉ်ပြီးသောအခါ မာဏဂံရသေ့က နေကို လွှတ်လိုက်လေသည်။

မြေစိုင်ခဲ ခုနစ်စိတ်ကဲ့

နေကို လွှတ်လိုက်လျှင် နေရောင်သည် မြေစိုင်ခဲကို ထိတွေ့ပုတ်ခတ်လေသည်။ နေရောင် ထိတွေ့ပုတ်ခတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြေစိုင်ခဲသည် ခုနစ်စိတ်ကဲ့လေသည်။

ဇာတိမန္တရသေ့ လွတ်မြောက်

ထိုခဏမှာပင် ဇာတိမန္တရသေ့သည် ရေထဲငုပ်လေလျှင် လွတ်မြောက်၍ အခြားသိပ်ကမ်းတစ်ခုကနေ တက်ပြီး ထွက်ပြေးလေသတည်း။

(ဤပေပြုချက်မှာ နိဒါနဝဂ် သိက္ခသံယုတ် တိဿသုတ် အဋ္ဌကထာအလို ဖြစ်၏။ ။ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာတို့လည်း အလားတူ တိဿဇောရဝတ္ထု ရှိ၏။ ။မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ ဥပါလိသုတ်၊ သုတ္တနိပါတ် အဂ္ဂိကဘေဒရဒ္ဒါဇ သုတ်၊ မာတင်္ဂစရိယာပိဋက၊ မာတင်္ဂဇာတ် အဋ္ဌကထာတို့လည်း အလားတူ မာတင်္ဂဝတ္ထုရှိ၏။)

“ထိတိုင်းရှု၏”ဟု မှတ်သားရာ

ဤဝတ္ထု၌ ဇာတိန္ဒြေရသေ၏ ထိပါးဝစီဘေဒသည် ထိပါး အပြောခံရသူ (ကျိန်ဆဲခံရသူ) မာတင်္ဂရသေထံမှာ မရောက်၊ ထိပါး ပြောသူ (ကျိန်ဆဲသူ) ဇာတိမန္တရသေထံမှာသာ ရောက်၏။ ဇာတိမန္တရ သေထံမှာသာ ရောက်၏ဟုဆိုရာ၌ ဇာတိမန္တရသေကား ဦးခေါင်း မကွဲခဲ့ပေ။ ဦးခေါင်းကွဲမည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ပါလျက် ဦးခေါင်း မကွဲရသည်မှာ မာတင်္ဂရသေကယ်မှုကြောင့် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မာတင်္ဂ ရသေမကယ်ပါက ဇာတိမန္တရသေ ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ်ကွဲမည်မှာ ဧကန်သာဖြစ်၏။ ယခုလို ကယ်မည့်သူရှိ၍ ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ် မကွဲရသော် လည်း ကယ်မည့်သူမရှိပါက ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ်ကွဲမည်ဖြစ်သောကြောင့် “ဇာတိမန္တရသေထံမှာ ရောက်၏”ဟုသာ၊ “ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှု၏”ဟု သာ မှတ်သားရာ၏။

စိတ်မပါမှ အဟောသိကံဖြစ်နိုင်

ပြစ်မှားမိသော မကောင်းမှုကံ၏အပြစ်ကို ကြောက်လန့်တုန်လှုပ် သော သံဝေဂဗျူဟ အရင်းခံလျက် ကိုက်မှလွတ်မြောက်စေလိုသော စိတ်ဖြင့် ကန်တော့မှသာ ထိုပြစ်မှားမိသောကံသည် အကျိုးမပေးသည့် အဟောသိကံ အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်၏။ ဆရာ မိဘ ပိုင်ဆိုင်အုပ်ချုပ်သူ စသည်တို့က နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ အနိုင်အသက် ခြိမ်းခြောက် တိုက်တွန်း၍ စိတ်မပါဘဲ ကန်တော့သတို့မှာ ထိုပြစ်မှားမိသည့်ကံ အဟောသိကံ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း (အပြစ်မမြောက်နိုင်ကြောင်း) ဤဝတ္ထုကို ထောက်၍ သိရ၏။

သတိထားဖို့

ထိပါးပုတ်ခတ်၊ မပြောလတ်သီ၊ နှုတ်ဝစီကား၊ ထိပါးသူသာ၊ ရှာဖွေပါသည်၊ နောင်လာလူတို့၊ သတိပြုဖို့တည်း။

အရှင် တိဿ၏ ခမည်းတော်ဖြစ်၍ အမက
သားတော် အရှင် တိဿရဟန္တာမထေရ်ကို “နောက်ပိတ်လူ” ဟု
မထိမဲ့မြင် ပြောဆိုကဲ့ရဲ့ဘက်သို့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
သုတဒ္ဓမ္မဂိုဏ်း နောက်ဆုံးပုဂ္ဂဟန္တာဖြစ်

--

ဝစီဘေဒ ထိခံပုံ

တိဿရဟန်းပြု၊ ရဟန္တာဖြစ်

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက တိဿ အမည်ရှိသော
အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ကဿပဘုရားရှင်၏တရားတော်ကို နားရ၍
သာသနာ့ဘောင် ဝင်ရောက်ရဟန်းပြုလေသည်။ နောင်အချိန်တွင်
ရဟန္တာဖြစ်ကာ အဂ္ဂသာဝက အရာအထူးကို ရှိလေသည်။

“နောက်ပိတ်လူ” ဟု ခမည်းတော်က ကဲ့ရဲ့

တစ်နေ့သ၌ ခမည်းတော်ဖြစ်သူသည် သားတော် အဂ္ဂ
သာဝက အရှင်တိဿရဟန္တာမထေရ်ဖြစ်ကို “နောက်ပိတ်ခွေး” ဟု ကဲ့ရဲ့
ရှုတ်ချ ပြောဆိုသကဲ့သို့ ယုတ်မာသောစိတ်ဖြင့် “နောက်ပိတ်လူ” ဟု ကဲ့ရဲ့
ရှုတ်ချပြောလေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိခံပုံတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်ဖြစ်လာ

အရှင်တိဿ၏ ခမည်းတော်သည် သံသရာ၌ ကျင်လည်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရှင်သက်သက်တော်အခါရောက်သော် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်လာကာ “သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်”ဟု ထင်ရှားလေသည်။

သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ် ရဟန်းပြု

သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်သည် ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့သည့် အစောကတည်းက ရဟန္တာဖြစ်နိုင်သည့် ကောင်းမှုကံရှိသော်လည်း ထိုဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ဘုရားရှင်ထံမှောက် လာရောက်ချင်စိတ် မရှိချေ။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်အတွင်း ပရိနိဗ္ဗာန်ညောင်စောင်းပေါ် လျောင်းတော်မူမှ လာရောက်လိုစိတ်ပေါက်ကာ မြတ်စွာဘုရားထံမှောက် လာရောက်၍ ပြဿနာမေးလျှောက်လေသည်။ ဘုရားရှင်က တရားဟောလေလျှင် သရဏံ ဆောက်တည်ကာ “ရှင်ရဟန်း ပြုပါရစေ”ဟု တောင်း ပန် လျှောက် ထား လေ သည်။ ဘုရားရှင်က ခိုင်းတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာသည် သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးလေသည်။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမီ ရဟန္တာဖြစ်

ရဟန်းပြုပြီးသော် ဘုရားရှင်က ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးလေသည်။ သုဘဒ္ဒရဟန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန် ကိုယူ၍ အင်ကြင်းဥယျာဉ်အတွင်းမှာပင် မနေမနား အာ ထုတ်လေလျှင် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူမီ ထိုည၌ မှာပင် ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။

ဝစီဘေဒကြောင့် နောက်ဆုံးမှ ရဟန္တာဖြစ်ရ

အရှင်သုဘဒ္ဒမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် မြတ်စွာဘုရားထံမှောက်၌ နောက်ဆုံးရဟန္တာဖြစ်သည့် နောက်ဆုံးမှ ကျွတ်တန်းဝင်သည့် တပည့်သာဝက ဖြစ်လေသည်။

ဝဇီကံ၁၌ကျေးကြောင့် ယခုလို နောက်ဆုံးမှ ရဟန္တာဖြစ်ရသည်ကို မထေရ်ကိုယ်တိုင်ပင် မိန့်တော်မူခဲ့လေသည်။ ဤကား သုသဒ္ဓ ဝဇီဘေဒထိတိုင်းရှုမှုကို ခံရပုံတည်း။ (သုဘဒ္ဓမထရပဒါနိ)

သုဘဒ္ဓ-(၃)ယောက်

(၁) ဥပကနှင့် ဓာပါတို့၏သား သုဘဒ္ဓ။

(၂) ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်တော်မူပြီးနောက် “မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီဖြစ်၍ ငါတို့ လုပ်ချင်ရာလုပ်သိပ်သာ လုပ်ပြုရတော့မည်” စသည်ဖြင့် ရိုင်းပြုရင်းသီးသည့်စကားကို ပြောကြား၍ အောက်တွက်ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဓ။

(၃) အလွန်ထင်ရှားသည့် ပုဏ္ဏားသေနေ့မျိုးမှ ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြုသည့် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံးဝေနေယျဖြစ်သော အဝတ်ဝတ်သည့် သုဘဒ္ဓပရိဗိုဇ်။

ယခုလို သုဘဒ္ဓသားယောက်ရှိသည့်အနက် ဤသုဘဒ္ဓမှာ တတိယမြောက် သုဘဒ္ဓ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမှ ရဟန္တာဖြစ်ရမှု အဆို (၂)ရပ်ကွဲ

“နောက်ပိတ်လူ”ဟု ခဲ့ရဲရှက်ချပြောခဲ့သော ဝဇီဘေဒကြောင့် ယခုလို နောက်ဆုံးမှ ရဟန္တာဖြစ်ရချိန်။ ဤအချိန်မှာ သုဘဒ္ဓထွေရာပဒါနိ ပါဠိတော် မိန့်ဆိုချက် ဖြစ်၍

ဝိပဿီ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါမှ စပြီးမကောင်းနေပြည်ဝယ် “မဟာကာလ၊ ဇူဇူကာလ”ဟု သူကြွယ်ညီနောင်ရှိခဲ့ရာ နောင်ကြီးသည် မိမိလယ်ခင်းမှ ကောက်စပါးများကို ခိုးရည်တည်သည့် အချိန်အခါမှစ၍ ဦးဦးဖျားဖျား လှူသည်။ ညီနောင်ကား မိမိလယ်ခင်းမှ ကောက်စပါးများကို ရိပ်သိမ်းပြီးနောက်မှ လှူသည်။

ထိုညီနောင်နှစ်ယောက်အနက် နောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသည့်အခါ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးတွင် ပါဝင်သည့် ကောဏ္ဍည ဖြစ်လာကာ ဦးဦးဖျားဖျားလှူခဲ့သောကြောင့် အညီဆုံး သစ္စာလေးပါးသိမြင် တရားတူးရခဲ့လေသည်။ ညီသည် ဤသုဘဒ္ဓဖြစ်လာပြီး နောက်မှ

လူနဲ့သောကြောင့် နောက်ဆုံးမှ ကတု ထူးရဲ့လေသည်။ ဤအဆိုမှာ သုတ်မဟာဝဂါ မာဘပရိနိဗ္ဗာနသုတ် အဋ္ဌကထာ အဆိုဖြစ်၏။

ညီယူပါက အသင့်ချည်းသာ

ယခုလို ပါဠိတော်အဆိုနှင့် အဋ္ဌကထာအဆို မတူသော်လည်း ပါဠိတော်ပြသည့် ဝစီဘေဒအကြောင်းမှာ ပေးနအကြောင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါဖြစ်၍ နီးသောအကြောင်း ဖြစ်သည်။

အဋ္ဌကထာပြသည့် နောက်မှလူသည့်အကြောင်းမှာ အပဇာန အကြောင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောလျှင် ဝိပဿီဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက ဖြစ်၍ ဝေးသောအကြောင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ညီယူလျှင် “အဆိုနှစ်ရပ်လုံး အသင့်ချည်း ဖြစ်သည်” ဟု မှတ်သားရ၏။

ကျမ်းသိထက် ကျမ်းညှိခက်

ကျမ်းဂန်အရိုကို သိဖို့ထက် ကျမ်းဂန်ချင်း အဆိုမတူသည်ကို ညီ ယူကံကံဖို့က ပိုခက်ခဲလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးပညာရှိကြီးများက “ကျမ်းသိထက် ကျမ်းညှိခက်” ဟု ဆိုရိုးစကား ထားခဲ့ကြသည်။

ရဟန်းဖြစ်စဉ်ဘဝက လူထွက်ချင်သော သူငယ်ချင်း ရဟန်းကို
လူထွက်ဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
သကုလုဒါယီခရီးကို ရဟန်းပြုချင်ပါသွက်
ပပြုခြင်းတဲ ချစ်

ဝစီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

ရဟန်းပြု၍ တရားအားထုတ်

သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်အလောင်းသည် ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်
ဇံတင်အခါ၌ အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်လေသည်။ အရွယ်ရောက်သော်
ရဟန်းပြု၍ တရားအားထုတ်လေသည်။

လူထွက်ချင်သော ရဟန်းက လူထွက်ချင်ကြောင်း ပြော

တစ်နှစ်သောအခါ သာသနာ့ဘောင်၌ မပျော်မေ့၍ လူထွက်
ချင်သော သူငယ်ချင်း ရဟန်းတစ်ပါးက ရဟန်းတရားအားထုတ်သော
လူထွက်ချင်သည့် ရဟန်းကို “ငါ လူထွက်တော့မည်”ဟု ပြောလေ
သည်။

လူထွက်ချင်သောရဟန်းကို လူထွက်ချင်အောင် ပြော

ထိုအခါ ရဟန်းတရားအားထုတ်သည့် လူထွက်ချင်သော
ရဟန်းသည် လူထွက်ချင်သည့် သူငယ်ချင်း ရဟန်း၏ သမိက်သား နှိုင်းကို
လိုချင်သည့်လောက ဖြစ်၍ လူထွက်ဖြစ်အောင် လူ့ဘောင်၏ ဂုဏ်
ကျေးဇူးကို မှန်ကန်စွာ မမှန်ကန်စွာ ချီးမွမ်းပြောဆိုလေသည်။

လူထွက်ချင်သည့်ရဟန်း လူထွက်

လူထွက်ချင်သည့်ရဟန်းသည် ထိုချီးမွမ်းစကားကို ကြားရလေလျှင် ထိုချီးမွမ်းစကားပြောသည့် ရဟန်းအား သပိတ်သင်္ကန်းပေး၍ လူထွက်လေသည်။ ။ ဤသည်ပင် သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်၏ ရှေးဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံ (ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ) ကည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

ဘုရားရှင် ပရိဗိုဇ်ကျောင်းတိုက် ဝင်

အချိန်မှာ ဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူသည့်အချိန် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ သကုလုဒါယီ အမည်ရှိသော ပရိဗိုဇ်သည် ဥဒေါင်းများကို အစာကျွေးရာဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်တို့ကျောင်းတိုက်၌ များစွာသော ပရိဗိုဇ်ပရိသတ်နှင့်အတူ နေလေသည်။ ဤသကုလုဒါယီမှာ မဟာသကုလုဒါယီ မဟုတ်။ စူဠသကုလုဒါယီ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း ဆွမ်းခံဝင်လေသည်။ အတန်စောသဖြင့် ထိုပရိဗိုဇ်တို့ ကျောင်းတိုက်သို့ ဝင်လေသည်။

ဘုရားရှင် တရားဟော

ထိုအခါ သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်သည် များစွာသော ပရိဗိုဇ်ပရိသတ်နှင့် အတူ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်ဖြင့် မဂ်ဖိုလ်နှင့် ကန့်လန့်ဖြစ်သော စကားများကို ပြောဆိုနေကြလေသည်။ ဘုရားကိုမြင်လျှင် “အရှင်ဘုရား... ကြွတော်မူပါ၊ ဒီခင်းထားသည့် နေရာမှာ ထိုင်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်လေသည်။ ဘုရားရှင်သည် ခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူသော် သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်သည် နိမ့်သည့်နေရာမှာ နေလေသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က တရားဟောတော် မူလေသည်။

သကုလုဒါယီက “ရဟန်းပြုလိုပါသည်” ဟု လျှောက်

တရားဟောတော်မူပြီးသော် သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်က “အရှင်ဘုရား... တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏ အရှင်ဘုရားတရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ ဥပမာအားဖြင့်—

မှောက်ထားသည့်အိုးကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ဖုံးထားသည့် အရာဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ မျက်စိလည်လမ်းမှား သူကို လမ်းမှန် ပြောပြဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း မျက်စိမြင်သူတို့သည် 'အဆင်းများကို မြင်ကြလိမ့်မည်'ဟု နှလုံးသွင်း၍ အမှိုက်အမှောင်တွင် ဆီမီ ထွန်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထို့အတူသာလျှင် အရှင်ဘုရားသည် ထကြောင်းပြ၍ တရားတော်ကို 'ဟောတော်မူပါပေ၏။' တပည့်တော် သည် မြတ်စွာဘုရားကို 'ကိုးကွယ်ရာ'ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော် ကိုလည်း 'ကိုးကွယ်ရာ'ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း 'ကိုးကွယ်ရာ'ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား၏အထံ၌ ရဟန်းပြုလိုပါသည်"ဟု လျှောက်ထားလေ သည်။

ရဟန်းမပြုအောင် တပည့်များက နှောင့်ယှက်

သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်က ယခုလို လျှောက်ထားသော် သူ့ပရိသတ် ပရိဗိုဇ်များက "အရှင်သည် ရဟန်းဂေါတမအထံမှာ ရဟန်းမပြုမိနှင့်။ အရှင်သည် ဆရာဖြစ်ပါလျက် တပည့်လိုမနေချင်ပါနှင့်။ ဥပမာအား ဖြင့် ရေလှောင်အိုးကြီး ဖြစ်ပါလျက် လက်ဆွဲအိုးငယ် ဖြစ်ရာသကဲ့သို့၊ ဤဥပမာအတိုင်း အရှင် ဖြစ်လိမ့်မည်"ဟု အန္တရာယ်ပြုကြ၊ နှောင့်ယှက် ကြလေသည်။

နှောင့်ယှက်သဖြင့် ရဟန်းမပြုဖြစ်

ယခုလို တပည့်ပရိသတ် ပရိဗိုဇ်များက သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်ကို မြတ်စွာဘုရားထံ ရဟန်းမပြုဖြစ်အောင် အန္တရာယ်ပြုကြ၊ နှောင့်ယှက်ကြ သဖြင့် သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ် ဘုရားထံ ရဟန်းမပြုဖြစ်ဘဲ ရဟန်းမပြုနိုင်ဘဲ ရှိရလေသည်။ ။ဤကား သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ် ဝစီဘေဒထိတိုင်းအရှင် ရမ္မတည်း။ (မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် စူဠသကုလုဒါယီသုတ်)

အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေက

သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ် ရဟန်းမပြုနိုင်ခြင်းသည် တပည့်ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်က အန္တရာယ်ပြုခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ တပည့်ပရိဗိုဇ်ပရိသတ်က အန္တရာယ်ပြုခြင်းမှာ ကဏ္ဍပဘုရားရှင် လက်ထက်က ဣတ္ထုန်ချင်သည့်

သုဇယံချင်းရဟန်းကို လူထွက်ဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သည့် ဝစီဘေဒကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် “အရင်းစစ်က အမြစ်မြေက” ဆိုသလို - ယခုလို ရဟန်းမပြုနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းသည် ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက် တော်အခါက လူထွက်ချင်သည့် သုဇယံချင်းရဟန်းကို လူထွက်ဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သည့် ဝစီဘေဒမကောင်းမှုပင် ဖြစ်သည်။

ကြောက်လန့်ဖွယ် ဝစီဘေဒ

လူထွက်ချင်သည့်ရဟန်းကို လူထွက်ဖြစ်အောင် ပြောက ရဟန်း ပြုချင်သော်လည်း အနှောင့်အယှက် အန္တရာယ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကာ ရဟန်းပြုခွင့်မရဘဲ ရှိတတ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝစီဘေဒကား ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးပြန်စဉ်အခါက ရဟန္တာမထေရ်ကို
ဆဲရေးခြင်းလေးမျိုးဖြင့် ဆဲရေးခဲ့သော ဝဇီဘေဒကြောင့်
ဗမ္မကတက္ကတန်း လူမဆန်သည့် ပေဘက်ပြန်ခြင်း
လေး မျိုးသို့ ရောက်ရ

ဝဇီဘေဒ ထိခံပုံ

ဗမ္မက ရဟန်းပြန်ခဲ့

ဗမ္မကတက္ကတန်းသည် ကဏ္ဍပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါ
က ရဟန်းတစ်ပါး ပြန်ခဲ့လေသည်။

သူကြွယ်က ကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ်

တောရွာနေ သူကြွယ်တစ်ယောက်က ထိုရဟန်းကို ကျောင်း
ဆောက်လှူဒါန်းကိုးကွယ်ပြီးလျှင် သင်္ကန်း-ဆွမ်း-ဆေး-ပစ္စည်းဖြင့် အမြဲ
မပြတ် ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ပြုစုလုပ်ကျွေးလေသည်။ ထိုရဟန်းသည်
သူကြွယ်အိမ် နေ့စဉ် အမြဲကြွကြွ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးလေသည်။

အာဂန္တုရဟန်းကို သူကြွယ် ကြည်ညို

တစ်နေ့သ၌ ရဟန္တာမထေရ်မြတ် တစ်ပါးသည် ထိုတောရွာကို
ဆွမ်းခံလှည့်လည်တော်မူသည်ရှိသော် သူကြွယ်အိမ်တံခါးဝ ရောက်တော်မူ
လေသည်။ သူကြွယ်သည် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကို ဖူးမြော်ရသော် အလွန်
ကြည်ညိုသပ်ဖြစ်၍ အိမ်ထဲပင့်ပြီးလျှင် မွန်မြတ်သော ဆွမ်း ခံလှူ
ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ရိုသေစွာ ဆက်ကပ်လုပ်ကျွေးလေသည်။

ဆက်ကပ်လုပ်ကျွေးပြီးနေသော “အရှင်မြတ်ဘုရား.... ဒီအဝတ်ပုဆိုးကို ဆိုး၍ ဝတ်တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကာ နလွန်ကောင်းမြတ်သော အဝတ်ပုဆိုးကို လှူဒါန်းပြီးလျှင် အရှင်မြတ်ဘုရား.... အရှင်မြတ်၏ဆံများ ရှည်လှပါပြီ။ ဆံရိတ်သမားကို ခေါ်ခံပါမည်။ အရှင်မြတ် ကျိန်းစက်ဖို့ ခုတ်လည်း အထမ်းခိုင်းပြီး ယူလာခံပါမည်။ တပည့်တော်ကျောင်းသို့ ဒီမထေရ်နှင့်အတူ ကြွရောက် သီသင်းသုံးနှင့် တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ကျောင်းနေရဟန်း ဝန်တို့

ကျောင်းနေရဟန်းသည် မိမိကျောင်းဒါယကာ သူကြွယ်က ရဟန္တာအရှင်မြတ်အပေါ် အမြတ်တနိုး လှူဒါန်းပူဇော် အရိုအသေပြုသည်ကို ဖြစ်လျှင် ကုလမစ္ဆရိယ (ဒါယကာ ဝန်တို့မူ)၊ လာဘမစ္ဆရိယ (လာဘ်သာဘဝန်တို့မူ) အကုသိုလ်တရားများ ငင်ဆောက်လာကာ စိတ်မကြည်မသာ ဖြစ်နေလေသည်။ “ဒီသူကြွယ်သည် ခုမှ ဟောမြင်ရသော ဒီရဟန်းကို ခုလို အမြတ်တနိုး လှူဒါန်းပူဇော် အရိုအသေ ပြုဘိ၏။ အမြဲအိမ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသော ငါ့ကိုမူ ခုလို အမြတ်တနိုး လှူဒါန်းပူဇော် အရိုအသေမပြုဘူး” ဟု ကြံစည်စိတ်ဆိုးကာ ကျောင်းပြန်ကြွလေသည်။

သူကြွယ် ကျောင်းလိုက်စီစဉ်

ရဟန္တာမထေရ်မြတ်သည် ဟိုရဟန်းနှင့်အတူ ကျောင်းလိုက်သွား၍ သူကြွယ်လှူလိုက်သော အဝတ်ပုဆိုးကို ဆိုး ဝတ်တော် မူလေသည်။ သူကြွယ်လည်း ဆံရိတ်သမားကို ကျောင် ခေါ်သွားပြီးလျှင် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်၏ ဆံများကို အရိတ်ခိုင်းပြီးနောက် အထမ်းခိုင်းပြီး အသင့်ယူလာခံစေကာ ခုတ်ကို တစ်နေရာတွင် အခင်းခိုင်းပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား.... ဒီခုတ်ပေါ်မှာပင် ကျိန်းစက်တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ လျှောက်ထားပြီးနောက် မထေရ်နှစ်ပါးလုံးကိုပင် မနက်ဖြန် အိမ်ဆွမ်းစားကြဖို့ ပင့်လျှောက်၍ အိမ်ပြန်လာလေသည်။

ကျောင်းနေရဟန်း အာဂန္တုရဟန္တာကိုဆဲ

ကျောင်းနေရဟန်းသည် ကျောင်းဒါယကာက အာဂန္တုရဟန္တာမထေရ်မြတ်အပေါ် အမြတ်တနိုး လှူဒါန်းပူဇော် အရိုအသေပြုသည်ကို

မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ညဉ့်အချိန် အာဂန္တုရဟန္တာမထေရ်မြတ် ကျိန်းစက် သည့်နေ့သို့ သွားဆောက်ပြီးလျှင် အာဂန္တုရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကို ဆဲရေးခြင်းလေးမျိုးတို့ဖြင့် ဆဲရေးလေသည်။

(၁) ငါ့ရှင် အာဂန္တု... သင့်အဖို့ ငါ့ကျောင်းဒါယကာ သူကြွယ်အိမ်မှာ ဆွမ်းတုဉ်းပေးပါ။ ကပ် မခင်စားရခြင်းက ကောင်းလှ သေး၏။

(၂) ငါ့ကျောင်းဒါယကာ သူကြွယ် ခေါ်ခဲ့သော ဆံရိတ် သမားဖြင့် သင့်ဆံပင်များကို ရှိသမျှခြင်းထက် ထန်းခေါ့မှုန့်ဖြင့် ဆံပင်ကို အနုတ်ခိုင်းရခြင်းက ကောင်းသလောက်။

(၃) ငါ့ကျောင်းဒါယကာ သူကြွယ် လှူသောတန်ခိုးကို ခုတ်ရ ခြင်းထက် အဝတ်မဝတ်ဘဲ ရှေ့သည့်သွားလာရခြင်းက ကောင်းလှ သေး၏။

(၄) ငါ့ကျောင်းဒါယကာ သူကြွယ် ယူလာသော ခုတင်ပေါ် ကျိန်းစက်ရခြင်းထက် ဖြေကြီးခေါ် အိပ်ရခြင်းက ကောင်းလှသေး၏။

အာဂန္တုရဟန္တာ ပြန်ကြ

ခုသို့ ဆဲရေးခြင်းလေးမျိုးဖြင့် ဆဲရေးလေလျှင် ရဟန္တာမထေရ် မြတ်သည် “ဒီလူမိုက် ငါ့ကျောင်းပြန်ပြန် မပျက်စီးစေနှင့်” ဟု နှလုံးသွင်းကာ ကျောင်းဒါယကာ ဝိပဿနာသောဆွမ် ကို မစားတော့ဘဲ စောစောပင် ထ၍ ချမ်းသာရာ ရပ်သို့ ကြွတော်မူလေသည်။

ကျောင်းနေရဟန်း စိတ်ဟင်းနီပျက်လျှင်

ကျောင်းနေရဟန်းသည် စောစောပင်သ၍ တံမြက်လှည်းခြင်း စသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်များကို ပြုပြီ လျှင် ဆွမ်းစားကြံချိန် ရောက် သောအခါ “အာဂန္တုရဟန်းပျင်းသည် ခုချိန်ထိတောင် အိပ်တုန်း ရှိသေးသည်။ “ခေါင်းလောင်းသံလေလျှင် နိုးလေရာ၏” ဟူသော အမှတ်သည်ဖြင့် လက်သည်းဖြင့် ခေါင်းလောင်းကို အသာအယာ ထိုးလေသည်။ (ခေါင်းလောင်းကျယ်ကျယ်ဖြည့်အောင် ထိုးလျှင် နိုးမှာ စိုး၍ လက်သည်းခွံဖြင့် အသာအယာထိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုးလည်မနိုး ရလေအောင် ‘ခေါင်းလောင်းထိုးသည်’ ဟုလည်း ပြောနိုင်လေအောင် ပိန်ညှပ်ရှောင်သည့်အနေဖြင့် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။)

တစ်ပါးတည်း အိမ်ဆွမ်းစားကြ

ယခုလို ခေါင်းလောင်းကို လက်သည်းခုံဖြင့် အသာအယာ ထိုးပြီးနောက် “မနိုးဘူး” ဟုဆိုကာ၊ ကျောင်းဒါယကာအိမ် မိမိတစ်ပါး တည်း ဆွမ်းစားကြလေသည်။

အာဂန္တုရဟန္တာကို အကြည်ညိုပျက်အောင် ပြော

ကျောင်းဒါယကာသည် လူဒါန်းဆက်ကပ်ဖွယ်များကို စီမံပြီး လျှင် မထေရ်နှစ်ပါးကြွလာမည့် လမ်းခရီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလေ သည်။ ကျောင်းနေရဟန်းတစ်ပါး သာ ကြွလာမည်ကို မြင်လေလျှင် “အရှင်ဘုရား...အာဂန္တုမထေရ်မြတ် ဘယ်မှလဲ” ဟု မေးလေသည်။ “ဒါယကာ...သင် ဘာမျှ ပြောမနေနှင့်၊ သင့်ဆရာမထေရ်သည် မနေ့က သင်ပြန်သွားသည့် အချိန်တည်းကပင် အခန်းတွင်း ဝင်အိပ်နေလိုက် သည်မှာ ငါ စောစောထ၍ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး တံမြက်လှည်းသည့် အသံ၊ သောက်ရေအိုး သုံးရေအိုးများ၌ သောက်ရေ သုံးရေ လောင်း သည့်အသံ၊ ဆွမ်းစားကြချိန်ရောက်၍ ငါ တီးခတ်သော ခေါင်းလောင်း သံများကိုပင် မသိပေ၊ ဒါလောက် အအိပ်ကြီးဘိ၏” ဟု အကြည်ညို ပျက်အောင် လုပ်ကြံပြောလေသည်။

ပြောသော်လည်းသူ့ကြွယ်က မယုံ

ကျောင်းဒါယကာ သူ့ကြွယ်က “ဒီလောက် ကြည်ညိုဖွယ်ဆောင် သည့် အနေအထိုင်နှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ငါ့အရှင်မြတ်မှာ ဒီအချိန်တိုင် အောင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အိပ်မည်မဟုတ်၊ ကေနံပင် ထိုအရှင်မြတ် အပေါ် လူဒါန်းပူဇော် အရိုအသေပြုသည်ကို မြင်ရ၍ ဒီကျောင်းနေ မထေရ်၊ မခံမရပ်ဖြစ်ကာ အပြစ်တင်စကား ပြောခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်” ဟု အဖြစ်မှန်အတိုင်း စဉ်းစားမိပြီးလျှင် ကျောင်းဒါယကာ သူ့ကြွယ်သည် ကိုယ်တိုင်က ပညာရှိသူဖြစ်၍ “ပညာရှိအမျက် အပြင်မထွက်” ဆိုသည့် အတိုင်း အပြင်မထွက်စေဘဲ ကျောင်းနေရဟန်းကို ရိုရိုသေသေ ဆွမ်း ကပ်လေသည်။

အာဂန္တုရဟန္တာ အတွက် သပိတ်ထဲ ကွမ်းထည့်လှူလိုက်

ဆွမ်းကပ်ပြီးနောက် ထိုကျောင်းနေရဟန်း၏ သပိတ်ကို ကရိုဘသေ သေးကြော၍ သပိတ်အပြည့် မှန်မြက်သော ကွမ်းနှင့် ဆွမ်းစားဖွယ်များကို

ထည့်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား....အကယ်၍ ဘယ်ညီတော်၏အရှင်မြတ်ကို တွေ့မြင်တော်မူပါလျှင် ဒီဆွမ်းကို ထိုအရှင်မြတ်အား လှူဒါန်းကော် မူလိုက်ပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကာ သပိတ်ကို ကပ်လိုက်လေသည်။

လမ်းမှာ သွန်ပြင်

ကျောင်းနေရဟန်းသည် ဆွမ်းအပြည့်ထည့်ထားသည့် ထိုသပိတ်ကို ယူဆောင်သွားရင်းပင် “ဒီအာဂန္တုရဟန်းပျင်းသည် အကယ်၍ ဒီမျှ ကောင်းမွန်သည့် ဆွမ်းကို စားသုံးနေရလျှင် ဒီကျောင်းတိုက်ကိုပင် တွယ်တာနေလိမ့်မည်” ဟု ကြံမှားကာ ကျောင်းဝါဟကာ လှူလိုက်သော ဆွမ်းကို လမ်းမှာပင် သွန်ပစ်ခဲ့ပြီလေသည်။ ကျောင်းဆောက်လျှင် ရဟန္တာ မထေရ်မြတ် သီတင်းသုံးသည့်နေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်သော် ဟေန္တာ မထေရ်မြတ်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိပုံစံ ညည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုရုံ

ကျောင်းနေရဟန်း အဝီစိကျ

ဤမျှ ကြီးကျယ်လှသောရဟန္တာအား လှူဒါန်းလိုက်သည့် လာဘ်ကို ဖျက်ဆီးသည့် မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံကို ပြုမှားသည် အတွက် ကြောင့် အနှစ်တစ်သောင်းပတ်လုံး ထိုရဟန်းကျင့်ဆုံးအပ်သော ရဟန်း တရားသည် ထိုကျောင်းနေရဟန်းကို (အကုသိုလ်အင်အား အင်မတန် ကြီးမားလှသဖြင့်) စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ချေ။ ကျောင်း နေရဟန်း ပျံ့လွန်တော်မူသော် အဝီစိရဲကျရောက်လေသည်။ အဝီစိရဲ၌ ကဿပဘုရားရှင်နှင့် ဓဂါတမဘုရားရှင်တို့အပြား ရှည်လျားလှသော နှစ်ပရိစ္ဆေဒကာလပတ်လုံး ကြံစားသောဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံရလေသည်။

ငါတို့ဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် ဇမ္ဗူက ဖြစ်လာ

ငါတို့ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူလာသော အခါ၌ ‘ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဝယ် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ပေါများသည့် အိမ်တစ်အိမ်၌ ပဋိသန္ဓေနေလေသည်။ မွေးဖွားသော် “ဇမ္ဗူက” ဟု ဝိဘများက နားမည်မှည့်ကြလေသည်။

အဝတ်မဝတ်ဘဲ မစင်ကိုသာစား

ဇမ္ဗုကသည် သွားနိုင်သည့်အခါမှစ၍ အိပ်ရာထဲမအိပ်လို၊ ထမင်းမစားလို၊ မိမိ၏မစင် (ချေး)ကိုသာ စားလေတော့၏။ မိဘဆွေမျိုးမျှစားက “ဝယ်သေးသောကြောင့် မသိရှာ၍သာ ခုလို ပြုရှာသည်”ဟု အောက်မေ့ကာ ဇမ္ဗုကသူငယ်ကို စောင့်ရှောက်မွေးမြူကြလေသည်။

ဇမ္ဗုကသူငယ်ကည် အသက်အရွယ် ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌လည်း အဝတ်မဝတ်လိုဘဲ ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့်သာ လှည့်လည်သွားလာလေသည်။ မြေပေါ်မှာသာ အိပ်၍ မိမိ၏မစင်ကိုသာ စားလေသည်။

ဇမ္ဗုကကို တက္ကတွန်းများထံမှာ အပ်

ထိုအခါ ဇမ္ဗုက၏မိဘတို့သည် “ဒီသားကား ငါတို့လို အမျိုးကောင်းအိမ်နှင့် မလျော်၊ ဒီသားကား သက်သက်အရှက်မဲ့သူသာဖြစ်၍ တက္ကတွန်းတိတ္ထိတို့နှင့်သာ သင့်လျော်လျောက်ပတ်၏”ဟု ကြံ၍ ဇမ္ဗုကကို တက္ကတွန်းတို့ထံ ခေါ်သွားပြီးလျှင် “ဒီသူကို ရှင်ပြုပေးကြပ?”ဟု ပြောဆိုပေးအပ်ကြသည်။

တက္ကတွန်းများက ရှင်ပြုပေး

တက္ကတွန်းတို့သည် လည်ပင်းပမာ နက်သော မြေတွင်းလဲ ဇမ္ဗုကကိုချ၍ ပုခုံးစွန်းနှစ်ဖက်အဝပေါ်၌ မရုန်းကန်နိုင် မထွက်နိုင်အောင် ပျဉ်ပြားများကို ခင်းကြပြီးလျှင် ထိုပျဉ်ပြားများအပေါ်က ထိုင်နေကြ၍ ထန်းစေ့မှတ်ပိုင်ဖြင့် ဆံပင်များကို ခိုင်းနှုတ်ကြလေသည်။ ဤသည်ပင် တက္ကတွန်းတို့၏ ရှင်ပြုပေးသည့်နည်း ဖြစ်၏။

ဆွမ်းစာ ပင့်သော်လည်း ပစားဘဲ မစင်ကိုသာစား

ဤနည်းဖြင့်ရှင်ပြုပေးပြီးနောက် ဇမ္ဗုက၏မိဘတို့သည် တက္ကတွန်းများကို နက်ဖြူ အိမ်ဆွမ်းစားကြဖို့ ပင့်လျှောက်၍ ပြန်လာကြလေသည်။

နောက်နေ့ဆွမ်းစားချိန်ရောက်သော် တက္ကတွန်းများသည် ဇမ္ဗုကကို “လာ မြို့ထဲ ဆွမ်းစားသွားကြစို့”ဟု ခေါ်ကြလေလျှင် “အရှင်ဘုရားတို့သာ သွားကြ၊ ငါ ဒီကျောင်းမှာသာ နေရစ်မည်”ဟု မလိုက်လိုကြောင်း ပြောလေသည်။ အထပ်ထပ်ခေါ်သော်လည်း မလိုက်လို၍ ထားခဲ့ပြီးလျှင် မိမိတို့သာ မြို့ထဲ သွားကြလေသည်။

ဇမ္ဗူကသည် တက္ကတွန်းများ မြို့ထဲသွားကြသော် အိမ်သာတွင်းကို ခုံးထားသည့် ပျဉ်ပြားကို ပွင့်ပြီးလျှင် တွင်းထဲဆင်း၍ မစင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရ တစ်လုပ်ပြီးတစ်လုပ် လွေးလေတော့သည်။

ဆွမ်းအပို့လွှတ်သော်လည်း မစား

ထိုအကြောင်းကို မသိ၍ တက္ကတွန်းဆရာကြီးများသည် ဇမ္ဗူကထံ မြို့တွင်း မိမိတို့ဆွမ်းစားသည့်အိမ်ကလူများကို ဆွမ်းအပို့ခိုင်းကြလေသည်။ ထိုဆွမ်းကိုလည်း ဇမ္ဗူက မစား။

တက္ကတွန်းများက ဝံ့စမ်း

တက္ကတွန်းများ ကျောင်းပြန်ရောက်၍ ဆွမ်းများကို မြင်လျှင် ဇမ္ဗူကကို စားဖို့ အထပ်ထပ်တိုက်တွန်းကြလေသည်။ တိုက်တွန်းသော်လည်း “ဒီဆွမ်းများကို ငါ အလိုမရှိ၊ ငါ့အတွက် အစာအာဟာရ ပြီးပါပြီ”ဟု ပြောလေသည်။ “ဘယ်ကရသလဲ”ဟု မေးသောအခါ “ဒီကျောင်းတိုက်ထဲမှပင် ရပါသည်”ဟု ပြောလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဒုတိယနေ့၊ တတိယနေ့၊ စတုတ္ထနေ့များ၌လည်း ခေါ်သော်လည်း “ငါ ဒီကျောင်းမှာသာ နေရစ်မည်”ဟုသာ ပြော၍ မြို့ထဲ မလိုက်ဘဲ နေလေသည်။

တက္ကတွန်းတို့သည် “ဒီဇမ္ဗူကကား နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြို့ထဲလဲ မဝင်သို့၊ ငါတို့ ပို့လိုက်သောဆွမ်းတိုလဲ မစားလို့၊ ‘ဒီကျောင်းတိုက်မှပင် ငါ့အတွက် အစာအာဟာရ ရပြီးပါပြီ’ဟုသာ ပြောလေသည်၊ သူ့ဘယ်အမှုကို ပြုလုပ်နေသလဲ၊ ဇမ္ဗူကကို ငါတို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမည်”ဟု ကြံစည်ကာ မြို့တွင်း ဆွမ်းစားကြွာညှိုသော် တက္ကတွန်းနှစ်ယောက်တို့ စုံစမ်းဖို့ထားခဲ့၍ သွားကြလေသည်။ စုံစမ်းရန်တာဝန်ပေးခံရသဖြင့် တက္ကတွန်းနှစ်ယောက်သည် နောက်မှလိုက်ဟန်ထောင်၍ ပြန်လှည့်ကာ နန်းကွယ်ချောင်းနေကြလေသည်။

ကုဋိတွင်းထဲဝင် မစင်စားသည်ကို မိ

ဇမ္ဗူကသည် “တက္ကတွန်းများ သွားကြပြီ”ဟု မှတ်ဆင်ကာ ရှေးနေ့များနည်းတူပင် ကုဋိမစင်တွင်းထဲဆင်းပြီး မစင်စားလေတော့သည်။

တက္ကတုန်းများက နှင်ထုတ်

ချောင်းနေကြသော တက္ကတုန်းနှစ်ယောက်သည် ဇမ္ဗူက၏ အပြုအမူကို ပက်ပင်း တွေ့မြင်၍ တက္ကတုန်းတို့ ပြန်လာသောအခါ ထို့အကြောင်းကို ပြောပြကြလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို သိရလျှင် တက္ကတုန်းများသည် “ဪ... ဇမ္ဗူက၏အလုပ်ကား ဝန်လေးလှတိ၏။ အကယ်၍များ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်များ ဒီအကြောင်းကို သိရှိသွားလျှင် ‘တက္ကတုန်းများသည် မစင်ကိုစားကာ လှည့်လည်သွားလာ နေထိုင်ကြကုန်၏’ ဟု ငါတို့၏ အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြောဆိုကြပေလိမ့်မည်။ ဒီဇမ္ဗူကကား ငါတို့နှင့် မသင့်လျော်” ဟု တိုင်ပင်ကာ ဇမ္ဗူကကို ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

အိမ်သာအနီး ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ကာ ခံတွင်းဖွင့်နေ

တက္ကတုန်းများက နှင်ထုတ်လိုက်သော အခါ ဇမ္ဗူကသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ အပြင် မြို့သူမြို့သားများ ကျင်ကြီးစွန့်ရာအရပ်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ညဉ့်အခါ မြို့သူမြို့သားများ စွန့်ထားသော မစင်ကိုစား၍ နေအခါ မြို့သူမြို့သားများ မစင်စွန့်သည့်အခါ အကာအကွယ်ယူစွန့်သော မစင်စွန့်သည့်နေရာ အနီးမှာရှိသည့် ကျောက်ဖျာကြီး၏ အစွန်းပေါ် လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်၍ ခြေတစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ထိုမြှောက်အပ်သော ခြေကို ဒူးဆစ်ပေါ် တစ်ထားပြုလျှင် အသက်လေသို့ ရွှေ့ရှုလျက် ခံတွင်းဖွင့်ဟကာ ရပ်နေလေသည်။

အကျင့်ထက်သူဖြစ်ကြောင်း ကြား

ကျင်ကြီးစွန့်လာကြသော မြို့သူမြို့သားများသည် ဇမ္ဗူကကို တွေ့လျှင် အနီး လာရှိခိုး၍ “အရှင်မြတ်ဘုရား... အရှင်မြတ်သည် ဘယ်အတွက်ကြောင့် ခံတွင်းဖွင့်ဟ၍ ရပ်နေပါသလဲ” ဟု မေးကြလေသည်။ ဇမ္ဗူကက “ငါကား လေကိုသာ စားသူဖြစ်၏။ ငါ့မှာ လေမှတစ်ပါး အခြား အစာအာဟာရ မရှိ” ဟု ကြားဝါပြောလေသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား... ဘယ်အတွက်ကြောင့် ခြေတစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ဒူးပေါ်ထောက်၍ ရပ်နေပါသလဲ” ဟု မေးကြပြန်သော် “ငါကား ယက်မြက်ပြင်းဆန်သော အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ငါ ခြေနှစ်ဖက်လုံးဖြင့် နင်းခုံသော် မြေကြီးသည် အပြင်းအဆန် လှုပ်၏။ သို့

အတွက်ကြောင့် ငါသည် ခြေတစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ထိုခြေကို ဒူးပေါ်
ဆောက်ပြီး ရပ်နေလေသည်။ ငါ ခြေနှစ်ဖက်လုံး မြေပေါ်နင်းလျှင်
မြေလှုပ်သည့်အတွက်ကြောင့် ငါဟာ ညဉ့်ခရာ၊ နေ့ပေါ် ရပ်လျက်သာ
အချိန်ကုန်စေရ၏။ ထိုင်လဲ မထိုင်ပါ၊ ခြေခံလဲ မခံပါ”ဟု ထပ်မံ
ကြားဝါနေပြန်လေသည်။

လူများ ယုံကံ အသစ်ကြီးကြ

လူတို့မည်သည့်ကား များသောကားဖြင့် ပြောသည့်စကားမျှ
ကိုသာ ယုံကြည်လေးစားတတ်ကြ၏။ (တုတ်လောက် မတုတ်လောက်
ဆင်ခြင်စဉ်းစားသူကား နည်းပါးလှ၏။ သို့အတွက်ကြောင့် “ဪ...
အံ့ဖွယ်ရှိလေစွာ၊ ဒီမျှလောက် ထက်မြက်ပြင်းထန်သည့် အကျင့်ရှိသော
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် လောကမှာ ရှိ၏။ ခုလို အကျင့်ပြင်းထန်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်
မျိုးကို ငါတို့ ရှေးက မမြင်ဘူးကြဘူး”ဟု ချီးမွမ်းစကား ပြောဆိုကြ
ကာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား အုတ်အုတ်ကျပ်ကျပ်ဖြစ်လျက် ဗမ္မကကံ
ဆည်းကပ်၍ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကရာဇ်ကို လစဉ်ပြုလုပ်ကြလေသည်။

သူက အလှပခံလေ လူများက အသင်ကြီးလေ

ဗမ္မကသည် မြို့သူမြို့သားများက ပူဇော်သက္ကရာဇ် ပြုသောအခါ
“ငါဟာ လေကိုသာ စားသည်၊ လေမှတစ်ပါးသော အစာအာဟာရကို
ငါ မစား၊ လေမှတစ်ပါးသော အစာအာဟာရကို စားမိသော် ငါ
အကျင့် ပျက်စီး၏”ဟု ပြောဆိုကာ မြို့သူမြို့သားများ ဆက်ကပ်လာ
သော အစာအာဟာရကောင်းများကို အနည်းငယ်မျှပင် အလိုမရှိဘဲ
ငြင်းဆန်၍သာ နေလေလျှင် မြို့သူမြို့သားများက “အရှင်ဘုရား...တပည့်
တော်တို့ကို မပျက်စီး မဆုံးရှုံးပါစေနှင့်၊ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့သော
အကျင့်ပြင်းထန်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ခမ်းမောဝံ့သော တပည့်တော်များ
ကာလရှည်ကြာ စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်ဖို့နှင့် ဖြစ်ပါသည်”ဟု ထပ်
တလဲလဲ တောင်းပန်ကြလေသည်။

ဗမ္မကကား မစင်မှတစ်ပါး အခြား အစာအာဟာရကို မနှစ်
သက်ပေ။ သို့သော်လည်း လူများက အတမ်းအကြပ်တောင်းပန်၍သာ
ထိုလူများ ယူလာသော ကောပက်၊ တင်လဲ စသည်တို့ကို သန့်ရှင်း
ဖျားဖြင့် ခပ်ယူကာ လျှာများပေါ် တင်ထားပြီးလျှင် “ဘုရားကြပေ

တော့၊ သင်တို့အတွက်တာ ဒီမျှလောက်ဆိုလျှင် စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက် ဖို့ရန် ဖြစ်လောက်ပေပြီ”ဟု ပြောဆို၍ လူများကို ပြန်လွှတ်လေသည်။

(၅၅)နှစ်ကြာ ဝဋ်ကြွေး၍(၄)မျိုး ခံစားရ

ဤပုံဖြင့် ဇမ္ဗူကုသိုလ် ရဟန္တာအား ဆဲရေးခဲ့သည့် အကုသိုလ် ဝစီဘေဒကြောင့်—

(၁) အဝတ်ကို မဝတ်နိုင်ခြင်း၊

(၂) မစင်ကိုသာ စားရခြင်း၊

(၃) ဆံပင်များကို ထန်းစေ့မှတ်ပိုင်းဖြင့် အနှုတ်ခံရခြင်း၊

(၄) မြေပေါ် အမြဲအိပ်ရခြင်း၊

ဤဝဋ်ကြွေး လေးမျိုးလိုက်ပါကာ ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ကြာ ကာလပတ်လုံး ထိုဝဋ်ကြွေး လေးမျိုးဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ရလေသည်။

ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်

တစ်နေ့သ၌ ဇမ္ဗူကထံ ဘုရားရှင် ကြွထောက် ချတ်တော်မူလေ သည်။ ဇမ္ဗူကတက္ကတုန်းသည် ဘုရားရှင်၏ သစ္စာလေးပါး တရားကို ကြားနာရသောအဆုံး၌ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာ ဖြစ်လေသည်။ ရဟန္တာ ဖြစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှေးမကောင်းမှုကံလည်း ကုန်လေသည်။

ဟိတိက္ခု ရဟန်းဖြစ်

ရဟန္တာဖြစ်လျှင် ရဟန်းပြုပေးပါရန် ဘုရားရှင်ကို တောင်းပန် လျှောက်ထားလေသည်။ ဘုရားရှင်က လကျာလက်တော်ကို ဆန့်၍ “ဟိတိက္ခု (ရဟန်း.. လာလော့)”ဟု ခေါ်လိုက်လေလျှင် ခေါ်သည့် ခဏမှာပင် လူ့အသွင်ပျောက်ကာ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးလွယ်လျက် ဝါတော် ခြောက်ဆယ်ခု မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ ။ဤကား ဇမ္ဗူက တက္ကတုန်း ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းအရှုခံရပုံတည်း။ (ဓမ္မပဒ ဇမ္ဗူကတ္ထေရ ဝတ္ထု)

ကြောက်ဖွယ်ဝဋ်ကြွေး

ဤဝတ္ထု၌ ဇမ္ဗူကဏ္ဍတို့သည် ကဿပဘုရားရှင် သာသနာ
တိုင်းဝယ် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကို ဆဲရေးခြင်းလေးမျိုးဖြင့် ဆဲရေးခဲ့သည့်
ဝစီဘေဒကြောင့် ဤမဟာပထဝီမြေကြီး တစ်ယူဇနာနှင့် သုံးဂါဝုတ်
အထက်သို့ မြင့်တက်သည်တိုင်အောင် အဝီစိငရဲ၌ ကျက်ခဲ့ရာ လောင်
ကျွမ်းခဲ့ရပြီးလျှင် ထိုအကုသိုလ်ကံအကြွင်းအကျန်ကြောင့် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်
ကြာ ကာလပတ်လုံး အဝတ်မဝတ်နိုင်ခြင်း စသော လူမဆန်သည့်
ဖောက်ပြန်ခြင်းလေးမျိုးသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

နှုတ်မယဉ်ကျေး၊ ပြောဆိုရေး၊ ဝဋ်ကြွေးကြောက်ဖွယ်ပါတကား။

အရှင်မဟာကစ္စည်း ရဟန္တာမထေရ်ကို
“ဒီရဟန်း မျောက်နှင့်တူသည်”ဟု ကဲ့ရဲ့ခဲ့သော
ဝစီဘေဒကြောင့် ဝေဿကာရပုဏ္ဏား
ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်မှာ မျောက်ဖြစ်ရ

—

ဝစီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

“မျောက်နှင့်တူသည်”ဟု ကဲ့ရဲ့

ဝေဿကာရပုဏ္ဏားသည် အရှင်မဟာကစ္စည်း ရဟန္တာမထေရ်
မြတ် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှ ဆင်းလာတော်မူသည်ကို မြင်လျှင် “ဒီရဟန်း
မျောက်နှင့်တူသည်”ဟု ကဲ့ရဲ့လေသည်။

ဘုရားရှင်က “မြောက်ညိုဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု မိန့်တော်မူ

ဘုရားရှင်သည် ထိုစကားကို ကြားတော်မူလျှင် ဝေဿကာရ
ပုဏ္ဏားသည် အရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်ကို သည်းခံစေလျှင် (တောင်းပန်
လေလျှင် ကန်တော့လေလျှင်) ကောင်း၏(အပြစ်မရှိ)။ အကယ်၍
သည်းမခံစေလျှင် (မတောင်းပန်လျှင် မကန်တော့လျှင် ဝေဿကာရ
ပုဏ္ဏား ဒီဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်၌ မျောက်ညိုဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု မိန့်တော်မူ
လေသည်။

ပုဏ္ဏား ကြုံပြီးသစ်ပင်များစိုက်

ဝေဿကာရပုဏ္ဏားသည် ထိုစကားကို ကြားသော် “ရဟန်း
ဂေါတမ၏ စကားသည် နှစ်ခုဖြစ်ခြင်းမည်သည် မရှိ၊ နောင်အခါ ငါ

မျောက်ဖြစ်သောအခါဝယ် စားကျက်(အစာလှည့်လည်ရာအရပ်) ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု ကြံစည်စဉ်းစား၍ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်၌ သစ်ပင်များ စိုက်ပျိုးပြီး အစောင့်အရှောက် ထားလေသတဲ။

ဤကား ဝစီဘေဒထိပုံတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ဝေဿာကာရပုဏ္ဏား မျောက်ဖြစ်

ဝေဿာကာရပုဏ္ဏားသည် ထိုဘဝမှ သေသော် ထိုဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်၌ မြောက် ဖြစ်လေသည်။ “ဝေဿာကာရ”ဟု ခေါ်လျှင် လာ၍ အနီးမှာနေလေသတဲ။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။ (ဥပရိပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကကောဂေါပကမောဂ္ဂသာနသုတ်)

ကန်တော့လျှင် အန္တရာယ် မဖြစ်

အရိယာတို့ကို စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့သည့် အရိယူပါဒ မကောင်းမှုကံသည် ကန်တော့သည်ရှိသော် အန္တရာယ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က “ကန်တော့လျှင် ကောင်းသည်”ဟု မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

အရိယူပါဒပါပိ ခမာဝနေ သတိ အန္တရာယာယ နဟောတိတိ အာဟ “ဣဇ္ဇေတံ ကုသလ”န္တိ။ (ယင်းဋီကာ)

ကြောက်ဖွယ်လိလိသာ

တစ်ခွန်းတည်းသောစကားကြောင့် စကားနှင်တူစွာ မကောင်းကျိုးရရှိလေရာ ဝစီဘေဒကား ကြောက်ဖွယ်လိလိသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

ရဟန်းများကို “ဒီမစင်များကို စားလဲစားကြပါ၊
ယူလဲယူကြပါ” ဟု ရိုင်းပြစော်ကားပြောခဲ့သော
ဝဇီဘေဒကြောင့် ပုဏ္ဏားပျက် ရဲ ကျပြီးနောက်
မစင်တွင်းထဲ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ
မစင်စားနေရ

ဝဇီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

ဆွမ်းစားပင့်ပြီး စားကျင်းထဲ မစင်အပြည့်ထည့်ထား

ကလေးပုဂ္ဂိုလ်များရှင်လက်ထက်တော်အခါက ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ ပုဏ္ဏား
ပျက်တစ်ယောက် ရှိ၏။ ပုဏ္ဏားပျက်သည် ရဟန်းသံဃာများကို အိမ်
ဆွမ်းစားပင့်ပြီးလျှင် စားကျင်း(သစ်သားကို တွင်းထားသော ဝက်
စသည်ကို အစာထည့်ကျွေးသည့်ကျင်း)ထဲ မစင်အပြည့် ထည့်ထားလေ
သည်။

မစင်ပျားကို စားဖို့ ယူဖို့ ပြော

ရဟန်းသံဃာများ ကြွေရာက်လာသောအခါ “အရှင်ဘုရားတို့....
ဒီမစင်များကို အလိုရှိတိုင်း စားလဲစားကြပါ၊ ယူလဲယူကြပါ” ဟု ရိုင်းပြ
စော်ကားပြောလေသည်။

ဤကား ဝဇီဘေဒထိခဲ့ပုံတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းဂူပို့

ပုဏ္ဏားပျက် ငရဲကျ

ထိုပုဏ္ဏားပျက်သည် ထိုဘေဒသ်သော် ငရဲကျသောသည် ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံရလေသည်။

မစင်တိုင်းထဲ မစင်စား ပြိတ္တာပြစ်

ငရဲမှလွတ်သော် ထိုကံ အကြွင်းအကျန်၏ အခွမ်းဖြင့် ဆွတ်ချိတ်မြို့ နှင့် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင် အကြားဝယ် မစင်တိုင်းထဲ ဆွတ်ချိတ်ချိတ် လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ယူ၍ မစင်ကို စားနေရသော ပြိတ္တာ ပြစ်လေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်နှင့် အရှင်လက္ခဏ ဆွမ်းခံဝင်

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်နှင့် အရှင်လက္ခဏမထေရ်နှစ်ပါး ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌သီတင်းသုံးတော်မူရာသာအခါက တစ်နေရာရာနံနက်တွင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် အရှင် လက္ခဏကို ခေါ်၍ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင်း ဆွမ်းခံဝင်ရန် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှ ဆင်းတော်မူလေသည်။

ထိုပြိတ္တာကို မြင်၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ပြုံး

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှ အဆင်း တစ်နေရာရာသို့လျှင် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ထိုမစင်စားပြိတ္တာကို မြင်၍ မူးတော်မူလေ သည်။

အရှင်လက္ခဏက ပြုံးခြင်းအကြောင်းကို မေး

ထိုအခါ အရှင်လက္ခဏက “ငါ့ရှင်....ဘယ်အခါက ခြေထောက် ပြုံးရ သလဲ”ဟု ပြုံးခြင်း၏အကြောင်းကို မေးတော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်ရောက်မှ မေ့ဖို့လျှောက်

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်က ဘုရားရှင်ကို သက်သေထား လို၍ “ငါ့ရှင်....ဒီမေးခွန်းကို ခုအခါ ပြောမည်အခါ မဟုတ်သေး.....၊ ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်ရောက်မှ မေးပါ”ဟု လျှောက်လေသည်။

ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်ရောက်လျှင် အရှင်လက္ခဏက မေး

ဆွမ်းခံ၍ ဆွမ်းစားပြီးသော် မြို့တွင်းမှ ပြန်လာကြသော ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်ကြလေသည်။ ဘုရားရှင်ထံမှောက်ရောက်သော် ဘုရားရှင်ကို လက်အုပ်ချီရှိခိုးလျက် ထိုင်နေကြလေသည်။ ထိုအခါ အရှင်လက္ခဏက အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို “ငါ့ရှင်.... ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်မှ အဆင်းတစ်နေရာအရောက်တွင် ငါ့ရှင် ပြုံးတော်မူ၏၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပြုံးရသလဲ” ဟု မေးလေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ငြေ

“ငါ့ရှင် ...ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှအဆင်းတွင် မစင်စားပြီတ္တံ့ကို မြင်ရ၏။ ထိုပြီတ္တံ့သည် မစင်တိုင်း၌ နှစ်မြုပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မစင်ကို ယူ၍ စားနေရ၏။ ထိုအခါ ငါ့အား ‘သံသရာ၌ ကျပ်လည်သွားလာသော သတ္တဝါတို့မည်သည် ခုလို အတ္တဘောမှ မလွတ်နိုင်ကြကုန်’ ဟု သတ္တဝါတို့အပေါ် သနားခြင်းကိုစွဲ၍ သံဝေဂဖြစ်ကာ ‘အချင်းတို့.... အံ့ဩဖွယ်ရှိစွာတကား၊ မဖြစ်ဘူးမြဲ ရှိစွာတကား၊ ဒီလိုသတ္တဝါမျိုး ရှိမှ ရှိရပေလေ၊ ဒီလိုပြီတ္တံ့မျိုး ရှိမှရှိရပေလေ၊ ဒီလို ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောမျိုး ရှိမှရှိရပေလေ’ ဟု အကြံဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ငါ့ရှင်....ခုလိုသဘောရှိသော ပြီတ္တံ့ကို မြင်သောကြောင့် ပြုံးပါသည်” ဟု ဖြေလေသည်။

ဘုရားရှင်က အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်စကားကို သောက်ခံ၍ အကြောင်းကံကို ဟော

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က “ရဟန်းတို့....ငါ့တပည့် သာဝက တို့သည် နတ်မျက်စိနှင့်တူသောမျက်စိ(ဒိဗ္ဗစက္ခု)အဖြစ် ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကြပေသည်တကား၊ တပည့်သာဝကပင် ဒီလိုသတ္တဝါမျိုးကို သိလဲသိနိုင်တုံတိ၏၊ မြင်လဲမြင်နိုင်တုံတိ၏၊ ငါဘုရားသည် ထိုသတ္တဝါတို့ကို ဗောဓိပင်ဝယ် သဗ္ဗညုဗျာဏ်ကို ရတော်မူစဉ်အခါကပင် မြင်တော်မူခဲ့၏၊ မြင်တော်မူခဲ့သော်လည်း ငါ ဒီအကြောင်းကို ဟောတော်မူခဲ့လျှင် တစ်ပါးသူတို့ ယုံကြည်မည် မဟုတ်ရာ၊ ငါ့ကို မယုံကြည်သူတို့အား မယုံကြည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကြာမြင့်စွာသောကာလပတ်လုံး အကျိုးမဲ့ဖြစ်လေရာ၏၊ ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်လေရာ၏၊ သို့အတွက်ကြောင့် ငါဘုရား ဟောတော်မူခဲ့ပေ။

“ရဟန်းဘို့.... ဒီသက္ကဝါသည် ဒီရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ပင် ပုဏ္ဏားပျက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုပုဏ္ဏားပျက်သည် ကဿပဘုရားရှင်သာသနာတော်၌ ရဟန်း သံဃာကို သွမ်းစားပင်ဖိတ်ပြီးလျှင် စားကျွင်းလဲ စေင်အပြည့်ကည့်၍ ‘အရှင်ဘုရားဘို့....ဒီမစင်များကို အလိုရှိတိုင်း စားလဲစားကြပါ။ ယူလဲ ယူကြပါ’ဟု ရိုင်းပြစွာပြောဆိုသော ဝစီဘေဒမကော မကံကြောင့် အသိန်းမကသောနှစ်တို့ပတ်လုံး ငရဲခံရပြီးနောက် ထိုကံအကြွင်းအကျန်၏ အစွမ်းဖြင့် ဒီခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကို ရရှိ၍ ဒီဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားရ၏” ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံတည်း။ (နိဒါနဝဂ် လက္ခဏသံယုတ် ဂူထဝါဒသုတ်)။

အရှမခံချင် ထိပါးမှုကို ဆင်ခြင်

ထိကရှမည်။ သူတစ်ပါးကို ထိပါးစော်ကားပြောသည့် အတိုင်း မိမိမှာ ခံရမည်။ ရုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်။ ကျို့ကြောင့် ကရုဏာခံ လိုလျှင်၊ ဆင်ရဲဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်လိုလျှင် သူတစ်ပါးကို ထိပါးစော်ကား ပြောမှုကို ဆင်ခြင် ရှောင်ကြဉ်ရာသတည်း။

ရဟန်း၊ သူတော်စင်တို့ကို ဆဲခံရသော ဝစီအေဒံကြောင့်
ပုဏ္ဏားလင်မယား ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ဝါရင်းတုတ်ဖြင့်
အပြန်အလှန် ရိုက်၍ သွေးပျားကို
ဖောက်သောက်နေကြရ

ဝ စီအေဒံ ခဲ့ပုံ

အရှင်သံကိစ္စ မိဂဒါဝုန်၌ သီတင်းသုံး

အချို့မှာ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သာမဏေဘဝကပင် ရဟန္တာဖြစ်သည့်
အရှင်သံကိစ္စရဟန္တာမထေရ် ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောမှာ သီတင်း
သုံးတော်မူသည့်အချိန် ဖြစ်၏။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပုဏ္ဏား၏သားကို တရားဟော

ထိုအချိန်၌ ဗာရာဏသီမြို့ဝယ် သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်
ယောက်ရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ (မှားသော အယူရှိသော) ပုဏ္ဏားဘစ်ဇယာန်
ရှိ၏။ သားသမီးသုံးယောက်အနက် သားကြီးသည် ဥပါသကာ တစ်
ယောက်၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ထိုဥပါသကာသည် ထို
မိတ်ဆွေကို အရှင်သံကိစ္စမထေရ်ထံ ခေါ်ခွားလေလျှင် မထေရ်က
တရားဟောလေသည်။

ကြည်ညို၍ ဆွမ်းကပ်

မထေရ်က တရားဟောသဖြင့် မိတ်ဆွေပုဏ္ဏားသား စိတ်နှူးညံ့သိမ်
စွာလာယဉ်အခါ ဥပါသကာက မိတ်ဆွေဖြစ်သူကို “မိတ်ဆွေ....
ရဟန်းတစ်ပါးအား နိစ္စဘတ်(အမြဲလှူသည့်ဆွမ်း)ကို လှူပါ”ဟု တိုက်

တုန်းလေသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူက “ငါတို့ပုဏ္ဏားများ ရဟန်းတို့အား နိစ္စဘတ်လူချိုးထုံးစံ မရှိ၍ ငါ မလှူနိုင်ပါ”ဟု ငြင်းပယ်၍ “ငါ လှူသည့် တိုင်အောင် ငါ့အား လှူခွင့်ပေးမည်မဟုတ်ပါ”ဟု ဆက်ပြောလေသည်။ ဥပါသကာက “ဘာလို့ မပေးဘဲနေပါမလဲ”ဟု ပြောသဖြင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူက “ဒီလိုဆို ရဟန်းအစ်ပါး ပေးပါ”ဟု တောင်းလေသည်။ ဥပါသကာက ရဟန်းအစ်ပါးကို ပေးလေလျှင် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူသည် နောက်နေ့နံနက်ဘာစော ကျောင်းသွား ရဟန်းအစ်ပါးပင့်၍ ဆွမ်း ကျွေးဝံ့လေသည်။

မောင်နှမ(၃)ယောက် ဗုဒ္ဓသာသနာ့ပြန်

အချိန်အတန်ကြာသော် ရဟန်းတို့၏ အကျင့်ကိုလည်း မြင်ရ၊ တရားကိုလည်း နာရ၍ ညီဖြစ်သူရော ညီမဖြစ်သူပါ သာသနာတော်၌ အလွန်ကြည်ညိုကာ ကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်ကြလေသည်။ မောင်နှမ သုံးယောက်သည် ဧည့်စိမ်ဥစ္စာအားလျော်စွာ ဒါန စသော ကောင်းမှု များကို ပြုလျက် ရဟန်းများကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြလေသည်။

မိဘတို့ကား ရဟန်းများကို ဆဲ

မိဘတို့ကား သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ ရဟန်းသံဃာကို မကြည်ညိုသည် ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မပြုကြရုံသာမက ရဟန်းသံဃာများကို ဆဲရေး ကြလေသည်။

သမီးကို ဝမ်းကွဲမောင်နှင့်ပေးစားဖို့ စီစဉ်

ထိုပုဏ္ဏားလင်မယားသည် သမီးကို သူ့ဦးရီး(အမိ၏မေးခွန်း)၏ သားနှင့် မောင်နှမတစ်ဝမ်း ကွဲချင်း ပေးစားရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

မောင်က မယူဘဲ သာမဏေပြု

စီစဉ်ကြသော်လည်း ဦးရီးကားသည် မထေရ်၏တရားနာရ၍ သံဝေဂရကာ အိမ်ထောင်မပြုလိုသဖြင့် လက်မခံဘဲ အရှင်သံကိစ္စမထေရ် ထံ သာမဏေပြုလေသည်။

ဖြားယောင်း၍ သာမဏေ လူထွက်ချင်

သာမဏေသည် နေ့စဉ်အိမ်ဆွမ်းစားကြွလေလျှင် သာမဏေကို မိခင်ဖြစ်သူက အရီး(အဖေ၏အစ်ကို၊ နာသမီးနှင့် ဖြားယောင်းသွေး ဆောင်လေသည်။ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုကြောင့် သာမဏေသည် လူထွက်ချင်၍ မထေရ်ကို “အရှင်ဘုရား... တပည့်တော် လူထွက်ချင်ပါ သည်၊ ခွင့်ပြုတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

မထေရ်က ဆိုင်းဖို့ပြော

မထေရ်သည် မင်္ဂလိကကြောင်းကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို မြင်၍ “ငါ့ရှင်သာမဏေ... တစ်လမျှဆိုင်းဦး” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ သာမဏေကလည်း “ကောင်းပါပြီဘုရား” ဟု ဝန်ခံလေသည်။

တစ်လကျော်လာသောအခါ သာမဏေက ရွေးနည်းတူ လျှောက် ပြန်လေလျှင် မထေရ်က “နောက်လဝက်ဆိုင်းပါဦး” ဟု အဆိုင်းခိုင်း ပြန်လေသည်။ လဝက်ကျော်လာပြန်သော် သာမဏေက လျှောက်ပြန် လေလျှင် “ခုနစ်ရက်ဆိုင်းဦး” ဟု အဆိုင်းခိုင်းပြန်လေသည်။ သာမဏေ ကလည်း “ကောင်းပါပြီဘုရား” ဟု ဝန်ခံလေသည်။

သားအဖ(၅)ယောက် အိမ်ပိသေ့

ထိုခုနစ်ရက်အတွင်း သာမဏေ၏အရီးအိမ်သည် မိုးသက်လေပြင်း တိုက်ခတ်၍ ပြိုလဲလေလျှင် ပုဏ္ဏားလင်မယားစော သားသမီးသုံးယောက် ပါ ထွက်အိမ်သားလုံး အိမ်ပိသေ့လေသည်။

သားသမီး (၃) ယောက် ဘုမ္မစိုးနတ်ဖြစ်

သားသမီးသုံးယောက်မူ ဘုမ္မစိုးနတ်ဖြစ်လေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ အတွက် ဆင်ယာဉ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ညီဖြစ်သူအတွက် အသထိုရ်မြင်း က သောရထားယာဉ် ဖြစ်ပေါ်လာကာ ညီမဖြစ်သူအတွက် ရွှေထမ်းစင် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဤကား ဝစီဘေဒထိပုံတည်း။

ဂစိဘောဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ပုဏ္ဏားလင်းမယား ပြိတ္တာဖြစ်ကာ အပြန်အလှန်
ရိုက်နှက် သွေးစပောက်သောက်

ပုဏ္ဏားလင်းမယားမှာမူ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးများကို ကိုယ်စီကိုင်၍ အပြန်အလှန် ရိုက်နှက်နေကြလေသည်။ ရိုက်နှက်ရာမှ အိုးပမာဏ အိုင်းအနာဖုများ ချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်လာ၍ ချက်ချင်းမှည့်ပြီး ကွဲလေသည်။ ပုဏ္ဏားလင်းမယားသည် အချင်းချင်း အပြန်အလှန် တိုင်းအမာဖုများကို ဖောက်၍ ငွေးယူပြီးတောင် အဝါသရုပ်ကပ်သဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ကြလျက် သွေးကို သောက်သလေသည်။ သောက်ကြပါလေလည်း အဆာမပြေကြဘူး။

မထေရ်က ထိုနတ်၊ ပြိတ္တာတို့ သွားနေသည်ကို
သာမဏေ ဖြစ်အောင်ပြ

ထိုအခါ သာမဏေသည် လူလွတ်ရန် မထေရ်က ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်ဘုရား...တပည့်တော် ဝန်ခံကတ်ပေးထား ညှိချက်များ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါပြီ တပည့်တော် လမ်းသွားပါစောဒနာ၍ ခွင့်ပြုတော်မူပါ” ဟု လျှောက်လေသည်။ မထေရ်သည် အာမျှမပြောမဆိုဘဲ လာရုတ် (၁၄) ရက်နေ့ ထောက်လျှင် နေဝင်သည့်အခါ “သာမဏေ...လာ” ဟု ခေါ်၍ ကျောင်းနောက်ဖက်ရှိ လမ်းအနီး သွားရပ်နေလေသည်။

ထိုအခါ မုက္ခရိုးနတ်သား နှစ်ယောက်သည် ညီမနှစ်ယောက် ထိုလမ်းကနေ နတ်သဘင် အစည်းအဝေး သွားကြလေသည်။ ထိုပေောင်နှမ သုံးယောက်၏ မိဘများမူကား မီးလောင်ထားသော ထန်းငုတ်တို့ ညိုညိုမည်းမည်း အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ် အဆင်းရှိပြီးလျှင် ကြမ်းကြိုးတပ်တမ်း ပြောဆိုဆဲရှေးကြလျက် ဝါးရင်းတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် သားသမီးတို့ နောက်က လိုက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ မထေရ်က သာမဏေဖြစ်အောင် တန်ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းပြလေသည်။

မထေရ်က အမေးခိုင်းသဖြင့် သာမဏေက ပေး

ထိုအခါ မထေရ်က သာမဏေကို “သာမဏေ...သွားနေရုံများကို ဖြစ်ရှဲ့လား” ဟု မေးလေသည်။ “ဖြစ်ပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်

ထားသော် “မြင်လျှင် ဒီလူများ ပြုခဲ့သည့် အကြောင်းကံကို မေးပါ”
 ဟု အမေးခိုင်းလေသည်။ သာမဏေသည် မထေရ် ခိုင်းသည့်အတိုင်း
 ဆင်ယာဉ်စသည်ကို စီး၍သွားသော ရုက္ခစိုးနတ်သားနှစ်ယောက်နှင့် နတ်
 သမီးကို အစဉ်အတိုင်း မေးလေလျှင် “နောက်ကလိုက်လာသည့် ပြိတ္တာ
 များကို မေးပါ” ဟု ပြောကြလေသည်။

သာမဏေက ပြိတ္တာနှစ်ယောက်ကို “ရွှေဆုံးက နတ်သားသည်
 ဆင်ယာဉ်စီးသွား၏၊ အလယ်ကနတ်သားသည် မြင်းရထားယာဉ်စီးသွား
 ၏၊ နောက်က နတ်သမီးသည် ရွှေထမ်းစင် စီးသွား၏၊ သင်တို့မှာ
 မူကား ဘယ်မကောင်းမှုကံကို ပြုခဲ့သောကြောင့် ခုလိုဖြစ်ကြရသလဲ” ဟု
 မေးလေသည်။

ပြိတ္တာလင်မယားက ဖြေ

ပြိတ္တာလင်မယားက “ရွှေဆုံးနတ်သားက သားကြီး၊ အလယ်
 နတ်သားက သားငယ်၊ နောက်ဆုံးက နတ်သမီးက သမီး ဖြစ်ပါသည်။
 သူတို့မောင်နှမ သုံးယောက်သည် ဝန်တိုမှုမရှိ၊ ရဟန်း၊ သူတော်စင်တို့
 အား ပေးကမ်းလှူဒါန်း၍ ‘ခုလိုစည်းစိမ်ကို ရကြသည်။ တပည့်တော်
 တို့ကား ဝန်တိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်း၊ သူတော်စင်တို့ကို ဆဲရေးခဲ့သော
 ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရပါသည်’ ဟု လျှောက်ပြီးလျှင်
 “သာမဏေ...တည့်တော်တို့ကား သင့်ဦးရီးနှင့် အရီးတို့ ဖြစ်ကြသည်”
 ဟု ပြောလေသည်။

သာမဏေ ထိတ်လန့်၍ လူမထွက်ဖြစ်တော့

သာမဏေသည် ထိုစကားကို ကြားလျှင် ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍
 လူထွက်ချင်စိတ်ပျောက်ကာ “အရှင်ဘုရား... တပည့်တော် အရှင်ဘုရား
 ကြောင့်သာ အကျိုးမဲ့ မဖြစ်ရသည်၊ ခု လူမထွက်လိုတော့ပါ” ဟု
 လျှောက်လေသတဲ။

သာမဏေ ရဟန္တာဖြစ်

မထေရ်သည် သာမဏေနှင့် လျော်သည့်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သာမဏေ
 အား ပေး၍ တရားစာထုတ်ခိုင်းလေသည်။ တရားကြိုးစားအားထုတ်

ရသေ့ပရိပိုင် စသူတို့ ဖော်စားထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ

၁၇၉

လေလျှင် မကြာမီမှောင် ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။ ။ ဤကား ဝိစာဒ
ထိတိုင်းရှုပုံတည်း။ (နာဂပေတဝတ္ထု)

ကိုယ်ဟာကိုယ် ကောင်းအောင် ကြိုးပမ်း

ဤဝတ္ထု၌ သားသမီးများသည် မိဘများကို ပြိတ္တာဖြစ်ကာ
ဆင်းရဲဒုက္ခခံနေရသည်ကို မြင်ရသော်လည်း မကယ်နိုင်၊ ကိုယ်ပြု ကိုယ်ခံ၊
ကိုယ်လမ်း ကိုယ်သွားကြရသည်ကို တွေ့ရှိရသော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်
သနားသူတိုင်းသည် ကိုယ်ဟာကိုယ် ကောင်းအောင် ကြိုးပမ်းကြရာ
သတည်း။

စေတီတည်ရာ၌ လုပ်အားပေးခဲ့သည့် ဇနီးမောင်နှံဖြစ်စဉ်ဘဝက
ရဟန္တာမထေရ်ကို ဇနီးဖြစ်သူက “ကျွန်မတို့ အရှင်မြတ်သည်
ပြုံးတော်မူ၏။ ကချေသည်တစ်ဦး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်”
ဟု လင်ဖြစ်သူက “ရှင်မပြောသည့်အတိုင်း
ကချေသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်”ဟု ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲ
ပြောဆိုခဲ့ကြသော ဝစီဘေဒကြောင့်
ဥဂ္ဂဒသနဇနီးမောင်နှံ ကချေသည်ဖြစ်ကြရ

ဝစီဘေဒ ထိခဲ့ပုံ

စေတီခုပေါင်းတည်

ကဿပဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီးနောက် ဗာရာဏသီ
မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဝိုင်း၍ ကဿပဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်များကို
ဌာပနာရန် ရွှေစေတီတည်ကြလေသည်။

ဇနီးမောင်နှံ ရဟန္တာကို ချွမ်းလှူ

ယခုလို စေတီတည်ကြစဉ် တစ်နေ့သ၌ ဗာရာဏသီမြို့သူမြို့သား
တို့သည် “လုပ်အားဖြင့် ပူဇော်မည်”ဟု ရည်ချွယ်ကာ ကိုယ်စီကိုယ်စီ
စားသောက်ဖွယ်ရာများကို လှည်းပေါ်တင်၍ စေတီတည်သည့်နေရာသို့
အသွား လမ်းခရီးအကြားတွင် ဆွမ်းခံဝင်သောမထေရ်တစ်ပါးကို တွေ့
ကြလေသည်။

ထိုအထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လှိုဆွမ်းခံဝင်သည့်မထေရ်
ကို ကြည်ညိုစိတ်ဖြစ်၍ လှည်းအရပ်ခိုင်းကာ “အရှင်...မထေရ် ဆွမ်းခံ
အဝင်နှင့် ကျွန်မတို့လှည်းပေါ်မှာလဲ စားသောက်ဖွယ် အမျှအပြား

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝမ်းသာစေလိုက်ရင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၈၁

ပါလာသည့်နှင့် အတော်ပါး မဆင်တော်မူသဖြင့် သွားယူပါ၊ ဆွမ်း
လောင်းလှူကြဉ်။” ဟု လက်ကို ခိုင်းလေသည်။

လင်ဖြစ်သူ သွားရောက်၍ သင်္ဂြိုဟ်ယူလှူလှော်လှော် လက်မယား
နှစ်ယောက် ဝမ်းသာစွာသောက်စွပ်များ မှီ သင်္ဂြိုဟ် အပြည့် လောင်းထည့်
ကြလေသည်။ ထည့်ပြီးနောက် မဆင်တော်မူသဖြင့် လက်မယားက ဇနီး
မောင်နှံအတူ “အရှင်ဘုရား မိမိတို့အား ပြောသင့် ကပ်ကော်တို့
နှစ်ယောက်လုံး ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်အပ်သော လာကုတ္တရာအရာ
အဖို့အစုကို ရသည့်ကိုယ် ဖြစ်ကြရပါကောင်း” ဟု ဆုတောင်းကြလေ
သည်။

ရဟန္တာမထေရ်မြတ် ပြုံးတော်မူ

ဆွမ်းခံမထေရ်ကား အမေန်မထေရ် ရဟန္တာဖြစ်သောကြောင့်
ဆုတောင်းပြည်မည်၊ မပြည်မည်ကို အရှင်တော်သခင် (လာလတ္တံ့သော
အဖို့၌ သိဘောဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်မိမိသောလျှင် ဆုတောင်းပြည်မည်ကို
သိမြင်တော်မူ၍ ပြုံးတော်မူလေသည်။

သဘောတူ မထေရ်ကို ကဲ့ရဲ့

ဇနီးဖြစ်သူသည် မထေရ်၏ အစွဲအရာကို ကဲ့ရဲ့၍ “ကျွန်မတို့
အရှင်မြတ် ပြုံးတော်မူ၏၊ ကချေသည်တစ်ဦးကလေးမရှိမည်” ဟု ကဲ့ရဲ့
စကား ပြောလျှင် မထေရ်ဖြစ်သူကလည်း “ရှင်မထေရ်မောင် ဘည့်အတိုင်း
ကချေသည့် ဖြစ်လာလိမ့်မည်” ဟု ဆင်တူ တူသကဲ့သို့ ပြော လက်ခံပြော
လေသည်။

နတ်ပြည်ရောက်

ထိုလုပ်အားစားစားဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးသည် ထို ရဟန္တာမထေရ်မြတ်
အား ဆွမ်းလှူခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သို့သော် နတ်ပြည်
ရောက်ကြလေသည်။

ဤကား မစီဘောဒထိန္ဒာတရား။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ကဓချသည်ဇနီးမောင်နှံဖြစ်လာ

နတ်ပြည်မှစုတေသော် ဇနီးဖြစ်သူသည် ယခုနောက်ဆုံးဘဝ၌ ဘာ ကျမ်းဆရာကြီး၏သမီး ဘားကျမ်းကဓချသည်မကလေး ဖြစ်လာလေသည်။ လင်ဖြစ်သူသည် ယခုနောက်ဆုံးဘဝ၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဝယ် သေဋ္ဌေးသားဥဂ္ဂသေန ဖြစ်လာ၍ အရွယ်ရောက်သော် ဘားကျမ်းကဓချသည်(သဘင်သည်) မကလေးနှင့် အကြောင်းပါကာ ဘားကျမ်းကဓချသည် ဖြစ်လေသည်။

ကဓချသည်တို့ ကပြဖျော်ဖြေ

ချဲ့ပါဦးမည်....၊ ကဓချသည် ငါးရာပါဝင်သည့် ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့ကြီးသည် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် ခြောက်လတစ်ကြိမ် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ မင်းနန်းတော်သွားရောက်၍ မင်းကြီးကို ခုနစ်ရက်တိုတိုင် ပွဲသဘင် ကျင်းပ ကပြဖျော်ဖြေကြလေသည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်စည်ကား

ပွဲကြည့်ပရိသတ် အင်မတန်များပြား စည်ကားလေသည်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်က ဆုချသဖြင့် ကဓချသည်တို့ ရွှေငွေဆုလာဘ် အများအပြား ရရှိကြလေသည်။ ကပွဲတစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း အကြားအကြား၌ ပွဲကြည့် ပရိသတ်က သဘောကျ၍ ဆုချကြသည်ကား ကုန်နိုင် ဆုံးနိုင် ပြီးနိုင် သည် မရှိ၊ အင်မတန်စွများလှ၏၊ မြို့သူမြို့သားများသည် ရွှေနောက် နိမ့်မြင့် ခုတင်အဆင့်ဆင့်ထား၍ ပွဲကြည့်ကြလေသည်။

ဘားကျမ်းသည်မကလေး ကျမ်းထိုး

မိမိအလှည့်ရောက်သောအခါ ဘားကျမ်းဆရာကြီး၏သမီး ဘား ကျမ်း ကဓချသည်မလေးသည် ကျမ်းစင်ဝါးတန်းပေ၇တက်၍ ဝါးတန်း ပေ၇ ကောင်းကင်မှာပင် ကျမ်းတစ်ပတ်ထိုးပြီးလျှင် ဝါးတန်းပေ၇ မှာပင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက် ကလည်းက၊ ဆိုလည်းဆို လေသည်။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၈၃

ဥက္ကသေန ကချေသည်မလေးကို ခွဲလမ်း

ထိုအခါ သေဌေးသားဥက္ကသေနသည် သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ ခုတင်ပေါ်ကနေ ပွဲကြည့်နေရာမှ သူမ၏ လက်ခြေချပုံ၊ မြှောက်ပုံ၊ ကွေ့ပုံ၊ ဆန့်ပုံ၊ အမူအရာများကို အလွန်သဘောကျနှစ်သက် တပ်မက်စွဲလန်း၍ အိမ်ပြန်ပြီး “ဒီဘားကျွမ်းကချေသည်မလေးကို ရလျှင် ငါ အသက်ရှင်မည်၊ မရလျှင် ငါ ဒီခုတင်ပေါ်မှာပင် သေရပါလိမ့်မည်” ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆိုကာ ခုတင်ပေါ် အစာငတ်ခံ၍ တုံးလုံးအိပ်လေတော့သည်။

မိဘများက သားကို နားချ

မိဘများက “သား...သင့်မှာ ဘာအရာဂါဖြစ်သလဲ” ဟု မေးသောအခါမှာလည်း “နန်းတော်ရှေ့တွင် ကပြသည့် ကပွဲသဘင်မှာ ကျွန်တော်ကြည့်ခဲ့ရသည့် ဘားကျွမ်းကချေသည်မလေးကို ရလျှင် သားအသက်ရှင်ပါလိမ့်မည်၊ မရလျှင် ဒီခုတင်ပေါ်မှာပင် သေရပါလိမ့်မည်” ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုလေသည်။

မိဘများက သား...ဒီလိုမလုပ်ပါနှင့်၊ ငါတို့မျိုးနွယ် စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သည့် အမျိုးသမီးကို ရှာပေးပါမည်” ဟု နားချကြလေသည်။ နားချကြသော်လည်း မရ၊ ရှေးအတူပြော၍ အိပ်မြဲအိပ်၍သာ ဧနုလေသည်။

ကချေသည်မလေးကို အတောင်းလွှတ်

သားကို အထပ်ထပ်တောင်းမန်သော်လည်း မရလေလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် သား၏သူငယ်ချင်းကို အခေါ်ခိုင်း၍ သား၏သူငယ်ချင်းရောက်လာလျှင် ငွေတစ်ထောင်ပေးအပ်ကာ “ဒီငွေတစ်ထောင်ကိုလက်ခံ၍ ဘားကျွမ်းဆရာကြီး၏သမီးကို ကျွန်တော့်သား ဥက္ကသေနအတွက် ပေးစေချင်ပါသည်” ဟု စာပေး၍ ဘားကျွမ်းဆရာကြီးထံ လွှတ်လိုက်လေသည်။

“သွားလေရာရာလှိုက်နိုင်မှ ပေးနိုင်မည်” ဟု ပြန်ကြား

ဘားကျွမ်းဆရာကြီးက “ကျွန်တော့်သမီးကို ငွေဖြင့် မပေးနိုင်ပါ၊ အကယ်၍ ဥက္ကသေနသည် ကျွန်တော့်သမီးကိုမရက အသက်မရှင်နိုင်

သော် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့သွားလေရာရာ လိုက်ပါ၊
ယခုလိုလိုက်နိုင်လျှင် ပေးပါမည်”ဟု သတင်းပြန်ကြားသိုက်လေသည်။

ဥက္ကသေန အားကျွမ်းဆရာကြီးထံ သွား

မိဘများက ထိုအကြောင်းကို ဥက္ကသေနအား ပြောကြလေလျှင်
ဥက္ကသေနက “သား ကချေသည်တို့နှင့်အတူ ကချေသည်တို့ သွားလေ
ရာရာ လိုက်ပါတော့မည်”ဟု ပြောလေသည်။ မိဘများက အကြိမ်ကြိမ်
တောင်းပန်ကြသော်လည်း နားမထောင်ဘဲ အားကျွမ်းဆရာကြီးထံ
သွားလေသည်။

အားကျွမ်းဆရာကြီးက သမီးနှင့် ပေးစား

အားကျွမ်းဆရာကြီးသည် ဥက္ကသေနအား မိမိ၏စကားအတိုင်း
သမီးနှင့်ပေးစားပြီးလျှင် ဥက္ကသေနနှင့်အတူပင် မြို့ရွာတို့၌ အားကျွမ်း
အတတ် လှည့်လည်ပြသလေသည်။

မယားက စောင်းချိတ်ပြော

ကချေသည်မကလေးသည် ဥက္ကသေနကို အကြောင်းပြု၍ မကြာမီ
သားရရှိလေသည်။ သားကို မြူးထူးပျော်ပါးကစားအောင် ကျီစယ်
သည့်အခါ “လှည်းစောင့်ကြီးရဲ့သား၊ ဘဏ္ဍာထမ်းကြီးရဲ့သား၊ အာ
အတတ်ပညာကိုမျှ မတတ်သူရဲ့သား”ဟု ဥက္ကသေနကို စောင်းချိတ်
ပြောလေသည်။

ဥက္ကသေနကား မယားပြောလျှင် ပြောစရာပင် ဥက္ကသေနသည်
ပွဲကရာအရပ်ရောက်လျှင် လှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ဝိုင်းချပြီးလှည်း
ရပ်ထားသည့်နေရာ၌ နှားများကို မြက်ကျွေး၍ လှည်းပေစောင့်ရ၏။ ပွဲက
၍ရသော ဆုဥစ္စာများကို ထမ်းယူ ထိန်းသိမ်းရ၏။ ဤသည်ပင် သူ့
အလုပ်ဖြစ်၏။ ဤအချက်များကို ရည်၍ စောင်းချိတ်ပြောခြင်း ဖြစ်
သည်။

ငွေမရှာနိုင်သည့်လင် မယားမခင်

ဥက္ကသေနသည် မိမိကို စောင်းချိတ်ပြောသည်ကို သိ၍ “ငါ့ကို
ရည်ရွယ်၍ ပြောလေသကား”ဟု ကချေမကလေးကို ပေးလေသည်။

လူဝတ်ကြောင် ဆေးကျွမ်းတို့ ပစ်ခတ်ထိခိုက် အရှင်ရဟန်းများ ၁၈၅

ကချေသည်မကလေးက “ဟတ်ပါသည် ရှင်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောပါသည်”ဟု ဖြေလေသည်။ “ဒီလိုဆိုလျှင် ငါ နှင့်ကို ပစ်၍ မိဘရပ်လံ ထွက်ပြေးမည်”ဟု ပြောလေသော် “ရှင် သွားသွား... မသွားသွား... ကျွန်မ မဖြိုပါ”ဟု ပြောလေသည်။ ကချေသည်မကလေးသည် ဤစကားကို ဥက္ကသေန မကြိုက်မှန်းသိ၍ ထပ်တလဲလဲ ပြောလေသည်။ ကချေမကလေးသည် မိမိ၏ ရုပ်ရည်လှပမှုနှင့် ဇွေရလွယ်မှုကို အချိန်ပြုကာ ဥက္ကသေနကို အနည်းငယ်မျှပင် အရေးမလုပ်ချေ။

ဥက္ကသေန ဘားကျွမ်းသင်

ဥက္ကသေနသည် “ဒီကချေသည်မ ဘာကိုအချိန်ပြု၍ မာနကြီးရသလဲ”ဟု စဉ်းစားသော် ဘားကျွမ်းအားကိုး၍ အချိန်ပြု၍ မာနကြီးရသည်ကို ရိပ်ခါ၍ “ရှိစေဦး၊ ငါလဲ ဘားကျွမ်း အတတ် သင်မည်”ဟု ကြံစည်ကာ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဘားကျွမ်းဆရာကြီးထံ ဘားကျွမ်းသင်လေသည်။

ဥက္ကသေန ကချေသည်ဖြစ်

ဥက္ကသေနသည် ဘားကျွမ်းဆရာကြီးတက်သွား၍ ဘားကျွမ်းအတတ်အားလုံး တတ်ခြောက်အောင် သင်ယူပြီးသော် ဘားကျွမ်းကချေသည်ဖြစ်ကာ ခြံရံတို့၌ ဘားကျွမ်းလည်းလည်း ပြသလေသည်။ ဥက္ကသေနသည် အတောင်ခြောက်ဆယ်အမြင့် စိုက်ထူအပ်သော ဝါးပိုးလုံးပေါ်တက်ကာ ဝါးပိုးလုံးထိပ်ထောက်လျှင် ဝါးပိုးလုံးထိပ်ပေါ် ကောင်းကင်မှာပင် ခုနစ်ပတ်လည်အောင် ကျွမ်းပစ်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှ ပျောက်ခဲ့၍ ဝါးပိုးလုံးထိပ်မှာပင် ရပ်တည်လေသည်။ ဤမျှ ဘားကျွမ်းနိုင်နင်းလေသကဲ့။

ဥက္ကသေန ဘားကျွမ်းပြ

တစ်နေ့သ၌ ဥက္ကသေနသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဝယ် နံနက်ခင်းဟချိန်တွင် ဘားကျွမ်းပြလေသည်။ ဥက္ကသေနသည် အတောင်ခြောက်ဆယ်မြို့သော ဝါးပိုးလုံးထိပ်၌ ရပ်၍ ကောင်းကင်မှာ ခုနစ်ပတ်လည်အောင် ကျွမ်းပစ်လျက် ကောင်းကင်မှ ဆင်းကာ ဝါးပိုးလုံးထိပ်မှာ ရပ်နေလေသကဲ့။

ဘုရားရှင် ကြွရောက်လာ

ဘုရားရှင်သည် ဥဂ္ဂသေန ကနေ ကျွတ်တန်းဝင်မည်ကို သိ၍ ရဟန်းငါးရာခြံရံလျက် ထိုနေ့နံနက်ခင်း ဥဂ္ဂသေန ဘားကျွမ်းပြမည့် အချိန် ထူငြိမ်းမြို့တွင်း ဘားကျွမ်းပြမည့် နေရာအနီးမှ ဆွမ်းခံကြွတော် မူလေသည်။

သူ့ကို ပရိသတ်က မကြည့်၍ ဥဂ္ဂသေန စိတ်ဓာတ်ကျ

ပဲ့ကြည့်ပရိသတ်သည် ဘုရားရှင်ကြွလာသည်ကိုသိလျှင် ဥဂ္ဂသေန ကို မကြည့်ဘဲ ဘုရားရှင်ကိုသာ ကြည့်ရှုဖူးမြင်နေကြလေသည်။

ဥဂ္ဂသေနသည် ပါးလုံးထိပ်မှ အကဲခပ်ကြည့်လေလျှင် ပဲ့ကြည့် ပရိသတ်က သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ဘုရားရှင်ကိုသာ ကြည့်ရှုဖူးမြင်နေကြသည် ကို မြင်လျှင် “ငါ ပင်ပင်ပန်းပန်း အသက်စွန့်ပြုရခြင်းသည် အံ့ချည်း နှိုးသာ ဖြစ်ချေပေါ့” ဟု စိတ်ဓာတ်ကျလေသည်။

ဘားကျွမ်းပြဖို့ ဘုရားရှင်က အပြောလွှတ်

ဘုရားသည် ဥဂ္ဂသေန စိတ်ဓာတ်ကျသည်ကို သိတော်မူ၍ ဘား ကျွမ်းဆက်လက်ပြဖို့ ဥဂ္ဂသေနထံ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို အပြော လွှတ်တော်မူလေသည်။

ဥဂ္ဂသေန ဘားကျွမ်းဆက်ပြပြီး ရပ်နေ

ဥဂ္ဂသေနသည် “ဘုရားရှင်သည် ငါ့ဘားကျွမ်းကို ကြည့်ရှုတော် မူလိုသည် ထင်ပါရဲ့” ဟု အောက်မေ့ကာ ရပ်တည်နေရင်းက ဝါးပိုးလုံး ထိပ်မှ ကောင်းကင်သို့ ခုန်တက်ကာ ကောင်းကင်မှာပင် ဆယ့်လေးပတ် လည်အောင် ကျွမ်းပစ်လျက် ကောင်းကင်မှဆင်းကာ ဝါးပိုးလုံးထိပ် မှာပင် ရပ်နေလေသည်။

ဘုရားရှင်က တရားဟော

တို့အခါ ဘုရားရှင်က “ဥဂ္ဂသေန.... ဖြစ်ပြီး ခန္ဓာငါးပါး၊ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ ဖြစ်သဲခန္ဓာငါးပါးတို့၌ တပ်မက်တွယ်တာမူ

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မာများ ၁၈၇

ကို ဖျောက်ပါ။ ယခုလို အတိတ်ခန္ဓာ၊ အနာဂတ်ခန္ဓာ၊ လောပုန်ခန္ဓာ၌ တယ်တမှုကို ဖျောက်နိုင်လျှင် ဘာ၏ အဆုံးရောက်သည်ဖြစ်၍ တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဆင်းရဲ၊ အိခြင်းဆင်းရဲ၊ နာခြင်းဆင်းရဲ၊ ဝေခြင်းဆင်းရဲသို့ မရောက်ရလတ္တံ့” ဟု ဟောတော်မူသည်။

ဥဂ္ဂသေန ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာဖြစ်

ဥဂ္ဂသေနသည် ဝါးပိုးလုံးဘိပ်မှာ ရပ်နေရင်းပင် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာ ဖြစ်လေသည်။ ရဟန္တာဖြစ်၍ ဝါးလုံးပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ဘုရားရှင်ထံမှောက် လာရောက်၍ ရဟန်းပြုပေးဖို့ တောင်းပန်လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က လကျာလက်တော်ကို ဆန့်တန်းတော်မူ၍ “ဟေ့ ဘိက္ခု (ရဟန်း... လာလော့)” ဟု ခေါ်တော် မူသိုက်လေလျှင် ခေါ်လျက်သည့် ခဏမှပင် ကျွမ်းသမားအသွင်ပျောက်၍ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး ဝတ်ရုံဆင်မြင်းပြီးပြန်ကာ သက်တော်ရှစ်ဆယ် ဝါတော် ခြောက်ဆယ်ရှိပြီး မထေရ်ကြီးပမာ ရဟန်းဖြစ်သွားလေသည်။

ကချေသည်မကလေး ရဟန်းပြု၊ ရဟန္တာဖြစ်

လင်ဖြစ်သူ ရဟန္တာဖြစ်၍ ရဟန်းပြုလေသော် ဇနီးဖြစ်သူ ကချေသည်မကလေးလည်း ရှေးကုသိုလ် ဦးဆော်သဖြင့် “ဤဉာဏ်လဲ ငါ့အရှင် လင်ယောက်ျား၏ ဉာဏ်အဟူသော ဖြစ်ပေလိမ့်မည်” ဟု ကြံရည်ဆုံးဖြတ်ကာ ရဟန်း မတို့ထံ ရဟန်းပြု၍ တရားအားထုတ်လေလျှင် ရဟန္တာပထဝီမဖြစ်လေသည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းချုပ်တည်း။ (ဓမ္မပဒ ဥဂ္ဂသေနဝတ္ထု)။

သူ့အကြောင်းနှင့် သူ့အကျိုး

ဇနီးဖြစ်သူသည် “ကျွန်မတို့ အရှင်မြတ်အဖို့ ပြုံးတော်မူ၍ ကချေသည်မကလေး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်” ဟု ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုခဲ့သော ဝစီဘေဒကျမ်းတော်၌ တားကျွမ်းဆရာကြီး၏ သမီးဖြစ်ကာ ဘားကျွမ်း ကချေသည်မကလေး ဖြစ်လာရလေသည်။ လင်ဖြစ်သူမှာ “ရှင်မပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်” ဟု ဇနီးဖြစ်သူကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပြောဆိုထား

ပြောမှား မိလေသောကြောင့် (သေဋ္ဌေးသာ၊ ဖြစ်ရပါလျက်) ဘားကျွမ်းကခြေသည်မနှံ့ အကြောင်းပါကာ အားကျွမ်းကချေသည် ဖြစ်ရလေသည်။ ဝစီဘေဒထိတိုင်း ရှုလေသည်တကား။

ဆွမ်းလှူပြီး “အရှင်ဘုရား... ဒီကောင်းမှုကြောင့် တပည့်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အရှင်ဘုရားတို့ သိမြင်အပ်သော လောကုတ္တရာအဖို့အစုကို ရသည့်ကိုယ် ဖြစ်ကြရပါလိမ့်”ဟု ဆုတောင်းခဲ့သည့် ကောင်းမှုကံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြရလေသည်။ အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုးတရားတို့သည် သလဲသီးထဲမှ အကန့်များကဲ့သို့ သူ့အကန့်နှင့်သူ ဖြစ်ကြလေသည်တကား။

ရွှေပန်းထိမ်သည်သား ဖြစ်စဉ်ဘဝက ရဟန္တာမထေရ်တစ်ပါးက
စေတီတော်အတွက် ရွှေသားအုတ်လှူပို့ တိုက်တွန်းသည့်
အခါ “သင့်ဘုရားကို ရေထဲသာ မျှောပစ်သွားပေတော့”
ဟု ရိုင်းရိုင်းခိုင်းခိုင်း ပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
ဇဋ္ဌိလာသေဇဋ္ဌး ရေပျောခံရ

ဝစီဘေဒထိခံပုံ

ရွှေပန်းထိမ်သည် ဖြစ်ခဲ့

ဇဋ္ဌိလာသေဋ္ဌးအစသတင်းသည် ကဏ္ဍပဘုရားရှင် သာသနာ
ထော်၌ ရွှေပန်းထိမ်သည် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ရဟန္တာမထေရ်က ရွှေလှူပို့ နှိုးဆော်

ကဏ္ဍပဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးနောက် ဘာတုစေတီ
တော်ကြီးတည်ကြလေသည်။ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်တစ်ပါးသည် စေတီ
တော်တည်သည့်နေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေလျှင် မြောက်ဘက်မုခ်
အုတ်မစီရဆေးသည်ကို မြင်၍ “ဒါယကာတို့.... ဘယ်အတွက်ကြောင့်
စေတီတော်၏မြောက်ဘက်မုခ်ကို ‘အုတ်မစီဘဲနေသလဲ’”ဟု ပေးဟောမှု
လေသည်။ လူများက “ရွှေသားမလောက်သည့် အတွက်ကြောင့်ပါ
ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားကြသော် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်က “ငါ မြို့ထဲ
သွားပြီး ရွှေလှူပို့ တိုက်တွန်းမည်။ သင်တို့ ချီရိခ ပစ္စေ လေးလေးစားစား
ပြုလုပ်ကြ”ဟု ဆားပေးစကား ခန့်တော်မူပြီးလျှင် မြို့တွင်းဝင်၍
“ဒါယကာ ဒါယိကာမအပေါင်းတို့....သင်တို့ စေတီတော် မြောက်ဘက်

မုခ်အတွက် ရွှေသားအုတ် မလောက်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ရွှေကိုသိကြပါ”ဟု လူများကို နှိုးဆော်တိုက်တွန်းတော်မူလေသည်။

ရွှေပန်းထိမ်သည် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြော

ရွှေပန်းထိမ်သည်အိမ်ရောက်သော် ရွှေပန်းထိမ်သည်ထည် ဇနီးနှင့် ရန်ဖြစ်ကာ ထိုင်နေစဉ်ဖြစ်၏။ မထေရ်က “ဒါယကာ...စေတီတော် ကြီးမှာ သင်တို့တာဝန်ယူထားသည့် မြောက်ဘက်မုခ်အတွက် ရွှေမလောက် ဘဲဖြစ်နေ၍ ရွှေကို သိမ့်တော်မည်”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ ရွှေပန်း ထိမ်သည်သည် ဇနီးဖြစ်သူအပေါ် ဒေါသထွက်နေသဖြင့် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် “သင့်ဘုရားကို ခေထံသာ မျှောပစ်သွားပေကော့”ဟု ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောလေသည်။

ဇနီးက အပြစ်တင်

ထိုအခါ ဇနီးဖြစ်သူက “ရှင်....အလွန် ရန်ရိုင်းကြမ်းကမ်းသည့် မကောင်းမှုကို ပြုအပ်ပေပြီ၊ ကျွန်တော်မကို စိတ်ဆိုးလျှင် ကျွန်တော်မကို ထာ ဆဲချင်ဆဲ၊ ရိုက်ချင်ရိုက်သင့်၏။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပွင့်တော်မူပြီး၊ ပွင့်တော်မူဆဲ၊ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော ဘုရားရှင်တို့အပေါ် ရန်ပြုရ သလဲ”ဟု အပြစ်တင်လေသည်။

ရဟန္တာမထေရ်မြတ်က ကန်တော့ဖို့ ညွှန်ကြား

ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် ထိုခဏမှာပင် ဝံဝေဝကြီးစွာရ၍ “အရှင် ဘုရား ဟုမည့်တော်ကို သည်းခံတော်မူပါဘုရား”ဟု ထောင်းပန် လျှောက်ထားလေသည်။ မထေရ်က “ဒါယကာ...သင်က ငါ့ကို တစ်စုံ တစ်ရာ ပြစ်မှားပြောဆိုသည်မဟုတ်၊ ဘုရားရှင်ကိုသာ ပြစ်မှားပြောဆို သည်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကိုသာ ကန်တော့ပါ”ဟု မိန့်တော်မူလေလျှင် “အရှင်ဘုရား....ဘယ်လိုလုပ် ကန်တော့ရပါလဲ”ဟု ရွှေပန်းထိမ်သည်က မေးလျှောက်လေသည်။ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်က ရွှေပန်းခိုင်စိုက် ရွှေပန်း အိုး သုံးလုံးလုပ်ပြီး ဓာတ်တော်တိုက်အတွင်း ဌာပနာထည့်သွင်း၍ ဆံပင်စိုအောင် ဓရလောင်းကာ အဝတ်စိုဝတ်လျက် ကန်တော့ရမည် ဝါယကာ”ဟု ညွှန်ကြားလေသည်။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ဘုရား ၁၉၁

ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် သားငယ်နှင့်အတူ ရွှေပန်းအိုးများလုပ်

ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် “ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား” ဟု လျှောက်
ထားပြီးလျှင် သားသုံးယောက်အနက် သားအကြီးကို “သားကြီး...
လော၊ ငါ မြတ်စွာဘုရားကို ရန်စကားပြောမှားမိသည့်အတွက်ကြောင့်
ရွှေပန်းခိုင်စိုက် ရွှေပန်းအိုးသုံးလုံးလုပ်ပြီး ခေတ်ခေတ်သစ်ပနာတိုက်ထဲ
ထည့်၍ ကန်တော့ရပေမည်။ သား...အဖေ့ကို ကုလုပ်ပါ” ဟု ပြောလေ
သည်။ သားအကြီးက “အဖေ့ကို ကျွန်တော် ရန်စကားပြောခိုင် တာမှ
မဟုတ်ဘဲ အဖေ့သဘောအတိုင်း ပြောခြင်းသာဖြစ်၍ အဖေသာ လုပ်
တော့” ဟု ကုမလုပ်နိုင်ကြောင်း ပြောလေသည်။ သားအငယ်ကို အကူ
အညီတောင်းသောအခါ၌လည်း သားအကြီးအတူပင် ကုမလုပ်ချင်
ကြောင်းပြောလေသည်။

သားအငယ် ကို အကူအညီတောင်းသည့်အခါ၌ကား သား
အငယ်က “ဖခင်ခွေကြုံရင်ဆိုင်နေရသည့် ကိစ္စအဝဝဟာ သား၏
တာဝန်ဖြစ်၏” ဟု ပြောဆိုကာ ရွှေပန်းခိုင်စိုက် ရွှေပန်းအိုးသုံးလုံးကို
ကုလုပ်ပေးလေသည်။

ရွှေပန်းထိမ်သည် ကန်တော့

ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် တစ်ထွာဝန်စီရှိသော ရွှေပန်းခိုင်စိုက် ရွှေပန်း
သုံးလုံး ပြီးသောအခါ ဓာတ်တော်ဌာပနာတိုက်သို့ ကန်တော့၍ ရတနာ
မထေရ်မြတ် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆံပင်စိုစွတ်သော နတ်မင်းရှိစွာ
အဝတ်ဝတ်ပြီး ဘုရားရှင်ကို ကန်တော့လေသည်။ ။ ဤသည်ကား
ဝစီဘေဒထိပုံတည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

(၇) ဘဝ ရေမျောခံရ

ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် “သင့်ဘုရားကို မျှော်ကာ မျှောပစ်သွား
ပေစော့” ဟု ရိုင်းပျစွာ ပြောဆိုပြစ်မှားခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ခုနစ်
ကြိမ် (ခုနစ်ဘဝ) တိုင်တိုင် ရေမျောခံရလေသည်။

နောက်ဆုံးတဝ၌ ဇဋ္ဌိလသေဋ္ဌေးဖြစ်လာ

ဤနောက်ဆုံးတဝ၌ကား ဗာရာဏသီသေဋ္ဌေးသမီး၏ သား ဖြစ်လာကာ “ဇဋ္ဌိလသေဋ္ဌေး”ဟု ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

သေဋ္ဌေးသမီး ဝိဇ္ဇာဓိရ်နှင့် ချစ်တင်းနှော

ချဲ့ပါဦးမည်— ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါဝယ် ဗာရာဏသီမြို့၌ အလွန်အဆင်းလှသည့် သေဋ္ဌေးသမီးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ ထိုသေဋ္ဌေးသမီး အသက်ဆယ်ငါးနှစ် ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ် ရှိသောအခါ မိဘများသည် အစောင့်အရှောက် ကျန်မတစ်ယောက် ပေး၍ “ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်သောပြာသာဒ်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ဝယ် ကျက်သရေ တိုက်ခန်းမှာ ထားလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ သေဋ္ဌေးသမီးသည် ပြူတင်းကိုဖွင့်၍ အပြင်ကြည့် နေစဉ် ကောင်းကင်ကနေ သွားသော ဝိဇ္ဇာဓိရ်တစ်ယောက်သည် ၊ ထို သေဋ္ဌေးသမီးကို မြင်၍ ချစ်လှသဖြင့် ပြူတင်းပေါက်ထဲဝင်လာပြီးလျှင် သေဋ္ဌေးသမီးနှင့် ချစ်တင်းနှောလေသည်။

သေဋ္ဌေးသမီး ကိုယ်ဝန်ရ

သေဋ္ဌေးသမီးဘက် ထိုဝိဇ္ဇာဓိရ်နှင့် ချစ်တင်းနှောမှုကို အကြောင်း ပြု၍ မကြာမီမှာပင် ကိုယ်ဝန်ရလေသည်။ ကိုယ်ဝန်ရသည့်ပုံသဏ္ဌာန် အခြင်းအရာကို မြင်လျှင် “ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”ဟု မေးလေသည်။ သေဋ္ဌေးသမီးက “ရှိပါစေ၊ ဘယ်သူ့မျှ မပြောပါနှင့်”ဟု နှုတ်ပိတ် လေသည်။ ကျန်မသည် ကြောက်၍ ဘယ်သူ့မျှ မပြောဝံ့ချေ။

သားကလေး ပွေးလာ၍ အိုးထဲထည့် ဖြစ်ထဲပျော

သေဋ္ဌေးသမီးသည် ဆယ်လမြောက်သော် သားကလေးဖွားမြင် လေလျှင် ကျွန်မကို အိုးသစ်ဘစ်လုံ၊ အယူခိုင်းပြီးလျှင် “အိုးထဲ သူငယ်ကို သိပ်၍ အဖုံးပိတ်ကာ အဟက်က ပန်းများတင်ပြီးလျှင် အိုးရှက်၍ ဂင်္ဂါ မြစ်ထဲ သွားစေချင်လိုက်ပါ။ ‘ဒါတာလဲ’ဟု တစ်ယောက်ယောက်က မေးလျှင် ‘ကျွန်တော်မ၏ သခင်မအတွက် ဗလိနတ်ပူဇော်ခြင်းဖြစ်သည်’ဟု ပြောပါ”ဟု မှာ၍ ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ကျွန်မလည်း သေဋ္ဌေးသမီး ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်လေသည်။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မဗျား ၁၃၃

ရေချိုးနေသည် မိန်းမနှစ်ယောက် အငြင်းပွား

ထိုအချိန်၌ ဂင်္ဂါမြစ်အောက်ဆိပ်ဝယ် မိန်းမနှစ်ယောက် ရေချိုးနေကြလေသည်။ ရေချိုးနေကြရင်းက ရေမျောလာသော မိအိုးကို မြင်လျှင် တစ်ယောက်က “မျောလာသည်အိုး ငါ့အိုး”ဟု ပြောလေသည်။ တစ်ယောက်က “အိုးသဲကပါလာသည်ပစ္စည်း ငါ့ပစ္စည်း”ဟု ပြောလေသည်။ အိုးအနီးရောက်လာသည့်အခါ ဆယ်၍ ဖွင့်ကြည့်ကြလေသည်။ သူငယ်ကို တွေ့မြင်ကြလျှင် တစ်ယောက်က “ငါ့အိုး”ဟု ပြောထားသောကြောင့် သူငယ်သည် ငါ့ပစ္စည်းဖြစ်သည်”ဟု ပြောလေသည်။ တစ်ယောက်က “အိုးသဲကပါလာသည်ပစ္စည်း ငါ့ပစ္စည်း”ဟု ပြောထားသောကြောင့် သူငယ်သည် ငါ့သူငယ် ဖြစ်သည်”ဟု ပြောဆိုကာ အငြင်းပွားကြလေသည်။

မင်းက အဆုံးအဖြတ်ပေး

မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ငြင်းခုံချက် တစုရုံး၍ သွားရောက်၍ အဆုံးအဖြတ်ခံကြလေသည်။ သူတို့သို့ကြီးအမတ်ကို အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်ကြလျှင် မင်းထံသွားရောက်၍ အဆုံးအဖြတ်ခံကြလေသည်။ မင်းက မိန်းမနှစ်ယောက်၏စကားကို ကြားရလျှင် ဒုတိယမိန်းမကို “သင်... သူငယ်ကိုပိုင်စေ”ဟု၊ ပထမမိန်းမကို “သင် အိုးကို ပိုင်စေ”ဟု အဆုံးအဖြတ် ပေးလေသည်။

အရှင်မဟာကဗွည်းမထေရ်၏ ဆွမ်းအမ အနိုင်ရ

ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်အနက် သူငယ်ကိုရသည့်မိန်းမသည် အရှင်မဟာကဗွည်းမထေရ်၏ ဆွမ်းအမ ကွမ်းအမ ဖြစ်သည့်အသျှောက် “ဦးသူငယ်ကို မထေရ်ထံ ရှင်ပြုခိုင်းမည်”ဟု ရည်ရွယ်၍ ပွေးမြှူလေသည်။

“ငဋ္ဌိလ”ဟု နာမည်မှည့်

သူငယ်ဖွားမြင်သည့်နေ့၌ အညစ်အကြေးများကို ငေးကြောသုတ်သင်မှု မပြုသည့်အတွက်ကြောင့် ဆိပ်ခံများ ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။ ခုလို ရှုပ်ထွေးသောဆိပ်ခံများရှိသောကြောင့် ထိုသူငယ်ကို “ငဋ္ဌိလ(ရှုပ်ထွေးသောဆိပ်ခံရှိသူ)”ဟု နာမည်မှည့်ကြလေသည်။

သူငယ်ကို အရှင်မဟာကစွည်းမထေရ်ထံ အပ်နှံ

မွေးမြူထားသည့် ဒါယိကာမကြီးသည် သူငယ် တောက်
တောက်သွားနိုင်သည့်အခါ အရှင်မဟာကစွည်းမထေရ်ထံ သူငယ်ကို
ရှင်ပြုပေးတော်မူပါရန် အပ်နှံလေသည်။

မထေရ်က ကုန်သည်ဒါယကာဘွဲ့ထံ အပ်နှံ

သူငယ်သည် ငယ်လည် ငယ်၊ ဉာဏ်လည်း မရင့်ကျက်သေးသဖြင့်
မထေရ်သည် သူငယ်ကိုခေါ်ကာ ဗာဏ္ဍသိုလ်မြို့ ကုန်သည်လုပ်၍ အသက်
မွေးသော ဒါယကာရင်းတစ်ယောက်ထံ ကြွရောက်၍ “ဒီသူငယ်မှာ
ရှင်ရဟန်းပြုမည့်သူ ဖြစ်သည်။ ခု ငယ်သေး၍ သင့်ထံမှာပင် နေပါစေ”
ဟု ပြောဆို အပ်နှံတော်မူလေသည်။ ဒါယကာသည် သူငယ်ကို သား
အရာ၌ထား မွေးမြူလေသည်။

(၁၂) နှစ်ကြာ ရောင်းမစွဲ သည့်ကုန်များ

(၁) ရက်တည်းဖြင့် ရောင်း

ဒါယကာသည် ကုန်သည်ဖြစ်လေရာ အထူးအခဲဖြင့် သူ့အိမ်မှာ
ဆယ်နှစ်နှစ်ကြာ ရောင်းမစွဲသည့် ကုန်အများအပြားရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌
ထိုကုန်သည်သည် ရွာတစ်ရွာသို့ ခရီးသွားရန် ကိစ္စရှိသဖြင့် ခရီးသွား
မည့်ဆဲဆဲတွင် ထိုအရောင်းမစွဲသည့် ကုန်အားလုံးကို ဈေးပွိုကာ ဇဋိလ
ကို ရောင်းဈေးပြော၍ ဆိုင်ထိုင်အရောင်းခိုင်းပြီး ခရီးထွက်လေသည်။
ထိုအခါ ဇဋိလသည် တစ်ဆယ်နှစ်နှစ်၊ တစ်ဆယ်သုံးနှစ်ခန့် ရှိလေ
သည်။

မြို့စောင့်နတ်တို့သည် ဈေးဝယ်သူများကို ဇဋိလဆိုင် ဦးတည်
သွားစေရန် လုပ်ကြလေသည်။ ဇဋိလသည် ၁၂-နှစ်ကြာ ရောင်းမစွဲ၍
စုပုံနေသည့်ကုန်များကို အစ်ရက်တည်းဖြင့်ပင် ကုန်စောင့် ရောင်းချ
လိုက်ရလေသည်။

ကုန်သည် ကျေနပ်

ကုန်သည်သည် ပြန်လာသော် ဈေးဆိုင်တွင် ကုန်လုံးဝမတွေ့ရ
လေလျှင် “ချစ်သား...သား ကုန်များကို ပျက်စီးပစ်လိုက်သလား” ဟု

လူဝတ်ကြောင် လောကဉာဏ်သို့ စစ်သေစက်တိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၁၉၅

မေးလေသည်။ ဇဉ့်လက “ကျွန်တော် မမျက်စိး ၇၊ ကုန်ကားလုံး
အဖေဈေးမြှောသွားသည်အတိုင်း ရောင်းပြီးပါပြီ။ ဒီငွေကား ဒီကုန်
ရောင်းရငွေ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီငွေကား ဒီကုန်ရောင်းရငွေ ဖြစ်ပါသည်” ဟု
ပြောဆိုကာ စာရင်းနှင့်အတူ အတိအကျ ရောင်းရငွေများကို အပ်ခံ
လျှင် ကုန်သည်သည် အင်တန်ကျေနပ်လေသည်။

ဇဉ့်လကို သမီးနှင့် ပေးသော

ကုန်သည်သည် “အဖိုးမမြတ်နိုင်သော အိုက်တန်သည်
လောကျာ ပါပေတည်း။ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အရပ်နှင့်ဖြစ်ဖြစ် အဖတ်
မွေးစွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်၏” ဟု သဘောကျကာ မကြာမီပင် အရွယ်ရောက်စ
အသင့်ရှိနေသည့် သမီးကို ဇဉ့်လနှင့် လက်ဆင်ပေးလေသည်။

ဇဉ့်လ ရွှေတောင်ပေါက်ကာ သေဥပုဗြစ်

ကုန်သည်သည် အိမ်သီးသန့်အဆောက်ခိုင်းပြီး သမီးနှင့်သားမက်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်ရန် အပိုင်ပေးလေသည်။

ဇဉ့်လ အိမ်ပေါ်တက်သော် ခြေတပ်မက် အိမ်ထဲသို့ပေါ်
နင်းမိလျှင်နင်းမိချင်းပင် အိမ်ခနာက်ဖေးတွင် အတောင်(၈၀)မြင့်သော
ရွှေတောင်ကြီး ခြေမှ ပေါက်လေသောသည်။

ဘိဝံသရဟန်းကြီးသည် ဇဉ့်လကမ်းကို ကြွားဖျော် သေဥပုဗြစ်
ခန့်လေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ “ဇဉ့်လသေဥပုဗြစ်” ဟု ကျော်ကြား လေ
သည်။ နောင်တွင် ဇဉ့်လသေဥပုဗြစ်ကြီးအား သားသုယောက် ရရှိလေ
သည်။

သားအငယ် ပေါက်မှ ရွှေများ ထွက်ကြ

ထိုသားများ အရွယ်ရောက်သောအခါ တစ်ဇွေတွင် ရဟန်းပြု
ချင်စိတ်ပေါက်သဖြင့် သားဆုံးပောက်ကို ခေါ်ပြီး လျှင် ရွှေပိုးစွာ မိန်
အရိုးကပ် စိန်ပေါက်ချွန်းကို သားအကြီးအား ပေး၍ အိမ်နေသော်
ပေးရှိ ရွှေတောင်မှ ရွှေတင်ခဲ ဟူယူခိုင်းလေသည်။ သားအကြီးသည်
စိန်ပေါက်ချွန်းဟူ၍ ရွှေတောင်ကို တစ်ဖန်ပေါက်လေလျှင် ကျောက်
ဖျာကို ပေါက်အင်သက်သို့ ပြန်လေသည်။

သားအကြီး တူးမရ၍ ပြန်လာလေလျှင် ဇဋ္ဌိလသေဌေးကြီးသည် သားအကြီးလက်မှ စိန်ပေါက်ချွန်းကို ယူ၍ သားအလတ်လက်ထဲထည့်ကာ ရှေးအတူ တူးယူခိုင်းပြန်လေသည်။ သားအလတ် ပေါက်သော အခါ၌လည်း ကျောက်ဖျာကို ပေါက်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

သားအလတ် ပေါက်မရ၍ ပြန်လာလေလျှင် သေဌေးကြီးသည် သားအလတ်လက်မှ ပေါက်ချွန်းကိုယူ၍ သားအငယ်လက်ထဲထည့်ကာ အပေါက်ခိုင်းလိုက်ပြန်လေသည်။ သားအငယ် သွားပေါက်လျှင် အမှုန့်ထောင်ထူကာ စုပုံ၍ထားအပ်သောမြေကို ပေါက်အပ်သကဲ့သို့ အလွှာလိုက်၊ အစုလိုက်၊ အပုံလိုက် ကလွယ်တကူ ရွှေများ ထွက်ကျလာလေသည်။

သား(၃)ယောက်ကို ဆုံးပ

ထိုအခါ ဇဋ္ဌိလသေဌေးကြီးက သားအငယ်ကို “လာ....ချစ်သား၊ ဒီလောက်ဆိုတော်လောက်ပါပြီ” ဟု ပြော၍ သားအလတ်နှင့် အကြီးကို “ချစ်သားတို့.... ဒီရွှေတောင်သည် ချစ်သားတို့၏ဘုန်းကံကြောင့် ဖြစ်လာသည်မဟုတ်၊ ငါနှင့် သင်တို့ညီအငယ်၏ ဘုန်းကံကြောင့် ဖြစ်လာလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒီညီအငယ်နှင့် တစ်စိတ်တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်ကာ စားသုံးကြပါ” ဟု ပြောဆို ဆုံးမလေသည်။

ဇဋ္ဌိလ ရဟန်းပြုလျှင် (၃)ရက်မြောက်နေ့မှာ ရဟန္တာဖြစ်

ဇဋ္ဌိလသေဌေးကြီးသည် သားများကို ဆုံးမမှတ်တမ်းပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံမှောက် သွားရောက်၍ ရဟန်းပြုလေသည်။ ရဟန်းပြုပြီးနောက် ရဟန်းတရား ပွားများကြိုးကုတ် အားထုတ်လေလျှင် နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်းမှာပင် ရဟန္တာဖြစ်လေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။ (ဓမ္မပဒ မြာဟ္မဏဝဂ် ဇဋ္ဌိလတ္ထေရဝတ္ထု)

သု.အကြောင်းနှင့် သု.အကျိုး

ဤဝတ္ထု၌ ရွှေပန်းထိမ်သည်ဘဝက ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကို “သင့်ဘုရားကို ဧရိယသော မျှောပစ်သွားပေတော့” ဟု ပြောခဲ့သည့်အကုသိုလ် ဝစီဘေဒကြောင့် ခုနစ်ဘဝတိုင်တိုင် မွေးဖွားပြီးသောအခါ ရေအမျောခံခဲ့ရ၏။ ယခု နောက်ဆုံးဘဝမှာလည်း ထိုအကုသိုလ်ဝစီကံကြောင့်ပင်

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၁၉၇

ပွားပြီး ရေအမျောခံရလေသည်။ အစလုံး ရှစ်ဘဝ ရေအမျောခံရ
လေသည်။ ဝစီဘေဒကား ထိတိုင်းရှလေသည်တကား။

ကဿပဘုရားရှင်၏ ဓာတုစေတီဇာတ်ကြီးကို ပူဇော်၍ ဝန်ချ
တောင်းပန်ရန် ရွှေပန်းခိုင်စိုက်ရွှေအိုးများ ပြုလုပ်သောအခါ သား
အငယ်ကသာ ဖခင်ကို ကူလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ရွှေဇာတ်ကြီးသည်
ဇဉ့်လသေဌေးနှင့် သားအငယ်တို့အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရလေသည်။
ယခုလို သားအကြီးနှင့် သားအလတ်မှ ဖခင်ကို ကူမလုပ်ဘဲ သားအငယ်
ကသာ ဖခင်ကို ကူလုပ်ခဲ့သောကြောင့် သားအကြီးနှင့်အလတ် တူးသည့်
အခါ မရဘဲ သားအငယ်တူးမှ ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

သေဋ္ဌေးသားဖြစ်စဉ်ဘဝက မြို့ထဲဆွမ်းခံဝင်လာသော
 တဂရသိခီပစ္စကဗုဒ္ဓါကို မြင်လျှင် “ခေါင်းတုံး
 တုံးပြီး သစ်ခေါက်ဆိုးအဝတ်ကို ခြုံရုံထားသည်။
 ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အနုဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု
 မရိုမသေ မထိမဲ့မြင် ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုခဲ့သော
 ဝစီဘေဒကြောင့် သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် ဘဝပေါင်း
 များစွာ ငရဲ၌ ခံရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ဘုရား
 ရှင်လက်ထက် လူဖြစ်လာသောအခါ နှုရ

—

ဝစီဘေဒထိခဲ့ပုံ

သုပ္ပဗုဒ္ဓ သေဋ္ဌေးသား ဖြစ်ခဲ့

သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် တစ်ချိန်က ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ သေဋ္ဌေးသားဖြစ်လေ
သည်။

သုပ္ပဗုဒ္ဓ သေဋ္ဌေး ပစ္စကဗုဒ္ဓါကို ကဲ့ရဲ့

ကပ်နေသ၌ သေဋ္ဌေးသားသည် ဥယျာဉ်အသွားတွင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့
 တွင်း ဆွမ်းခံဝင်သော တဂရသိခီအမည်ရှိသော ပစ္စကဗုဒ္ဓါကို မြင်
 လျှင် “ခေါင်းတုံး တုံးပြီး သစ်ခေါက်ဆိုး အဝတ်ကို ခြုံရုံထားသည်
 လူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အနုဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု မရိုမသေ မထိမဲ့မြင် ကဲ့ရဲ့
 ပြောဆိုပြီး တံတေး ထွေးသွားလေသည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒ ထိခဲ့
 ကည်း။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မဗျား ၁၉၉

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

ငရဲ၌ အနှစ်တစ်သောင်း ခံရ

ထိုသေဋ္ဌေးသားသည် ထိုဘဝမှသေသော် ထိုဝစီဘေဒအကုသိုလ် ကံကြောင့် အနှစ်တစ်သောင်း ကာလပတ်လုံး ငရဲ၌ ခံရလေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လူနုဖြစ်လာ

ငရဲမှ လွတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင်တော်ထက်ဝယ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လူနုဖြစ်လာ၍ ထိုဝစီဘေဒ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ထိုကံအကြွင်းအကျန် ၏ အစွမ်းဖြင့် အလွန်ဆင်းရဲသည် လူနု ဖြစ်လာလေသည်။

တောင်းရန် လူဝုလူဝေးရှိရာသွား

ချဲ့ပါဦးမည်— ထိုလူနုကလေးသည် သုပ္ပဗုဒ္ဓ - အမည်ရှိပြီး တစ်နေ့သ၌ အစာလှည့်လည်တောင်းရင်း လူဝု လူဝေးကို အဝေးက တွင်း မြင်သော် “အစားအစာတစ်ခုခုကို ကော်ပေပေးနေတာ ဂြိဟိတို့လည်း အကယ်၍ ထိုနေရာသို့ ငါ သွားလျှင် ငါ့အားလဲပဲ အနည်းငယ် ပေး လိမ့်မည်” ဟု ကြံ၍ ထိုလူဝုလူဝေးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

သုပ္ပဗုဒ္ဓ သောတာပန် ဖြစ်

ထိုနေရာရောက်လျှင် အစားအစာကို ဝေနေတာမဟုတ်ဘဲ ဘုရားရှင် ပရိသတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် တရားဟောတော်မူနေသည်ကို မြင်လျှင် သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် “ငါလဲနာမည်” ဟု ပြော၍ ဘေးနားကနေ တရားနာလေသည်။ တရားနာလျှင် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနုသည် တရားနာရင်း ထိုနေရာမှာပင် သောတာပန် ဖြစ်လေသည်။

သုပ္ပဗုဒ္ဓ ဝေဠုဝန်ကျောင်း သွား

သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနုသည် သောတာပန်ဖြစ်၍ မိမိရရှိသော တရားပျေးတို့ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားလိုသည့်ဆရာ ခြံပေါ်လာလေသည်။ လျှောက်ထားလိုသော်လည်း ပရိသတ်အတွင်း မဝင်ဝံ့သောကြောင့် မလျှောက်ဘဲ အခွင့်ကို စောင့်နေလေသည်။

တရားပွဲပြီးသော် မြို့သူမြို့သားများသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်
လိုက်ပို့ကြလေသည်။ မြို့သူမြို့သားများ ပြန်လာသောအခါ ဝေဠုဝန်
ကျောင်း သွားလေသည်။

နတ်မင်းက “လူဆင်းရဲ” ဟု ပြော

ထိုအခါ နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော သိကြားသည် သုပ္ပဗုဒ္ဓဆင်း
ရဲသာ၊ မိမိရရှိသော တရားထူးကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားလိုသည်
သိ၍ “စုံစမ်းမည်” ဟု ကြံပြီး ဆင်းလာကာ သုပ္ပဗုဒ္ဓရှေ့ကနေ ကောင်း
အောင်မှာရပ်လျက် “သုပ္ပဗုဒ္ဓ ... သင်ဟာ လူဆင်းရဲ အထီးကျန်သူတည်း။
ငါ ဆင့်အား ဥစ္စာလိုချင်သဒဿိန် ပေးပါမည်။ ‘ဘုရားသည်၊
ဘုရားမဟုတ်၊ တရားသည်၊ တရားမဟုတ်၊ သံဃာသည်၊ သံဃာမဟုတ်၊
ငါ့မှာ ဘုရားဖြင့် အကျိုးမရှိ၊ တရားဖြင့် အကျိုးမရှိ၊ သံဃာဖြင့်
အကျိုးမရှိ’ ဟု ပြောပါ။ ‘ဥစ္စာများစွာ ရပါလိမ့်မည်’ ဟု ငွေဖြင့်
ဖြားယောင်း၍ အပြောခိုင်းလေသည်။

သုပ္ပဗုဒ္ဓက “ချမ်းသာသူ” ဟု ပြော

သုပ္ပဗုဒ္ဓက “သင် ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးသော် “ငါကား နတ်တို့
၏ မင်းဖြစ်သော သိကြားဖြစ်သည်” ဟု ပြောသဖြင့် သုပ္ပဗုဒ္ဓက....
“အလွန်မိုက်ခိုင်း အရှက်ကင်းသည့် သိကြား... သင်ကား ငါနှင့်အတူ
စကားပြောလို့ မသင့်လျော်၊ သင်သည် ငါ့ကို ‘လူဆင်းရဲ အထီးကျန်
သူ’ ဟု မပြောသင့်သည်ကို ပြောဘိ၏။ သင် ငါ့ကို ‘လူဆင်းရဲ အထီး
ကျန်သူ’ ဟု ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပြောရဘိသလဲ။ ငါသည် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ သားတော်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ငါသည် လူဆင်းရဲ
အထီးကျန်သူ မဟုတ်။

အမှန်အားဖြင့် ငါသည် များမြတ်သော (၁) သဒ္ဓါ (ယုံ
ကြည်မှု)၊ (၂) သီလ (စောင့်ထိန်းမှု)၊ (၃) ဟိရီ၊ (မကောင်းမှုမှ
ရှက်မှု)၊ (၄) ဩတ္တပ္ပ (မကောင်းမှုမှ လန့်မှု)၊ (၅) သုတ (အကြား
အမြင်)၊ (၆) စာဂ (စွန့်ကြဲမှု)၊ (၇) ပညာ (သိမှု)— ဟူသော
သူတော်ကောင်းဥစ္စာ ခုနစ်ပါးရှိသူဖြစ်၍ ချမ်းသာသူတည်း။ ဒီ
သူတော်ကောင်းဥစ္စာ ခုနစ်ပါးရှိသူကို ဘုရား၊ မစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သာဝက
တို့သည် ‘လူဆင်းရဲ’ ဟု မဆိုကြကုန်” ဟု ပြောလေသည်။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၂၀၁

သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် “ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ မဟုတ်” ဟု မပြောတော့

သိကြားသည် ထိုကားကို ကြားလျှင် သုပ္ပဗုဒ္ဓကို လမ်းခရီး၊ အကြားမှာပင် ထားခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်ထံမှောက် သွားရောက်၍ ထို အကြောင်းကို လျှောက်ထားလေလျှင် ဘုရားရှင်က “သိကြားမင်း... သင်လိုလူ ဆရာ၊ အထောင်၊ အသောင်း၊ အသိန်းပင်သော်လည်း သုပ္ပဗုဒ္ဓ လူနုကို ‘ဘုရားကို ဘုရားမဟုတ်၊ တရားကို တရားမဟုတ်၊ သံဃာ ကို သံဃာမဟုတ်’ ဟု ပြောအောင် မလုပ်နိုင်” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

သုပ္ပဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ထံမှောက် ရောက်

သိကြား ဘုရားရှင်ထံမှ ပြန်သွားလျှင် သုပ္ပဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ထံမှောက် ထောက်လာလေသည်။ သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် မိမိရရှိသော တရားထူးကို ‘ဘုရားရှင် ထား လျှောက်ထားလေသည်။’

သုပ္ပဗုဒ္ဓ နွားငှေ့၍ သေ

လျှောက်ထားပြီးအပြန် လမ်းတွင် သုပ္ပဗုဒ္ဓကို အားငယ်ရှိသော နွားမသည် ငှေ့လေလျှင် ပွဲချင်းပြီးဆဲလေသည်။

တာဝတိံသာရောက်

သုပ္ပဗုဒ္ဓ သေသော် လူတော်ကောင်းဥစ္စာ ခုနစ်ပါးရှိသူ ဖြစ်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည် ထောက်လေသည်။

သုပ္ပဗုဒ္ဓ (၂) ယောက်

ဤသုပ္ပဗုဒ္ဓကား မယ်တော်မာယာ၏ မောင်၊ ဘုရားရှင်၏ ဘထွေး၊ ဘုရားရှင်၏ ယောက္ခမဖြစ်သော၊ သာကီဝင်မင်းမရှိ၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓ မဟုတ်။ ဆင်းရဲသား သောတာပန် သုပ္ပဗုဒ္ဓ ဖြစ်သည်။ သုပ္ပဗုဒ္ဓ (၂) ယောက် ရှိသည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။ (ဥဒါန်း သောဏဝဂ် သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ်သုတ်၊ ဓမ္မပဒ သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ် ဝတ္ထု)

ဝေဝေကရှောင်

ပြောတော့ခဏ ခံရတော့ နစ်နာလှသောကြောင့် နှုတ်သရမ်း မှုကို သတိကြီးစွာထား ဝေဝေက ရှောင်ကြရာသတည်း။

လယ်သမားဖြစ်ဝဉ်ဘဝက မျက်စိလည်လမ်းမှား၍
လမ်းမေးသောရဟန်းကို “ရဟန်း.... ကျွန်တို့ဟာ
အလွန်နှုတ်ကြမ်းတမ်းသည်၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်
မည်ထင်သည်၊ အလွန်နှုတ်ကြမ်းတမ်းသည်”ဟု
ရိုင်းပျဉ္စာ ပြောဆိုခဲ့သော ဝစီဘောဒ
ကြောင့် ဗီဇကအမျိုးသား ကျွန်ုပ်ရ

ဝစီဘောဒ ထိခဲ့ပုံ

လယ်သမား တောထဲသွား နွားရှာ

ကဏ္ဍ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါတုန်းက မထင်ရှားသော
လယ်သမားတစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုလယ်သမားသည် တစ်ရံရောအခါ
နွားပျောက်၍ တောထဲသွား နွားရှာလေသည်။

ရဟန်းတစ်ပါးက လမ်းမေး

နွားရှာစဉ်က မိမိသွားလိုရာအရပ်သို့ မသွားတတ်ဘဲ မျက်စိလည်
လမ်းမှားနေသော ရဟန်းတစ်ပါးနှင့် တွေ့လေသည်။ ရဟန်းက “ဤ
မည်သော အရပ်သို့ ဘယ်လမ်းက သွားရသလဲ”ဟု မေးလေသည်။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမူများ ၂၀၃

“ကျွန်ဖြစ်မည် ထင်သည်”ဟု ပြော

လယ်သမားသည် နွားမတွေ့၍ မိတ်ညစ်ညစ်ရှိသဖြင့် မပြောဘဲနေလေသည်။ ရဟန်းက ထပ်မေးလျှင် ဒေါသထွက်၍ “ရဟန်း... ကျွန်တွေဟာ အလွန်နှုတ်ကြမ်းတမ်းသည်။ သင်ဟာ ကျွန်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အလွန်နှုတ်ကြမ်းသည်”ဟု ရိုင်းပျံ့စွာ ပြောဆိုပြန်မှသာလေသည်။

ရဟန်း ရွှေခရီးဆက်

ခုလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြောလျှင် ရဟန်းထံမှ နောက်ထပ် ဆက်မဒမးတော့ဘဲ ထိုလယ်သမားက ရွှေခရီး မိမိသွားလိုရာလမ်းသို့ လိုက်ကာ ရွှေခရီးဆက်လေသည်။ “ဤသည်မှာ ဝစီဘေဒထိခွဲပုံတည်း။”

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရပုံ

မိထိလာပြည်၌ ကျွန်ဖြစ်လာ

ဤ “ကျွန်ဖြစ်မည် ထင်သည်”ဟု ရိုင်းပျံ့စွာ ပြောဆိုပြန်မှားခဲ့သော ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ထိုလယ်သမားသည် ကျွန်ုပ်ကို ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အဝါဝယ် ဝိဒေဟတိုင်း မိထိလာမြို့၌ ကျွန်မတစ်ယောက်၏ ငမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေ နေစေသည်။ မိဘတို့က “မိဖုရား”ဟု နာမည်မှည့်ကြလေသည်။

မိဖုရား တက္ကတွန်းထံ ဆည်းကပ်

မိဖုရားသည် အရွယ်ရောက်သော် ဥပုသ်သီတင်း သောက်တည့်လျက် မိဂဒါဝုန်ဘောဦးနေသော ကဿပအနွယ်၌ ဖြစ်သောဇနီး “ကဿပ”ဟု ထင်ရှားသော ကလေးမတစ်ယောက်သည် တက္ကတွန်းဆရာတော်သွားရောက်ဆည်းကပ်နေလေသည်။

အင်္ဂုတိမင်းက ပျော်ပွေ့ချင်ရာကို သံတော်ဦးအောင်ခိုက်

တို့အခါ ဝိဒေဟတိုင်း မိထိလာမြို့၌ မင်းကျော်စား ဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံလျက် တရားသဖြင့် မင်းပြုသော အင်္ဂုတိမင်းသည် မိထိလာမြို့ကိုရော နန်းတော်ကိုပါ တန်ဆာသင်၍ ဤတ္တိကာနက္ခတ်ဝံသကပ်ကျင်းပသော တန်ဆာသင်ပုန်းလပြည့်နေ့ညဉ့်ဝယ် ငြိမ်းစိမ်းမြင်ဆင် ဟန်

ဆာဆင်၍ ညဉ့်စာထမင်း စားတော်ခေါ်ပြီးသော် လေသာနန်းတံခါးကို ဖွင့်လှက် ပြာသာဒ်ပေါ်ဝယ် အမတ်ပေါင်း ခြံရံလှက် စံပျော်တော်မူလေသည်။

စံပျော်တော်မူစဉ် ထွန်းလင်းတောက်ပသော လပြည့်ဝန်းကို ကြည့်၍ “အမတ်တို့... အမှိုက်ကိုဖျောက် အလင်းကိုဆောင်လှက် အရွှေ့မျက်နှာမှ ထက်လာသော ထွန်းလင်းတောက်ပသော လပြည့်ဝန်းလဲရှိသော ဦးညဉ့်သည် အလွန်ပျော်မွေ့စရာ ကောင်း၏။ ဘယ်လို ပျော်မွေ့ခြင်းဖြစ် ငါတို့ ပျော်မွေ့ကြရမလဲ။ သင်တို့ကြိုက်ရာကို သံတော်ဦးတင်ကြ” ဟု သံတော်ဦး အတင်ခိုင်းလေသည်။

အမတ်များ အသီးသီး သံတော်ဦးတင်

ထိုအခါ စစ်သူကြီးဖြစ်သော အလံာဘအမတ်ကြီးက “မင်းကြီး အလိုသို့မလိုက်သည့် မင်းများကို မင်းကြီးအလိုသို့လိုက်အောင် စစ်တိုက်တော်မူပါ” ဟု သံတော်ဦး တင်လေသည်။

အလံာဘအမတ်ကြီးစကားကို ကြားလျှင် သူနာမအမတ်ကြီးက “မင်းကြီးအလိုသို့ မလိုက်သည့်မင်း မရှိ၊ မြတ်သော ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၍ စစ်တိုက်ဖို့အကြံပေးသည်ကို ကျွန်ုပ် သဘောမတူပါ” ဟု ကန့်ကွက်၍ “ဆစားကောင်း အသောက်ကောင်းများကို စားသောက်ကာ ကပြ သီဆို ပျော်ပြေလှက် ကာမဂုဏ်များကို ခံစားတော်မူပါ” ဟု ကာမဂုဏ် ခံစားဖို့ သံတော်ဦးတင်လေသည်။

သူနာမအမတ်ကြီးစကားကို ကြားလျှင် ဝိဇယ အမတ်ကြီးက— “ကာမဂုဏ်ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခံစားရ၏။ မင်းတို့အဖို့ ကာမဂုဏ်ကို ရခဲသည်မဟုတ်၊ ရလွယ်သောကြောင့် ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့ အင်ပြချက်ကို ကျွန်ုပ်သဘောမတူပါ” ဟု ကန့်ကွက်ကာ “ဗဟုသုတ (အကြားအမြင်) နှင့် ပြည့်စုံသော ရသေ့ ရဟန်းများထံ ချဉ်းကပ်လျှင် ယုံမှားသံသယ များ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသဖြင့် ရသေ့ ရဟန်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်တော်မူပါ” ဟု ရသေ့ ရဟန်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်ဖို့ သံတော်ဦးတင်လေသည်။

ဝိဇယအမတ်ကြီးစကားကို ကြားလျှင် အင်္ဂတိမင်းကြီးသည် ဝိဇယအမတ်ကြီး အကြံပြု တင်ပြချက်တို့ သဘောတူ လက်ခံလေသည်။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဗစီဘေဒထိတိုင် အရှင်ရမ္မများ ၂၀၅

ထိုအခါ အလာဘအမတ်ကြီးက “အရှင်မင်းကြီး... ဗဟုသုတ နှင့် ပြည့်စုံသော ရသေ့ရဟန်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်တော်မူလိုသော် မိဂဒါ ခုန်တော့မှာ အဝတ်လည်းမဝတ်၊ “ပသာရီ” ဟူ၍လည်း သမုတ်အပ် သော တက္ကတွန်းဆရာရှိ၏။ ထိုတက္ကတွန်းဆရာကား အမျိုးအနွယ်အား ဖြင့် ကဿပ အမျိုးအနွယ်တည်း။ အကြားအမြင်လည်း များပါ၏။ အဆန်းအကြယ် နာပျော်ဖွယ်စကားကိုလည်း ဟောပြောဆတ်ပါ၏။ အခြေအရံနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါ၏။ ထိုဆရာသည် ကုန်ုပ်တို့၏ လိုမှသာ သံသယကို ပယ်ချောက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထိုဆရာထံ ချဉ်းကပ်ကြသည်” ဟု သံတော်ဦး တင်လေသည်။

အင်္ဂတိမင်း၊ ကဿပတက္ကတွန်းထံ ချဉ်းကပ်

မင်းကြီးသည် အလာဘအမတ်ကြီး၏ စကားကို လက်ခံကာ ချက်ချင်းပင် မျှူးမတ်ဗိုလ်ပါစစ်သည်အပေါင်းပြုံ၍ ကဿပတက္ကတွန်း ထံ သွားရောက် ချဉ်းကပ်လေသည်။

သုဂတိ ဒုဂ္ဂတိရောက်ကြောင်း အကျင့်ကို မေး

တက္ကတွန်းထံရောက်လျှင် အပြန်အလှန် “ကျန်းမာပါရဲ့လား” စသည်ဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုကြပြီးနောက် မင်းကြီးက “အရှင် ကဿပ... လူများသည် မိဘ၊ ဆရာသမားတို့အပေါ်၊ အသက်ကြီးသူ တို့အပေါ်၊ ရသေ့ရဟန်းတို့အပေါ်၊ မျှူးမတ်ဗိုလ်ပါစစ်သည်အပေါ်၊ တိုင်း သူပြည်သားတို့အပေါ် ကယ်လိုကျင့်ကြံရပါမလဲ။ အယ်တရားကို ကျင့် ခြင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် လှဘုံ နတ်ဘုံသို့ ရောက်ကြရပါသလဲ။ အဘယ်တရား ဆိတ်သျှိုးခြင်းကြောင့် အပါယ်လေးပါး ရောက်ကြရ ပါသလဲ” ဟု မေးလျှောက်လေသည်။

ကောင်းမှု မကောင်းမှုပြု၍ အကျိုးမရှိကြောင်း တလွဲဖြေ

“မင်းကြီး... တရားကို ကျင့်သောအတွက် ‘ကောင်းကျိုး၊ ဆိုး ကျိုး’ ဟူ၍ ဘာအကျိုးမျှမရှိ။ ‘မိဘ၊ ဆရာသမား’ ဟူ၍ မရှိ။ သတ္တဝါ အားလုံး အတူတူပင် ဖြစ်၏။ အလှူပေးသည်လည်း အကျိုးမရှိ၊ လှူမိက် တို့က ပေးလှူကြ၍ ပညာရှိတို့က ခံယူကြခြင်းသာ ဖြစ်၏” စသည်ဖြင့် ကောင်းမှုပြု၍ အကျိုးမရှိကြောင်းကို ပြောဟောလေသည်။

ထိုနောက် “မင်းကြီး...မီး၊ မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ၊ အသက် ဒီခန့်ပေါ်တို့သည် မြဲကုန်၏။ ကဲ့ခြင်းမည်သည် မရှိ။ လည်ကို ဓားဖြင့် ဖြတ်သော်လည်း သူ့အသက်ကို သတ်ဖြတ်သည် မမည်။ လည်ပင်းအသားအကြားမှာ ဓားလက် နက် သွားခြင်း သာ ဖြစ်၏။ သတ်ဖြတ်သည်မမည်သောကြောင့် မကောင်းမှု၏အကျိုးသည် ဘယ်မှာ ရှိပါစော့မလဲ။ သတ္တဝါအားလုံး ကမ္ဘာကြီး (၈၄) ရှစ်ဆယ့်လေး ကမ္ဘာစေ့သော် စင်ကြယ်ကုန်၏။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက် ကြကုန်၏။ ကမ္ဘာကြီး (၈၄) ရှစ်ဆယ့်လေးကမ္ဘာ မစေ့မီ ကိုယ်နှုတ် စိတ်ကို စောင့်စည်း၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုသော်လည်း မစင်ကြယ်ကုန်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ မလွတ်မြောက်ကြကုန်။ ကမ္ဘာကြီး (၈၄) ကမ္ဘာ မစေ့သမျှကာလပတ်လုံး မကောင်းမှုကို များစွာပြုသော်လည်း (၈၄) ရှစ်ဆယ့်လေးကမ္ဘာကို မလွန်နိုင်ကုန်” စသည်ဖြင့် မကောင်းမှုပြု၍ အပြစ်မရှိကြောင်းကို ပြောဟောလေသည်။

ကဿပတက္ကတွန်းသည် ဥစ္ဆေဒအယူ (“သေလျှင်ပြတ်၏” ဟု ယူသည့်အယူ) ရှိသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အမေးနှင့်လျော်သော အဖြေကို မဖြေမ၍ ထမင်းပွဲထဲ အမှိုက်ပစ်ချဘိသကဲ့သို့ အယူမှားကိုသာ ဖြေကြား ပြောဟောလေသည်။

အလောတအမတ်က ထောက်ခံလျှောက်

တက္ကတွန်းစကားကို ကြားလျှင် အလောတအမတ်က “အရှင် ကဿပ...အရှင်ဘုရားပြောသည့်စကား တပည့်တော် သဘောကျသည်။ တပည့်တော်လဲ ရှေးဘဝကို မှတ်မိပါ၏။ တပည့်တော်သည် ရှေးဘဝက ဗာရာဏသီမြို့၌ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ပိဂုံလအမည်ရှိသော နွားသတ်သမား ဖြစ်ဖူး၏။ ထိုအခါ နွား ကျွဲ ဝက် ဆိတ်တို့ကို သတ်၍ မကောင်းမှုများစွာကို ပြုခဲ့၏။ ထိုနွားသတ်သမားဘဝမှ သေသော် မိထိလာမြို့ဝယ် စစ်သူကြီးအမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ ‘အလောတအမတ်’ဟု ခုထင်ရှားဖြစ်လာခဲ့၏။ တပည့်တော်သည် သူ့အသက်သတ်သော်လဲ ငရဲ မလားသဖြင့် ထိုနွားကျွဲ ဝက် ဆိတ်တို့ကို သတ်ခဲ့သော မကောင်းမှု၏ အကျိုးသည် ‘မရှိ’ဟု ထင်၏”ဟု လျှောက်လေသည်။

တစ်တဝကိုသာ အောက်မေ့နိုင်၍ ထောက်ခံခြင်းဖြစ်

အလောတအမတ်ကြီးသည် တစ်ခုသောဘဝက ကဿပဘုရားရှင်၏ စေတီတော်ကို လိပ်ဆူးရွှေပန်းကုံးဖြင့် ဂူဇော်ခဲ့သည်။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမူများ ၂၀၇

ထိုဘဝမှသေသောအခါ လိပ်ဆူးရွှေပန်းကုံးဖြင့် ပူဇော်ခဲ့သည့် ကောင်းမှုကံသည် အကျိုးပေးခွင့်ရလာ၍ ထိုကောင်းမှုကံကြောင့် ယခု စစ်သူကြီးအမျိုးဖြစ်၍ အမတ်ကြီးဖြစ်လာရ၏။

အလာတအမတ်သည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်ဘဝကိုသာ အောက်မေ့ အမှတ်ရနိုင်၍ ထို့ထက်အလွန် ဟိုဘက်ဘဝများကို မအောက်မေ့နိုင် သောကြောင့် “နွားသတ်ကံကို ပြုသည့်အတွက်ကြောင့် အမတ်ကြီး ဘဝကိုရသည်” ဟု ထင်၍ ကဿပတက္ကတွန်းစကားကို ထောက်ခံ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဗီဇက ရှိုက်ကြီးတင်ငင်ဖြင့် ငို

ကဿပတက္ကတွန်း၊ အလာတအမတ်တို့စကားကို အနီးမှာ နား ထောင်နေသော ကျွန်ဗီဇက ကြားလေလျှင် ရှိုက်ကြီးတင်ငင်ဖြင့် ငိုကြွေးလေတော့သည်။

ငိုခြင်းအကြောင်းကို မင်းကြီးကမေး

အင်္ဂတိမင်းကြီးက “ဘယ်အတွက်ကြောင့် သင် ငိုရသလဲ။ ဘယ်ဝေဒနာကို ခံစားရသလဲ။ ငါ့ကို သံတော်ဦးတင်ဖမ်း” ဟု သံတော်ဦး ထောင်ခိုင်းလေသည်။

ဗီဇက, က သံတော်ဦးတင်

ဗီဇက, က “အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်တော်မျိုးမှာ ဘာဝေဒနာမျှ မရှိပါ။ ကျွန်တော်မျိုးသည် ရှေးက ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ရသော ဘဝကို မှတ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးသည် ရှေးဆရာက သာကေတ မြို့မှာ သီတင်းသီလမေ့ လျော်သော ‘ဘာဝ’ အမည်ရှိသော ကုဇ္ဇ ရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော သေဋ္ဌေးကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ထို ဘာဝသေဋ္ဌေးကြီး သည် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ သီတင်းသီလဆောက်တည်ခြင်း စသော ကောင်းမှုကိုသာပြု၏။ မကောင်းမှုကို မှတ်မှတ်ရရ ပြုမိသည်မရှိပါ။ ထိုသေဋ္ဌေးဘဝမှ သေခဲ့သော ကျွန်တော်မျိုးသည် ဒီမိထိလာမြို့မှာ ကျွန်၏ဝမ်းထဲ ပဋိသန္ဓေနေ၍ ဗီဇက အမည်ရှိသော ကျွန်ဖြစ်လာပါ၏။ ဒီဘဝမှာ ကျွန်မသားဖြစ်၍ ဆင်းရဲပါလျက်လဲ ကျွန်တော်မျိုးအတွက် ဖြစ်သော ထမင်းကို လိုချင်သူအား တစ်စက်ခွဲပေးလှပါ၏။ လပြည့်

လက္ခယံ ဥပုသ်နေ့များမှာလဲ ဥပုသ်အမြဲစောင့်ပါ၏။ သူ့အသက်ကို ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးခြင်း စသော ကောင်းမှုကိုလဲ လုံးဝမပြုပါ။ ထို့ပြင်အပ်သော ကောင်းမှုသည် အလာတအမတ်ကြီး ပြောသလို ‘အကျိုးရှိမည်မဟုတ်’ဟု ထင်ပါ၏။ ကျွန်တော်မျိုးသည် မကျွမ်းကျင်သော ကြွေအံသမားလို အရှုံးကိုသာ ပြုလုပ်မိ၏။ အလာတ အမတ်ကြီးသည် ကျွမ်းကျင်သောငှက်မုသိုလို အနိုင်ကိုသာပြုလုပ်မိ၏။ သို့ပါ၍ ကံဿ၏စကားကို ကြားရသော် ကျွန်တော်မျိုးသည် နတ်ပြည် ရောက်ကြောင်းလမ်းကို မပြုလုပ်သောကြောင့် ငိုခြင်းဖြစ်ပါသည်”ဟု သံဘော်ဦးဘင်လေသည်။

အခြားမဲ့ဘဝကိုဆင်ခြင်၍ ပြောခြင်းဖြစ်

“ကျွန်ုပ်ဖြစ်မည် ထင်သည်”ဟု ပြောမှားမိသော ဝစီဘေဒ အကုသိုလ်ကံသည် ထိုယောကျ်ားဘဝမှ အခြားမဲ့ဘဝ၌ အကျိုးမပေး မှု၍ ပြောဖြင့်ဖုံးထားအပ်သောစမ်းကဲ့သို့ ဖာည်လေသည်။

ထိုယောကျ်ားဘဝမှ သေလျှင် အမှတ်မရှိသောဘဝ၌ ပြုခဲ့ဖူး သောကောင်းမှုကံကြောင့် သာသောအမြို့မှာ ဘာဝမည်သော သေဌေး ဖြစ်၍ အလူပေးခြင်း သီလဆောက်တည်ခြင်း စသောကောင်းမှုကိုသာ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုကောင်းမှုသည် အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဗိဇကဘဝ၌ အကျိုးမပေး မှု၍ မြေထဲမြှုပ်ထားအပ်သော ရွှေအိုးကဲ့သို့ အခွင့်မရသမျှကာလပတ်လုံး တည်လေသည်။

ကဿတုရားရင်လက်ထက်က ရဟန်းကို ပြစ်မှားပြောဆိုခဲ့သော မကောင်းမှုကံသည် အခွင့်ရ၍ မိထိလာမြို့မှာ ကျွန်မသားဘဝကို အကျိုး ပေးလေသည်။

ဗိဇကသည် ရွှေးက မိမိပြုအပ်သော မကောင်းမှုကို မမြင်၍ အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဘာဝသော့မှာသာ၌ ပြုအပ်သော အလူပေးလူခြင်း သီလဆောက်တည်ခြင်း စသောကောင်းမှုသည် “ကျွန်မသား ဘဝကို အကျိုးမပေးသည်”ဟု ထင်မှတ်၍ “ကောင်းမှုသည် အကျိုးရှိမည် မဟုတ်”ဟု ထင်ပါ၏”ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ (ဗိဇကကား အရှင် မဟာသောဂ္ဂလာန် အလေ့ပေးတည်း။)

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၂၀၉

အင်္ဂုတိမင်း အယူမှားယူ၍ ကာမဂုဏ်ခံစား

ထိုသုံးယောက်တို့စကားကို ကြားလျှင် မင်းကြီးသည် မိစ္ဆာ အယူကို စွန့်ခွာ၍ ယူလေသည်။ “ဗီဇက... ကောင်းရာအဝသို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့် မရှိ” ဟု အမြဲယုံမှားသံသယကင်းပါ။ သတ္တဝါမှန်သမျှ ကမ္မာကြီး (၈၄) ရှစ်ဆယ့်လေးကမ္မာ မစေ့သရွေ့ ကာလပတ်လုံး သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ မလွတ်နိုင်။ မစင်ကြယ်နိုင်ကုန်။ ဆင်းရဲတစ်ခါ ချမ်းသာတစ်လှည့် ဖြစ်မြဲတည်း။ ကောင်းမှု မကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်သည် မဟုတ်။ ‘သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ အမြန်လွတ်မြောက်လိုသည်’ ဟု ရည်ရွယ်၍ မလုပ်ပါနှင့်။ ငါလဲ ရှေးက မြှဲတံခါးလေးမျက်နှာနှင့် မြို့လယ်တို့၌ မဇ္ဈိမ ဆောက်လုပ်၍ တရားသဖြင့် လူဒါနိုးစွန့်ကြွေး ကမ်းခဲ့ပါ၏။ ထိုသို့ လူဒါနိုးစွန့်ကြွေးပေးကမ်းမှုကို ကြိုက်ဆောင်ရွက်စဉ်အခိုက်၌ ကာမဂုဏ် ခံစားခြင်းမှ ဆုတ်ယုတ်ခဲ့ရ ပါ၏’ ဟု ဗီဇကကို ပြောလေသည်။

ဗီဇကကို ပြောပြီးနောက် ကာမဂုဏ် “အရှင်ကဿပ ကပညာ ဇောတိတို့သည် ဒီမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အရှင်ဘုရားကို မေ့လျော့ ခဲ့ကုန်၏။ ခု ကပညာဇောတိတို့ တရားစောင့်နာရပြီ။ ဒီနေ့မှစ၍ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို ခံစားတော့မည်။ အရှင်ဘုရား၏တရားနာနေသည်မှာလဲ ကြာလှပြီ။ ကပညာဇောတိတို့ ပြန်ကြပါတော့မည်။ နောင်လဲ ဖူးမြင်ပါ ဦးမည်” ဟု လျှောက်၍ နန်းတော်ပြန်ခဲ့လေသည်။

မင်းကြီးသည် နောက်ရှေးသောက်အလင်းထောက်သော် အမတ် များကို ခေါ်၍ တိုင်းရှေးပြည်ရေးကိစ္စအာ လုံးကို အမတ်များအား လွှဲအပ်၍ ပေးလှူမြဲကုသိုလ်ဝတ်များကို ဖြတ်ကာ သူတစ်ပါးမ ဘေးနှင့် အမီးမျိုးများကို အခိုင်အာဆက်သိမ်းယူ၍ ကာမဂုဏ်စေ့ ပျော်ပါးခံစား လေသည်။

ရုစာမင်းသမီးနှင့် နာရဒဗြဟ္မာတို့ ချစ်မှု စွန့်

အင်္ဂုတိမင်းကြီးသည် (အရှင် အာနန္ဒာအလောင်း) သမီးတော် ရုစာမင်းသမီးနှင့် (ဘုရားစလောင်း) နာရဒဗြဟ္မာတို့ ဆုံးမပေးချက်မှ ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်လေသည်။ ။ဤသည်မှာ ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ တည်း။ (မဟာနိပါတ် ဟောနာရဒကဿပဇောတိ)

ကြက်သီး ထဖွယ်ရာ

ခလထက် လွင့်မြူသည် လွင့်သူသို့သာ ကပ်ရောက်လာသကဲ့သို့
 သူတစ်ပါးကို ထိပါးပြောသည့် ဝစီဘောဒသည် သူတစ်ပါးထံ
 မရောက်ဘဲ ထိပါးပြောသူထံသို့သာ ရောက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
 ထိပါးပြောသည့် ဝစီဘောဒကား ကြက်သီးထဖွယ်ရာသာ ဖြစ်လေသည်
 တကား။

နှမြောသည် ယောက်ျားဖြစ်စဉ်အခါက သူတစ်ပါး
 မှန်မှန်မြတ်မြတ် လှူဒါန်း ပူဇော်ပူကို ပေးကျွေးပြန်ကြက
 “ဒီအလှူဝတ္ထုပစ္စည်း အားလုံးကို အမှိုက်သမိုက်ခွန်ရာ သုသာန်မှာ
 ခွန်ပစ်တာက ကောင်းသေးသည်၊ ဒီခေါင်းတုံးတွေကို
 လှူဒါန်းသည်မှာ မကောင်းသည်သာ” ဟု
 ကဲ့ရဲ့ပြစ်မှားသော ဝိစာဒဒကြောင့်
 သူငယ်တစ်ယောက် ပေးပြီ ပြီးချင်း
 သုသာန်မှာ ခွန်ပစ်ခံရ

ဝိစာဒဒထိ ခဲ့ပုံ

ဥပါသကာများ အလှူကြီး စုပေါင်းပေ လှူ

တစ်နေ့သ၌ သာဝတ္ထိမြို့ရှိ မေဓိတ်ဆရာ ဥပါသကာများသည်
 စုပေါင်း၍ မဇ္ဈိမကြီး ဆောက်လုပ်ပြင်ဆင် ထားသော မြို့ကြီးနောက်
 နေရာထိုင်ခင်း၊ ဆွမ်းစသည် လိုအပ်သမျှအားလုံးကို ပြုစုပြုစုနေသည်။
 အားလုံးစီစဉ်ပြီးသော် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတို့ ခေါ်၍
 အလှူကြီးပေးလှူကြလေသည်။

နှမြောသူက ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်

ထိုအခါ နှမြောမှုအညစ်အကြေးသောင်းကျန်းသည်စိတ် ရှိသူ
 တစ်ယောက်သည် ထိုမှန်မြတ်လှသော ဝတ္ထုပစ္စည်းဖြင့် ပေးလှူကြ
 ဆည်ကို မြင်လျှင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပွန်မှန်မြတ်မြတ် ပူဇော်ပူ

မူကို မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ “ဒီအလှူစက္ကပစ္စည်းအားလုံးကို အမှိုက်သရိုက်
စွန့်ရာ သုသာန်မှာ စွန့်ပစ်တာက ကောင်းသေးသည်။ ဒီခေါင်းတုံး
တွေကို လူဒါင်းသည်မှာ မကောင်းသည်သာ”ဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်စကား
ပြောကြားလေသည်။

ကန်တော့ပြီး ယာဂုဆုမ်းကပ်

ထိုစကားကို ဥပါသကာများ ကြားလျှင် ကိတ်လန့်ကြကာ
“ဒီလူ ရဟန်းသံဃာအပေါ် ပြစ်မှားသည့် မကောင်းမှုကံသည် နေ
လေးလှသေစွာတကား”ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုအကြောင်းကို ထိုလူ့မိခင်
အား ပြော၍ သားကို ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ကန်တော့
ခိုင်းဖို့ တိုက်တွန်းကြလေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူသည် သားကို ခြိမ်းခြောက်
ပြောဆို၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ပြုမှားမိသည့်အပြစ်ကို
လျှောက်ထား၍ ယာဂုဆုမ်းခိုင်းလေသည်။ ကန်တော့ပြီး နောက် ကြည့်ညှိ
စိတ်ဖြစ်ကာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ယာဂု ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ပူဇော်လေ
သည်။

ဝစီဘေဒ ယိတိုင်းရှုပုံ

ဖွားလျှင် ဖွားလျှင် သုသာန်စွန့်ပစ်ခံရ

ဗိုလောကျား သေသော် ထိုဝစီဘေဒကံကြောင့် ညစ်နွမ်းသော
အပုပ်ကို ပို၍ အသက်မေးသော ပြည့်တန်ဆာမဂမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေပြီး
လျှင် ကမ်းဖွေးဖွေးလျှင် မွေးမြူ၍ သားဖွားလျှင် စွန့်ပစ်လေ့ရှိသည့်
ပြည့်တန်ဆာမတို့ ထံ စံတိုင်း ပြည့်တန်ဆာမသည် မွေးဖွားလျှင်
ဗောကျားသားမွန်းသိ၍ သုသာန်သွားစွန့်ပစ်ခိုင်းလေသည်။

နတ်များ စောင့်ရှောက်

ကန်တော့၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ယာဂုဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့
သော ကောင်းပူကံ၏ စွမ်းကြောင့် နတ်များ ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ကြ
ပြီးလျှင် မိမိတို့လက်ပမ္မ နို့ရည်များ ယိုကျစေကာ တစ်ညလုံး နို့တိုက်
ကြပေသော်လည်း ငိုလူ၊ ဟူစွာ စေကာ မကောင်းဆိုးဝါးများသည်
ပျောင်းစပ်ကြကုန်။ ခြွေ၊ ကမ်း၊ ဆွေး စသည်တို့သည် မကိုက် မစား
ကြကုန်။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၂၁၃

ဘုရားရှင်က “စည်းစိမ်ခံစားရမည့်သူ”ဟု မိန့်တော်မူ

ဘုရားရှင်သည် နံနက်မိုးလင်းသော် ဗုဒ္ဓကွေ့ဖြင့် လောက၌ ကြည့်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုသူငယ်ကို မြင်တော်မူလေလျှင် အစာခံ နှစ်ကျောင်းတိုက်မှ သုသာန်သို့ ကြွတော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင် သုသာန်ရောက်တော်မူသည်ကို လူများ မြင်လျှင် “ဘုရားရှင် အကြောင်းရှိ၍ သုသာန်ကြွလာတာဖြစ်မည်”ဟု ကျွန်ုပ်တို့က သုသာန်သို့ စုဝေးရောက်လာကြလေသည်။

ဘုရားရှင်က သူငယ်ကို မြင်တော်မူ၍ “ဒီသူငယ်ကို မပိတ်မြင် မပြုသင့်၊ ခု သုသာန်မှာ စွန့်ပစ်ခံရသော်လည်း နောင် ဒီအဝေးရာ နောက်ဘဝမှာပါ များမြတ်စွာ စည်းစိမ်ကို ခံစားရကိစ္စမည်”ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် သူငယ် ချေးဘဝက ပြုခဲ့သည့်ကံကို ဟောတော်မူ လေသည်။

သေဌေးက ဓမ္မစား

ထိုအခါ အမွေခံမည့်သူမရှိသော သေဌေးသစ်ယောက်က ဘုရား ရှင်ရှေ့မှောက်မှာပင် “ငါ့သား”ဟု ပြောပြီး ကောက်ယူလေသည်။ သူငယ် အစောင့်အရှောက်ရလျှင် ဘုရားရှင်ကျောင်းပြန်ကြွတော်မူသည်။

အရွယ်ရောက်လျှင် သေဌေးဖြစ်

သူငယ်သည် နောင်အခါ မိမိလည်း အရွယ်ရောက်ကာ သေဌေး လည်း သေသော် ကုဋေရှစ်ဆယ်အမွေရကာ သေဌေးဖြစ်လာမည်။ ထိုဘဝမှ သေသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သိကြားဇာတိ ဖြစ်လေ သည်။ ။ဤသည်မှာ ဝစီဘေဒ ထိရှုပုံတည်း။ (ကမာရပေတကဏ္ဍ)

ကိုယ်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်ကြသည်

ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ဖြန့်တင်ကာမင်း၌ ဖြစ်ရပြီး သုသာန်မှာ စွန့်ပစ်ခံရသည်။ သို့သော် အပြစ်ကို မြင်ကာ ဘုရားအရှင် ရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ကန်တော့၍ ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့်ပေါ်ကာ ခုနစ် ရက်ပတ်လုံး ယာဂုဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်သော ကုသိုလ်ပါကြောင့် သုသာန်မှာ စွန့်ပစ်ခံရသော်လည်း နတ်များ၏စောင့်ရှောက်မှုကို ခံရ

ကော ထိုဘဝမှာပင် သေဌေးသား ဖြစ်ရလေသည်။ နောက်ဘဝမှာလည်း
သိကြားသား ဖြစ်ရလေသည်။

ကုသိုလ်ကလည်း ကောင်းကျိုးကို ပေးသည့် ကိုယ်အလုပ်ကို
ကိုယ်လုပ်၍ အကုသိုလ်ကလည်း မကောင်းသည့်အကျိုးကို ပေးသည့်
ကိုယ်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်သည်မှာ ရှင်းလှလေသည်တကား။

မိခင်ဖြစ်သူ ရဟန္တာထေရ်တို့အား ဆွမ်းကပ်သည်ကို
 “ငါတို့ဥစ္စာကို အယ်အတွက်ကြောင့်
 ရဟန်းတို့အား ပေးလှူရသလဲ၊ သင် ပေးလှူအပ်သော
 ဆွမ်းကို စားသော ရဟန်းတို့အား
 ပါးဝပ်မှ သွေးနက်သွေးပုပ်များ ယိုစီးကျကြပါစေ”ဟု
 ကျိန်ဆဲကြသော ဝစီဘေဒကြောင့်
 နံ့သာကုန်သည်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ငရဲကျပြီ နောက်
 ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ပါးဝပ်မှ သွေးနက်သွေးပုပ်များ
 အမြဲ ယိုစီးကျရ

ဝ စီ ဘေ ဒ ထိ ခဲ့ ပုံ

နံ့သာကုန်သည်ညီနှောင်

ဘာရုကမ္မိ၌ နံ့သာကုန် ရွေး၍ အသက်မွေးသည့် အသက်
 တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိ နံ့သာကုန်သည်ညီအစ်ကို
 နှစ်ယောက် ရှိလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ရဟန္တာအရှင်မြတ်များကို ဆွမ်းကပ်

တစ်နေ့သောအခါ ထိုနံ့သာကုန်သည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏
 မိခင်ဖြစ်သူသည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်များကို ဆွမ်းကပ်ကပ်

နံ့သာကုန်သည်ညီနှောင်က ကျိန်ဆဲ

ထိုအခါ နံ့သာကုန်သည်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဆယ်ငါးနှစ်
 ဆယ်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိစဉ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် “ငါတို့ဥစ္စာကို
 အတွက်ကြောင့် ရဟန်းတို့အား ပေးလှူရသလဲ၊ သင် ပေးလှူအပ်သော

ဆွမ်းကို စားသော ရဟန်းတို့အား ပါးစပ်မှ သွေးနက်သွေးပုပ်များ ယိုစီးကျကြပါစေ” ဟု ကျိန်ဆဲလေသည်။ ဤကား ဝစီဘေဒထိခဲပုံ (ထိပါး ပြောခဲ့ပုံ) တည်း။

ဝစီဒေသ ထိတိုင်းရှုပုံ

နံ့သာကုန်သည်ညီနောင် ငရဲကျ

နံ့သာကုန်သည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ထိုဘဝမှသေသော် ထိုကျိန်ဆဲသည့် ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံကြောင့် ငရဲကျကြလေသည်။

ပြိတ္တာဖြစ်၍ ပါးစပ်မှ သွေးပုပ်များ ယိုစီးကျ

ငရဲမှလွတ်သော် ထိုကံအကြွင်းအကျန်၏ အစွမ်းဖြင့် တောအုပ် တစ်ခု၌ ပြိတ္တာဖြစ်လေသည်။ ပြိတ္တာဖြစ်သည့်အခါ ပါးစပ်မှ သွေးနက် သွေးပုပ်များ၊ အမြဲယိုစီးကျကာ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံကြရလေသတဲ။

ဥပသကာက မေးသဖြင့် ပြိတ္တာနှစ်ယောက်က ဖြေ

အရှင်မဟာကစွည်၊ မဆေရ်ကို လုပ်ကျွေးသည့် သောဏ အမည် ရှိသော ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် ကုန်သည်များနှင့်အတူ အရောင်း အဝယ်ဖြင့် ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့ သွားသော်... ဥဇ္ဇေနီပြည်မရောက်မီ လမ်းခရီး အကြားမှာရှိသော ထိုပြိတ္တာ၏အောအုပ်သို့ ရောက်လေသည်။

ကိုတောအုပ်အရက်လျှင် ရွှေထက်သွားဖို့ အချိန်မရှိစော့သဖြင့် ထိုတောအုပ်မှာ ကုန်သည်များနှင့်အတူ အိပ်ရလေသည်။ အိပ်ရာမှနိုး၍ တသွားသော် ပါးစပ်မှ သွေးနောက် သွေးပုပ်များ ယိုစီးကျနေသော ပြိတ္တာသူငယ်နှစ်ယောက်ကို မြင်လေသော် ဥပါသကာက မေး၍ ပြိတ္တာ နှစ်ယောက်က ပြောလေသည်။

(ဥပါသကာ) သင်တို့ ဘယ်သူများလဲ။

(ပြိတ္တာ) ပြိတ္တာများ ဖြစ်ကြပါသည်။

(ဥပါသကာ) ဘယ်အတွက်ကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရသလဲ။

(ပြိတ္တာ) မိမိ၏ရှေးကံကြောင့် ဖြစ်ကြပါသည်။

(ဥပါသကာ) ရှေးကံကား ဘယ်ဟာလဲ။

(ပြိတ္တာ) ဒီကံပါ။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၂၁၇

ယခုလို "ဒိကံပါ"ဟု ပြော၍ ပြိတ္တာက ဇာတ်ကြောင်းကို
အကျယ်ပြောပြလေသတဲ။ ။ဤကား ဝစီဘေဒ ထိတိုင် နှုတ်တည်း။
(ဥဒါနိးအဋ္ဌကထာ သောဏပင် သောဏသုတ်)

မိဘဖြစ်၍ အထိနာ

အိုဦးဆံခံရသူက ပုထုဇဉ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျေးဇူးတင်၍
မကုန်နိုင်သောက်အောင် ကျေးဇူးကြီးသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နှစ်စဉ်
သည့် သားများ ပြိတ္တာဖြစ်ရန် အမေ့အဖေ့ပင် ကျွန်ုပ် အထိနာရ
လေသည်တကား။

အရှင်ပိလိနွှဝစ္ဆရဟန္တာမထေရ်ပြတ်က ပိတ်ချင်းသီးသည်ကို
“သူယုတ်....သင့်ခွက်ထဲမှာ ဘာတွေလဲ” ဟု မေးတော်မူရာ
“တပည့်တော်၏ခွက်ထဲမှာ ကြွက်ချေးတွေပါဘုရား” ဟု
ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြဋ္ဌာ ပြန်ပြောသော ဝစီဘောဒကြောင့်
ပိတ်ချင်းသီးသည်၏ ပိတ်ချင်းသီးများ
ကြွက်ချေးတွေ ဖြစ်ရ

ဝစီဘောဒထိခဲ့ပုံ

အရှင်ပိလိနွှဝစ္ဆ၏ ဝါသနာ

ပိလိနွှဝစ္ဆမထေရ်မြတ်သည် အဝင်းရာ ဆက်တိုက် သူကပ်ဖက်
သားကို “သူယုတ်” ဟု ပြောလေ့ရှိသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်ခဲ့၍ ထို
အဝက အလေ့အကျက် အထုံဝါသနာကြောင့် “သူယုတ်....သား”
စသည်ဖြင့် စကားဝါကျ ခွန်းတိုင်းမှာပင် “သူယုတ်” ဟု ပြောဆိုလေ့
ရှိလေသည်။

ပိတ်ချင်းသီးသည်နှင့် တွေ့၍ မထေရ်က ပေး

တစ်နေ့သ၌ အရှင်ပိလိနွှဝစ္ဆမထေရ်သည် ဆုငြိမ်းမြို့တွင်း ဆွမ်း ခံ
ဝင်လေသည်။ ပိတ်ချင်းသီးများ ခွက် အပြည့် တည့်ယူလာသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လေလျှင် မထေရ်က “သူယုတ်.... သင့်
ခွက်ထဲမှာ ဘာတွေလဲ” ဟု မေးတော်မူလေသည်။

သူတို့ကြောင့် ယောက်ျားတို့ ဝေဒနာထိတိုင်း အရှင်ရဟန်းများ ၂၁၉

ပိတ်ချင်းသီးများကို “ကြွက်ချေးတွေပါ” ဟု ပြော

ပိတ်ချင်းသီးယောက်ျား သည် “ဒီရဟန်းကား စောစောစီးစီး
ငါ့အား နိမိတ်မလောင်း မင်္ဂလာမရှိသည့် သူယုတ်-ဟူသော
ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြသည့်စကားကို ပြောတတ်၏ သူ့စကားနှင့် လိုက်လျော
သည့် ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြသည့်စကားကို ပြန်ပြောမှသာမည်” ဟု ကြံစည်
သုံးစား စိတ်ထဲသို့ ပြစ်မှားကာ “တပည့်တော်၏ ခွက်ထဲမှာ ကြွက်ချေး
တွေပါ ဘုရား” ဟု ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြော ပြန်ပြောလေသည်။

ဤကား ဝေဒနာထိခံရပုံတည်း။

ဝေဒနာထိတိုင်းရှုပုံ

ပြောသည့်အတိုင်း ကြွက်ချေးတွေပြန်

မသေရုံသည် “ဟယ်... သူယုတ်... သင် ပြောသည့်အတိုင်း
ကြွက်ချေးတွေပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရှေ့ဆက်ကြည့်သော
ဘော်မှလေသည်။

ထိုအခါ ခွက်ထဲပါသမျှ ပိတ်ချင်းသီးအားလုံး ကြွက်ချေးတွေ
ချည်း ဖြစ်ကုန်သောတည်း။ ထိုအခါကလေးအပေါ် ပြစ်မှား ပြောဆို
လျက်သည့် သူ့သဘာဝအကုသိုလ် ဝေဒနာသည် ချက်ချင်းအကျိုးပေး
လေသည်။

ယောက်ျားသည် “ငါ့ပိတ်ချင်းသီးတွေ ကြွက်ချေးလို့ထင်ရသည်။
တကယ်ပင် ကြွက်ချေးတွေ ဖြစ်ကုန်သလော၊ မဖြစ်ကုန်သလော” ဟု
စဉ်းစားကာ သက်ပြင်း နှိပ်ကြည့်လေသည်။ ပိတ်ချင်းသီးများ အကယ်
ပင် ကြွက်ချေးတွေ ဖြစ်နေသည်ကို သိရလေသည်။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျားစိတ်သန္တာန်ဝယ် အလွန်စိတ်မချမ်းမသာ
တစ်ခိုပ်ခိုပ်ဖြစ်ပွားလေသည်။ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၍ “ဒီခွက်ထဲက ပိတ်
ချင်းသီးများသာ ကြွက်ချေးတွေ ဖြစ်ကုန်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ချည်း
ပေါ်မှာပါရှိသည့် ပိတ်ချင်းသီးများလဲ ကြွက်ချေးတွေများ ဖြစ်ကုန်
ရောသလား” ဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ပိတ်ချင်းသီးများ တင်လာသည့် မိမိ
လည်းကောင်း သွားရောက်ကြည့်ရှုလေသည်။ လည်းပေါ်က ပိတ်ချင်း
သီးများ ကြွက်ချေးတွေချည်း ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ပိတ်ချင်းသီးသည် မထေရ်နောက်လိုက်

ထိုအခါ အလွန်အလွန် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ ရင်ဘယ်ကို လှက်ဖြင့် မှ၍ ဒီလက်ချက်ကား အခြားသူ၏လက်ချက်မဟုတ်၊ ဒီလက်ချက် ငါ စောစောကတွေ့ရသော ရဟန်း၏ လက်ချက်သာ ဖြစ်၏။ မချွတ်ကေန် ပြေလည်ရာပြေလည်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခုတော့ ရှိပေလိမ့်မည်။ မချွတ်ကေန်ပင် ဒီရဟန်း မျက်လှည့်အတတ်တစ်မျိုးမျိုးကို တတ်သိသူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒီရဟန်းသွားသည့်နေရာကို နောက်က လိုက်စုံစမ်းပြီးလျှင် ဒီအကြောင်းကို ငါ သိအောင်လုပ်မည်”ဟု စဉ်းစားပြီးလျှင် မထေရ်မြတ် ကြွသွားသည့်လမ်းကို မေးမြန်း၍ နောက်က လိုက်လေသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က အကြံပေး

အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်က ပိတ်ချင်းသီးသည်(ကြွက်ချေးရှင်)ယောက်ျား ဒေါသ အလွန်အမင်းထွက်ကာ သွားလာနေသည်ကို မြင်သော် “မိတ်ဆွေ....သင် ဒေါသအလွန်အမင်းထွက်ကာ သွားနေတိ၏၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ခုလို သွားရသလဲ”ဟု မေးလေသည်။

ပိတ်ချင်းသီးရှင် ယောက်ျားက ထိုဖြစ်ရပ်အားလုံးကို အကုန် ပြောပြလေလျှင် ထိုယောက်ျားက ပိတ်ချင်းသီးရှင်ယောက်ျားကို “မိတ်ဆွေ...ဆွေရာဇာပေါ့၊ စိတ်အပြစ်များစွာနေပါနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဆရာသခင် ပိတ်ဆွေဝတ္ထုအရှင်မြတ်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေသည် ဒီခွက်ကိုပင် ဂိုရင်းစွဲကြွက်ချေးများ အဖြူထည့်တူ သွားပြီးလျှင် မထေရ်မြတ်၏ရှေ့မှောက်မှာ ပျပ်ပါ။ ထိုအခါ မထေရ်မြတ်က “ဟယ်....သူယုတ်....သင့် ခွက်ဟဲဟဲပါသည့် အရာဝတ္ထုတွေကား ဘာတွေလဲ”ဟု မေးတော်မူလိမ့်မည်။

ယခုလို မေးသည့်အခါ “ပိတ်ချင်းသီးတွေပါ အရှင်ဘုရား”ဟု သိက္ခာ လျှောက်ထားပါ။ ထိုအခါ မထေရ်မြတ်က “ဟယ်....သူယုတ်....သင်ပြောသည့်အတိုင်း ပိတ်ချင်းသီးတွေပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်”ဟု မိန့်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ခွက်ဟဲဟဲသည့် ကြွက်ချေးများရော၊ လှည်းပေါ်မှ ပါရှိသည့် ကြွက်ချေးများပါ အားလုံးပင် တစ်ဖန် ပင်ကိုယ်အကျိုး ပိတ်ချင်းသီးချည်း ပြု ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်”ဟု အကြံပေးစကား ပြောကြားလေသည်။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင် ၂၂၂ များ ၂၁၂

ပိတ်ချင်းသီးများ ပိတ်ချင်းသီး ပြန်ဖြစ်

ပိတ်ချင်းသီးနှင့်ယောက်ျားသည် ထိုယောက်ျား အကြံပေးပြောကြားသည့်အတိုင်း လိုက်နာပြုကျင့်လေသော် ပိတ်ချင်းသီးကားလုံး မူလပကတိအတိုင်း ပိတ်ချင်းသီးချင်း ပြန်ဖြစ်ကြလေသည်။

စေတနာကြမ်းမှ ပရသဝါစာဖြစ်

အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆရဟန္တာမထေရ်ကား နတ်များ ချစ်မြတ်နိုးသည့်အရာ၌ အသားဆုံးဇောဒဂ်ဘွဲ့ရ ရဟန္တာမထေရ်ဖြစ်၏။

မထေရ်မြတ်၏ “သူဟုတ်”ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုသည့် စကားသည် နှုတ်ထွက်ကြမ်းသော်လည်း စေတနာကားမကြမ်း အထုံဝါသနာကြောင့်သာ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်)သောကြောင့် “ပရသဝါစာ (ကြမ်းတမ်းသောစကား)”ဟု မဆိုရ၊ ပရသဝါစာ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်မဖြစ်။

ပိတ်ချင်းသီးယောက်ျား ပြောလိုက်သည့် “ကြွက်ချေးတော့ပါ” စကားမှာ ဒေါသထွက်ပြီး ရဟန္တာမထေရ်မြတ်အပေါ် ဖြစ်မှားပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ စေတနာကြမ်းသောကြောင့် ပရသဝါစာ အကုသိုလ်ဒုစရိုက် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် လူအသောပင် ပကတိကျိုးပေးလေသည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိရှုပုံတည်း။ (အင်္ဂုတ္တိုရ် ပိလိန္ဒဝစ္ဆတ္ထေရဝတ္ထု၊ ပိလိန္ဒဝစ္ဆတ္ထေယုပဒါနံ)

သီလရှိသူကို ထိပါးမပြောမိဖို့ မိအရေးကြီး

ထိပါးအပြောခံရသူက သီလရှိလေလေ၊ ထိပါးပြောသူမှာ အပြစ်ကြီးလေလေ၊ အကျိုးပေးမြန်လေလေ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သီလမရှိသူကို ထိပါးပြောမိမှားထက် သီလရှိသူကို ထိပါးပြောမိမှားကို ပြီး ကြောက်လန့်ကြရာ၊ ဆင်ခြင်ကြရာသတည်း။

—

မိတ်ဆွေဖြစ်သူက “ကဿပဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူသည်
ပူဇော်ပါ” ဟု လယ်ထွန်ထွက်သူကို
တိုက်တွန်းသည့်အခါ “ကဿပဘုရားရှင်သည်
အကယ်၍ ငါ့လယ်ကို ထွန်ပေးလျှင် ငါပူဇော်ပါမည်၊
ထွန်မပေးလျှင် မပူဇော်နိုင်” ဟု
လွန်လွန်ကျူးကျူး ပြောခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
လယ်ထွန်သမား ပြိတ္တာဖြစ်ကာ နေ့ရောညဉ့်ပါ
အပြု လယ်ထွန်နေရ

ဝစီဘေဒထိခဲ့ပုံ

ရဟန်းများ လယ်ထွန်ပြိတ္တာကို တွေ့

သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ရဟန်းများသည် မဟာဗေဒဓိကို ဖူးမြော်ရန်
သွားကြသော် တာဝန်တစ်ခုသို့ ရောက်လေသည်။ ထိုတောအုပ်အတွင်း
ဝယ် လမ်းမှား၍ ဆင်တို့ သွားရာလမ်းသို့ လိုက်မိပြီးလျှင် လေးရက်ပတ်
လုံး သွားပြန်သော် တောအုပ်ခရီး၌ သံထွန်ဖြင့် နွားကြီးများ က
ကလျက် လယ်ထွန်နေသော ပြိတ္တာတစ်ယောက်ကို တွေ့ကြလေသည်။
ရဟန်းတို့က လူပုတ်၍ မေးမြန်းပြောဆိုကြလျှင် ပြိတ္တာကလည်း ပြန်လည်
ပြောပြလေသည်။

(ရဟန်းများ) ဒါယကာ....ငါတို့ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး လမ်းမှား
ပြီး ကောနက်ထဲ ရောက်လာကြကုန်၏။ လမ်းမှန်ကို သေသေချာချာ
သိလျှင် လမ်းညွှန်ပါ။

(ပြိတ္တာ) အရှင်ဘုရားတို့မှာ ခုနစ်ရက်မျှသာ လမ်းမှားကြသည် မကြာသေးပါ။ တပည့်တော်မှာမူကား အန္တရကပ်တစ်ခုလုံး လမ်းမှား၍ အရှင်ဘုရားတို့ကို လမ်းမညွှန်နိုင်ပါ။

(ရဟန်းများ) ဒါယကာ... သင် လမ်းမှားသည်မှာ ဤလူဝေပပြီ၊ ဘယ်အတုကကြောင့် ဒီမျှကြာအောင် မှားရသလဲ၊ ဘာကို လုပ်ခဲ့လို့လဲ။

(ပြိတ္တာ) အရှင်ဘုရားတို့... တပည့်တော်သည် ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက ရှုတ်ပြင် ဖြစ်မှားပြောဆိုမိ၍ လယ်ထွန်ပြိတ္တာ ဖြစ်ရပါသည်။ ပြိတ္တာဖြစ်သည်မှ စ၍ စားရှုဆောက်ရ၊ အိပ်ရ၊ နေရ၊ ထိုင်ရသည်မရှိ၊ နေ့ရောညညပါ အခါခင်းခင်း အမြဲ လယ်ထွန်နေရပါသည်။ ထွန်နေသည့် တပည့်တော်၏ ထွန်စုံ၊ ထွန်သွား၊ ထမ်းပိုး၊ ကြိုးတို့သည် အသုံးပြောင်ပြောင်တောက်လျက် တပည့်တော်ကို နောင်ပါကုန်၏။ ဒီမြေကြီး ခုနစ်ဂါရုတ်လောက် ကထက်မြင့်သက်သော်လည်း ဒီပြိတ္တာအဝမှ မလွတ်ရသေးပါ။ တပည့်တော်ဖြစ်နေရုံကို ကြည့်ကြပါ။

(ရဟန်းများ) သင် ရှုတ်ပြင် ဘယ်လို ဖြစ်မှား ပြောဆိုသလဲ။

(ပြိတ္တာ) အရှင်ဘုရားတို့... လွန်လေပြီးသောအခါ ကာသီတိုင်း ဗာရာဏသီမြို့၌ ကိကီအမည်ရှိသော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါက ကဿပဘုရားရှင်သည် ထိုမြို့ကို အမှီပြု၍ နေတော်မူ၍ သတ္တဝါတို့ကို အစဉ်ဆနားတော်မူသဖြင့် ခေမစာရီ လှည့်လည်တော် မူပါသည်။ တပည့်တော်တို့ရှာသို့ ရောက်လာသည့်အခါ ရွာသူ ရွာသားများသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စုရုံးလျက် ရွာဒါနံ ပူဇော်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် တပည့်တော်သည် လယ်ထွန်ထွက်ပါသည်။ တပည့်တော် လယ်ထွန်ထွက်သည်ကို တပည့်တော်၏ အကျိုးစီးပွားကို ကလိမ္မိ သူတစ်ယောက် ဖြစ်လျှင် တပည့်တော်ကို သနားသဖြင့် “ဒီလူဆွေ... ကဿပဘုရား ကြွလာတော်မူသည် ပူဇော်ပါ”ဟု ပြောပါသည်။ တပည့်တော်သည် “အလုပ်ငှောင့်သွက်သည်”ဟု ယူဆကာ ဒေါ်ထွက်၍ “ကဿပဘုရားရှင်သည် အသယ်၍ ငါ့ဇာယ်ကို ထွန်ပေးလျှင် ငါ ပူဇော်ပါမည်။ ထွန်မပေးလျှင် မပူဇော်နိုင်ပါ”ဟု လွန်လွန် ပျိုးကျူးပြောမိပါသည်။ ခုလို ပြောမိ၍ ထိုဘဝမှ သေတော် အတိုင်းမဆီအင်းရုံ ရသော ပြိတ္တာဒုက္ခကို ခံရပါသည်။ ဒါသက် နေပါဦး။ အရှင်ဘုရားတို့က ဘယ်သူ့တပည့်များပါလဲ။

(ရဟန်းများ) ငါတို့ကား ဂေါတမဘုရားရှင်၏ တပည့်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

(ပြိတ္တာ) အံ့စရာကောင်းပေစွာ။ ဂေါတမဘုရားရှင်ကား လူ့တွင် ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်အောင် ကျင့်ပေ၏။ ငါမူကား မစူမစမ်း ရမ်းကား သောန္တိတ်ဖြင့် ကြမ်းကြုတ်သောစကားကို ပြောဆိုမိသောကြောင့် ဒီမြေ ကြီးသည် ဓနုဇဂါဝုတ်လောက် အထက်မြင့်တက်သည့် တိုင်အောင် ပြိတ္တာဘဝမှ မလွတ်သေး။ ခု တစ်ဖန် ခေါ်ပြီးနောက် အဝီစီငရဲကြီးမှာ ဖြစ်ရပြန်ဦးမည်။

ယခုလို လယ်ထွန်ပြိတ္တာက သူမဆင်မခြင် ပြောဆိုခဲ့သည်ကို ယူ ကြုံးမရ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်များကျလျက် ပြောဆို လျှောက်ထားလေသတဲ့။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်း ရှုပုံတည်း။ (လောကဒီပကကျမ်း)

နှုတ်မစောင့်စည်းကြပါ

ဤ လယ်ထွန်ယောက်ျားသည် နှုတ်မစောင့်စည်းခြင်းကြောင့် ကာလရှည်စွာ ပြိတ္တာဖြစ်ရသည်ကို ကြားသိရသော သူငယ်တော်ကောင်းတို့ သည် နှုတ်မစောင့်စည်းခြင်း၌ အပြစ်ကာ၊ ကြီးပေးလေစွာ၊ ဤမျှ လောက် ဆင်းရဲခံရသည်မှာ “ကြောက်လန့်ဖွယ်ပါကကား” ဟု နှလုံး သွက်၍ နှုတ်ကို စောင့်စည်းကြရာသတည်း။

ရဟန်းမဖြစ်စဉ်ဘဝက ရဟန္တာထေရီမတစ်ပါး နှာချေသဖြင့်
စေတီရင်ပြင်ပေါ် အမှတ်တမဲ့ ကျသွားသော
နှာရေပေါက်ကို မြင်လျှင်
“ဘယ်က ပြည်တန်ဆာမ ဒီနေရာ တံတွေးထွေးခဲ့သလဲ”ဟု
ဆဲရေးတိုင်းထွာခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့်
အဗ္ဗပါလီ သူငယ်မ ငရဲ၌ခံရ၍ လူဖြစ်လာသောအခါ
ပြည်တန်ဆာမ ဖြစ်ရ

ဝ စီဘေဒထိ ခဲ့ပုံ

အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက် ရဟန်းပြု

သီခီဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါက အမျိုးကောင်းသမီးတစ်
ယောက်သည် သာသနာ့ဘောင်ဝင်ရောက်ကာ ရဟန်းပြုလေသည်။

ရဟန္တာထေရီမကို ပြည်တန်ဆာမနှင့် တိုင်းထွာဆဲရေးခဲ့

ထိုရဟန်းမသည် တစ်နေ့သ၌ အဖော်ရဟန်းမများ နှင့်အတူ စေတီ
ကို ရှိခိုး၍ လက်ယာရစ်လှည့်လည်စူးစော်စဉ် ဓမ္မဆုံးမ ဟောနေသော
ရဟန္တာထေရီမတစ်ပါးသည် နှာချေသဖြင့် နှာရေပေါက်သည် စေတီ
ရင်ပြင်တော်၌ အမှတ်တမဲ့ ကျသွားလေသည်။ ထိုနှာရေပေါက်ကို
မြင်လျှင် “ဘယ်ကပြည်တန်ဆာမ ဒီနေရာ တံတွေးထွေးခဲ့သလဲ”ဟု
ဆဲရေးတိုင်းထွာခဲ့လေသည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒ ထိခံခဲ့ရပုံတည်း။

ငရဲကျ

ထိုရဟန်းမသည် ထိုဘေမ္မသောသော် ငရဲကျလေသည်။ ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံရလေသည်။

ဘဝတစ်သောင်း ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်ရ

ငရဲမှလွတ်၍ လူပြန်ဖြစ်လာသော် ဘဝပေါင်း 'တစ်သောင်းတိုင် တိုင် ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံးဘဝ၌ အဗ္ဗပါလီ ဖြစ်လာ

နောက်ဆုံးဘဝ၌ ဝေသလီမြို့ မင်းဥယျာဉ်တွင်းရှိ သရက်ပင် ခွကြား၌ ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေ (ခန္ဓာကိုယ်အထက်အရှား ဘွားနဲ့ ပေါ်လာခြင်း)ဖြင့် လူဖြစ်လာလေသည်။

သူမသည် ထိုရဟန်းမဖြစ်စဉ်အခါက အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေမှုကို စက်ဆုပ်၍ ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေနေရန် ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။ ထိုဆုတောင်းချက်ကြောင့် ခုလို ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေနေရလေသည်။

“အဗ္ဗပါလီ”ဟု နာမည်တွင်ပုံ

သရက်ပင်ခွကြား၌ လူဖြစ်လာသောကြောင့် “အဗ္ဗပါလီ” ဟု နာမည်တွင်ခဲ့လေသည်။

ရုပ်ရည်အဆင်း အင်ပတန်လှပ

အဗ္ဗပါလီသည် မြင်ရသူတို့ ကြည့်ရှု၍ မဝနိုင်လောက်အောင် ကြည့်ပြီးရင်း ကြည့်ချင်ရင်းဖြင့် ကြည့်၍ အဆုံးမသတ်နိုင်လောက်အောင် အလွန်တင့်တယ်လှပလေသည်။

သူမသည် ဖုဏ္ဏဘူရိရှင်၏ နှမတော်ဘဝတုန်းက အလှူကြီးပေးလှ၍ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ လှပချောမောစေရန် ဆုတောင်းခဲ့သောကြောင့် ယခုလို ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ လှပချောမောခြင်းဖြစ်၏။

အမွပပါလီ ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်

“ဘယ်က ပြည့်တန်ဆာမ ဒီနေရာ တံတွေးထွေးခဲ့သလဲ”ဟု ဆဲ
ရေးတိုင်းထွာခဲ့သော ဝစီဘေဒကံသည် အကျိုးပေးခွင့်ရလာ၍ အကျိုး
ပေးလာမှုကြောင့် မင်းညီမင်းသားများသည် ခပ်အဆင်း အလွန်လှသဖြင့်
“သုဃမည်၊ ငါဃမည်”ဟု ငြင်းခုံကာ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားလာကြလေ
သည်။

ထိုခိုက်ရန်ခြိမ်းအေးစေရန် “အမွပပါလီသည် မင်းသားအားလုံး
နှင့် ဆိုင်စေ”ဟု သဘောတူ အများဆိုင် ပြုလုပ်ကြလေသည်။ သူမနှင့်
တစ်ခါသွားလာ ပျော်ပါးစရာလျှင် အပြောငွေငါးထယ်ပေး သွားသာ
ပျော်ပါးရန်ကိုလည်း သဘောတူ ချက်မှတ်ကြလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍
အမွပပါလီသည် ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ရလေသည်။

“ပြည့်တန်ဆာမ”ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ပုံ

ထိုအခါမှစ၍ အမွပပါလီကြောင့် ဝေသာလီပြည်သည် တစ်ဖက်
တစ်လမ်းမှ စီးပွားရေး ပြိုခြင်းခဲ့သည်။ တစ်နေ့တစ်ခြား အတိုင်းတက်
အလွန် တင့်တယ်ခဲ့သည်။ အမွပပါလီကြောင့် ဝေသာလီသာပြည် ပိုမို
တင့်တယ်ခဲ့သဖြင့် အမွပပါလီသည် ဝေသာလီပြည်၏ တန်ဆာသဖွယ်
ဖြစ်လေသည်။ တန်ဆာသဖွယ်ဖြစ်သောကြောင့် အမွပပါလီကို “ပြည့်တန်
ဆာမ(ပြည်၏တန်ဆာမ)”ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြလေသည်။

ရဟန်းပြု

သူမသည် နောင်တွင် မိမိဥဗျာဉ်၌ ကျောင်းဆောက်၍ ဘုရား
အမှူးရှိသော သံဃာအား ရွာဒါန်းလေသည်။ ရွာဒါန်းပြီးနောက်
ဗိမ္ဗိသာရနှင့် ရခဲ့သည့် သားတော် အရှင်ဗိမလ ကောဏ္ဍညမထေရ်ထံမှ
တရားနာရ၍ ရဟန်းပြုလေသည်။

ဆဋ္ဌတိည၊ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာဖြစ်

သူမသည် ဟိစဉ်က မိမိဆန္ဒကိုယ်နှင့် အိုမင်းလေသည့်အခါ
မိမိဆန္ဒကိုယ်ကို ယှဉ်ကြည့်၍ ဗိပဿနာရှုရာ ဆဋ္ဌတိည၊ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ
ရဟန္တာ ဖြစ်လေသည်။ အမွပပါလီသည် သာမန်ရဟန္တာမဟုတ်ဘဲ ဆဋ္ဌ-
တိည၊ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရုပ်စူးများပါသည့် ရဟန္တာဖြစ်လေရာ “အမွ-
ပါလီ၏ ပါရမီမှသာ မသေး”ဟု ဆိုရပေမည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒ

ထိတိုင်းရှုပုံတည်း။ (အဗ္ဗပါလီထေရီဂါထာ၊ ဝိနည်းမဟာဝဂါ ဇီဝက
ဝတ္ထု စသည်။)

သု. အကြောင်းနှင့် သု. အကျိုး

သုမသည် သိဒ္ဓိဘုရားရှင်လက်ထက် ရဟန်းမဖြစ်စဉ်အခါက မိခင်
ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေမှုကို စက်ထုပ်၍ ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေနေရရန် ဆုတောင်း
ခဲ့သောကြောင့် ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဖုဿဘုရားရှင်၏ နှမတော်ဘဝတုန်းက အလှူကြီးပေးလှ၍ ရုပ်
အဆင်းအင်္ဂါ လှပစေရန် ဆုတောင်းခဲ့သောကြောင့် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ
လှပခြင်းဖြစ်၏။

“ဟယ်ကပြည့်တန်ဆာမ ဒီနေရာ တံတွေးထွေးခဲ့သလဲ” ဟု
ဆဲရေးတိုင်းထွာခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

စဉ်းစဉ်းစားစား ဆုတောင်း

ဤဝတ္ထု၌ အဗ္ဗပါလီ ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်မှုသည် ရဟန္တာထေရီမ
ကို ပြည့်တန်ဆာမစကားလုံးဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာခဲ့သော ဝစီဘေဒ
မကောင်းမှုကံ အကျိုးပေးခွင့်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုဝစီဘေဒ
မကောင်းမှုကံ အကျိုးပေးခွင့်ရသည်မှာ အဗ္ဗပါလီ ရုပ်ရည်အဆင်းလှပမှု
ကြောင့် ဖြစ်၏။ ရုပ်ရည်အဆင်းလှပမှုက ရေသာမြောင်းပေးဆိုသလို
ထိုဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံ အကျိုးပေးခွင့်ရအောင် ထောက်ပံ့ ကူညီ
လေသည်။

အကယ်၍ အဗ္ဗပါလီ ရုပ်အဆင်းမလှလျှင် ထိုဝစီဘေဒမကောင်း
မှုကံ အကျိုးပေးခွင့် မရလေရာ။ ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံ အကျိုးပေးခွင့်
မရလျှင် ပြည့်တန်ဆာမ မဖြစ်လေရာ။ ရုပ်ရည်အဆင်းလှပမှုက ကူညီ
ထောက်ပံ့ အားပေးမှုကြောင့်သာ ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ရလေသော
ကြောင့် ထိုရုပ်ရည်အဆင်းလှပအောင် ဆုတောင်းခဲ့မှုသည် မှားရာရောက်
လေသည်။

ဆုတောင်းမှု၏ တိုက်ရိုက်အကျိုးသည် ကောင်းသော်လည်း ထို
အကျိုးမှ ဘယ်ဆင့် ဆက်သွယ်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အကျိုးမှာမူ ကောင်း
ချင်မှ ကောင်းမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆုတောင်းမမှားအောင် စဉ်း
စဉ်းစားစား ဆုတောင်းသင့်၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အတိသာ

တစ်ခွန်းတည်းသောဝစီဘောဒကြောင် အကြောင်းဝစီဘောဒကံနှင့် တူစွာ အာပေါင်းတစ်သောင်း ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ထို တစ်ခွန်းတည်းသော ဝစီဘောဒကံသည် ထိုမျှလောက် အကျိုးပေးသော် လည်း အားရကျေနပ်မှုမရှိသေးဘဲ ရဟန္တာဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်မည် နောက်ဆုံးဘဝတိုင်အောင်ပင် လိုက်၍ ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်အောင် ဖန် တီးကာ အကျိုးပေးလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝစီဘောဒသည် ကြောက် ဖက်ဖွယ်ရာအတိသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

ရဟန်းမဖြစ်သည့်ဘဝက ရဟန္တာထေရီမကို
“ပြည့်တန်ဆာမ”ဟု ဆဲရေးခဲ့သော ဝစီဘောဒကြောင့်
သေဋ္ဌေးသမီး အခုကာသီသည် ငရဲ၌ ခံရ၍
လူဖြစ်လာသောအခါ ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ရ

—

ဝစီဘောဒ ထိခဲ့ပုံ

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရဟန်းပြု

ကသာပဘုရားရှင် လက်ထက်တော် အခါက အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်သည် သာသနာ့ဘောင်ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းပြုလေသည်။ ထို
ရဟန်းမသည် ဣန္ဒြေတို့ကိုလည်း စောင့်စည်း၏၊ သီလအကျင့်နှင့်လည်း
ပြည့်စုံ၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားလည်း အားထုတ်၏။

ရဟန္တာထေရီမကို “ပြည့်တန်ဆာမ”ဟု ဆဲရေး

တစ်နေ့သ၌ ထိုရဟန်းမသည် အာသဝေါကမ်းပြီးသော ရဟန္တာ
ထေရီတစ်ဦးကို “ပြည့်တန်ဆာမ”ဟု ဆဲရေးလေသည်။

ဤကား ဝစီဘောဒထိခဲ့ပုံတည်း။

လူဝတ်ကြောင် ယောက်ျားတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၂၃၁

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှစ်

ရဲကျ

ထိုသဝဗ္ဗ သေသော် “ပြည့်တန်ဆာမ”ဟု ဆဲရေးခဲ့သော ထို ဝစီဘေဒ ကောင်းမှုကံကြောင့် ရဲကျဝေ ဖြစ်သည်။

ဘဝများစွာ ပြည့်တန်ဆာမျိုး၌ ဖြစ်

ရဲမှ လွတ်၍ သူဖြစ်လာသော် ထိုဝစီဘေဒအကုသိုလ်ကံ အကြွင်း၊ အကျန်ကြောင့် ဘဝများစွာ ပြည့်တန်ဆာမျိုး၌ ဖြစ်ရလေသည်။

နောက်ဆုံးဘဝ သေဋ္ဌေးလပီ၊ ဖြစ်လာ

ယခုလို ဝံသရာ၌ ကျလည်လျက် ကျနိုင်တို့ဘုရားရှင်တော်ထက် ဘော်အဝါရောက်သော် အကျန်ကောင်းခဲ့သည့် ကောင်းမှုကံကြောင့် ကာဆိတိုင်းဝယ် သေဋ္ဌေးမျိုး၌ ဖြစ်လာလေသည်။

ရုပ်ရည်အဆင်း အလွန်လှ

သေဋ္ဌေးမျိုး၌ ဖြစ်ရုံသာမက ရုပ်ရည်အဆင်းလည်း နတ်သမီးတမျှ အလွန်လှပသူ ဖြစ်လေသည်။

သေဋ္ဌေးဘဝမှလျော့ကျ ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်ရ

သေဋ္ဌေးသမီးဖြစ်ရသော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင် သေသော် ထိုဝစီဘေဒ အကုသိုလ်ကံကြောင့် သေဋ္ဌေးဘဝမှ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီး လျော့ကျကာ ဗုဒ္ဓပြုဟ်မြို့တွင် ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်ရလေသည်။

“အစုကာသီ”ဟု တွင်

ထိုပြည့်တန်ဆာမနှင့် မွေ့လျော်ပျော်ပါးလိုသည့် တစ်ရက် အတွက် ငွေတစ်ထောင်ပေး မွေ့လျော်ပျော်ပါးရသည်။ သို့သော် တစ်ထောင်မပေးနိုင်သူသာ များသောကြောင့် တစ်ထောင်မပေးနိုင်သူ များသည် နေ့အတွက် တစ်ဝက် (ငါးရာ) ပေး၍ နေ့အခါမှာသာ မွေ့လျော်ပျော်ပါးကြလေသည်။ ယခုလို အစိုးအခ တစ်ဝက် (ငါးရာ)

ပေး၍ မွေ့လျော်ပျော်ပါးရသောကြောင့် “အခုကာသီ (တစ်ဝက် ငါးရာ)”ဟု တွင်လေသည်။

ရဟန်းပြု

နောင်တွင် အခုကာသီသည် ဘုရားရှင်၏ဘုရားကို နာရ၍ သံဝေဂ ရကာ ရဟန်းပြုလေသည်။

ပဋိသမ္ဘိဒါရပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်

ရဟန်းပြုပြီးနောက် ကပ္ပဋ္ဌာန်းဘုရား အားထုတ်လေလျှင် အခု ကာသီ ရဟန်းမသည် ပဋိသမ္ဘိဒါရပတ္တရဟန္တာ ဖြစ်လေသည်။

ထေရီမကိုယ်တိုင် မိန့်ချက်

ထိုဝစီဘေဒကြောင့် ငရဲကျရောက်ရကြောင်းနှင့် ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ရကြောင်းကို ထေရီမကိုယ်တိုင် မိန့်မြွက်ခဲ့လေသည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။ (အခုကာသီထေရီဂါထာ၊ ထေရီအပါဒါနိ)

ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလေစွာ

ဤရဟန္တာထေရီမသည် သာမညရဟန္တာဟုတ်၊ ပဋိသမ္ဘိဒါရပတ္တ ရဟန္တာမပေတည်း။ မိမိခြံချဆိုခဲ့သော ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကံသည် အကျိုးပေး၍ အားရသည်မရှိ၊ ရဟန္တာဖြစ်သည့်အထိ လိုက်အကျိုးပေး သောကြောင့် ဝစီဘေဒကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလေစွာတကား။

ပြည်တန်ဆာပဖြစ်စဉ်တဝက ဆွမ်းဆန်စိမ်း ဝုပေါင်းလောင်းလှူ
နေသူတို့က အလှူဆို ပမ်းခြောက်ကို ပြောသောအခါ
“ခေါင်းတုံးရဟန်းတွေအား လှူသဖြင့် အ
အကျိုးရှိမှလဲ”ဟု ပယ်ဖဲ့မြင် ပြောဆိုခဲ့သော
ဝစီဘေဒကြောင့် သေချာစီပြည်တန်ဆာပ ပြိတ္တာ
ဖြစ်ကာ အာကောင်းကျိုးကိုမျှ မရဘဲရှိရ

—

ဝစီဘေဒထိခဲ့ပုံ

ဟတ္ထိနိမြို့နေ ပြည်တန်ဆာပ

တစ်ချိန်က ကုရုတိုင်း ဟတ္ထိနိမြို့၌ သေရိုဏီအမည်ရှိသော ရုပ်ကို
မိ၍ အသက်မွေးသည့် ပြည်တန်ဆာပတစ်ယောက် ရှိ၏။

မြို့သူမြို့သားများ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်း

တစ်နေ့သ၌ ဟတ္ထိနိမြို့ဝယ် ရဟန်းသံဃာများ သာသနာ့ကိစ္စဖြင့်
စည်းဝေးကြလေသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် ဆန်၊ ဆီ၊ ထောင့်
စသော လူဖွယ်ဝတ္ထုများကို ယူဆောင်လာ၍ ထိုရဟန်းတို့အား ဆွမ်း
ဆန်စိမ်း ကြီးကျယ်လောင်းလှူလေသည်။

ပြည့်တန်ဆာမ မထိမဲ့မြင် ပြော

ထိုအခါ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှနေကြသူများသည် သေရိဏီကို မြင်လျှင် “လာဦး၊ ငါတို့အလှူကို ဝမ်းမြောက်ပါလော့” ဟု တိုက်တွန်းကြလေသည်။ သေရိဏီပြည့်တန်ဆာမသား သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ ရတနာသုံးပါးကို မကြည်ညိုသူ၊ မလှူဒါန်းသူဖြစ်သည်အလျောက် “ခေါင်းတုံး ရဟန်းတွေအား လှူသဖြင့် ဘာအကျိုးရှိမှလဲ” ဟု မထိမဲ့မြင် ပြောလေသည်။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ပြိတ္တာဖြစ်

ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုဘဝမှသေသော် ထို ရဟန်းသံဃာများကို ပြောဆိုခဲ့သော ဝစီဘေဒကြောင့် အစွန်အဖျားမြို့တစ်မြို့အနီးရှိ မြောင်းကြီး၌ ပြိတ္တာမဖြစ်လေသည်။

ဝစီဘေဒနှင့် လိုက်လျောခံရ

ထိုပြိတ္တာမကိုယ်မှာ အဝတ်မရှိ၊ ထိုပြိတ္တာမကိုယ်သည် ပိန်ချုံးလျက် အရိုးအရေမျှသာရှိ၍ အရိုးအကြောပြိုင်းရှိုင်းထကာ စက်ဆုပ်ရွံ့စွယ် ရှိလေသည်။

ပြိတ္တာမသည် ရေဆာလှသဖြင့် မြစ်ထဲ ရေဆင်းဆောက်သည့်အခါ အနီးရောက်လျှင် ရေပျောက်သွားလေသည်။ နေပူသဖြင့် အရိပ်ထဲဝင်လျှင် အရိပ်ပျောက်၍ နေပူဖြစ်သွားလေသည်။ ပူအိုက်သဖြင့် လေညှင်းခံလျှင် လေသည် မီးကဲ့သို့ အလွန်ပူသည့် လေပူတိုက်ခတ်လေသည်။

ဤပုံဖြင့် မစားရ မသောက်ရ မနေနိုင် မသိုင်နိုင်ဖြစ်ကာ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားနေရလေသည်။

“ဘာအကျိုးရှိမှလဲ” ဟု ပြောခဲ့သည်နှင့် လိုက်လျောညီစွာ ဘာကောင်းကျိုးမျှ မခံစားရဘဲ ဟင် ရဲဒုက္ခပေါင်းစုံနှင့်သာ အချိန်ရှိသရွေ့ ရင်တိုင်နေရ တဲ့။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။
(သေရိဏီပေတိဝတ္ထု)

လူဝတ်ကြောင် မိန်းမတို့ ဝစ်ဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၂၃၅

ကျားအမြီးဆွဲရမည်ထက် ကြောက်

ယခုလို ပေတဒုက္ခကြီးမားလှပုံကို တွေ့ရှိကြရသော သူတော်
ကောင်းအပေါင်းတို့သည် ပေတဒုက္ခမှ ကြောက်လန့်ကြကာ ဝေပ
ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရဖို့အကြောင်းဖြစ်သော ဝစ်ဘေဒမကောင်းမှုကို ကျား
အမြီးဆွဲကိုင်ရမည်ကို ကြောက်လန့်သည် ထက် ကြောက်လန့်ကြရာ
သတည်း။

--

ရဟန်းများကို ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲဆဲရေး ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သော
ဝစ်ဘောဒကြောင့် နန္ဒိယ၏ဇနီး ရေဝတီ
အရှင်လတ်လတ် ရဲရောက်ရ

— —

၁၀ စီဘောဒထိ ခဲ့ ပုံ

နန္ဒိယသည် ရေဝတီကို မလိုချင်

တစ်ချိန်က ဗာရာဏသီမြို့၌ သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံ၍ ပေးကမ်း
လှူဒါန်းလေ့ရှိသည့်ပြင် ရဟန်းသံဃာအား ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးလေ့
ရှိသော နန္ဒိယအမည်ရှိသော ဥပါသကာတစ်ယောက် ရှိ၏။

နန္ဒိယ၏မိဘတို့သည် ထားကို ဦးရီး၏သမီး ရေဝတီအမည်ရှိ
သော သူငယ်မနှင့် အိမ်ထောင်ချပေးလိုကြသည်။ သို့သော် ရေဝတီ
သည် သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ့မရှိ၍ နန္ဒိယသည် ရေဝတီ
ကို အလိုမရှိချေ။

မိခင်ဖြစ်သူလက်ချက်ကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရ

တစ်နေ့သောအခါ နန္ဒိယ၏ မိခင်ဖြစ်သူက ရေဝတီကို “သမီး....
ဆင် ငါတို့အိမ်လာပြီး ရဟန်းသံဃာများနေရာအရပ်ကို သုတ်သင်၍
နေရာခင်းပါ။ ရဟန်းသံဃာများ ကြွလာ၍ သပိတ်တင်ဖို့ သပိတ်ခြေ
များ ချပေါ့။ ရဟန်းတို့ကြွလာသောအခါ ရှိခိုး၍ သပိတ်ယူပြီး ‘ထိုင်
တော်မူကြပါ’ ဘုရား’ဟု လျှောက်ပါ။ ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ ရေစစ်
ဖြင့် ရေစစ်၍ သောက်ရေကပ်ပါ။ ခုလိုလုပ်လျှင် ငါ့သား သဘောကျ

ပါလိမ့်မည်”ဟု အကြံပေးလေသည်။ ရေဝတီသည် ခိုင်းသည်အတိုင်း လုပ်လေသည်။

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက သားကို “ရေဝတီသည် ကြောဆို့ဆို့မရှိ ရသူဖြစ်ပြီ၊ ရဟန်းသံဃာကို လုပ်ကျွေးပြီ”ဟု သားကိုပြောလျှင် သားက “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံလေသည်။ မိဘများသည် ရဟန်းသံဃာတို့ဖြင့် သားကို ရေဝတီနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးလေသည်။

လက်ထပ်ပြီးစ ဟန်ဆောင်ပြုစုလုပ်ကျွေး

ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီးသော် တစ်နေ့သ၌ နန္ဒိယက ရေဝတီကို “ရေဝတီ....သင် အကယ်၍ ရဟန်းသံဃာနှင့် ငါ့မိဘများကို ရိုရိုသေသေ ပြုစုလုပ်ကျွေးလျှင် အိမ်မှာ နေရမည် မသေနှင့်”ဟု အကြံပေးလေသည်။ ရေဝတီသည် “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ သဗ္ဗတရားရှိဟန် ဆောင်ကာ ရဟန်းသံဃာနှင့် မိဘများကို ရံဖန်ရံခါ ပြုစုလုပ်ကျွေးလေသည်။ ဟန်ဆောင်ပြုစုလုပ်ကျွေးလျက်ပင် သားနှစ်ယောက် ရရှိလေသည်။ နန္ဒိယ၏မိဘများ သေသော် အိမ်ရှိဥစ္စာအားလုံးကို ရေဝတီသာ စိုးပိုင်လေသည်။

နန္ဒိယ ကျောင်းဆောက်လှူ

နန္ဒိယသည် အလှူကြီးရှင်ဖြစ်ကာ ရဟန်းသံဃာအား ပြုစုလုပ်ကျွေးလေသည်။ ဆင်းရဲသား၊ ခရီးသွား၊ သူတောင်းစား စသည်တို့အား လည်း ဝတ်ထား၍ အိမ်တံခါး၌ ချက်ပြုတ်ပေးကမ်းလေသည်။ မိဂဒါ ဝန်တော၌ ကျောင်းဆောက်လှူပါနိုး၍ ခုတပ် စသည်နှင့်တကွ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ရေစက်သွန်းချ၍ အလှူကြီး ပေးလှူလေသည်။

ရေစက်ချသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
နတ်ပြည်၌ ဗိမာန်ပေါက်

အလှူရေစက်ချသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ အလျားအနံ (၁၂)ယူဇနာ၊ အစောက် ယူဇနာ(၁၀၀)ရှိသော ရတနာ ခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော နတ်အပေါင်း ကြွေကြော်သံရှိသော ဘုံဗိမာန်ပေါက်လေသည်။

ရေဝတီကို မှားပြီး နန္ဒိယ ခရီးထွက်

တစ်နေ့လ၌ နန္ဒိယသည် အရပ်တစ်ပါးသို့ အဆောင်းအဝယ်ဖြင့် သွားမည်ပြုသော် ရေဝတီကို “သံဃာတော်များအား လှူမြှင့်ဝတ်၊ ပုန်းတောင်းယာစကားတို့အား စွန့်မြှင့်ဝတ်ကိုမပျက်စေနှင့်” ဟု မှာခွဲလေသည်။ ရေဝတီက “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံလေသည်။ နန္ဒိယသည် အိမ်မှသာ မဟုတ်ပေ။ ရောက်လေရာရာ အရပ်မှာလည်း ရဟန်းသံဃာများနှင့် ဆင်းရဲသား စသည်တို့အား လှူဒါန်းပေးကမ်းသည်သာ ဖြစ်၏။

နှစ်ရက်သုံးရက်သာ လှူမြှင့်လှူ။

ရေဝတီသည် နှစ်ရက်သုံးရက်သာ လှူဒါန်းပေးကမ်းမြှင့်အတိုင်း လှူဒါန်းပေးကမ်းလေသည်။ နှစ်ရက်သုံးရက်ကျော်သော် ဆင်းရဲသား၊ ခရီးသွား၊ သူတောင်းစားတို့အား ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမြှင့်ဝတ်ကို ဖြတ်လေသည်။ ရဟန်းသံဃာတော်တို့အားလည်း ဆန်ကွဲထမင်း ပုန်းရည်ဟင်းကိုသာ လှူလေသည်။

ရဟန်းများကို လုပ်ကြံစဉ်

ရဟန်းသံဃာများ ဆွမ်းသုံးပြီးသောအခါမှာလည်း ဆွမ်းစားသည့်နေရာမှာ မိမိစားပြီးကျန်သည့် စားကြွင်းစားကျန် ထမင်းလုံး ငါးဖက်၊ အဖဲဖတ်များကို ဖြန့်ကြဲထားပြီးလျှင် အိမ်နီးချင်းများကို ခေါ်ပြု၍ “ရဟန်းကတော့...လုပ်ထားတာကို ကြည့်ကြပါ။ ဆန္ဒရှိ၍ လှူအပ်သော ထမင်းဟင်းမျှော ပိုခူလို ဖျက်လို ဖျက်ဆီး လုပ်ငံကောင်းပါသလား” ဟု လုပ်ကြံစပြောဆို စွပ်စွဲလေသည်။

နန္ဒိယ ထိုအကြောင်းကို သိလျှင် ငွေများပမာန်စော့

နန္ဒိယပြန်လာသော် ထိုအကြောင်းကို သိလျှင် ရေဝတီကို အိမ်မှ နှင်ချပြီးလျှင် ရှေးက ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ လှူဒါန်းမြှင့်ဝတ်ကို ပြန်လည်ပြုလုပ်လေသည်။

နန္ဒိယသည် အိမ်နီးချင်းများနှင့် မိတ်ဆွေများက တောင်းပန်သဖြင့် ရေဝတီကို အိမ်ပြန်နေခွင့်ပြုလေသည်။ နေခွင့်ပြုသော်လည်း ဥစ္စာအားလုံးကို ပမာန်စော့ဘဲ စားလောက်ရုံ သောက်လောက်ရုံသာ စားလေသည်။

လူဝတ်ကြောင် မိန်းမတို့ ဝစီဘောဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၂၃၉

နန္ဒိယ သေသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရောက်

ဘောင်အခါ နန္ဒိယ သေသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည် ဝယ်
အသင့်ဖြစ်နှင့်သော မိမိမိမာန်၌ ဖြစ်လေသည်။

ရေဝတီသည် အလှူဝတ်ပြတ်ပြီး ရဟန်းများကို ဆဲရေး

ရေဝတီသည် နန္ဒိယသေသော် အလှူဝတ်အားလုံးကို ဖြတ်ပစ်
လေသည်။ “သူတို့ကြောင့် ငါ လာဟိလာတနှင့် အခွင့်အရေးများ
ဆုံးရှုံးရသည်” ဟု ပြောဆိုကာ ရဟန်းသံဃာများနှင့် ဆင်းရဲသော အလှူခံ
များကို ဆဲရေးလေသည်။

ဤကား ဝစီဘောဒထိတိုင်းတည်း။

ဝစီဘောဒထိတိုင်းရှုပုံ

“ရေဝတီကို အရှင်လာဟိလာတ ခရဲပစ်ချမည်” ဟု
ဘိလူးများ ကြွေးကြော်

ထိုအခါ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးက ဘိလူးနှစ်ယောက်ကို
“မောင်မင်းတို့... ဒီနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့၌ ဗာရာဏသီမြို့မှာနေသော
ရေဝတီကို အရှင်လာဟိလာတ ခရဲပစ်ချမည်” ဟု ဗာရာဏသီမြို့သွားရောက်၍
ကြွေးကြော်ကြ” ဟု ခိုင်းလေသည်။ ဘိလူးနှစ်ယောက်သည် နတ်မင်း
စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ဗာရာဏသီမြို့သွားရောက် ကြွေးကြော်ကြလေသည်။
ကြွေးကြော်သံကိုကြား၍ မြို့သမိုသားများ အလွန်ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်
ကြလေသည်။

ရေဝတီကို ဧေါလာပြီး နန္ဒိယမိမာန်ကို ပြ

ရေဝတီမူကား ပြာသာဒ်ပေါ်တက်ပြီး တံခါးပိတ်နေလေသည်။
ခုလို ဆဲရေးပြီးနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့၌ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည်
စေခိုင်းအပ်သော အင်မတန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဘိလူး
နှစ်ယောက်လစ၍ ရေဝတီကို “အလွန်ယုတ်မာသော သဘောရှိသော
ရေဝတီ... ထလော့” ဟု ပြော၍ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီကိုင်
လျက် “လူများမြင်ပါစေ” ဆိုပြီး တစ်မြို့လုံး တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်း

ထွက်ကာ လှည့်လည်လေသည်။ လှည့်လည်ပြီးသော် တာဝတိံသာနတ်
ပြည်ခေါ်လာ၍ နန္ဒိယ၏ဗိမာန်နှင့်စည်းစိမ်ကို ပြကြလေသည်။

လင်နှင့်အတူစံလိုကြောင်း ပြော

ရောတီမူကား နန္ဒိယ၏ဗိမာန်ကိုမြင်လျှင် “ဒီဗိမာန် ဘယ်သူ
ဗိမာန်လဲ”ဟု မေးလေသည်။ “ဗာရာဏသီမြို့မှ နန္ဒိယဥပါသကာ၏
ဗိမာန်”ဟု ဘီလူးနှစ်ယောက်က ပြောလျှင် “ငါတာ နန္ဒိယ၏မယား
ဖြစ်၏၊ ငါလင်နှင့်အတူ ငါစံပျော်မည်။ သင်တို့ ငါ့ကိုပို့လိုသည့်ငှဲကို
ငါ မြင်ရုံပင် မမြင်လို”ဟု ပြောလေသည်။

ဘီလူးနှစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်

ခုလိုပြောစဉ်မှာပင် ဘီလူးနှစ်ယောက်က “သင်ဟာ...လူဖြစ်
စဉ်က အလွန်ဝန်တို၏၊ ရဟန်းသံဃာများကို ဆဲငှဲကြိမ်းမောင်း၏၊
ထိုမကောင်းမှုကြောင့် သင့်နေရာမှာ နားပြည်မဟုတ်၊ ငှဲဘဲဖြစ်၏၊
နန္ဒိယနှင့်အတူ စံပျော်ရခြင်း၏အကြောင်း ဟောင်းမှုကံ သင့်မှာ မရှိ”
ဟု ပြော၍ ဘီလူးနှစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်ကြလေသည်။

ငှဲသားနှစ်ယောက် လာခေါ်ပြီး ငှဲထဲ ပစ်ချ

ဘီလူးနှစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သောသော် ငှဲထိန်းနှစ်ယောက်
ထောက်ရှိသကြပြီးလျှင် “သင် မြင်လို့ ညီဖြစ်စေ၊ မမြင်လိုသည်ဖြစ်စေ
ခေါ်ရမည်သာဖြစ်၏”ဟု ပြော၍ ရောတီကို ဂူထငှဲ (မစင်မကြယ်
စက်ဘုပ်ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်သော ကျပ်ကြီးများကို ထိုစီးလွှက်စေပြီး ထိုကျပ်
ကြီးများဖြင့်မြှည့်သည့် မစင်ငှဲ)၌ ပစ်ချရန် လာခေါ်ကြသည်ကို မြင်
လျှင် ရောတီကမေး၍ ငှဲထိန်းနှစ်ယောက်က မပြကြလေသည်။

(ရောတီ) ဒီငှဲ ဘာငှဲလဲ။

(ငှဲထိန်း) ဒီငှဲကား ဂူထငှဲတည်း။ အသုတစ်ရာ နက်၏။
သင် ဒီဂူထငှဲမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ဆောင်းပင်လုံး ခံရလိမ့်မည်။

(ရောတီ) ဘယ်မကောင်းမှုကံကြောင့်လဲ။

(ငှဲထိန်း) သင် ရဟန်း၊ အပိယာဇ္ဇာတိရစ္ဆာန်၊ ခရီးသွား၊
ထင်းရဲသား စသည်တို့ကို မကုသဘဲဖြောင့်တော လှည့်ပေး၍ ဆဲငှဲ

ကြိမ်မောင်းသည့် ဖရသဝါစာ မကောင်းမှုကံကြောင့် ဖြစ်၏။ သည် သာမကသေး။ ဒီမစင်ငရဲမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ပတ်လုံး ခံပြီးက သင် နှုတ်ဖြင့် သူတစ်ပါး၏စိတ်နှလုံးကို ဖျက်ဆီးထိုးဆွဲခဲ့သည်နှင့်တူစွာ လက်ဖြတ်ခြင်း၊ ခြေဖြတ်ခြင်း၊ နှာခေါင်းဖြတ်ခြင်း များကိုလည်း ခံရ လိမ့်ဦးမည်။ ထက်စွာသော နှုတ်သီးရှိသော ထိုး၊ လင်းတံ တို့သည် သုံးဂါဝုတ်မျှလောက်ရှိသော သင့်ကိုယ်ကို ထိုဆိုးတံဆွဲ၍ စားကြသိမ့် မည်။

(ရေဝတီ) ကျွန်မကို လူ့ပြည်ပြန်ပို့ပါ။ လူ့ပြည်ဆောက် သောအခါ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများစွာ ပြုပါမည်။

(ငရဲထိန်း) ဟယ်....ရေဝတီ.... သင်ဟာ လူ့ပြည်၌ ရခဲ့လှစွာ သော လူ့ဘဝကို ရ၍ ဘုရားပွင့်တော်မူသည့်အခါနှင့် ကြုံကြိုက်သဖြင့် နန္ဒိယသူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဆုံမိပါလျက်ပင် မေ့လျော့ကာ ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို မပြုရုံသာမက ယုတ်မာကြမ်းကြုတ်သော ဖရသဝါစာကို များစွာ ပြောခဲ့သေး၏။ ခုမှ ငိုကြွေးမြည်တမ်းမှီ အချိန်အခါ မဟုတ် တော့ပြီ။

မစင်ငရဲထဲ ပစ်ချကြ

ငရဲထိန်းနှစ်ယောက်သည် ခုတို့ ပြော ဖျိပြီးသော် ရေဝတီကို ဦးခေါင်းခောက်ထိုး ခြေကားစိုးချော် ပျက်(ပစ်) ခဲ့၍ ပစ်ချကြလေ သတဲ့။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိရှင်ပုံတည်း။ (ရေဝတီ ပေတဝတ္ထု၊ ရေဝတီဝိမာနဝတ္ထု)။

ထက်မြက်လှ

လူပကတိပင်ဖြစ်သော်လည်း ငရဲ၌ ခေါ်တောင်း၍ ငရဲ၌ ပစ်ချ ကြသည်ကို တွေ့ရှိရသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ဝစီဘေဒ ထက်မြက် လှပုံကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြကာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲ၌ ပစ်ချခံရ ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဝစီဘေဒမကောင်းမှုကို ဝေးဝေးက ရှောင်ကြရာသတည်း။

သားဖြစ်သူ ဥတ္တရလုလင်ကို “မင်းဟာ ငါသဘောမတူဘဲ
ရဟန်းများအား ဆွမ်း စသည်ကို ပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။
မင်းလှူဒါန်းသည့် ဆွမ်း စသည်သည်
တမလွန်ဘဝတွင် မင်းအတွက် သွေးဖြစ်ပါစေ”ဟု
ကျန်ဆဲခဲ့သော ဝိမိတေဒကြောင့် ဥတ္တရလုလင်၏ မိခင်ဖြစ်သူသည်
ပြိတ္တာဖြစ်ကာ “ရေသောက်မည်”ဟု ရည်၍
ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ဆင်းတိုင်း ဆင်းတိုင်း
ဂင်္ဂါမြစ်ရေ သွေးဖြစ်သွားရ

ဝိမိတေဒ ထိခံပုံ

အရှင်မဟာကစ္ဆည်းက ဥတ္တရလုလင်ကို တရားဟော

ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးသည့်နောက် ပထမ
သင်္ဂါယနာတင်ရန် အချိန်နီးကပ်လတ်သော် အရှင်မဟာကစ္ဆည်း မထေရ်
မြတ်သည် ရဟန်းတစ်ကျိပ်နှစ်ပါးနှင့်အတူ ဘောသုတ္တိမြို့အနီး တောအုပ်
တစ်ခု၌ နေတော်မူလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဥတေနမင်း၏အမတ်ဖြစ်သော ဥတ္တရလုလင်သည်
အလုပ်သမားများကို ခေါ်၍ မြို့ပြင်ရန်အတွက် လက်ခတ်တဲ့ယူရန် တော
တွင်းဝင်လေသည်။

တောတွင်းရောက်သော် အရှင်မဟာကစ္ဆည်းမထေရ် ပံသုက
သင်္ကန်းကို ခြုံလျက် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသည်ကို မြင်လျှင် ကြည်ညို၍
ရှိခိုးပြီး ထိုင်နေလေသည်။ ထိုအခါ မထေရ်က တရားဟောတော်မူလေ
သည်။

ဥတ္တရလုလင် သရဏဂုံတည်ကာ ဆွမ်းပင့်ကပ်

ဥတ္တရလုလင်သည် အရှင်ပဏ္ဍိတတို့သည် မထေရ်၏တရားကို နာရသဖြင့် ရဟန်းသုံးပါး၌ကြည်ညိုကာ သရဏဂုံဆောက်တည်ခဲ့သည်။ ဥတ္တရလုလင်သည် မထေရ်ကို နောက်ပါရဟန်းများနှင့်အတူ အိမ်မနက်ဖြန်ဆွမ်းပေးကြပါရန် ဆွမ်းသာ ပင်းပိုးနောက် အလုပ်သမားများ လုပ်ရမည့်အလုပ်များကို အလုပ်ခိုင်းပြီး ပြန်လာခေါ်သည်။

ဥတ္တရလုလင်သည် ဝဏ္ဏဝေနှင့်နက်သောဝေ ချက်ပြုတ်လေသည်။ အချိန်ကျ၍ နောက်ပါရဟန်းများနှင့်အတူ မထေရ် ကြွလာသော် ဆွမ်းဆက်ကပ်လေသည်။ အိမ်ထဲ၌ အလုပ်သမားတို့ နာရိုးနောက် နောက်ပါရဟန်းများနှင့်အတူ အရှိပြန်ကြွလာသော်မူ ဥတ္တရလုလင်သား သပိတ်ပိုက်ကာ ပြန်၍ အိမ်ထဲပြန်ကြွခဲ့သောအခါအားဖြင့် ပြန်လာသေသည်။

ဥတ္တရလုလင် သေတောပန်ဖြစ်

မထေရ်သည် မပြတ်ကြွလာ၍ မထေရ်ဆုံးမသောကြောင့်အတိုင်း ပြုလုပ်ကျင့်ကြံလေလျှင် မဏ္ဍိမိမှာလင် သေတောပန်ဖြစ်လေသည်။ နောင်အခါ ဥတ္တရလုလင်သည် ကျောင်းဆောက်ကို တွယ်၍ ဆွေမျိုးများကိုလည်း သာသနာတော်၌ ကြည်ညိုအောင် ပြောတောင်းသွင်းလေသည်။

မိခင်က “သွေ့ဖြစ်ပါစေ” ဟု ကျိန်ခဲ့

အခြားဆွေမျိုးများကို သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုအောင် သိမ်းသွင်း၍ ရသော်လည်း မိခင်ကိုမူ သိမ်းသွင်းရုံ မရချေ။ တစ်နေ့သ၌ မိခင်ဖြစ်သူသည် “မင်းဟာ ဝဏ္ဏဝေပေကုသ် ရဟန်းများက ဆွမ်းစသည်ကို ပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။ မင်းတို့ဒါနိုးလည်း ဆွမ်းစသည်သည် တမလွန်ဘဝတွင် မင်းတို့က သွေ့ဖြစ်ပါစေ” ဟု ကျိန်ခဲ့လေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုရုံ

မိခင်ဖြစ်သူ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ကျိန်သည့်အတိုင်း ဝဏ္ဏဖြစ်ရသွေးဖြစ်

မိခင်ဖြစ်သူသည် သေသော် ပြိတ္တာဖြစ်လေသည်။ သား ဥဇ္ဇဒါင်းပြီးစည်းပေးသူသည်မူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း ကြိုက်ကာ သေတောတူညီခဲ့

သောကြောင့် ပြိတ္တာမ၏ဆံပင်များသည် ရှည်လျားမည်းနက် သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်လျက် အများကော့ဘက်လေသည်။ ထိုပြိတ္တာမ “ရေသောက်မည်”ဟု ကြံ၍ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲဆင်းသည့်အခါ ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် သွေးများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုပြိတ္တာမသည် နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ပတ်လုံး ငတ်မွတ်လျက် လှည့်လည်နေရလေသည်။

အရှင် ကင်္ခါရေဝတက ပေးသဖြင့် ပြိတ္တာမက သျှောက်

တစ်နေ့သ၌ အရှင်ကင်္ခါရေဝတမထေရ် ဂင်္ဂါမြစ်အနီး၌ နေသည်ကို ပြိတ္တာမမြင်လျှင် အနီလာ၍ “အရှင်ဘုရား....တပည့်တော်မသည် နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ပတ်လုံး ထမ်းမစားရပါ၊ ရေမသောက်ရပါ၊ ရေငတ်လှပါသည်၊ ရေပေးပါ”ဟု ရေတောင်းလေသည်။ မထေရ်က “ဒီဂင်္ဂါမြစ်ရေကား ဟိမဝန္တာမှ စီးဆင်းလာသည့်ရေဖြစ်၍ အေးလှပါ၏။ ဒီမြစ်မှာ သောက်ရောပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို သောက်ရေတောင်းနေရသလဲ”ဟု မေးလေလျှင် “အရှင်ဘုရား.... တပည့်တော်မ ‘ရေသောက်မည်’ဟု ကြံ၍ မြစ်ထဲဆင်းသည့်အခါ ရေအားလုံး သွေးအဖြစ်ဖောက်ပြန်ကာ သွေးဖြစ် ဖြစ်သွား၍ ရေငတ်လှသဖြင့် တောင်းခြင်ဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက်လေသည်။

မထေရ်က “သင် ဘယ်မကောင်းမှုတို့ ပြုခဲ့သလဲ”ဟု မေးသော် “အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်မ၏သား ဥတ္တရလုလင်သည် ရဟန်းများအား စွဲညှိုးသေးပါးလှဒါန်းသည်ကို တပည့်တော်မဝန်တို့စိတ်ဖြင့် ‘မင်း လှူဒါန်းသည့်’ ဆွမ်းစသည်၊ သည် တလွန်အတိုင်း မင့်အတွက် သွေးဖြစ်ပါစေ’ဟု ကျိန်ဆဲမိခဲ့ပါသည်။ ထိုဝစီဘေဒယီကောင်းမှုကြောင့် ကျွန်မအဖို့ ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် သွေးဖြစ်ရပါသည်”ဟု လျှောက်လေသတဲ့။ ။ဤကား ဝစီဘေဒယီတိုင်းရှုပုံတည်း။ (ဥတ္တရမာတုပေစိဝတ္ထု)

အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်

ပေတဒုက္ခကား ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်၍ ပေတဒုက္ခ၏အကြောင်း ဖြစ်သော ကျိန်ဆဲကြမ်းတမ်း နှုတ်သရုပ်မှုများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်ရှောင်ကြဉ်ကြရသတည်း။

လင်ရက်ကန်းသည်ကို “ရဟန်းများ နင်လှူသည် ထမ်းအဖျော်သည်
နှင့်အတွက် နောက်တဖန် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေး ပြည် ဖြစ်ပါစေ။
သက်နိုးလဲ အသုံးပြုနိုင်ပြောင်တောက်သော သံပြား
ဖြစ်ပါစေ”ဟု ကျိန်ဆဲသည် ဝစီဘေဒကြောင့်
မယားဖြစ်သူ ရက်ကန်းသည်မ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ
လင်ဟောင်းကပေးသော ထမ်း၊ အဖျော်၊ ကတ်ပျားသည်
ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေးပြည်၊ သံပြားများ ဖြစ်ရ

--

ဝစီဘေဒထိခံပုံ

ရဟန်းများ တောအုပ်မှာနေ

တစ်ရံအရာအခါ ရဟန်းတစ်ကျိပ်နစ်ပါးသည် ဘုရားရှင်တံတု
ကမ္မဋ္ဌာန်းသူပြီးလျှင် နေဖို့သင့်လျော်လျှောက်တတ်သည့်နေရာကို ရှာကြ
လေသော် တောအုပ်၏မနီးမကေးအရပ်မှာ ဆွမ်းခံရွာတစ်ရွာရှိသော
အရိပ်၊ ရေနှင့်ပြည့်စုံ၍ မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော တောအုပ်တစ်ခုကို
တွေ့၍ ထိုတောအုပ်၌ နေကြလေသည်။

ရဟန်းများကို ရက်ကန်းသည်တို့ ဆွမ်းကပ်

နောက်နေ့နံနက်ဆုတော်သောအခါ ထိုရွာလူများ ဆွမ်းခံဝပ်ကြလေ
သည်။ ထိုရွာသည် တစ်ကျိပ်နစ်ပါးကပ်သော ရက်ကန်းသည်တို့ နေသည့်
ရွာဖြစ်၏။ ရက်ကန်းတို့သည် ရဟန်းများကို မြင်လျှင် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာဖြစ်၍ အသီးသီး မိမိတို့အိမ်၌ပင်၍ မွှံ့မွှံ့မြတ်မြတ် ချက်ပြုတ်၍
ဆွမ်းကပ်ကြလေသည်။

ရက်ကန်းသည်တို့ရွာ၌ ဝါကပ်

ဆွမ်းစားပြီး ပြန်ကြွကြွမည်လုပ်သော် ရက်ကန်းသည်များက “အရှင်ဘုရားတို့ ... ဘယ်အရပ်ကြွကြွမလို့လဲဘုရား”ဟု မေးလျှောက်ကြလေလျှင် “အနေအထိုင်လဲ ချမ်းသာ၊ ဆွမ်းလဲ ရလွယ်သည့်အရပ်သွားကြပါမည်”ဟု မိန့်တော်မူကြလေသည်။ “ဒီလိုဆိုလျှင် တပည့်တော် တို့ ရွာမှ ဝါကပ်တော်မူကြပါ”ဟု ရက်ကန်းသည်များက လျှောက်ကြလေသည်။ ရဟန်းများက သဘောတူလက်ခံကြလေလျှင် ရက်ကန်းသည်များက ကျောင်းဆောက်ပေးကြလေသည်။ ရဟန်းများ ထိုကျောင်း၌ ဝါကပ်ကြလေသည်။

ရက်ကန်းသည်ကြီးက ရဟန်းနှစ်ပါး တာဝန်ယူ

ရက်ကန်းသည်ကြီးက ရဟန်းနှစ်ပါးကို တာဝန်ယူ၍ ကျန် ရက်ကန်းသည်များက တစ်ပါးစီ တာဝန်ယူကြလေသည်။

မယားဖြစ်သူ ရဟန်းများကို ပရိသေသဖြင့်
ခယ်မကို အိမ်ပေါ်ပေါ်တင်

ရက်ကန်းသည်ကြီး၏မယားသည် သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ ရဟန်းသံဃာများကို မကြည်ညို၊ မိစ္ဆာအယူရှိကာ ဝန်တိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းများကို ရိုရိုသေသေ မပြုစု၊ မလုပ်ကျွေး။ ရိုရိုသေသေ မပြုစု မလုပ်ကျွေးသဖြင့် ရက်ကန်းသည်ကြီးသည် ခယ်မကို ခေါ်ပြီးလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးကို ပေးအပ်၍ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုပါ ပေးလေသည်။ ထိုမယားအငယ်သည် သဒ္ဓါတရားလည်းရှိ၊ ကြည်လည်း ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းသံဃာများကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြုစုလုပ်ကျွေးလေသည်။

မယားကြီးက ကျိန်ဆဲ

ရက်ကန်းသည်တို့သည် ဝါကျွတ်သော် ရဟန်းများကို ဆွမ်းကပ်၍ သင်္ကန်းတစ်ထည်ကျစီ လှူဒါန်းကြလေသည်။ ထိုအခါ ဝန်တိုသည့် မယားကြီးက လင်ဖြစ်သူ ရက်ကန်းသည်ကြီးကို ပြစ်မှားလိုသည့်စိတ်ဖြင့် “ရဟန်းအား နှင်လှူသော ထမင်း အဖျော်သည် နှင့်အတူ နောက်ဘဝ၌ ကျင့်ကြီး၊ ကျင့်ငယ်၊ သွေးပြည် ဖြစ်ပါစေ”ဟု ကျိန်ဆဲလေသည်။ ။ဤကား ဝစီဘေဒထိခုံပုံတည်း။

ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံ

ရက်ကန်းသည်ကြီး ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်

နောင်အခါ ရက်ကန်းသည်ကြီး သေသော် ဝိညာအမည်ရှိသော
တောအုပ်၌ တန်ခိုးကြီးသော ရုက္ခစိုးနတ် ဖြစ်လေသည်။

မယားကြီးဖြစ်သူ ရုက္ခစိုးအနီးမှာ ပြိတ္တာဖြစ်

ဝန်တိုသည့်မယားကြီး သေသော် ထိုရုက္ခစိုးနတ်၏အနီးအပါး
တစ်နေရာမှာ ပြိတ္တာမ ဖြစ်လေသည်။

ရုက္ခစိုးနတ်က အဝတ်, ထမင်း, အဖျော်များကိုပေး၊

ထိုပြိတ္တာမသည် အဝတ်မပါ၊ ဆာလောင်ငတ်မွတ်လှသဖြင့်
တစ်နေ့သ၌ ရုက္ခစိုးနတ်ထံသွား၍ “အရှင်လင်...ငါ အဝတ်မဝတ်ရ၊
သိပ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပါ၏။ အဝတ်, ထမင်း, အဖျော်ကို ပေး
ပါ”ဟု တောင်းလေသည်။ ရုက္ခစိုးနတ်က ထမင်း, အဖျော်, အဝတ်
များကို ပေးလေသည်။

ယူလိုက်လျှင် ကျင်ကြီး, ကျင်ငယ်, သွေးပြည်, သံပြားဖြစ်

ပြိတ္တာမ ယူကာမျှဖြင့်ပင် ထမင်း, အဖျော်သည် ကျင်ကြီး,
ကျင်ငယ်, သွေးပြည် ဖြစ်လေသည်။ အဝတ်သည် ဝတ်ကာမျှပင် အလုံ
ပြောင်ပြောင်တောက်သောသံပြား ဖြစ်လေသည်။ ပြိတ္တာမသည် ကြီးစွာ
သောဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားလျက် ထမင်း, အဖျော်, အဝတ်ပုဆိုးကို
စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် ငိုကျွေးကာ လှည့်လည်လေသည်။

ရဟန်းတစ်ပါးကို ရုက္ခစိုးနတ် ဆွမ်းကပ်

ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဝါကျတ်၍ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရန် သွား
သော် လမ်းမှားပြီး ထိုရုက္ခစိုးနတ်နေရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။
ထိုအခါ ရုက္ခစိုးနတ်သည် လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ရဟန်းထံ ချဉ်းကပ်၍
ဗိမာန်တွင်းပင့်ကာ ဆွမ်းစသည်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေသည်။

ပြိတ္တာကို ပေးသပျ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သံပြားဖြစ်

ထိုအခါ ပြိတ္တာမလာ၍ “အရှင်...ကျွန်မအား ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်ပေးပါ” ဟု တောင်းလေသည်။ ရုက္ခစိုးနတ်က ပေးလေလျှင် ပြိတ္တာမယူကာမျှဖြင့်ပင် ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်သည် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေးပြည်၊ အလှုံပြောင်ပြောင်တောက်သော၊ သံပြား ဖြစ်လေသည်။

ကျိန်ဆဲမှုသည် ကိုယ့်ထိပ်ပေါ် ပြန်ကျ

ရဟန်းသည် ထိုအချင်းအရာကို မြင်၍ ရုက္ခစိုးနတ်ကို “ဒီမိန်းမသည် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေးပြည်တို့ကို စားသောက်၏။ အဝတ်လဲ အလှုံပြောင်ပြောင်တောက်လောင်သော သံပြား ဖြစ်၏။ အဘယ်မကောင်းမှုကံ၏အကျိုးလဲ” ဟု မေးလေလျှင် ရုက္ခစိုးနတ်က “ဒီမိန်းမကား ရှေးဘဝက တပည့်တော်၏မယားဖြစ်သည်။ မသိဒွါ၊ မကြည်ညို၊ ငန်တို မိစ္ဆာကြီး၏။ ရဟန်းတို့အား ပေးလှူသော တပည့်တော်ကို ကျိန်ဆဲ၏။ ထိုထိုကျိန်ဆဲမှုသည် တပည့်တော်ထိပ်ပေါ်မလာ၊ သူ့ထိပ်ပေါ်မှာ ပြန်ကျလေသည်” ဟု လျှောက်လေသတဲ။ ။ ဤကား ဝစီဘေဒထိတိုင်းရှုပုံတည်း။ (မဟာပေသကာရပေတိဝတ္ထု)

သံဝေဂရယူ ရှောင်နိုင်ကြ

ဤနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်လုံး ထမင်းတစ်လုပ်မျှ မစားရ၊ ရေတစ်မှုတ်မျှ မသောက်ရ၊ အဝတ်တစ်ထွာမျှ မဝတ်ရသော ပြိတ္တာမ၏ ဝတ္ထုသက်သေကို တွေ့ရှိရကြသော စာရှုသူတို့သည် “ပြိတ္တာဆင်းရဲဒုက္ခကား ကြောက်လန့်ဖွယ်ပါတကား” ဟု သံဝေဂရယူကြရ၏။

ယခုလို သံဝေဂရယူမှလည်း ပြိတ္တာဒုက္ခ၏ ကကြောင်းရင်းဖြစ်သော ဆဲဆိုကြိမ် မောင်းထိပါးပုတ်ခတ်ပြောမှု ဝစီဘေဒကို ရှောင်နိုင်ကြမည်။ ဝစီဘေဒကို ရှောင်နိုင်ကြမှလည်း ဤပြိတ္တာဒုက္ခမျိုးမှ လွတ်မည်။ ထို့ကြောင့် ဝစီဘေဒကို ရှောင်နိုင်အောင် သံဝေဂရယူကြရာ သတည်း။

အလှူခံများကို "သင်တို့ လာမတောင်းကြနှင့်၊ ကျင်ကြီးကို စားကြ
ကျင်ငယ်ကို သောက်ကြ၊ သွေ့ပြည်ကို သောက်ကြ၊
သင်တို့မိခင်၏ဦးနှောက်ကို စားကြ"ဟု
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြောသော ဝစီဘေဒကြောင့်
ပုဏ္ဏားမ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ပြောသည့်အတိုင်း
ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေ့ပြည်၊ ဦးနှောက်ကို စားသောက်ရ

— —

ဝစီဘေဒထိ ခဲ့ပုံ

လင်က ပေးလှူ

တစ်ချိန်က ဗာရာဏသီမြို့၌ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ရဟန်း
သူတော်စင်၊ သူတောင်းစား စသည်တို့၏ ရေတွင် ရေကန်သဖွယ်ဖြစ်
သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် မိမိအိမ် အလှူခံရောက်ရှိ
လာသော ရဟန်း၊ သူတော်စင်၊ သူတောင်းစား၊ စသည်တို့အား အချိန်
အခါအားလျော်စွာ သင့်သလို ဆုမ်း၊ အဖျော်၊ အဝတ် သင်္ကန်းစသည်
တို့ကို လှူဒါန်းပေးကမ်းစွန့်ကြဲလေသည်။

ခရီးထွက်ရန် ကြံသော် မယားကို မှာ

တစ်နေ့သ၌ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ခရီးထွက်ရန်ကြံသော် သူကြွယ်ပုဏ္ဏား
သည် မယားဖြစ်သူ ပုဏ္ဏားမကို "ရှင်မ... လှူဒါန်းစွန့်ကြဲနေကျ ဒါန
ဝတ်ကို လှူဒါန်းစွန့်ကြဲနေကျအောက် မလျော့စေဘဲ ရိုဂျီသေသေပြုလုပ်
ပါ။ ဖြတ်မပြတ်ပါနှင့်"ဟု မှာလေသည်။ မယားဖြစ်သူက "ကောင်းပါ
ပြီ"ဟု ဝန်ခံလေသည်။

လူဝတ်ကြောင် မိန်းမတို့ ဝစီဘေဒထိတိုင်း အရှင်ရမ္မများ ၂၅၀

မယားဖြစ်သူ ဒါနဝတ်ကို ဖြတ်ပစ်

မယားဖြစ်သူသည် လင့်ရှေ့တွင် ဝန်ခံခဲ့သော်လည်း လင်ပုဏ္ဏား ခရီးထွက်ကာမျှမှပင် ပြုနေကျဒါနဝတ်ကို ဖြတ်ပစ်လေသည်။

အလှူခံများကို “ကျင်ကြီးစားကြ” စသည်ဖြင့် ဆဲရေး

ဖြတ်ပစ်ရုံသာမက ခရီးရှည်သွားသူတို့ ထမင်းအဖျော် စသည် ကို အလှူလာခံသော် “သင်တို့ လာမတောင်းကြနှင့်၊ ကျင်ကြီးကို စားကြ၊ ကျင်ငယ်ကို သောက်ကြ၊ သွေးပြည်ကို သောက်ကြ၊ သင်တို့ မိခင်၏ ဦးနှောက်ကို စားကြ”ဟု မစင်မကြယ် ရှုံရှာဖွယ် အရာဝတ္ထု များကို ယူ၍ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောဆိုဆဲရေး လွှတ်လေသည်။ ဤကား ဝစီဘေဒထိခုံတည်း။

ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံ

ပြိတ္တာဖြစ်ကာ ပြောသည့်အတိုင်း ကျင်ကြီးစသည်ကို စားသောက်ရ

ထိုမိန်းမသည် ထိုဘဝမှသေသော် ထိုကံ၏ အာနုဘော်သည် ပစ်လွှင့်အပ်သည်ဖြစ်၍ ပြိတ္တာဖြစ်ကာ မိမိ၏ ဝစီဒုစရိုက်အား လျှောက် ပတ်စွာ သူတစ်ပါးတို့ စွန့်အပ်သော ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ သလိပ်၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်အပ်သော လူသေကောင်တို့၏ အဆီ၊ သားဖွား သည် မိန်းမတို့၏သွေး၊ အနာ၏ သွေးပြည်၊ နှာခေါင်းပြတ် ဦးခေါင်း ပြတ်သူတို့၏ သွေးများကို ရှာငွေစားသောက်နေရလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မယ်တော်ဟောင်း

ဤပြိတ္တာမသည် လွန်ခဲ့သော ငါးဘဝမြောက်က အရှင်သာရိ ပုတ္တရာမထေရ်မြတ်၏ အမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသေသတဲ့။ ။ဤကား ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုပုံတည်း။ (သာရိပုတ္တတ္ထေရာ မာတုပေတိဝတ္ထု)

ပြိတ္တာဆင်းရဲမခံမျှင် ဆင်းရဲကြောင်းကို ရှောင်ကြဉ်

မကောင်းသည့်ကံကို လုပ်က မကောင်းသည့်အကျိုးကို ခံရမည် မှာ ဓမ္မတာကေန်သာဖြစ်၏။ အကြောင်းဖြစ်သော မကောင်းသည့်ကံ ကို မလုပ်မှ မကောင်းသည့်အကျိုးကို မခံစားရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်

လူဝတ်ကြောင် မိန်းမတို့ ဝစီဘေထိတိုင်း အရှင်ရမ္မဗျား ၂၅၁

မကောင်းသည့်အကျိုး ဖြစ်သော ပြိတ္တာဆင်းရဲကို ခံရမှာ ကြောက်သွေ့တို့
သည် မကောင်းသောအကျိုး၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဝစီဘေကို
ရှောင်ကြရာသတည်း။

—

ကားတစ်ရပ် လက်စသပ်

ဤတွင် ထိပါးပြောမှုကြောင့် ထိပါးပြောသည့်အတိုင်း ပြောသူ
မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေ့ကြုံရမှုနှင့် စပ်ဆိုင်သမျှ ဝတ္ထုသားကစကားရပ်ကို
ပြဆိုရာဖြစ်သော ဝစီဘေထိတိုင်းရှုအပိုင်း လက်စသပ်သတည်း။

ဝစီဘေထိတိုင်းရှုအပိုင်း ဖြီး၏။

ဝစီဘေထိတိုင်းရှုကျမ်း ဖြီး၏။

နိဂုံး

ဤကျမ်းပြုသူ၏ ဇာတိ

ဤကျမ်းပြုသူသည် ပခုက္ကူခရိုင်တွင် ပါဝင်သော တောင်သုံးလုံးကို တူးမြို၍ မြို့တည်သည်ကို စွဲ၍ “ကူးခန်း” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မေ့တော်ဇာတ်သည် ရွှေသမင်ကဲ့သို့ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေလျက် ကူးသန်းသည်ကို စွဲ၍ “ကူးသန်း” ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ နရပတိကြီး တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးသောအဆုံး၌ နံနိပ်မှည့်သည်ကို စွဲ၍ “ပခန်း” ဟူ၍ လည်းကောင်း အမည်သုံးမျိုးဖြင့် ထင်ရှားသောမြို့၏ အခွေ ခရီးနှစ်တိုင် ခန့်အကွာ ရောဝတီ ချင်းတွင်း မြစ်နှစ်စင်းတို့အကြားတွင် ပေါ်ထွန်းသော ကျွန်း၏ အလယ်ဗဟိုတွင် တည်ရှိသော ငှက်မျှော် (ငှက်ရော်) ရွာကြီးတွင် ဧရာဝတီ မြေပိုင်ရှင် ဦးမြင့် ဒေါ်ပုတို့မှ ၁၂၉၅-ခု၊ တပေါင်းလဆုတ် ၃-ရက် သောကြာနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။

ဤကျမ်း ပြီးလစ် သက္ကရာဇ်

“လေးဘွဲ့ရ စမ္မာစရိယ ဦးသာဌေးမြင့်” ဟု ခေါ်တွင်သမုတ် အကျွန်ုပ်သည် (၈) လ တိုင်တိုင် နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကတ်မှ ဖွေရှာထုတ်နုတ် မကျဉ်းမကျယ် အလယ်အလတ် သေချာစေ့စပ် ရေးသာ အပ်သော “ဝစီဘေထိတိုင်းရှု” ခေါ် လူသားအကျိုးပြု ကျမ်းမြတ်တော်တည် ၁၃၅၄-ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ (၁၆-၅-၉၂) တွင် အဆုံးတိုင်ရောက် ကောင်းမွန်စွာ ပြီးပြောက် အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်သတည်း။

နိဂုံး

လက်တွေ့ ရုပ်လုံးပေါ်နိုင်ကြပါ. ခ

လူသားတို့ ကြမ်းတမ်းသော စကားပြောဆိုမှု ဖရူသဝါစာကို မကြောက်ကြခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ “မဂ်္ဂစိက” : “ဓမ္မမကြောက်” ဆိုသလို အပြစ်မမြင်ခြင်းကြောင့်၊ ကြိမ်လေရာ ဖရူသဝါစာ၏ အပြစ်ကို ပြသော ဤလူသား အကျိုးပြု ကျမ်းဂန်ကော်တို့ လူသားတို့ ကြည်ရွာ လေ့လာရပါက ဖရူသဝါစာ၏ အပြစ် ပိုမိုမြင်၍ ဖြောင့်မတ်သော စကား ဖရူသဝါစာကို ရှေ့ပြောင်မြင်၍ ဖရူသဝါစာ၏ အကျိုးတရား ခေါ်သည်းလှသည့် ဆင်ရဲဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှုမှ ကင်းလွတ်ကြစေ မည်။

ဤကျမ်းပြုသူသည် ဖရူသဝါစာ၏ အကျိုးတရား ခေါ်သည်းလှ သည့် ဆင်ရဲဒုက္ခများနှင့် လူသားတို့ ရင်ဆိုင် ရခဲရားအတွက် ကပ်သ တည်းသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤကျမ်းကို ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် အလျှောက် ဤကျမ်း ပြုသူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို စာတော်ရှစ်ဖြင့် အားရ ကျေနပ်မနေကြဘဲ လက်တွေ့လုပ်ဆောင် ရုပ်လုံးပေါ်သော အခန့်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသည့်စကားကို ပြောဆိုမှု ဖရူသဝါစာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစာ ရှောင်ကြဉ် နိုင်ကြပါစေသတည်း။

နိဂုံး ဇွဲ၏။

ဝစီဘေဘက်တိုင်ရှုကျမ်း

လေးဘွဲ့ရ မွေခရိယ
ဦး သာဌေးမြင့်၏

ဘာသာ သာသနာနှင့် လူသားတို့ တိုးတက်ကြိုးပွားရေးအတွက်
ရေးသားပြုစုခဲ့ပြီသော ကျမ်းဝါများ

- (၁) နည်းပြ မွေခရိယကျမ်း (ပ)
- (၂) နည်းပြ မွေခရိယကျမ်း (ဒု)
- (၃) အမြတ်ဆုံး ဇနီး
- (၄) ကျေးဇူးကြီးလှ မိနှင့် ဘ
- (၅) သစ္စာစွမ်းအား
- (၆) သောက မီးငြိမ်းရေး
- (၇) ဟဝကူးကောင်းရေး
- (၈) မြင်းပြ အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂုရုပ္ပတ္တိ
- (၉) မြန်မာစကားပုံ ဖြစ်ကြောင်းစုံ (ပ)
- (၁၀) မြန်မာစကားပုံ ဖြစ်ကြောင်းစုံ (ဒု)
- (၁၁) အခြေခံပဋ္ဌာန်း
- (၁၂) ဝစ်ဘေဒ ထိတိုင်းရှု
- (၁၃) ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုယ်ကျင့်သီလ
- (၁၄) လူကဲခတ်နည်း
- (၁၅) အိပ်မက်စစ်တမ်း
- (၁၆) ဘေးကင်းသစ္စာဂါထာမန္တန်တော်

ဝစ်ဘောဒထိတိုင်းရှ

- ဦ အခြားဘုရားအလောင်းတော်တို့မှာ အချို့ (၆)ရက်၊ အချို့ (၇)ရက်၊ အချို့ (၁၅)ရက်၊ အချို့ (၁)လ စသည်ဖြင့် အများဆုံး (၁၀)လ ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူကြရပါလျက် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားအလောင်းတော်မှာ မူဘယ်အတွက်ကြောင့် (၆) နှစ် ကြာအောင် ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရပါသနည်း။
- ဦ အရှင် ဒဗ္ဗသည (၇) နှစ်အရွယ် ငယ်စဉ်ထဲ ကပင် ရဟန္တာဖြစ်ရုံသာမက ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး၊ အဟိညာဏ်ခြောက်ပါး၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးများကို ရရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်ပါလျက် ဘယ်အတွက်ကြောင့် မေတ္တိယာရဟန်းမ၏ လုပ်ကြံစွပ်စွဲမှုကို ခံရပါသနည်း။
- ဦ ဥဂ္ဂသေနသူငယ်သည် သေဋ္ဌေးသားဖြစ်ပါလျက် ဘယ်အတွက်ကြောင့် ဘားရွှမ်းကခြေသည်မကို ခြင်ရသည်အခါ မရလျင်သေရမည်အခြေအနေရောက်ရှိ၍ ဘားရွှမ်းကခြေသည်မနှင့် အကြောင်းပါကာ ဘားရွှမ်းကခြေလည်ဖြစ်ရ သနည်း။
- ဦ အမွပါလီသူငယ်သည် ဘယ်အတွက်ကြောင့် မြင်ရသူတို့ရှု၍ မဝနိုင်လောက်အောင် အင်မတန်ချောလှရသနည်း။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပြည်တန်ဆာမဖြစ်ရသနည်း။
- ဦ လင်ဖြစ်သူ နန္ဒိယ မသေခင်ထဲက သူ့အတွက် နတ်ပြည်၌ ဘုံဗိမာန်ပေါက်နှင့် ကာနတ်ပြည်ရောက်ရပါလျက် ဘယ်အတွက်ကြောင့် မယားဖြစ်သူရေဝတီအရှင်လတ်လတ် ငရဲရောက်ရသနည်း။
- ဦ ဤသို့စသည်ဖြင့် မေးခွန်းများထုတ်သင့်သည့် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် ဖန်တည်းလိုက်သည့် အကြောင်းကံလက်သည်များကို ဤကျမ်း၌ တ၊ အံ၊ တ၊ ဩ ဂျမမောအောင် တွေ့ကြ ရ မည် ။ ဤကျမ်းသည် စာရှုသူ၏ အကျိုးပြုမိတ်ဆွေကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဆရာတစ်ဦးဖြစ်၏။